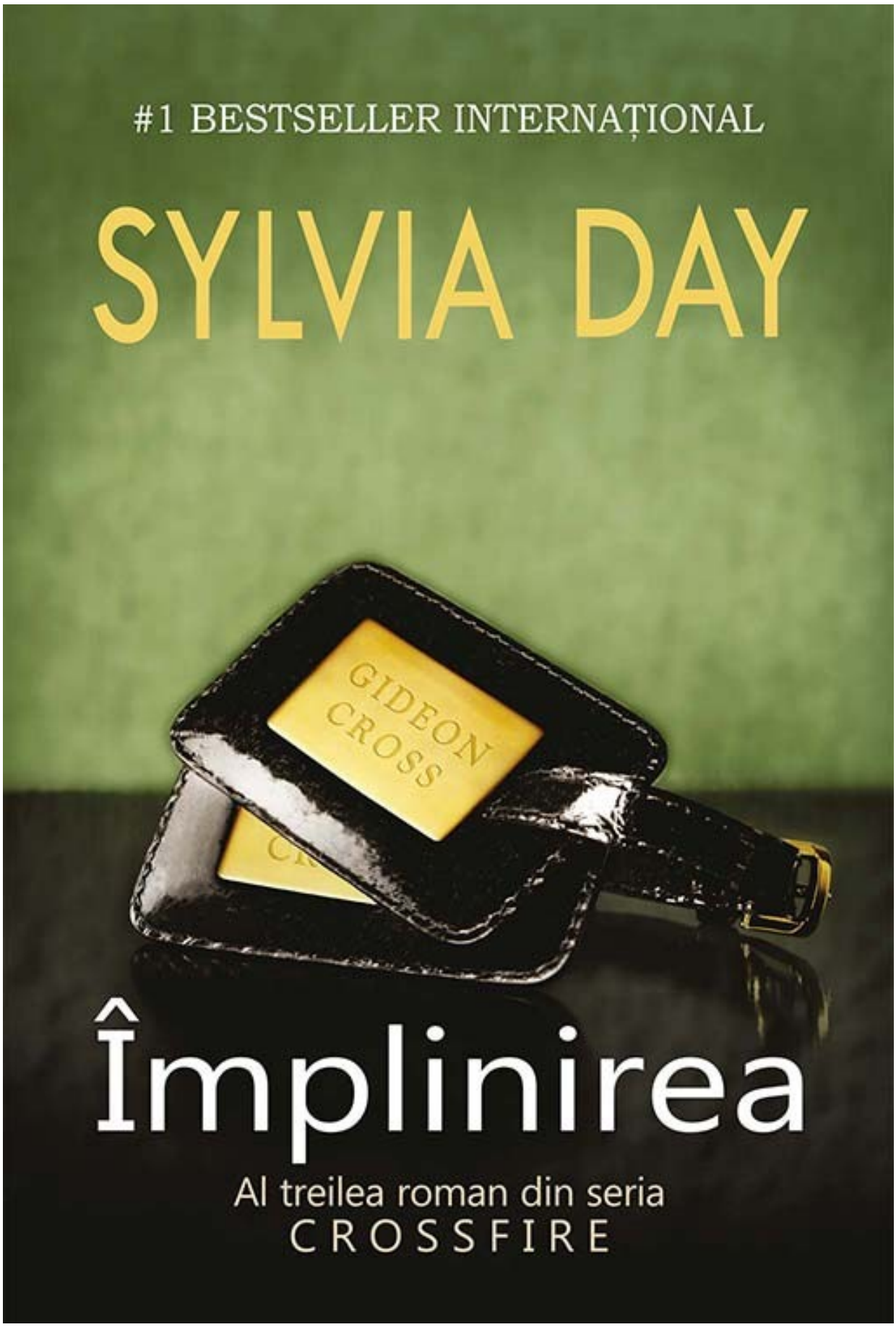
#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL
SYLVIA DAY
GIDEON
CROSS
Împlinirea
Al treilea roman din seria
CROSSFIRE

Sylvia Day

Împlinirea

Traducere din limba engleză

Florența Simion

Editura LITERA 2013

Entwined With You

Sylvia Day

Copyright © 2013 Sylvia Day

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe **www.litera.ro**

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Cristiana Miu

Design copertă: Sarah Oberrender

Fotografie copertă: Edwin Tse

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza

ISBN Print: 978-606-686-431-2

Capitolul 1

Taximetriștii din New York sunt o specie aparte. Fără pic de teamă, gonesc și virează brusc pe străzile aglomerate, cu un calm supraomenesc. Ca să nu-mi pierd mințile, mă obișnuisem să stau cu ochii în ecranul telefonului, în loc să mă uit la mașinile care treceau la numai câțiva centimetri de noi. De fiecare dată când făceam greșeala să le privesc, mă trezeam că împing puternic cu piciorul drept în podea, încercând instinctiv să apăs pe frână.

De data aceasta însă, nu aveam nevoie de nimic care să-mi distragă atenția. Mă simțeam lipicioasă de sudoare, după ora istovitoare de Krav Maga, iar mintea mi se învârtea ca un titirez în jurul gândului la ce făcuse omul pe care îl iubeam.

Gideon Cross. Numai numele lui era de ajuns ca să-mi facă trupul, strâns încorsetat în haine, să tânjească fierbinte după el. Din prima clipă când îl zărisem – când privisem dincolo de înfățișarea-i uluitoare și imposibil de perfectă, intuind omul întunecat și primejdios din el –, simțisem atracția pe care mi-o provoca faptul că întâlnisem cealaltă jumătate a mea. Aveam nevoie de el cum avem nevoie de bătăile inimii mele, iar el se pusese într-o primejdie imensă, riscând *totul*... pentru mine.

Sunetul unui claxon mă aruncă înapoi în prezent. Prin parbrizul mașinii, am zărit zâmbetul de un milion de dolari al colegului meu de apartament lăfăindu-se pe un autobuz. Buzele lui Cary Taylor aveau o curbură îmbietoare, iar silueta lui înaltă și zveltă bloca intersecția. Taximetristul claxona fără oprire de parcă zgomotul pe care-l făcea ar fi putut să deblocheze drumul.

Nici gând, însă. Cary nu se clintea, și nici eu. Stătea într-o rână, cu pieptul și picioarele goale, descheiat la blugi, astfel încât i se vedeau atât banda elastică de la lenjeria de corp, cât și liniile unduitoare ale mușchilor abdominali. Părul castaniu-închis îi era ciufulit într-un mod foarte sexy, iar în ochii de smarald îi sclipea o luminiță șăgalnică.

Și, deodată, am fost izbită de înțelegerea faptului că trebuia să-i ascund acest secret întunecat celui mai bun prieten al meu.

Cary era piatra mea de hotar, era vocea conștiinței mele, umărul preferat pe care mă sprijineam – și un frate pentru mine, în toate sensurile cu putință. Uram gândul că trebuia să-i ascund ce făcuse Gideon pentru mine. Voiam cu disperare să vorbesc despre cele întâmplate, să fiu ajutată să înțeleg, însă n-aveam cum să pot vorbi vreodată cu cineva. Până și terapeutul nostru ar fi fost obligat, atât etic, cât și legal, să nu păstreze tăcerea asupra acestei confidențe.

Un polițist de la circulație, solid, îmbrăcat într-o vestă reflectorizantă, își făcu deodată apariția și începu să facă semne autobuzului să elibereze intersecția, dând autoritar din mână și fluierând preocupat. Ne-a făcut apoi semn cu mâna înmănușată în alb să trecem prin intersecție, chiar înainte să se schimbe culoarea semaforului. M-am lăsat la loc pe spătar, legănându-mă, cu mâinile înfășurate în jurul taliei.

Drumul pietruit de la apartamentul penthouse al lui Gideon, de pe Fifth Avenue, până la mine era scurt, dar aveam impresia că ține o veșnicie. Informația pe care detectivul de poliție Shelley Graves mi-o împărtășise cu doar câteva ore înainte îmi schimbase viața.

Și mă și forțase să mă smulg de lângă singura ființă lângă care aveam nevoie să fiu.

Nu rămăsesem cu Gideon pentru că nu puteam să am încredere în motivele lui Graves. Nu puteam să nu mă gândesc că poate îmi dezvăluise suspiciunile ei doar ca să vadă dacă aveam să alerg la el și să-i demonstrez că despărțirea lui de mine fusese o minciună bine ticluită.

Dumnezeule! Ghemul de emoții care pusese stăpânire pe mine îmi făcea inima să bată nebunește. Gideon avea nevoie de mine acum – la fel de mult, dacă nu și mai mult decât aveam eu nevoie de el –, dar, cu toate acestea, plecasem. Tristețea din ochii lui, în timp ce ușile liftului său privat se închideau între noi, mă sfâșiase pe dinăuntru.

Gideon.

Taxiul dădu un colț și opri în fața clădirii unde locuiam. Portarul de noapte deschise ușa taxiului înainte să-i pot spune șoferului să întoarcă și să mă ducă înapoi, iar aerul înăbușitor de august dădu năvală în mașină, izgonind răcoarea aerului condiționat.

— Bună seara, domnișoară Tramell!

Portarul mă salutase ducându-și în același timp mâna la chipiu, iar acum aștepta răbdător să plătesc cu cardul. După ce am terminat, i-am acceptat mâna să mă ajute să cobor din mașină, simțindu-l cum îmi măsoară discret cu privirea chipul brăzdat de urmele lacrimilor. I-am zâmbit, ca și cum m-aș fi simțit nemaipomenit, și m-am îndreptat fără întârziere spre lift, făcându-le grăbită cu mâna celor de la recepție.

— Eva!

Am întors capul, zărind o brunetă subțirică, într-o bluză și o fustă elegante, care se ridicase în picioare în hol. Părul negru i se revărsa în bucle pe umeri, și pe buzele zâmbitoare avea un ruj roz strălucitor. M-am încruntat ușor, căci n-o cunoșteam.

— Da? am întrebat, cuprinsă brusc de neliniște. În ochii ei negri sclipea ceva lacom, care mă punea în gardă. Deși mă simțeam frântă și probabil așa și arătam, mi-am îndreptat umerii și am privit-o drept în față.

— Deanna Johnson, se prezentă ea, întinzându-mi rapid o mână cu manichiura perfectă. Sunt reporter liber-profesionist.

— Bună! am răspuns, nelămurită.

— Nu trebuie să fii bănuitoare, râse ea. Aș dori doar să stăm de vorbă câteva minute. Am adus o poveste la care lucrez acum și ajutorul tău mi-ar fi de folos.

— Fără supărare, pur și simplu nu-mi vine în minte nici un lucru despre care aș vrea să stau de vorbă cu un reporter.

— Nici măcar despre Gideon Cross?

Am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă.

— Cu atât mai mult despre el.

Din moment ce era unul dintre primii douăzeci și cinci de bogătași ai lumii, având un portofoliu imobiliar în New York atât de imens, că-ți stătea mintea în loc, Gideon era mereu o știre. Dar tot o știre era și faptul că-mi dăduse papucii și se cuplase din nou cu fosta lui logodnică.

Deanna își încrucișă brațele, iar mișcarea îi puse în evidență decolteul; observasem acest lucru numai pentru că mă uitam din nou la ea, cu mai multă atenție.

— Ei, hai! încercă ea să mă lingușească. Pot să nu-ți menționez deloc numele, Eva. N-o să folosesc nici un indiciu care să ducă la identificarea ta. E șansa ta să plătești și tu ceva din polițe.

Eu aveam senzația că aveam un pietroi în stomac. Era exact genul lui Gideon – înaltă, zveltă, cu părul negru și pielea aurie. Atât de diferită de mine.

— Ești sigură că vrei s-o iei pe drumul ăsta? am întrebat-o încet, intuind cu siguranță că și-o trăsese cu iubitul meu cândva, în trecut. Nu e genul cu care aș vrea să mă pun rău.

— Ți-e frică de el? veni replica ei. Mie nu-mi e. Banii lui nu-i dau dreptul să facă tot ce-i trece prin cap.

Am respirat adânc, încet, și mi-am amintit momentul când doctorul Terrence Lucas – încă unul care era la cuțite cu Gideon – îmi spusese ceva similar. Acum, când știam de ce era capabil Gideon, cât de departe mersese ca să mă apere, puteam totuși să răspund cinstit și fără rezerve:

— Nu, nu mi-e frică. Dar am învățat să aleg pentru ce mă lupt. Cea mai bună răzbunare e să-mi văd de viața mea.

— N-avem toate câte un star rock pe lista de așteptare.

— Cum zici tu!

Și am oftat, în forul meu interior, auzind-o cum face aluzie la fostul meu iubit, Brett Kline, solistul unei trupe rock și unul dintre cei mai sexy șase bărbați pe care îi întâlnisem vreodată. Ca și Gideon, și el radia sex-appeal, ca un munte de foc. Dar, spre deosebire de Gideon, nu era iubirea vieții mele. N-aveam să mă mai întorc niciodată la el.

— Uite ce este, făcu Deanna, în timp ce scotea o carte de vizită dintr-un buzunar al fustei, o să-ți dai seama destul de curând că Gideon Cross s-a folosit de tine ca s-o facă pe Corinne Giroux destul de geloasă, încât să se întoarcă la el. Când o să te prinzi, sună-mă! Te aștept.

Am luat cartea de vizită.

— Ce te face să crezi că aș ști ceva ce merită spus?

Ea își arcui buzele senzuale într-un surâs.

— Faptul că, indiferent ce motivație ar fi avut Cross să se cupleze cu tine, l-ai cam prins. Omul de gheață s-a topit un pic pentru tine.

— Poate că așa a fost, dar acum s-a terminat.

— Asta nu înseamnă că nu știi nimic, Eva. Eu pot să te ajut să-ți dai seama ce este demn să devină o știre.

— Ce anume te interesează?

Blestemată să fiu dacă aveam să stau cu mâinile încrucișate când cineva se lua de Gideon. Dacă era hotărâtă să-l amenințe, la fel de hotărâtă eram și eu să-i țin piept.

— Omul ăsta are o latură întunecată.

— Păi nu are oricine?

Oare ce văzuse la Gideon? Ce-i dezvăluise el, în timpul... asocierii lor? Dacă existase așa ceva. Nu știam dacă aveam să ajung vreodată la un punct în care gândul că Gideon fusese în situații intime cu o altă femeie n-avea să-mi mai trezească gelozia feroce.

— Ce-ar fi să mergem undeva, ca să stăm de vorbă? propuse ea, lingușitoare.

Am aruncat o privire spre angajatul de la recepție, care se prefăcea, în mod politicos, că ne ignoră. Eram mult prea zguduită emoțional ca să pot să mă descurc cu Deanna și încă nu-mi revenisem din conversația pe care o avusesem cu detectivul Graves.

— Poate cu altă ocazie, am refuzat-o, lăsând totuși deschisă o portiță, pentru că voiam să stau cu ochii pe ea.

Ca și când ar fi simțit că nu sunt în largul meu, Chad, unul dintre angajații din tura de noapte la recepție, se apropie de noi.

— Domnișoara Johnson pleacă imediat, i-am zis, relaxându-mă în mod conștient. Dacă detectivul Granger nu fusese în stare să-l prindă cu nimic pe Gideon, o reporteriță enervantă, care lucra pe cont propriu, n-avea cum să facă o treabă mai bună.

Din păcate, știam ce fel de informații se puteau scurge de la poliție și cât de des se întâmpla așa ceva. Tatăl meu, Victor Reyes, era polițist și auzisem de la el o grămadă pe tema asta.

M-am îndreptat către lifturi.

— Noapte bună, Deanna!

— O să fiu prin preajmă, strigă ea în urma mea.

Am urcat în lift și am apăsat butonul pentru etajul meu. În timp ce ușile se închideau, m-am sprijinit, epuizată, de balustradă. Trebuia să-l avertizez pe Gideon, dar n-aveam deloc cum să-l contactez, fără să fiu urmărită.

Gheara pe care o simțeam în piept se făcu mai dureroasă. Relația noastră era cu totul dată peste cap. Nici măcar nu puteam să ne vorbim.

Am ieșit din lift și am intrat în apartament, străbătând livingul spațios, ca să-mi las geanta pe unul dintre scaunele de la barul din bucătărie. Priveliștea Manhattanului, care mi se oferea prin ferestrele înalte din tavan până în podea, nu mă mai impresionă deloc. Eram prea agitată ca să-mi mai pese unde mă aflu. Pentru mine, nu mai conta decât că nu sunt cu Gideon.

M-am îndreptat spre dormitorul meu și pe hol, din camera lui Cary, am auzit sunetul unei muzici în surdină. Oare avea musafiri? Și dacă da, pe cine? Prietenul meu cel mai bun hotărâse să jongleze cu două relații amoroase – una cu o femeie care îl accepta așa cum era, iar cealaltă cu un bărbat care ura faptul că Cary era cuplat și cu altcineva.

În baie, mi-am aruncat hainele pe podea și m-am îndreptat spre duș. În timp ce mă săpuneam, gândul îmi zbura neîncetat la toate clipele când făcusem duș împreună cu Gideon, la momentele când patima pe care o aveam unul pentru celălalt ne aruncase în partide înfierbântate de amor. Îmi era îngrozitor de dor de el. Aveam nevoie de atingerea lui, de dorința lui, de dragostea lui. Tânjeam atât de tare după toate acestea, că mă simțeam parcă devorată pe dinăuntru, aproape isterică, fără să-mi pot găsi liniștea. N-aveam nici o idee cum aș mai fi putut să adorm, când nici nu știam dacă aveam să pot vorbi din nou cu Gideon. Aveam atâtea lucruri să ne spunem...

M-am înfășurat într-un prosop și am ieșit.

Gideon stătea în dormitorul meu, cu ușa închisă. La vederea lui, am avut o reacție atât de puternică, încât parcă aș fi primit o lovitură fizică. Mi s-a oprit respirația și inima mi-a tresărit, luând-o din loc nebunește, căci tot trupul meu reacționa la vederea lui aruncându-se parcă spre el. Aveam senzația că nu-l mai văzusem de ani întregi, nu doar de numai o oră.

Îi dădusem o cheie, însă el era proprietarul clădirii. Datorită acestui avantaj, putuse să ajungă la mine fără să lase nici o urmă... la fel cum se petrecuse și în cazul lui Nathan.

— E periculos pentru tine să vii aici, am început, fără să mă pot împiedica să nu fiu topită de încântare că o făcuse. Îl sorbeam din priviri, cercetându-i cu lăcomie silueta zveltă și umerii lați.

Avea niște pantaloni de trening negri și un tricou inscripționat cu Columbia, care îmi plăcea foarte mult, iar combinația asta îl făcea să arate ca un tânăr de douăzeci și opt de ani, cum și era, nu ca mogulul miliardar pe care îl cunoșteau ceilalți oameni. Își trăsese pe ochi o șapcă a celor de la Yankees, însă umbra pe care i-o arunca aceasta pe chip nu-i ascundea deloc strălucirea ochilor albaștri, care mă țintuiau cu ferocitate; buzele senzuale aveau un contur întunecat.

— N-am putut să stau departe de tine.

Gideon Cross era un bărbat imposibil de frumos, atât de arătos, că oamenii se opreau din drum să se uite după el când îl vedeau. Îl considerasem cândva un zeu al sexului, iar performanțele lui atât de dese și pline de patimă îmi dovedeau că am dreptate, dar acum știam că e și mult prea uman. Fusese distrus, la fel ca și mine.

Sorții erau împotriva noastră, ca pereche.

Un oftat adânc mi-a scăpat din piept, căci trupul meu reacționa la apropierea lui. Deși se afla la câțiva metri de mine, puteam să simt atracția năvalnică, magnetul care mă trăgea fără să mă pot opune spre cealaltă jumătate a sufletului meu. Așa se petrecuse totul încă de la prima noastră întâlnire, amândoi eram atrași inexorabil unul spre altul. Amândoi crezuserăm, în mod greșit, că această atracție reciprocă și feroce este doar patimă sexuală, până când am înțeles că, de fapt, nu putem să respirăm unul fără altul.

Mi-am impus cu greu să nu mă arunc în brațele lui, unde îmi doream cu atâta disperare să fiu. Însă el era prea calm, mult prea reținut. Așa că am așteptat nerăbdătoare un semn de la el.

Dumnezeule, cât de mult îl iubeam!

El rămăsese cu pumnii încleștați.

— Am nevoie de tine.

Am simțit cum mă străbate un fier roșu de dorință la auzul răgușelii din glasul lui, atât de plină de căldură, de delicii.

— Nu-i nevoie să pari așa de fericit din cauza asta, l-am tachinat, deși aproape că nu-mi puteam găsi suflarea, încercând să-l înveselesc puțin, înainte să vină spre mine.

Îl iubeam cu sălbăticie, îl iubeam cu tandrețe. Aș fi acceptat oricât ar fi vrut să-mi ofere din el, însă trecuse atât de mult timp... Începusem deja să simt furnicături pe piele, să mă încordez în așteptare, tânjind disperată după atingerea lui lacomă și plină de venerație. Mi-era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi repezit la mine cu toată forța, când eram atât de înfometată după trupul lui. Probabil că ne-am fi sfâșiat unul pe altul.

— Mă omoară, articulă el, cu greu. Să nu fiu cu tine. Să-mi fie dor de tine. Mă simt ca și cum sănătatea mea mintală depinde de tine, Eva, și tu vrei să fiu fericit cu asta?

Mi-am umezit buzele uscate cu limba, făcându-l astfel să geamă și să mă umple de fiori.

— Ei bine... eu sunt fericită cu asta.

Tensiunea din trupul lui se micșoră vizibil. Probabil că fusese cumplit de îngrijorat de felul în care aveam să reacționez la ceea ce făcuse pentru mine. Și, ca să fiu sinceră, și eu fusesem foarte îngrijorată. Oare recunoștința mea față de el însemna că eram mai zdruncinată decât îmi dădusem seama?

Apoi mi-am amintit mâinile fratelui meu vitreg pe mine... greutatea corpului său, care mă țintuia de saltea... durerea sfâșietoare dintre picioare, în timp ce se mișca în mine, fără încetare.

M-a cuprins iar un tremur de furie. Și dacă faptul că mă bucuram că nemernicul murise mă făcea o ciudată, atunci așa să fie!

Gideon trase cu putere aer în piept și începu să-și frece pieptul în zona inimii, ca și cum ar

fi simțit durere acolo.

— Te iubesc, i-am spus, cu ochii înotând în lacrimi. Te iubesc atât de mult!

— Îngeraș! exclamă el și, dintr-un pas, ajunse lângă mine, lăsându-și cheile să cadă pe covor și înfigându-și amândouă mâinile în părul meu ud. Tremura tot, iar eu am început să plâng, copleșită de înțelegerea nevoii lui imense de mine.

Gideon îmi dădu capul pe spate și puse stăpânire pe gura mea cu o patimă arzătoare, gustându-mă încet și profund. Pasiunea și foamea lui de mine îmi explodau în simțuri, făcându-mă să scâncesc, agățându-mă cu mâinile de tricoul lui. Gemetele lui de răspuns vibrau până în străfundurile mele, întărindu-mi sfârcurile și înfiorându-mi toată pielea. Simțeam cum mă topesc în el; i-am dat jos șapca de pe cap, ca să-mi pot înfige degetele în coama mătăsoasă a părului său negru. Mă pierdusem toată în sărutul lui, înecată în carnalitatea-i plină de patimă. Nu mi-am putut stăpâni un suspin.

— Nu! șopti el, dându-se înapoi, și-mi luă chipul în palme, ca să mă privească adânc în ochi. Mă sfâșii pe dinăuntru când plângi.

— E prea mult, am zis, tremurând.

Ochii lui minunați păreau la fel de obosiți ca ai mei. Dădu din cap, cu un aer mohorât.

— Ceea ce am făcut...

— Nu asta. Ceea ce simt pentru tine.

El își frecă delicat vârful nasului de al meu, în timp ce-mi mângâia plin de venerație brațele goale cu mâinile – mâini pătate de proverbialul sânge, care mă făcea doar să iubesc și mai mult atingerea lor.

— Mulțumesc, i-am zis în șoaptă.

El închise ochii.

— Doamne! În seara asta, când ai plecat... nu știam dacă o să te mai întorci... dacă nu te-am pierdut...

— Și eu am nevoie de tine, Gideon.

— N-o să-mi cer iertare. Aș face-o din nou, zise el, prinzându-mă mai strâns. Alte soluții ar fi fost doar ordine de restricție, o pază mai severă, vigilență... pentru toată viața ta. Nu exista nici o garanție că ai putea să fii în siguranță dacă Nathan nu era mort.

— M-ai părăsit. Mi-ai tăiat punțile spre tine. Noi doi...

— Pentru totdeauna, răspunse el, punându-și degetul pe buzele mele. S-a terminat, Eva. Să nu ne certăm pentru ceea ce este prea târziu ca să mai poată fi schimbat.

I-am dat însă mâna la o parte.

— Chiar s-a terminat? Acum putem să fim împreună sau încă ne ascundem relația de ochii poliției? Avem, măcar, o relație?

Gideon îmi susținea privirea, fără să-și ferească ochii, lăsându-mă să-i văd chinul și teama.

— Asta am venit să te întreb și eu.

— Dacă nu ține decât de mine, n-o să te părăsesc niciodată, am declarat eu, pătimaș. Niciodată.

Mâinile lui coborau acum de-a lungul gâtului meu, spre umeri, arzându-mi pielea ca un fier roșu.

— Am nevoie ca asta să fie adevărat, spuse, cu blândețe în glas. Mi-era teamă că o să fugi... că o să-ți fie frică. De mine.

— Gideon, nu...

— Nu te-aș răni niciodată.

L-am prins de cureaua pantalonilor și l-am tras spre mine, deși n-am putut să-l clintesc din loc.

— Știu.

Și, din punct de vedere fizic, n-aveam nici o îndoială. El fusese mereu atent cu mine, mereu plin de grijă. Însă, din punct de vedere emoțional, propria-mi iubire fusese folosită împotriva mea cu o precizie meticuloasă. Mă străduiam să împac încrederea absolută pe care o aveam în faptul că Gideon era plin de atenție față de nevoile mele și de îngrijorarea de care era plină inima mea frântă, care încă nu se vindecase.

— Chiar știi? mă întrebă el, scrutându-mă, atent ca întotdeauna la lucrurile nespuse. Aș muri dacă m-ai părăsi, dar nu ți-aș face rău doar ca să te țin lângă mine.

— Nu vreau să plec nicăieri.

Din piept îi scăpă un oftat puternic.

— Avocații mei o să vorbească mâine cu polițiștii, ca să încerce să-și dea seama cum stau lucrurile.

Mi-am lăsat capul pe spate și l-am sărutat ușor pe buze. Complotam să ascundem o crimă și aș fi mințit să spun că lucrul ăsta nu mă deranja foarte tare – la urma urmelor, eram fată de polițist –, dar alternativa era mult prea îngrozitoare ca să mă gândesc măcar la ea.

— Trebuie să știu că poți să trăiești cu ceea ce am făcut, zise el blând, jucându-se cu o șuviță din părul meu.

— Așa cred. Tu poți?

El mă sărută din nou.

— Pot să trec peste orice dacă te am pe tine.

Mi-am băgat mâinile pe sub tricoul lui, căutându-i și găsindu-i pielea caldă, mătăsoasă. Îi simțeam mușchii tari și umflați sub mâinile mele, trupul lui îmi părea o operă de artă seducătoare și virilă. I-am lins buzele, prinzându-i curba plină a buzei de jos și mușcându-l ușor. Gideon gemu, iar acest sunet de plăcere se strecură prin mine ca o mângâiere.

— Atinge-mă! Cuvintele lui erau un ordin, însă tonul era rugător.

— Asta și fac.

El însă îmi îndepărtă mâinile pe care mi le împletisem pe talia lui și mi le trase spre el, apoi își puse, fără nici o rușine, penisul în palma mea, strângând din dinți. Era gros și greu când l-am luat în mână, și pulsul a început să mi-o ia razna când mi-am dat seama că nu are nimic pe sub pantaloni.

— Dumnezeule! am gemut. Mă înnebunești de excitare!

Ochii lui albaștri îmi cercetau chipul cu o expresie sălbatică; se înroșise și avea buzele întredeschise. Nu încercase niciodată să ascundă efectul pe care îl aveam asupra lui, nu se prefăcuse niciodată că ar avea mai mult control asupra felului cum reacționa la atingerea mea decât aveam eu față de el. Iar felul în care mă domina în pat era cu atât mai excitant, cu cât știam că și el era la fel de lipsit de apărare față de atracția dintre noi.

Mi se strângea inima. Parcă nu-mi venea să cred că era încă al meu, că ajunsesem să-l văd atât de deschis, de înfometat după mine și nebunește de atrăgător...

Gideon îmi trase prosopul de pe mine, fără să-și poată reține un suspin când acesta atinse podeaua, lăsându-mă goală în fața lui.

— O, Eva!

Glasul îi tremura de emoție, făcându-mă să-mi dea lacrimile. Își trase și el tricoul peste cap, aruncându-l pe jos, după care se îndreptă spre mine, încetișor, prelungind momentul de așteptare până când trupurile noastre goale aveau să se atingă.

Mă prinse apoi de șolduri, mișcându-și degetele fără oprire, răsuflând repede, întretăiat. Primele care i-au atins pielea au fost sfârcurile mele, umplându-mă toată de o dorință nestăvilită, făcându-mă să gem, fără aer. Cu un geamăt adânc, Gideon mă lipi de el și, săltându-mi picioarele de la pământ, mă duse cu spatele spre pat.

Capitolul 2

Am simțit cum ating salteaua cu coapsele și am căzut pe spate, în timp ce Gideon se apleca peste mine, trăgându-mă în sus pe pat cu brațul pe care îl ținea sub mine. Apoi se lăsă deasupra mea și, într-o fracțiune de secundă, îmi acoperi sânul cu buzele-i moi și calde, sugându-mi-l repede și plin de lăcomie. Îi prinsese greutatea în mână, frământându-l posesiv.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! gemu. Îi simțeam pielea arzând pe pielea mea rece, iar greutatea lui îmi făcea tare bine, după lungile nopți petrecute fără el.

Mi-am împletit picioarele în jurul gambelor lui, cuprinzându-l după talie, ca să-i prind în palme posteriorul tare, numai mușchi, și l-am tras spre mine, înălțându-mi șoldurile, ca să-i simt bărbăția prin țesătura care ne despărțea. Voiam să-l simt mai repede în mine, ca să mă asigur că e din nou al meu.

— Spune-o! l-am îmbiat, căci aveam nevoie de cuvintele care jurase că i se par nepotrivite.

El se trase un pic înapoi ca să mă privească, dându-mi cu blândețe la o parte părul de pe frunte. Apoi își înghiți cu greu nodul din gât.

M-am arcuit spre el și i-am sărutat buzele minunat sculptate.

— O să spun eu prima: te iubesc.

Gideon închise ochii, străbătut de un fior, apoi mă cuprinse în brațe, strângându-mă atât de tare, că aproape simțeam că-mi pierd răsuflarea.

— Te iubesc, șopti, la rândul lui. Prea mult.

Declarația lui, atât de pătimașă, mă străbătu până în adâncul sufletului. Mi-am îngropat fața la pieptul lui și m-am lăsat în voia plânsului.

— Îngeraș! exclamă el, prinzându-mi părul în mână.

Mi-am înălțat capul și mi-am apăsat buzele pe gura lui, într-un sărut în care se amesteca gustul lacrimilor. Buzele mele se apăsau fără astâmpăr peste ale lui, ca și cum avea să dispară din clipă în clipă, fără să-mi dea putința să mă îndestulez cu el.

— Eva! Lasă-mă... începu el, cu limba lingându-mi interiorul gurii. Lasă-mă să te iubesc!

— Te rog! am șoptit, ținându-l pe după gât, ca să fie mai aproape de mine, în timp ce-i simțeam penisul fierbinte și greu în despicătura labiilor mele, apăsându-mi delicios clitorisul ce-mi zvâcnea. Nu te opri!

— Niciodată. Nu pot.

Îmi cuprinsese fesele în palme și mă ridică spre el, rotindu-și cu îndemânare șoldurile. Am icnit de plăcerea care mă învăluia, atingându-i pieptul cu sfârcurile care mi se întăriseră. Puful de păr cârlionțat care îi acoperea pieptul mă excita într-un mod aproape insuportabil. Lăuntrurile mi-erau îndurate, implorând să fie brăzdate adânc de bărbăția lui. Mi-am înfipt unghiile în pielea lui, zgâriindu-l de la umăr până la coapse, făcându-l să se arcuiască sub această mângâiere aspră, gemând, cu capul dat pe spate, într-un abandon delicios de erotic.

— Mai vreau, îmi ceru cu glas răgușit, roșu la față, cu buzele întredeschise.

M-am ridicat un pic și mi-am înfipt dinții în pectoralii lui, chiar deasupra inimii. Gideon șuieră de durere tresărind, dar nu se retrase.

Nu-mi puteam ține în frâu valul feroce de emoții care se cereau eliberate – iubirea și dorința, furia și teama. Și durerea. O, Doamne, durerea! Încă o simțeam până în străfunduri. Aș fi

vrut să-l sfâșii. Să-l pedepsesc și să-i ofer plăcere, în același timp. Să-l fac și pe el să simtă măcar un pic din ceea ce simțisem eu când mă îndepărtase.

Limba mea se plimba peste urmele ușoare pe care i le lăsasem cu dinții, în timp ce el își mișca șoldurile înspre mine, iar penisul i se strecura între labiile sexului meu flămând după el.

— E rândul meu, șopti el înăbușit. Se sprijini într-o mână, mișcare ce îi punea în evidență bicepșii groși și foarte bine definiți, și îmi prinse sânul în mâna cealaltă. Își lăsă apoi capul în jos și-mi acoperi sfârcul cu buzele amețitor de fierbinți. Limba îi era ca un bici mătăsos pe pielea mea sensibilă. Iar când dinții i se înfipseră în vârful întărit, nu mi-am putut stăpâni un țipăt, zvâcnind sălbatic, pradă unei dorințe de neostoit. Mi-am înfipt mâinile în părul lui mult prea pătimașă ca să mai pot fi blândă și mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, ținându-l strâns, arătându-mi nevoia pe care o aveam de a pune stăpânire pe el. De a-l poseda. De a-l face din nou al meu.

— Gideon! am gemut. Aveam tâmplele ude de lacrimi, iar gâtul mi se strângea dureros.

— Sunt aici, îngeraș, șopti el, trecând cu ciupituri ușoare ale buzelor către celălalt sfârc. Degetele lui diabolice se ocupau de sfârcul ud și abandonat, trăgându-l ușor, până când mi s-a întărit în mâna lui. Nu mă respinge! Lasă-mă să te iubesc!

Atunci mi-am dat seama că-l trăgeam de păr, încercând să-l resping, chiar în timp ce mă străduiam să ajung și mai aproape de el. Gideon mă ținea sub asediu, seducându-mă cu perfecțiunea lui uluitor de masculină și prin cunoașterea atât de profundă a corpului meu. Iar eu eram pe cale să mă predau. Aveam sânii grei, iar sexul mi-era ud și umflat. Mâinile îmi rătăceau neliniștite pe trupul lui și cu picioarele îl țineam prizonier.

Cu toate acestea, el se îndepărtă și mai mult, șoptindu-mi ispititor, în timp ce mă săruta pe abdomen:

— Mi-a fost atât de dor de tine... am nevoie de tine... trebuie să fii a mea...

Apoi, ceva ud și fierbinte pe piele m-a făcut să privesc în jos. Și el plângea, cu chipul minunat răvășit de același val de emoție care mă devasta și pe mine. L-am atins pe obraz cu degete tremurătoare, încercând să-i zvânt lacrimile ce reapăreau chiar în clipa în care le ștergeam. El se frecă de mâna mea, scoțând un scâncet ușor, plângător. Nu mai rezistam. Mi-era mai greu să fac față durerii lui decât să trăiesc cu a mea.

— Te iubesc, i-am zis.

— Eva! Se dădu în spate și se ridică în genunchi, între coapsele mele. Penisul îi era gros și erect, zvâcnind sub propria greutate.

Toată ființa mea fremăta de o lăcomie devastatoare. Trupul lui înalt era sculptat din coloane ca piatra, alcătuite de mușchii lui tari și bine definiți, iar pielea bronzată îi lucea de transpirație. Emana o putere plină de eleganță! Numai penisul îi era aspru, primitiv de-a dreptul, cu vene groase și rădăcina imensă. Și testiculele îi atârnau mari și grele în învelișul lor. Ar fi fost o statuie la fel de frumoasă ca David al lui Michelangelo, însă cu un parfum mult mai erotic. Într-adevăr, Gideon Cross fusese croit să facă dragoste cu o femeie până o scotea din minți.

— Al meu, am rostit cu glas răgușit, ridicându-mă și agățându-mă fără grație de el, lipindu-mi trupul de al lui. Ești al meu.

— Îngeraș! gemu el, sărutându-mă plin de o patimă arzătoare. Mă ridică apoi și-și schimbă poziția, rotindu-se, astfel încât ajunse cu spatele lipit de saltea, iar eu deasupra lui, desfăcută toată. Alunecam unul peste altul, plini de sudoare.

El mă mângâia neîncetat pe tot trupul, arcuindu-se spre mine ca să mă atingă, la fel cum făcusem și eu. I-am prins fața în mâini, lingându-i cu repeziciune interiorul gurii, încercând să-mi

potolesc setea.

În cele din urmă, mă atinse și între picioare, strecurându-și parcă cu venerație degetele în despicătura mea. Buricele degetelor aspre îmi mângâiau ușor clitorisul, trecând peste deschiderea tremurătoare a sexului meu. Am gemut, cu buzele lipite de ale lui, zvâcnind din șolduri. Mă excita cu degetele, îmi mărea tot mai mult dorința, iar sărutul lui devenea tot mai dulce, făcând amor încet și profund cu gura mea.

Nici nu mai puteam să respir de plăcere. M-am înfiorat toată când mi-a prins sexul în mână, iar degetul lui mijlociu se strecură încetișor în mine. Îmi freca ușor clitorisul cu podul palmei, în timp ce degetul îmi atingea carnea delicată. Își înfipsese mâna cealaltă în șoldul meu, ținându-mă locului, împiedicându-mă să mă mișc. Controlul lui Gideon asupra mea părea absolut, mă seducea într-un mod pervers de precis, însă, în același timp, tremura mai puternic decât mine, cu pieptul zguduit de suspine adânci. Sunetele ce-i ieșeau din piept erau pline de remușcare și atât de rugătoare.

M-am dat înapoi și i-am luat mădularul în amândouă mâinile, strângându-l cu putere. Și eu îi cunoșteam mult prea bine trupul, știam ce-i trebuie, ce-și dorește. Am început să i-l frec de la rădăcină până spre cap, până când din el au ieșit câțiva stropi ce prevesteau ejacularea, răspândindu-se pe capul larg. El se lăsă pe spate, sprijinindu-se cu un geamăt de tăblia patului, iar degetul îi zvâcni în mine. Eu rămăsesem cu privirea țintuită asupra stropului gros care se scurse mai întâi pe glandul lui, apoi încet, în jos, găsindu-și drumul până la pumnul meu.

— Nu! icni el. Prea aproape.

Dar am început din nou să-l frec. Îmi lăsa gura apă la vederea încă unei picături ce anunța eliberarea. Eram înnebunitor de excitată de plăcerea lui, de cunoștința faptului că aveam un efect atât de profund asupra unei ființe atât de minunat de sexuale.

El își scoase degetul din mine, cu o înjurătură rostită printre dinți, și mă prinse de șolduri, obligându-mă să-mi iau mâna de pe el, apoi mă trase în față și în jos, săltându-și șoldurile, ca să mă poată străpunge cu mădularu-i dezlănțuit.

Am țipat, înfigându-mi mâinile în umerii lui, cu sexul zvâcnind sub penetrarea-i aspră.

— Eva! Strângând din dinți, cu gâtul îngroșat de încordare, își dădu drumul, umplându-mă de lichidul fierbinte și gros.

Șuvoiul alunecos mă făcu să mă deschid cu totul, iar sexul mi se afundă în erecția lui zvâcnindă, până când mă umplu cu totul. Îmi înfipsesem unghiile în mușchii ca de piatră și trăgeam cu lăcomie aer în piept, căci mi se tăiase răsuflarea.

— Ia-o! îmi ceru el, aplecându-mă spre el, astfel încât să intre cu totul în mine, până la rădăcină. Ia-mă!

Am gemut, plină de fericire că regăsesc senzația bine cunoscută că mă penetrează atât de profund. Iar orgasmul mă cuprinse pe neașteptate, făcându-mă să mă arcuiesc, pârjolită de plăcerea ce se răspândea în mine. Nu mai eram decât un ghem de instincte. Șoldurile mi se mișcau cu propria voință, coapsele mi se încordau ritmic; nu mă mai puteam gândi la nimic altceva decât la felul cum puneam din nou stăpânire pe omul meu. Pe inima mea.

Iar Gideon se supuse în fața cererilor mele.

— Așa, îngeraș, mă îndemna cu glas răgușit, cu membrul atât de tare, încât nici n-ai fi zis că tocmai fusese scuturat de un orgasm incredibil de puternic.

Brațele îi căzuseră în lături, cu mâinile încleștate în cuvertură. Bicepșii îi zvâcneau ritmic, odată cu mișcările lui. Mușchii abdominali se încordau, strălucitori de sudoare, de fiecare dată când

mă înfigeam în el până jos. Trupul lui era o mașină bine unsă, iar eu îi forțam limitele până la capăt.

Și el mă lăsa. Se abandona cu totul dorinței mele.

Unduindu-mi șoldurile, mă lăsasem în voia plăcerii, gemându-i numele. Lăuntrurile îmi zvâcneau ritmic, scuturate de încă un orgasm care mă năpădise năvalnic. Începusem să mă clatin, copleșită de toate aceste senzații.

— Te rog, am icnit. Te rog, Gideon!

El mă prinse de ceafă și de talie, trăgându-mă spre el, până când ne-am întins amândoi pe pat. Mă cuprinse strâns în brațe, ca să nu mă pot mișca, și începu să se miște în mine, iar și iar... înfigându-se în sexul meu cu mișcări puternice. Era prea mult să-i simt penisul gros frecându-se în mine. Am început să tremur violent, pradă încă unui orgasm, cu unghiile înfipte în coastele lui.

Gideon fu străbătut de un fior și își dădu și el drumul, ținându-mă atât de strâns în brațe, că aproape că nu mai puteam să respir. Răsuflarea lui gâfâită îmi umplea plămânii care-mi ardeau. Eram pe deplin în posesia lui, lipsită de orice apărare.

— Dumnezeule, Eva! gemu el, cu fața îngropată la pieptul meu. Am nevoie de tine. Am așa de mare nevoie de tine!

— Iubitule!

Mă agățasem strâns de el. Încă îmi era frică să-i dau drumul.

Am clipit, cu ochii în tavan, și mi-am dat seama că adormisem. Și atunci m-a cuprins panica, îngrozitoarea inevitabilitate de a mă trezi dintr-un vis minunat în realitatea de coșmar. M-am ridicat brusc, trăgând disperată aer în piept, fără să pot să mă satur.

Gideon.

Aproape că mi-a scăpat un suspin când l-am zărit întins liniștit lângă mine, respirând profund în somn, cu buzele ușor întredeschise. Iubitul pentru care mi se frânsese inima se întorsese la mine.

Doamne...

M-am sprijinit de tăblia patului, străduindu-mă să mă relaxez, să savurez plăcerea atât de rară de a-l privi în timp ce dormea. Când nu se mai controla, chipul i se transfigura, amintindu-mi astfel cât de tânăr era cu adevărat. Era ușor să uit asta când era treaz și din el radia teribila forță a voinței care mă pusese literalmente la pământ în clipa în care îl văzusem pentru prima dată.

I-am dat la o parte de pe obraz, plină de venerație, șuvițele negre precum cerneala, observând că avea câteva riduri noi în jurul ochilor și al gurii. Am văzut că și slăbise întru câtva. Despărțirea noastră își luase tributul, însă o ascunsese foarte bine. Sau poate că doar eu îl consideram perfect, imposibil de atins.

Eu nu fusesem deloc în stare să ascund în ce hal eram de distrusă. Crezusem că totul s-a terminat între noi și nu-mi ascunsesem sentimentele în fața nimănui, iar pe asta și contase Gideon. „Dezmințire plauzibilă”, o numise el. Eu îi spuneam iad și până când urma să putem să nu ne mai prefacem că ne-am despărțit, aveam să trăiesc tot în mijlocul lui.

Mi-am schimbat cu grijă poziția, proptindu-mi capul în mână, ca să-l studiez pe bărbatul incredibil pe care aveam norocul să-l am în patul meu. Ținea perna în brațe, lăsând la vedere niște bicepși cizelați și spatele musculos, împodobit cu zgârieturile și semnele în formă de semilună pe care i le săpaseră în piele unghiile mele. Îl apucasem și de fese, excitată nebunește când îl simțeam

cum mă pătrunde, în timp ce făcea neobosit dragoste cu mine, străpungându-mă adânc cu mădularu-i lung și gros.

Iar și iar...

Coapsele mi se frecau una de alta, căci trupul meu se umpluse de o foame nouă. Dincolo de politețea lui rafinată, când eram doar noi în dormitor, Gideon era un animal sexual neîmblânzit, un amant care mă dezgolea până în străfundurile sufletului de fiecare dată când făcea dragoste cu mine. Nu aveam nici cea mai mică apărare când mă atingea, nu eram în stare să rezist plăcerii asemănătoare celei date de un drog de a-mi desface picioarele pentru un bărbat atât de viril, de plin de patimă...

El deschise ochii, uluindu-mă, ca de obicei, cu privirea lor atât de albastră. Îmi aruncă o ocheadă lenește și seducătoare, care-mi făcea inima să stea în loc.

— Hmmm... iar ai privirea aia care-mi cere să ți-o trag, îmi zise, pe un ton tărăgănat.

— Păi poate o fi din cauză că ești incredibil de bun la pat, am replicat. Să mă trezesc așa, cu tine, e... ca și cum aș primi cadourile în dimineața de Crăciun.

El zâmbi ușor.

— Dacă vrei să știi, deja ambalajele au fost scoase. Nu sunt necesare nici baterii.

Inima mi se strânsese de un dor îngrozitor. Îl iubeam mult prea mult. Nu-mi puteam smulge din mine teama că n-aveam să fiu în stare să-l păstrez. Era un fulger într-o sticlă, un vis pe care încercam să-l țin în mâini.

Am respirat cu greu.

— Știi că, pentru o femeie, ești o extravaganță delicioasă, nu? Seducător de-ți lasă gura apă...

— Taci! Se răsuci brusc și mă trase sub el înainte să-mi dau seama ce vrea să facă. Sunt putred de bogat, dar tu nu vrei decât trupul meu.

Mi-am ridicat privirea spre el, admirând felul cum șuvițele negre îi încadrau chipul nemaipomenit de frumos.

— Vreau inima care se află în trupul ăsta.

— E a ta.

Mă înlănțui cu brațele, împletindu-și picioarele cu ale mele. Părul aspru de pe pulpele lui îmi excita pielea ultrasensibilă.

Eram imobilizată. Posedată. Era atât de bine să-i simt corpul cald și puternic lipit de mine! Am oftat, dându-mi seama că ceva din șovăiala mea plină de teamă începuse să dispară.

— N-ar fi trebuit să adorm, zise el încetișor.

— Dar mă bucur că ai făcut-o, am răspuns și l-am mângâiat ușor pe păr. Știam că are dreptate. Coșmarurile lui, parasomniile lui atipice făceau să fie periculos să dorm împreună cu el. Uneori, în timp ce dormea, se dezlănțuia și, dacă eram prea aproape, își descărca pe mine furia care zăcea în el.

Gideon mă prinse de încheietură și-mi duse degetele la buze, sărutându-mi-le.

— Avem nevoie să petrecem timpul împreună, când nu se ține nimeni după noi.

— O, fir-ar! Era cât pe ce să uit! În seara asta, Deanna Johnson a trecut pe aici.

Chiar în clipa când am rostit aceste cuvinte, am regretat zidul pe care îl ridicau între noi. Gideon clipi și, într-o fracțiune de secundă, toată căldura din ochi îi dispăru ca și cum n-ar fi fost.

— Stai departe de ea! E reporter.

— Este însetată de sânge, am zis, cuprinzându-l în brațe.

— Va trebui să stea la coadă.

— De ce e așa de interesată? Lucrează pe cont propriu. N-a asmuțit-o nimeni pe tine.

— Las-o baltă, Eva!

Felul în care evita subiectul era enervant.

— Știu că i-ai tras-o.

— Nu, nu știi. Și ar trebui să nu te gândești decât la faptul că acum o să ți-o trag ție.

Certitudinea mi se înfipse în piept, ca o gheară. I-am dat drumul și m-am retras.

— Ai mințit.

El se dădu înapoi, ca și cum l-aș fi pălmuit.

— Nu te-am mințit niciodată.

— Mi-ai spus că, de când ne-am cunoscut, ai făcut mai mult sex decât ai făcut în ultimii doi ani, luați împreună, însă doctorului Petersen i-ai zis că aveai contacte sexuale de două ori pe săptămână. Așadar, care este adevărul?

Gideon se lăsă pe spate, uitându-se încruntat spre tavan.

— Trebuie să facem asta acum? În noaptea asta?

Limbajul său corporal era atât de ermetic, atât de defensiv, că enervarea pe care mi-o provocase răspunsul lui evaziv dispăru ca și când n-ar fi fost. Nu voiam să mă cert cu el, mai ales în privința lucrurilor care țineau de trecut. Acum nu mai contau decât clipa prezentă și viitorul. Trebuia să am încredere că avea să-mi fie credincios.

— Nu, nu trebuie, am răspuns încetișor, întorcându-mă pe o parte și lăsându-mi mâna pe pieptul lui. La răsăritul soarelui, urma să revenim la starea anterioară, prefăcându-ne că nu suntem împreună. N-aveam nici o idee cât timp mai trebuia să cotinuăm șarada asta sau când puteam să fiu din nou cu el.

— Voiam doar să te avertizez că e pusă pe săpături. Ține-o sub observație!

— Doctorul Petersen a întrebat de contacte sexuale, Eva, răspunse el pe un ton neutru, ceea ce nu înseamnă neapărat a face sex cu cineva, cel puțin în privința mea. Atunci când am răspuns la întrebare, nu m-am gândit că distincția asta ar avea vreo importanță. Prin urmare, să punem acum lucrurile la punct: duceam femei la hotel, dar nu le-o trăgeam mereu. Atunci era excepția.

Gândul mi-a zburat de îndată la cuibușorul lui de nebunii, o cameră plină cu obiecte sexuale, pe care o avea rezervată într-unul dintre multele hoteluri al căror proprietar era. Renunțase la ea, slavă Domnului, dar n-aveam s-o uit vreodată.

— Poate e mai bine să nu-mi mai spui nimic.

— Tu ai deschis ușa asta, mi-o tăie el. Am intrat împreună înăuntru.

— Da, corect, am oftat eu.

— Uneori nu puteam să suport să fiu singur cu gândurile mele, dar nu voiam să stau la discuții cu nimeni. Nici măcar nu voiam să gândesc, ca să nu mai vorbesc despre a simți ceva. Aveam nevoie de ceva care să mă distragă, trebuia să-mi concentrez atenția pe altceva, dar însemna să mă implic prea mult dacă mă foloseam de scula mea. Poți înțelege?

Din păcate, puteam, și încă prea bine, căci îmi aminteam de câte ori căzusem în genunchi după câte un tip, numai ca să-mi înăbuș gândurile un timp. Contacte ca astea n-aveau nici o legătură cu preludiul ori cu sexul.

— Prin urmare, ea e una dintre tipele cărora le-ai tras-o sau nu?

Uram faptul că-i puneam întrebarea asta, însă trebuia să scăpăm de ea. El își îndreptă

privirea spre mine.

— O dată.

— Cred că o fi fost o partidă tare pentru ea, dacă e atât de încrâncenată acum.

— Nu știu, murmură el, nu-mi amintesc.

— Erai beat?

— Nu, fir-ar! zise el, trecându-și mâna peste față. Ce dracu' ți-a spus?

— Nimic personal. Dar a menționat faptul că ai „o latură întunecată". Mă gândesc că e o aluzie sexuală, dar nu i-am cerut detalii. Juca pe cartea afinității dintre noi două, bazată pe faptul că la amândouă ne-ai dat papucii. „Societatea Tipelor Părăsite de Gideon."

El se uită rece la mine.

— Nu fi afurisită, că nu te prinde!

— Hei! am zis, încruntându-mă, îmi pare foarte rău. Nu voiam să fiu o mare scârbă. Doar una mititică. Cred că am dreptul la asta, dacă luăm în considerare toate circumstanțele.

— Ce dracu' puteam să fac, Eva? Habar n-aveam că exiști, continuă Gideon cu glas adânc și răgușit. Dacă aș fi știut că ești pe aici, pe undeva, aș fi plecat la vânătoare după tine. N-aș fi pregetat nici o clipă să plec în căutarea ta. Dar nu te cunoșteam și mă obișnuisem să am așteptări foarte mici. Ca și tine. Amândoi ne risipeam cu oameni nepotriviți.

— Da, așa e. Cu tembeli.

Am rămas câteva clipe tăcuți.

— Ești supărată rău? mă întrebă el.

— Nu, e-n regulă.

El continua să mă fixeze cu privirea. Am izbucnit în râs.

— Era cât pe-aci să te iei la ceartă cu mine, nu? Putem să facem și asta, dacă vrei. Însă eu, personal, speram să ne-o tragem iar.

Gideon alunecă brusc peste mine. Expresia de pe chipul lui, amestecul de ușurare și recunoștință îmi sfâșia inima, căci îmi aducea aminte cât era de important pentru el să-i acord încredere, ca să-mi poată împărtăși adevărul.

— Te-ai schimbat, îmi zise, mângâindu-mă pe față.

Evident că mă schimbasem. Omul pe care îl iubeam ucisese pentru mine. După un asemenea sacrificiu, o mulțime de lucruri deveneau absolut irelevante.

Capitolul 3

— Îngeraș!

Am simțit aroma cafelei chiar înante să deschid ochii.

— Gideon?

— Mmm?

— Dacă nu este cel puțin șapte dimineața, te iau la bătaie.

Râsul lui ușurel îmi dădea fiori de dorință.

— E mai devreme, dar avem de vorbit.

— Serios?

Am deschis un ochi, iar apoi și pe celălalt, ca să-i pot admira nestingherită costumul din trei piese. Îmi venea să-l mănânc, să-i sfâșii hainele cu dinții.

Gideon se așează pe marginea patului meu, întruchiparea însăși a ispitei.

— Vreau să fiu sigur că am pus lucrurile foarte bine la punct, înainte să plec.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am sprijinit de tăblie. N-am făcut nici cea mai mică tentativă să-mi acopăr sânii, doar pentru că în cele din urmă aveam să discutăm despre fosta lui logodnică. Jucam și eu murdar, când aveam garanția că totul e de partea mea.

— O să am nevoie de cafeaua aia, ca să pot sta de vorbă.

El îmi dădu cana și îmi mângâie ușurel un sfârc cu degetul mare.

— Așa de frumoasă, șopti. Din cap până-n picioare.

— Încerci cumva să-mi distragi atenția?

— Tu mă distragi pe mine. Și în mod foarte eficient.

Era oare cu putință ca și el să fie la fel de îndrăgostit de felul în care arătam, de trupul meu, pe cât eram eu de al lui? La gândul ăsta, nu mi-am putut ascunde un zâmbet.

— Mi-a fost dor de zâmbetul tău, îngeraș.

— Cunosc sentimentul ăsta.

De fiecare dată când îl văzusem și el nu-mi oferise zâmbetul său fuseseră tot atâtea cuțite înfipte în inima mea, până când ajunsesem să sângerez fără contenire. Nici măcar nu mă puteam gândi la acele momente fără să fiu cuprinsă de durere.

— Unde ți-ai ascuns costumul, campionule? Știu că nu-l țineai în buzunar.

Hainele fuseseră de ajuns ca să-l transforme într-un om de afaceri puternic și plin de succes. Purta un costum făcut la comandă, iar cămașa și cravata se potriveau de minune. Până și butonii de la manșete străluceau discret, cu eleganță rafinată. Cu toate astea, coama de păr negru care i se revărsa peste guler îi avertiza pe ceilalți că era departe de a fi îmblânzit.

— Acesta este unul dintre lucrurile despre care trebuie să vorbim, zise el și-și îndreptă spatele, fără însă a-și pierde căldura din privire. Am preluat apartamentul de lângă tine. Va trebui să facem ca împăcarea noastră să pară ceva treptat, nebătător la ochi, așa că o să las impresia că stau în majoritatea timpului în penthouse-ul meu, însă îmi voi petrece cât mai multă vreme cu putință ca noul tău vecin.

— E sigur așa?

— Nu sunt pe lista suspecților, Eva. Nu sunt nici măcar o persoană demnă de interes. Alibiul meu nu are nici un punct slab și nu am avut nici un motiv. Le arătăm doar un pic de respect

detectivilor, prin faptul că nu le insultăm inteligența. Facem să le fie mai ușor să justifice concluzia că au ajuns într-o fundătură.

Am luat o gură de cafea, ca să am timp să-i rumeg spusele. Poate că pericolul nu era imediat, însă, în cazul vinei pe care o simțea, era ceva inerent. Nu puteam să nu îmi dau seama de presiunea primejdiei, oricât ar fi încercat el să mă liniștească.

Numai că acum ne croiam drumul înapoi, unul spre celălalt, iar eu îi simțeam nevoia de a primi asigurări că urma să ne revenim din înstrăinarea și despărțirea din ultimele săptămâni. Prin urmare, am întrebat pe un ton voit vesel:

— Cu alte cuvinte, fostul meu prieten va sta pe Fifth Avenue, dar eu o să am un vecin nou și arătos, ca să mă joc cu el? Ar putea fi interesant.

El ridică o sprânceană.

— Vrei să jucăm roluri, îngeraș?

— Vreau să te satisfac mereu, am răspuns, cu o sinceritate brutală. Vreau să fiu tot ceea ce ai găsit în celelalte femei cu care ai fost până acum.

Femeile pe care le dusese la cuibușorul de nebunii, plin de jucării sexuale. Ochii lui aruncau flăcări de gheață albastră, însă glasul îi era mătăsos și calm:

— Nu-mi pot lua mâinile de pe tine. Asta ar trebui să-ți spună foarte clar că n-am nevoie de mai mult.

În timp ce-l priveam, el se ridică, îmi luă cana și o puse pe noptieră, după care trase dintr-o singură mișcare cearșaful de pe mine, dezgolindu-mă cu totul.

— Lasă-te pe spate, îmi ordonă. Desfă picioarele!

Cu pulsul zvâcnindu-mi în tâmple, i-am dat ascultare și m-am culcat pe spate, desfăcându-mi coapsele spre el. M-a cuprins o nevoie instinctivă de a mă acoperi – căci mă simțeam teribil de vulnerabilă sub privirea lui pătrunzătoare –, însă am reușit să nu-i dau curs. Aș da dovadă de ipocrizie dacă n-aș recunoaște că eram nebunește de excitată de faptul că eram goală-pușcă, în vreme ce el era îmbrăcat de sus până jos, și încă irezistibil, într-unul dintre costumele lui infernal de sexy. Asta crea un avantaj serios în echilibrul puterii în favoarea lui, ceea ce mă umplea și mai mult de dorință.

Gideon începuse să-mi mângâie ușor cu un deget labiile, trecându-și-l ațâțător peste clitorisul meu.

— Pizdulicea asta minunată e a mea.

Asprimea din glasul lui îmi rezona răscolitor în pântece. Îmi prinsese tot sexul în palmă, și privirile ni s-au încrucișat.

— Eva, eu sunt un bărbat foarte posesiv, sunt sigur că ai observat asta.

— Da, am murmurat, înfiorată toată de atingerea degetului său, care descria cercuri în jurul despicăturii mele lacome după el.

— Jocuri de roluri, legături, mijloace de transport și locuri diferite... Ard de nerăbdare să explorez totul împreună cu tine.

Și, cu ochi strălucitori, mă penetră înnebunitor de încet cu un deget, scoțând un sunet asemănător cu torsul unei pisici și mușcându-și buza de jos, o înfățișare atât de pur erotică, încât mi-am dat seama că-și simțea sperma cu care mă inundase. Câteva clipe, n-am mai putut să articulez nimic, atât eram de plină de plăcerea de a fi pătrunsă așa de încet și de bine.

— Îți place, remarcă el, încetișor.

— Mmmm...

Și degetul aluneca tot mai în adânc.

— Afurisit să fiu dacă plasticul, sticla, metalul sau pielea o să te mai aducă la orgasm. Vibratorul și prietenii lui trebuie să-și găsească altceva ca să se amuze.

La cuvintele acestea, m-a năpădit un val de căldură, iar el înțelese. Se aplecă spre mine, sprijinindu-se cu o mână de saltea, și își apropie gura de a mea. Degetul lui mare îmi presa clitorisul, frecându-l cu îndemânare de expert, masându-mă înăuntru și în afară. Plăcerea pe care mi-o dădea atingerea lui se răspândea în tot corpul, făcându-mi pântecele să zvâcnească și întărindu-mi sfârcurile. Mi-am luat în mână sânii goi, strângându-i, în timp ce se întăreau. Atingerea și dorința lui erau magice. Cum de putusem oare să trăiesc fără el?

— Mă doare de cât îmi e de dor de tine, zise el cu glas răgușit, mângâindu-mi buza de jos cu limba, îmbătându-se de gemetele mele. Tânjesc neîncetat după tine. E de ajuns să pocnești din degete, și sunt excitat. Când îmi dau drumul, o fac pentru tine. Datorită ție, gurii tale, mâinilor și acestei pizdulici mici și nesătule. Și așa o să fie și pentru tine, în schimb. Limba mea, degetele mele, sperma mea în tine. Numai tu și cu mine, Eva. Goi și fără nici un ascunziș.

Nu aveam nici cea mai mică îndoială că eram punctul focal al întregii lui existențe atunci când mă atingea, unicul lucru pe lume pe care îl vedea sau la care se gândea. Numai că nu puteam să avem continuu această legătură fizică. Într-un fel, trebuia să învăț să am încredere în ceea ce eu *nu puteam* să văd între noi.

Trupul meu începuse să se unduiască fără rușine în jurul degetului său ce se afunda ritmic în mine. Apoi el își băgă încă unul, făcându-mă să mă proptesc în călcâie, arcuită, ca să-i primesc izbiturile.

— Te rog!

— Când începi să ai o privire blândă, ca în vis, eu o să fiu cauza, nu o jucărie.

Mă mușcă ușor de bărbie, apoi se îndreptă spre sânii mei, îndepărtându-mi mâinile cu buzele, și se înstăpâni peste un sfârc, mușcându-l blând, prinzându-l în gură și sugându-l delicat. Mă umplea astfel de o durere ascuțită, iar foamea mea de el era și mai mare, stârnită de faptul că încă ne despărțea un abis, ceva ce nu fusese încă recunoscut și rezolvat.

— Mai mult, am icnit, tânjind la fel de mult după plăcerea lui, ca și după a mea.

— Mereu, șopti el, cu buzele arcuite într-un zâmbet șăgalnic.

Am mormăit, frustrată:

— Vreau să-ți simt mădularul în mine.

— Așa și trebuie, zise el, descriind cercuri cu limba în jurul sfârcului meu, lingându-l și mângâindu-l ușor, trezindu-mi astfel dorința de a-l simți supt. Îngeraș, tu ar trebui să tânjești după mine, nu după un orgasm. După trupul meu, după mâinile mele. În cele din urmă, n-o să mai poți ajunge la orgasm dacă nu simți atingerea pielii mele pe a ta.

Am dat din cap înnebunită, căci aveam gura prea uscată ca să pot vorbi. În lăuntrurile mele dorința se încolăcise ca un arc, care se strângea tot mai mult cu fiecare cerc pe care-l făcea Gideon pe clitorisul meu, cu fiecare mișcare a degetelor sale. M-am gândit la BOB, credinciosul meu prieten cu baterii, și am înțeles că, dacă Gideon s-ar fi oprit din mângâieri acum, nimic nu m-ar mai fi putut face să ajung la orgasm. Pentru el ardeam de patimă, dorința mea era atât de pofta lui pentru mine.

Simțeam cum îmi tremură coapsele.

— Î... îmi dau drumul.

El îmi acoperi gura cu buzele-i frumoase, moi și ademenitoare, iar dragostea pe care o simțeam în acest sărut a fost picătura care m-a dus pe culmile plăcerii. Am început să țip, scuturată de un orgasm puternic și rapid. Țipătul meu era un geamăt prelung și întretăiat, iar trupul îmi zvâcnea violent. Mi-am vârât mâinile sub sacoul lui, agățându-mă de el, trăgându-l cât puteam de aproape de mine, fără să mă dezlipesc de gura lui, până când valul de plăcere s-a ostoit.

El își linse degetele pline de aroma mea, apoi îmi ceru imperativ:

— Spune-mi la ce te gândești!

Am încercat, cât puteam, să-mi potolesc bătăile inimii.

— Nu mă gândesc la nimic. Pur și simplu vreau să mă uit la tine.

— Nu vrei tot timpul. Uneori închizi ochii.

— Pentru că ție îți place să vorbești în pat și ai o voce atât de sexy! Am înghițit un nod din gât, căci îmi venise în minte amintirea chinurilor trecute, apoi am continuat: Îmi place la nebunie să te aud, Gideon. Am nevoie să știu că te fac să te simți la fel de bine pe cât mă simt și eu.

— Suge-mi-o acum, șopti el. Fă-mă să-mi dau drumul pentru tine!

M-am prelins din pat cu răsuflarea întretăiată de nerăbdare și m-am repezit cu mâini lacome să-i deschid fermoarul. Mădularul îi era gros și tare ca piatra, încătușat în pantaloni. I-am scos cămașa și i-am dat jos boxerii, eliberându-l. Era greu în mâinile mele și capul începuse deja să-i lucească, umezit. Am început să ling stropii care-mi spuneau cât este de excitat. Eram înnebunită după felul în care se stăpânea, după felul în care își punea frâu patimii, ca să-mi potolească mie foamea de el.

Cu ochii ațintiți asupra lui, gura mea a alunecat peste capul mătăsos. L-am văzut atunci cum i se întredeschideau buzele, într-un oftat întretăiat, iar pleoapele i se lăsau grele peste ochi, ca și cum ar fi fost beat de plăcere.

— Eva! gemu el, fără să-și dezlipească privirea grea de pe chipul meu. O... da. Îmi place... Doamne, ce-mi mai place gura ta!

Aprecierea asta mă atâță și mai mult. L-am luat în gură cât de mult puteam. Îmi plăcea enorm să-i fac asta, îmi plăcea gustul lui masculin, absolut unic, și aroma lui. I-am prins mădularul bine între buze, sugându-i-l încet. Plină de adorație. Și nu mă simțeam câtuși de puțin defectă pentru că îi veneram virilitatea, pentru că o meritam din plin.

— Îți place atât de mult s-o faci, rosti el răgușit, prinzându-mi capul în mâini. La fel de mult cât îmi place și mie.

— Și mai mult. Ore întregi nu m-aș mai opri. Te-aș face să-ți dai drumul fără încetare.

Din pieptul lui scăpă un geamăt de plăcere.

— Așa ar fi. Nu mă mai satur de tine.

Am mângâiat cu vârful limbii o venă care-i zvâcnea, până sus, la gland, după care i-am luat iar mădularul în gură, dându-mi capul pe spate și lăsându-mă mai jos, pe călcâie, cu mâinile pe genunchi, oferindu-mă toată lui.

Gideon mă privea cu ochi în care se citeau plăcerea și tandrețea.

— Nu te opri! îmi ceru el, desfăcându-și picioarele.

Își împinse penisul până în fundul gâtului meu, după care se retrase, lăsându-mi pe limbă o dâră de lichid ce anunța eliberarea. L-am înghițit pe tot, bucurându-mă de aroma sa minunată. El gemu, prinzându-mi obrajii în palme.

— Nu te opri, îngeraș! Suge-mi-o până nu mai rămâne nimic!

Am început să i-o sug, regăsind ritmul, ritmul *nostru,* sincronizarea bătăilor inimii și a respirațiilor noastre, care ne mărea și mai mult plăcerea. Nu ne era deloc greu să ajungem să gândim aiurea și să ne băgăm în buclucuri, însă corpurile noastre nu se înșelau niciodată. Atunci când ne atingeam, amândoi știam că ne aflăm în locul potrivit și cu omul potrivit.

— Înfiorător de bine... gemu el, scrâșnind din dinți. O, Doamne, o să-mi dau drumul...

Și mădularul lui îmi zvâcni în gură, în timp ce mă prinsese de păr, trăgându-mă spre el, iar trupul i se zguduia de violența orgasmului. Gemea de plăcere, în vreme ce eu înghițeam. Ejaculă în valuri groase și fierbinți, inundându-mă, ca și cum nici nu și-ar fi dat drumul toată noaptea. Când termină, icneam, tremurând toată. El mă ridică, punându-mă pe pat, apoi se aruncă și el, trăgându-mă la pieptul lui. Răsufla greu, dar mă îmbrățișa tot mai puternic.

— Nu asta aveam în minte când ți-am adus cafeaua, zise, sărutându-mă pe frunte cu buze uscate. Nu că m-aș plânge, de altfel.

M-am lipit de el, plină de recunoștință că era iar în brațele mele.

— Hai să chiulim și să recuperăm timpul pierdut!

El începu să râdă, cu un glas în care se simțea încă răgușeala orgasmului, și mă strânse în brațe, trecându-și degetele prin părul meu, apoi mângâindu-mi ușor brațul.

— Mă sfâșia pe dinăuntru, spuse deodată. Faptul că te vedeam atât de rănită și de furioasă. Că știam că te chinui și că te îndepărtezi de mine... A fost un iad pentru amândoi, dar nu puteam să risc să văd că ajungi pe lista suspecților.

În clipa aceea, am înghețat. Nu mă gândisem deloc la posibilitatea asta. Se putea ușor demonstra că eu eram motivul pentru care Gideon ar fi ajuns la crimă. Ignoranța mea completă, totală nu era de ajuns ca să mă apere; el avusese grijă să-mi creeze și mie un alibi. Mă proteja întotdeauna – indiferent cât l-ar fi costat asta.

Se trase înapoi.

— Ți-am pus în geantă un telefon cu cartelă. E preprogramat cu un număr care o să te pună în legătură cu Angus. Dacă ai nevoie de mine pentru ceva, poți să mă găsești în felul ăsta.

Mi-am încleștat mâinile, furioasă. Trebuia să trec prin șofer, ca să dau de iubitul meu!

— Nu-mi place deloc asta.

— Nici mie. Prioritatea numărul unu pentru mine este să-mi eliberez calea înapoi spre tine.

— Și nu-i periculos pentru Angus să-l bagi la mijloc?

— A lucrat în MI6, serviciile secrete britanice. Pentru el, convorbirile clandestine sunt joacă de copii. Făcu o pauză, apoi continuă: Vreau să fiu sincer, Eva: pot să-ți urmăresc drumurile cu ajutorul telefonului și așa o să și fac.

— Ce? Nu se poate! Am sărit din pat, ridicându-mă în picioare. Gândurile îmi zburau de la MI6 – serviciile secrete britanice! – la urmărirea telefonului meu mobil, fără să-mi dau seama la care să mă opresc mai întâi.

Se ridică și el.

— Dacă nu pot să fiu cu tine ori să vorbesc cu tine, am nevoie măcar să știu unde te afli.

— Nu fi așa, Gideon!

Chipul lui rămase calm.

— Nu eram nevoit să-ți spun.

— Serios? M-am repezit la dulap și am înhățat un halat. Și mai susțineai că a avertiza pe cineva că ai un comportament ridicol nu e o scuză că îl ai.

— Dă-mi un pic de timp!

L-am privit furioasă, după care mi-am trântit pe mine un halat roșu de mătase, legându-i nervoasă cordonul.

— Nu. Cred că ești un obsedat de control, căruia îi place să mă urmărească.

El încrucișă brațele.

— Îmi place să te țin în viață.

Am înlemnit brusc. Apoi, încet, în mintea mea au început să se deruleze din nou toate evenimentele din ultimele săptămâni – de data asta, combinate cu imaginea lui Nathan. Dintr-odată, totul se explica: felul în care își ieșise Gideon din minți în dimineața când încercasem să mă duc pe jos la serviciu, de ce mă urmărise Angus în fiecare zi prin oraș, furia lui Gideon când oprise cu forța liftul în care mă aflam... În tot acest timp, când eu aproape că îl urâsem pentru că era un ticălos, el făcuse tot ce putea ca să mă țină la adăpost de Nathan.

Mi s-au înmuiat genunchii și m-am prăbușit ca o cârpă.

— Eva!

— Lasă-mă o clipă!

Îmi închipuisem deja multe în vremea cât fuseserăm despărțiți. Îmi dădusem seama că Gideon n-avea cum să-l lase pe Nathan să intre la el în birou cu fotografii de-ale mele, abuzată și violată, după care să plece ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Brett Kline doar mă sărutase, iar Gideon îl bătuse măr. Nathan mă violase ani la rând și mai și făcuse și poze, și filme cu asta. Reacția lui Gideon la vederea lui Nathan nu putuse fi decât violentă.

Probabil că Nathan se dusese la Crossfire în ziua când îl găsisem pe iubitul meu proaspăt ieșit de la duș, cu o pată stacojie pe manșeta cămășii. Ceea ce luasem eu la început drept ruj era sângele lui Nathan. Canapeaua și pernele din biroul lui erau mutate din loc ca urmare a unei lupte, nu pentru că avusese loc o partidă scurtă de sex la prânz cu Corinne.

El se lăsă în jos în fața mea, țintuindu-mă sălbatic cu privirea.

— Fir-ar! Crezi că vreau să te supraveghez cu atâta atenție? Au fost niște circumstanțe atenuante. Ai încredere în mine, când spun că vreau să am un echilibru între independența ta și faptul că te știu ferită de rele.

Ei, da! Înțelegerea, fie și întârziată, a celor petrecute nu numai că-mi dăduse putința să văd lucrurile cu limpezime de cristal, ci mă și pocnise în moalele capului și-mi băgase un pic mințile în cap.

— Am priceput.

— Nu cred. Asta – arătă el nerăbdător spre sine – e doar o cochilie nenorocită. *Tu* ești ceea ce mă face să exist, Eva. Poți pricepe asta? Ești inima și sufletul meu. Dacă ai păți vreodată ceva, aș muri și eu de îndată. Faptul că te țin în siguranță e autoapărare, fir-ar să fie! Suportă pentru mine, dacă nu vrei și pentru tine!

M-am repezit la el cu atâta forță, că l-am răsturnat pe spate, și am început să-l sărut ca o nebună, cu inima bătând să-mi spargă pieptul și sângele zvâcnindu-mi în urechi.

— Nu-mi place deloc să te sperii, am reușit să îngaim, printre săruturi disperate, dar tare rău te-ai mai pricopsit cu mine.

El mă strânse în brațe cu putere, gemând.

— Deci ne-am împăcat?

— Poate nu și în privința mobilului cu cartelă, am strâmbat eu din nas. Urmărirea

telefonului este o nebunie. Serios! Nu-i deloc plăcut.

— E ceva temporar.

— Știu, dar...

El îmi acoperi gura cu mâna.

— Ți-am pus în geantă instrucțiuni despre cum să-mi urmărești și tu telefonul.

Vestea asta mă lăsă fără cuvinte, ceea ce-i smulse un zâmbet ironic lui Gideon.

— Ideea nu mi se pare așa de proastă, dacă o privești din punctul ăsta de vedere.

— Taci! am zis, alunecând din îmbrățișarea lui și sărutându-l pe umăr. Suntem total săriți de pe fix.

— Eu prefer „deviați în mod selectiv". Dar nu mai spunem la nimeni.

Căldura din mine dispăru brusc, alungată de un val de spaimă, la amintirea faptului că trebuia să ne ascundem legătura. Oare cât avea să mai treacă până să-l văd din nou? Zile? Nu mai puteam să trec din nou prin ceea ce trăisem în ultimele câteva săptămâni din viața mea. Până și gândul că urma să fiu nevoită să îndur fără el orele și minutele zilei mă îmbolnăvea. Am înghițit un nod dureros din gât, ca să-l pot întreba:

— Când o să putem fi din nou împreună?

— Diseară. Eva, nu pot să suport să-ți văd privirea asta, spuse el, uitându-se chinuit la mine.

— Vreau doar să fii cu mine, am șoptit, cu ochii arși din nou de lacrimi. Am nevoie de tine.

Degetele lui îmi mângâiau ușor obrazul.

— Ai fost cu mine. Fără încetare. N-a trecut nici o secundă fără să mă gândesc la tine. Ești stăpâna mea, Eva. Oriunde aș fi și orice aș face, sunt al tău.

Mi-am lăsat capul în palma lui, lăsându-mă pătrunsă de această atingere, ca să-mi alunge spaimele.

— Nu mai ieși cu Corinne! Nu mai suport.

— Gata, s-a terminat, spuse el, luându-mă prin surprindere. I-am și spus, de altfel. Speram să fim prieteni, însă ea ar dori să fie totul între noi ca pe vremuri, iar eu nu te vreau decât pe tine.

— În noaptea în care Nathan a murit... ea a fost alibiul tău.

Nu puteam să spun mai mult. Mă durea să mă gândesc la felul cum și-o fi umplut orele cu ea.

— Nu, alibiul meu a fost incendiul de la bucătărie. Mi-am petrecut aproape toată noaptea aranjând lucrurile cu pompierii, cu compania de asigurări și făcând aranjamente de urgență pentru prepararea mâncării. Corinne a rămas un timp pe acolo, și după ce a plecat, aveam destui oameni din personal în jur care puteau să depună mărturie că fusesem acolo.

Probabil că nu-mi putusem deloc ascunde ușurarea pe care o simțeam, pentru că privirea lui Gideon se îmblânzi, iar în ochi i se citea iarăși părerea de rău pe care o văzusem deja de multe ori. Se ridică în picioare, întinzându-mi mâna ca să mă ridic și eu.

— Noul tău vecin ar dori să te invite la cină. Să zicem pe la opt seara. O să găsești cheia – și cheia de la penthouse – pe lanțul tău de chei.

Mi-am pus mâna în mâna lui și am încercat să mai înveselesc atmosfera cu o replică amuzantă.

— Tipul e foarte sexy. Mă întreb dacă ajunge la următorul nivel încă de la prima întâlnire...

Zâmbetul de răspuns pe care mi-l adresă era atât de ispititor, că mă făcu să înghit în sec.

— Cred că ai șanse destul de mari să ajungi în pat cu el.

— Ce romantic! am suspinat eu, melodramatic.

— Îți dau eu romantism!

Și Gideon mă trase spre el, devorându-mă cu pasiune. Lipită de el de la șold până la călcâie, eram aplecată pe spate, făcând astfel ca halatul să mi se desfacă, lăsându-mi sânii goi. El mă lăsă și mai mult pe spate, până când păsărica mea deja sensibilă la atingere se lipi cu putere de coapsa lui. Eram mai mult decât conștientă de puterea trupului său, care susținea și greutatea mea, pe lângă a lui.

Mă sedusese într-o fracțiune de secundă. În ciuda faptului că avusesem parte de ore și ore de plăcere și că tocmai mă adusese la orgasm, eram pregătită pentru el în acel moment, excitată la maximum de îndemânarea lui, de puterea și de siguranța lui de sine, de controlul pe care îl exercita atât asupra lui, cât și a mea.

Am început să mă mișc încetișor, lingându-mi buzele. Cu un geamăt, gura lui fierbinte și umedă îmi luă în stăpânire un sfârc, stârnindu-mi cu limba mugurele întărit. Mă ținea în brațe, mă poseda și mă excita fără nici cel mai mic efort. Am închis ochii, lăsându-mă, printre gemete, cu totul în voia lui.

Afară era foarte cald și umed, așa că mi-am pus o rochie dreaptă din olandă, deschisă la culoare, și mi-am făcut o coadă simplă. Am adăugat la ținută niște cercei rotunzi de aur și m-am machiat foarte ușor.

Totul se schimbase. Eu și Gideon eram din nou împreună. Trăiam într-o lume din care Nathan Barker dispăruse. Nu mai era posibil să dau de el după colț. N-avea să mai apară niciodată din neant la ușa mea. Nu mai aveam de ce să-mi fac griji că Gideon urma să afle lucruri din trecutul meu care vor ridica stavile între noi. El știa tot și mă dorea chiar și așa.

Însă pacea regăsită care se așternea peste această nouă realitate era tulburată de teama pentru Gideon. Aveam nevoie să știu că era la adăpost de orice acuzare. Cum ar fi putut să-i fie dovedită în mod definitiv nevinovăția în cazul unei crime pe care chiar o comisese? Aveam să trăim, oare, cu spaima neîncetată că fapta sa urma să se întoarcă și să ne bântuie? Și cum avea să ne schimbe acest lucru pe amândoi? Pentru că în nici un caz nu puteam să mai fim ca înainte, după o întâmplare atât de profundă.

Am ieșit din cameră, pregătindu-mă să plec la lucru, așteptând orele în care aveam să fiu acaparată de slujba mea la Waters Field & Leaman, una dintre cele mai bune firme de publicitate din țară. M-am dus să-mi iau geanta de pe masa pentru micul dejun și, în bucătărie, am dat de Cary. Fără discuție, fusese la fel de ocupat ca și mine, cu O mare chiar.

Se sprijinea cu spatele de blat, ținându-se cu mâna de muchia acestuia, iar prietenul său, Trey, îl săruta pătimaș, cuprinzându-i chipul în palme. Trey era îmbrăcat cu blugi și în tricou, dar Cary nu avea pe el decât niște pantaloni gri de casă, care se mulau foarte atrăgător pe coapsele lui lungi. Amândoi aveau ochii închiși și erau mult prea pierduți unul în celălalt, ca să-și dea seama că nu mai sunt singuri.

Era nepoliticos din partea mea să mă holbez la ei, dar nu mă puteam abține. În primul rând, pentru că întotdeauna mi se păruse fascinant să mă uit cum se îmbrățișează doi bărbați frumoși. Iar în al doilea rând, pentru că atitudinea lui Cary mi se părea foarte grăitoare. Chipul lui minunat exprima, în mod clar, vulnerabilitate, însă faptul că se ținea de blat, în loc să-l îmbrățișeze pe omul pe care-l iubea, îi trăda reticența care încă nu-i dispăruse.

Mi-am înhățat, în cele din urmă, geanta și am ieșit în vârful picioarelor din apartament. N-aveam chef să ajung gata topită la serviciu, așa că în loc să mă duc pe jos, am luat un taxi. De pe

locul meu din spate, mă uitam cum în raza vizuală îmi apare, încetul cu încetul, clădirea Crossfire a lui Gideon. În turnul strălucitor, care se distingea dintre celelalte clădiri, se aflau atât sediul concernului Cross Industries, cât și al firmei Waters Field & Leaman.

Slujba mea, de asistentă a tânărului manager Mark Garrity, era un vis împlinit. Cu toate că unii – și mai ales tatăl meu vitreg, Richard Stanton, magnat al finanțelor – nu puteau pricepe de ce alesesem o slujbă de începător, în ciuda relațiilor și a cunoștințelor mele, eu eram de-a dreptul mândră să-mi croiesc singură drumul. Mark era un șef excelent, atât riguros, cât și permisiv, ceea ce însemna că îmi și dădea indicații, dar mă și lăsa să fac lucrurile după capul meu.

Taxiul făcu colțul și se opri în spatele unui Bentley SUV negru, pe care îl cunoșteam mult prea bine. La vederea lui, inima îmi sări din loc, căci asta însemna că Gideon era în apropiere.

Am plătit și am ieșit din mașina răcoroasă în aerul dimineții, aburind de umezeală. Rămăsesem cu ochii ațintiți asupra Bentley-ului, sperând să-l pot întrezări o clipă pe Gideon. Era incredibil cât de încântată eram de această idee, cu atât mai mult cu cât petrecusem o noapte întreagă în pat cu el, cu toată frumusețea lui nudă.

Cu un zâmbet în colțul gurii, am intrat pe ușile turnante, cu cadru de cupru, ale clădirii Crossfire și am pătruns în holul vast. Dacă o clădire putea să fie imaginea unui om, atunci Crossfire asta era pentru Gideon. Podelele și pereții de marmură confereau o aură de putere și de bogăție, în timp ce exteriorul de sticlă de culoarea cobaltului era la fel de izbitor ca unul dintre costumele lui Gideon. Cu totul, clădirea Crossfire era dinamică și sexy, întunecată și primejdioasă – exact ca bărbatul care o crease. Îmi plăcea la nebunie că lucrez acolo.

Am trecut de turnicheții de securitate și am luat liftul spre etajul douăzeci. Când am ajuns, Megumi – colega de la recepție – era la biroul ei. Mi-a deschis ușa de sticlă și s-a ridicat la apropierea mea.

— Salut, mă întâmpină, fermecătoare în pantaloni negri și o bluză de mătase aurie. Ochii negri ca tăciunele îi străluceau de încântare, iar pe buze avea un ruj de un roșu foarte îndrăzneț. Voiam să te întreb ce faci sâmbătă seara.

— Ăăă... Aș fi vrut să-mi petrec timpul cu Gideon, însă n-aveam nici o garanție că avea să fie posibil. Nu știu. Încă n-am nici un plan. De ce?

— Unul dintre prietenii lui Michael se însoară și sâmbătă e petrecerea burlacilor. Iar eu o iau razna dacă rămân acasă.

— Michael e tipul cu întâlnirea aranjată? m-am interesat, pentru că știam că se întâlnea cu un tip cu care-i făcuse cunoștință colega ei de apartament.

— Da, zise Megumi și chipul i se lumină o clipă, după care se posomorî. Chiar îmi place de el și cred că și lui îi place de mine, dar...

— Hai, zi, am îmboldit-o.

Ea ridică din umeri, oarecum stânjenită, ocolindu-mi privirea.

— Tipul e înspăimântat de implicare. Știu că e prins de mine, dar o tot ține una și bună că nu-i nimic serios, că doar ne simțim bine unul cu altul. Dar petrecem foarte mult timp împreună, continuă ea. În mod evident, și-a făcut ceva schimbări în viață, ca să fie mai des cu mine. Și nu numai din punct de vedere fizic.

M-am strâmbat. Știam prea bine genul ăsta. Din astfel de relații era greu să ieși. Semnalele neclare țineau adrenalina și drama la niveluri înalte, și era greu să renunți la posibilitatea ca din tot să iasă ceva extraordinar, mai ales dacă tipul accepta riscurile. Ce fată nu și-ar fi dorit să pună mâna pe ce nu putea fi prins?

— Poți conta pe mine pentru sâmbătă, i-am spus, căci voiam să-i fiu aproape. La ce te-ai gândit?

— Să beau, să dansez, s-o iau razna, enumeră ea, cu chipul iar zâmbitor. Poate o să-ți găsim și ție un tip tare, cu care să te cuplezi.

— Ăăă...

Oribil, ciudat.

— Deocamdată, mi-e foarte bine.

Ea mă privi scrutător.

— Pari obosită.

„Mi-am petrecut toată noaptea în pat cu Gideon Cross..."

— Ieri am avut o oră grea la Krav Maga.

— Ce? Lasă, nu-mi explica! În orice caz, nu strică să cercetezi peisajul.

— Nu vreau tipi cu care să mă consolez, am insistat, aranjându-mi cureaua genții pe umăr.

— Hei! replică ea, punându-și mâinile în șolduri. Îți sugerez doar să fii deschisă la posibilitatea de a întâlni pe cineva. Știu că e greu să te mai poți uita la cineva după Gideon Cross, dar, crede-mă, faptul că-ți vezi de viața ta e cea mai bună răzbunare.

Asta mi-a smuls un zâmbet.

— O să fiu deschisă, am spus, făcând un compromis.

Telefonul de pe biroul ei începu să sune, iar eu m-am îndreptat spre biroul meu, făcându-i semn cu mâna. Aveam nevoie de puțin timp ca să mă gândesc la felul în care urma să joc rolul unei femei singure, deși eram cât se poate de prinsă. Din moment ce eram stăpâna lui Gideon, el mă poseda. Nu puteam să-mi închipui că aș aparține oricui altcuiva. Tocmai începusem să-mi fac scenarii în legătură cu felul în care aveam să-i spun lui Gideon despre sâmbătă seara, când m-am auzit strigată de Megumi, așa că m-am întors.

— Am un apel în așteptare pentru tine, mă anunță ea. Și sper că e personal, pentru că, mamă, mamă, e o voce înfiorător de sexy. Zici că e S-E-X învelit în ciocolată și acoperit cu frișcă.

Am simțit că mi se ridică părul pe ceafă, de atâta excitare.

— A spus cine e?

— Da. Brett Kline.

Capitolul 4

Ajunsă la birou, m-am prăbușit pe scaun. Îmi transpiraseră palmele numai gândindu-mă la Brett și începusem să lupt împotriva ușorului fior de excitare pe care urma să-l simt la auzul glasului său și împotriva vinovăției care avea să-l urmeze. Nu era ceva provocat de faptul că l-aș fi vrut înapoi ori că aș fi vrut să fiu cu el. Aveam însă un trecut împreună și între noi exista o atracție sexuală care era pur hormonală. Nu puteam să o înăbuș, dar n-aveam nici cea mai mică dorință să mă las purtată de ea.

Mi-am pus geanta și sacoșa cu pantofii de stradă în sertar, mângâind din ochi colajul înrămat cu fotografii ale mele împreună cu Gideon. El mi-l dăduse ca să-l păstrez mereu în minte – de parcă mi-ar fi zburat vreodată gândul de la el. Îmi bântuia până și visele.

Telefonul începu să sune. Era apelul redirecționat de la recepție. Brett nu se lăsase păgubaș. Am hotărât să adopt un ton cât mai oficial, ca să-i amintesc că sunt la serviciu și, prin urmare, nu am timp pentru conversații personale, și am răspuns:

— Biroul lui Mark Garrity, Eva Tramell la telefon.

— Eva, în sfârșit! Sunt Brett.

Am închis ochii, lăsându-mă pătrunsă de glasul lui de S-E-X-învelit-în-ciocolată. Părea și mai decadent, mai sexual decât atunci când cânta, deși acest lucru făcuse ca formația lui, Six-Ninths, să urce pe culmile gloriei. Semnaseră un contract cu Vidal Records, compania muzicală pe care o deținea tatăl vitreg al lui Gideon, Christopher Vidal Sr. – la care, în mod inexplicabil, Gideon era acționar majoritar.

Și să mai zici că nu-i mică lumea!

— Bună, l-am salutat. Cum merge turneul?

— E ireal. Încă mai vreau să pipăi totul, ca să văd dacă e adevărat.

— De mult ți-ai dorit asta și chiar o meriți din plin. Bucură-te!

— Mulțumesc.

Rămase apoi tăcut câteva momente, timp destul ca să-mi rechem imaginea lui în minte. Arăta extraordinar când îl văzusem ultima oară, cu părul cu șuvițe foarte blonde, cu ochii-i de smarald arzând de dorința de a mă avea. Era înalt și musculos, fără să fie un pachet de mușchi, iar trupul îi era frumos modelat, datorită exercițiilor constante și necesităților impuse de faptul că era un star rock. Pielea de un bronz auriu îi era înfrumusețată de câteva tatuaje, iar în sfârcuri avea piercinguri pe care mă obișnuisem să le sug atunci când voiam să simt cum i se întărește mădularul în mine...

Dar nu-i ajungea nici măcar la degetul mic lui Gideon. Puteam să-l admir pe Brett, la fel ca orice femeie dotată cu simțuri, însă nu era altul ca Gideon pe lume.

— Uite, rupse Brett în sfârșit tăcerea, știu că ești la serviciu, așa că nu vreau să te rețin. Mă întorc la New York și mi-ar plăcea să te văd.

Eu mi-am încrucișat gleznele, sub birou.

— Nu cred că-i o idee bună.

— O să lansăm videoclipul la *Fata de aur* în Times Square, continuă el. Vreau să fii acolo, cu mine.

— Acolo, cu... uau!

M-am frecat la tâmple. Cererea lui mă luase prin surprindere, așa că am preferat să mă gândesc la ce-ar spune mama dacă m-ar fi văzut cum îmi frec fața. Pentru că ea jura că asta duce la apariția ridurilor.

— Sunt flatată că m-ai invitat, dar trebuie neapărat să știu – pentru tine este în regulă dacă rămânem doar prieteni?

— La dracu', normal că nu! râse el. Ești singură, fată de aur. Pierderea lui Cross e câștigul meu.

O, fir-ar! Trecuseră aproape trei săptămâni de când blogurile de bârfe se umpluseră cu primele fotografii cu împăcarea înscenată dintre Gideon și Corinne. S-ar fi zis că toată lumea hotărâse că era timpul să-mi continui viața cu altul.

— Nu e chiar așa de simplu, Brett. Nu sunt pregătită pentru o altă relație.

— Ți-am cerut doar o întâlnire, nicidecum o legătură pe viață.

— Brett, pe bune...

— Trebuie să fii acolo, Eva, insistă el, luând un ton seducător, care mă făcuse mereu să-i cedez imediat. E cântecul tău. Nu accept un refuz.

— Va trebui.

— O să mă rănești îngrozitor dacă nu vii, spuse el, încet. Și nu sunt vorbe în vânt. Mergem ca prieteni și atât, dacă așa trebuie, dar am nevoie să fii acolo.

Am oftat din greu, lăsându-mi capul pe birou.

— Nu vreau să te fac să crezi ce nu trebuie.

„Ori să-l scot din sărite pe Gideon..."

— Îți promit că voi considera asta o favoare ca de la prieten la prieten.

Ca și cum am și fi așa ceva! N-am răspuns. El însă nu se dădea bătut. Poate că n-avea s-o facă niciodată.

— În regulă? insistă.

În dreptul umărului meu își făcuse apariția o cană de cafea. Am ridicat privirea și l-am văzut pe Mark în picioare, în spatele meu.

— În regulă, am răspuns, mai mult ca să mă pot apuca de lucru.

— Da!

În vocea lui se simțea o notă de triumf, pe care părea că o însoțise de un gest de victorie cu pumnul.

— S-ar putea să fie joi sau vineri seara, nu știu sigur, încă. Dă-mi numărul tău de mobil și-o să-ți trimit un SMS când o să am datele clare.

I-am dictat rapid numărul.

— Gata? Trebuie să plec.

— Să ai o zi bestială la serviciu! răspunse el, făcându-mă să mă simt prost pentru că fusesem grăbită și neprietenoasă. El fusese mereu drăguț și ar fi putut fi un prieten foarte bun, însă dădusem cu piciorul acestei șanse în clipa când îl sărutasem.

— Mulțumesc. Brett... chiar mă bucur foarte mult pentru tine. La revedere! Apoi am pus receptorul în furcă și i-am zâmbit lui Mark. Bună dimineața!

— Totul e-n regulă? se interesă el, cu o privire preocupată în frumoșii lui ochi căprui. Purta un costum bleumarin și o cravată roșie, care îi punea foarte bine în valoare pielea măslinie.

— Da. Mulțumesc pentru cafea.

— Cu plăcere. Ești gata de treabă?

— Mereu, am zâmbit eu larg.

Nu mi-a luat mult timp ca să-mi dau seama că Mark nu era în apele lui. Părea cu mintea aiurea și cu toane, lucru care nu-i stătea în fire. Lucram la o campanie pentru un program de învățare a limbilor străine, dar nu-i stătea deloc mintea la ea. I-am sugerat să discutăm un pic despre campania pentru alimentele integrale produse local, însă asta n-a avut nici un efect.

— E totul în regulă? l-am întrebat, într-un sfârșit, pătrunzând timid pe teritoriul prieteniei, în care amândoi ne străduiam să nu intrăm în timp ce eram la serviciu.

Dădeam munca la o parte de fiecare dată când el mă invita la prânz împreună cu partenerul lui, Steven, însă la birou aveam grijă să ne menținem rolurile de șef și de subaltern. Apreciam enorm lucrul ăsta, mai ales că Mark știa că tatăl meu vitreg e bogat. Nu voiam ca oamenii să se poarte cu mine frumos fără să-mi câștig acest drept.

— Ce? Își ridică brusc privirea spre mine, după care își trecu o mână prin părul tuns scurt. Scuze!

— S-ar zice că te frământă ceva, i-am spus, punându-mi tableta în poală.

El ridică din umeri, începând să se legene cu scaunul.

— Duminică, eu și Steven împlinim șapte ani de când suntem împreună.

— Super! Felicitări! am zâmbit eu. Dintre toate cuplurile pe care le întâlnisem în viață, Mark și Steven erau cei mai stabili și mai iubitori.

— Mulțumesc, zise el, cu un zâmbet vag.

— Ieșiți în oraș? Ați făcut vreo rezervare sau vrei să mă ocup eu de asta?

El clătină din cap.

— N-am hotărât încă. Nu știu ce-ar fi mai bine.

— Hai să ne punem mintea la contribuție! Eu n-am prea avut multe aniversări, oricât ar fi de trist s-o spun, dar mama se pricepe de minune la asta. Și așa am mai prins și eu câte ceva.

Tot făcând pe gazda pentru trei soți bogați, Monica Tramell Barker Mitchell Stanton ar fi putut să fie o organizatoare profesionistă de evenimente, dacă ar fi trebuit vreodată să-și câștige existența.

— Vrei ceva intim, i-am sugerat, doar voi doi? Sau o petrecere cu prietenii și cu familia? Vă faceți cadouri?

— Vreau să mă căsătoresc! izbucni el.

— A! În regulă, am zis eu, lăsându-mă pe spate în scaun. Dacă e vorba de ceva romantic, nu mă pot băga.

Mark începu să râdă, însă nu era pic de veselie în tonul lui. Se uită apoi la mine cu o privire plină de nefericire.

— Ar trebui să fie romantic. Acum câțiva ani, când Steven m-a cerut în căsătorie, a fost totul numai inimioare și floricele. Știi doar că e foarte teatral. A făcut totul ca la carte.

M-am uitat la el, clipind nedumerită.

— Ai zis nu?

— Am zis nu încă. Abia începusem să-mi fac o situație aici, la agenție, el începea să pună mâna pe niște contracte cu adevărat profitabile, și amândoi ne refăceam existența împreună după despărțirea care fusese dureroasă. Părea că nu e timpul potrivit, și eu nu știam dacă el vrea să se căsătorească din motivul corect.

— Nimeni n-are cum să știe cu siguranță, am zis încetișor, atât pentru el, cât și pentru mine.

— Dar nu voiam ca el să creadă că am îndoieli în privința noastră, continuă Mark, ca și cum nici nu m-ar fi auzit. Prin urmare, ca un idiot, mi-am pus refuzul pe seama instituției căsătoriei.

— Nu ești deloc un idiot, l-am contrazis, ascunzându-mi un zâmbet.

— Și în ultimii doi ani, el a făcut, și nu o dată, remarci despre câtă dreptate am avut să refuz.

— Dar tu n-ai spus nu. Ai spus nu încă, așa e?

— Nu știu. O, Doamne, nu știu ce-am spus! exclamă el, rezemându-se cu coatele pe birou și îngropându-și fața în palme. Glasul îi era jos, înăbușit.

— Am intrat în panică. Aveam douăzeci și patru de ani. Poate că unii sunt pregătiți pentru un astfel de angajament la vârsta aceea, dar eu... eu nu eram.

— Iar acum ai douăzeci și opt de ani și ești pregătit?

Era de aceeași vârstă cu Gideon. Numai la gândul ăsta și m-a străbătut un fior, în parte și pentru că și eu aveam aceeași vârstă pe care o avusese Mark când spusese nu încă, iar eu puteam să mă raportez la asta.

— Da, zise Mark, ridicându-și capul ca să-mi susțină privirea. Sunt mai mult decât pregătit. Mă simt de parcă undeva e un cronometru care numără minutele și, cu fiecare oră ce trece, devin tot mai nerăbdător. Dar mi-e teamă că o să refuze. Poate că lui îi venise timpul cu patru ani în urmă, și acum a depășit momentul.

— Nu-mi place deloc când debitez banalități, dar n-ai de unde să știi până nu-l întrebi, am replicat, zâmbindu-i încurajator. El te iubește. Foarte mult. Cred că șansele să-l auzi că spune da sunt cât se poate de mari.

Mark zâmbi, arătându-și dinții simpatic de strâmbi.

— Îți mulțumesc.

— Să mă anunți cum facem cu rezervarea.

— Îți rămân dator, răspunse el, recăpătându-și seriozitatea. Îmi cer scuze că ți-am vorbit despre asta acum, când te lupți cu o despărțire dificilă.

— Nu-ți face griji pentru mine! Sunt în regulă.

Mark mă studie câteva clipe, apoi dădu din cap, aprobator.

— Ești gata să mergem la masă?

Mi-am ridicat privirea spre chipul sincer al lui Will Granger. Will era cel mai nou asistent la Waters Field & Leaman, și eu îl ajutasem să se acomodeze. Purta favoriți și ochelari cu rame pătrate, care îi dădeau un aer ușor retro, ca de beatnik, punându-l în valoare. Se îmbrăca incredibil de bine, și îmi plăcea de el.

— Sigur. De ce-ai avea chef?

— Paste și pâine. Și prăjitură. Poate chiar și un cartof copt.

Am ridicat din sprâncene.

— În regulă. Dar dacă o s-o iau razna și-o să înșir numai prostii din cauză că intru în comă de la carbohidrați, tu să mă scoți din beleaua cu Mark.

— Eva, tu ești o sfântă. Natalie ține o dietă săracă în carbohidrați, iar eu nu mai rezist nici măcar o zi fără amidon și zahăr. Mă topesc pe picioare. Uită-te la mine!

Will și Natalie, iubita lui încă din liceu, păreau să se înțeleagă foarte bine, din ceea ce

povestea el. Nu mă îndoiam că el ar fi intrat și în foc pentru ea, iar ea părea să-i fie la fel de dedicată, cu toate că el bodogănea fără răutate despre cât îl zăpăcea.

— Așa e, am zis, simțindu-mă deodată cuprinsă de o dispoziție visătoare. Era o tortură pentru mine să fiu separată de Gideon, mai ales acum, înconjurată de prieteni care erau implicați în propriile relații.

Se făcuse ora prânzului și, în timp ce-l așteptam pe Will, i-am trimis un SMS scurt Shawnei – aproape cumnata lui Mark – întrebând-o dacă era liberă sâmbătă, pentru o seară între fete. Abia trimisesem mesajul, când telefonul de birou începu să sune.

Am răspuns grăbită:

— Biroul lui Mark Garrity...

— Eva.

M-a străbătut un fior electric la auzul glasului profund și aspru al lui Gideon.

— Bună, asule!

— Spune-mi că suntem în regulă.

Mi-am mușcat buza de jos, cu inima în gât. Probabil că și el simțea aceeași prăpastie între noi care mă tulburase și pe mine.

— Suntem. Nu crezi asta? S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse el și, după o scurtă pauză, continuă: Pur și simplu voiam s-o aud din nou.

— Nu ți-am arătat foarte clar azi-noapte? „Când te zgâriam pe spate...” Sau azi-dimineață? „Când eram în genunchi...”

— Aveam nevoie să te aud că spui asta când nu te uiți la mine.

Glasul lui Gideon turna balsam peste simțurile mele. Mă înroșisem de stânjeneală.

— Îmi pare rău, am șoptit, simțindu-mă ciudat. Știu că te enervează femeile care te consideră un obiect. N-ar trebui să suporți așa ceva din partea mea.

— N-o să mă plâng niciodată că sunt ceea ce vrei tu, Eva. Doamne! zise el, cu glas și mai răgușit. Aș fi al dracu’ de bucuros să-ți placă ceea ce vezi, pentru că numai Dumnezeu știe cât de disperat sunt eu să te privesc.

Am închis ochii, luptând împotriva valului de dorință care mă năpădise. Faptul că știam ceea ce știam acum – cât de importantă considera că sunt pentru el – făcea să-mi fie și mai greu să rămân departe de el.

— Îmi e atât de dor de tine! Și e așa de ciudat, pentru că toată lumea crede că ne-am despărțit și că trebuie să-mi continui viața...

— Nu! Acest unic cuvânt explodă între noi, atât de tăios, că mă făcu să tresar. Fir-ar să fie! Așteaptă-mă, Eva! Eu te-am așteptat toată viața.

Am înghițit în sec și am deschis ochii, văzându-l pe Will care se îndrepta spre mine. Mi-am coborât vocea:

— O să te aștept o veșnicie, numai să fii al meu.

— N-o să dureze o veșnicie. Fac tot ce-mi stă în puteri. Ai încredere în mine!

— Am.

În fundal, se auzi sunând un alt telefon.

— Ne vedem la opt fix, spuse Gideon, în grabă.

— Da.

Și îmi închise brusc, lăsându-mă cuprinsă de un sentiment de singurătate.

— Ești gata să mergem să mâncăm? mă întrebă Will, frecându-și mâinile nerăbdător.

Megumi lua masa cu iubitul ei speriat de implicarea în relații, așa că plecase deja. Prin urmare, eram doar Will, eu și toate pastele pe care le putea înfuleca într-o oră. Gândindu-mă că o supradoză de carbohidrați ar fi exact ce-mi trebuie, m-am ridicat, spunând:

— Clar că da.

Pe drumul înapoi de la prânz, mi-am cumpărat o băutură energizantă, necarbonatată. Iar la ora cinci, după serviciu, știam că aveam să mă duc să fac niște exerciții la sală.

Aveam card de membru la Echinnox, dar chiar voiam să mă duc la o sală CrossTrainer. Abisul care mă despărțea de Gideon părea mult prea mare, și urma să mă ajute dacă petreceam un timp într-un loc despre care aveam amintiri plăcute. În plus, asta îmi dădea și un sentiment de loialitate. Gideon era bărbatul meu. Voiam să fac tot ce puteam ca să-mi petrec toată viața cu el. Și, pentru mine, asta însemna să-l sprijin în tot ceea ce făcea.

M-am întors pe jos acasă, fără să-mi mai pese dacă transpiram, pentru că, oricum, după ora de la sală, aveam să am nevoie de un duș. Când liftul din blocul meu m-a lăsat la etajul unde locuiam, m-am surprins că nu-mi luam ochii de la ușa apartamentului vecin. Mă jucam cu cheia pe care mi-o dăduse Gideon. Ideea de a intra, ca să văd cum arată, era ispititoare. Oare semăna cu casa lui de pe Fifth Avenue? Sau era diferit?

Apartamentul de lux al lui Gideon era extraordinar, cu arhitectura lui interbelică și farmecul european. Era un spațiu ce respira bogăție, rămânând în același timp cald și primitor. Îmi puteam închipui acolo la fel de bine copii, cât și demnitari străini.

Oare cum era ascunzătoarea lui temporară? Două, trei mobile, nici urmă de artă și o bucătărie încropită? Cât de mult o fi fost pus la punct?

M-am oprit în fața ușii de la apartamentul meu, nehotărâtă. Totuși, în cele din urmă am rezistat ispitei. Voiam să mă invite el înăuntru. Am intrat în livingul meu, de unde se auzea râsul unei femei. N-am fost deloc mirată să văd o blondă cu picioare până în gât, întinsă pe canapeaua albă, lângă Cary, cu mâna în poala lui, excitându-l prin pantaloni. El avea bustul gol și o ținea pe Tatiana Cherlin pe după umeri, mângâind-o leneș.

— Salut, fetițo! îmi zâmbi el. Cum a fost la slujbă?

— Ca de obicei. Bună, Tatiana!

Ea înălță ușor bărbia, în semn de răspuns. Arăta bestial, așa cum era de așteptat, de altfel, din moment ce era manechin. Dacă mă gândeam bine, nu-mi plăcuse cine știe ce de ea în primele dăți când o întâlnisem și încă nu-mi schimbasem sentimentele. Însă, dacă mă uitam la Cary, trebuia să recunosc că poate acum ea era ceea ce îi trebuia.

Lui îi trecuseră vânătăile, dar încă nu-și revenise complet după ce fusese bătut cu brutalitate, într-o ambuscadă pusă la cale de Nathan, care declanșase toate evenimentele din cauza cărora eram acum separată de Gideon.

— Mă duc să mă schimb, că plec la sală, i-am anunțat, luând-o spre camera mea.

În spatele meu, l-am auzit pe Cary că-i spune Tatianei:

— Stai puțin, am ceva de vorbit cu prietena mea.

Am intrat în cameră și mi-am aruncat geanta pe pat. Tocmai scotoceam prin dulap, când Cary a venit după mine, sprijinindu-se de tocul ușii.

— Cum te simți? l-am întrebat.

— Mai bine, răspunse el, privindu-mă cu o expresie poznașă în ochii verzi. Tu cum ești?

— Mai bine.

El își încrucișă brațele pe piept.

— Datorită tipului, cine o fi fost el, cu care ai dus lupte vitejești azi-noapte?

Am închis dulapul, împingându-l cu șoldul, și am replicat:

— Pe bune? Eu nu pot să te aud pe tine în camera ta. Tu cum de mă auzi, la mine în cameră?

El își lovi ușor tâmpla cu degetul.

— Radar pentru sex. Eu îl am.

— Și ce înseamnă asta? Că eu n-am radar pentru sex?

— Mai degrabă că ți-a ars Cross circuitele, în timpul vreunui maraton sexual. Încă nu poți să scapi de urmele tipului ăluia. Aș fi vrut să dea peste mine și să mă epuizeze pe mine.

Drept răspuns, am aruncat după el cu sutienul meu de sport, pe care l-a prins cu îndemânare, râzând.

— Deci? Cine era?

Mi-am mușcat buzele. Nu voiam să-l mint pe singurul om care fusese mereu sincer cu mine, chiar dacă mă durea. Dar trebuia.

— Un tip care lucrează la Crossfire.

Lui Cary îi păli zâmbetul pe buze, intră în cameră și închise ușa după el.

— Iar tu, așa, din nimic, te-ai hotărât să-l aduci acasă și să i-o tragi toată noaptea, până-i ies ochii din cap? Credeam că te-ai dus la ora de Krav Maga.

— Păi am fost. Tipul locuiește pe aproape și am dat peste el după oră. Și lucrurile au venit unul după altul...

— Ar trebui să-mi fac griji? mă întrebă el, studiindu-mi chipul, în timp ce-mi dădea înapoi sutienul de sport. De mult timp nu ți-ai mai tras-o la întâmplare.

— Nu-i așa.

M-am străduit să-i susțin privirea lui Cary, știind că, dacă nu o făceam, n-avea să mă creadă niciodată.

— Mă... văd cu el. Am stabilit să luăm cina împreună în seara asta.

— O să-l cunosc și eu?

— Normal! Dar nu azi. Mă duc la el acasă.

Cary începu să strâmbe din buze.

— Îmi ascunzi ceva. Hai, dă-i drumul!

Am evitat întrebarea, replicând:

— Te-am văzut azi-dimineață în bucătărie, când îl sărutai pe Trey.

— În regulă.

— Lucrurile merg bine cu voi?

— N-am de ce să mă plâng.

Fir-ar! Când Cary avea ceva în minte, nu renunța ușor. Am ocolit iar întrebarea.

— Azi am vorbit cu Brett, am continuat, cât de nepăsătoare puteam, încercând să nu fac mare caz din asta. M-a sunat la serviciu. Și nu, nu e tipul cu care am fost în noaptea trecută.

El înălță din sprâncene.

— Ce voia?

Mi-am azvârlit pantofii din picioare și m-am îndreptat spre baie, ca să-mi dau jos ce mai rămăsese din machiaj.

— Se întoarce la New York ca să lanseze un videoclip pentru *Fata de aur*. Mi-a cerut să vin

cu el.

— Eva... începu Cary, pe tonul acela de avertizare pe care îl folosesc părinții când vorbesc cu copiii neastâmpărați.

— Vreau să vii cu mine.

Asta îl făcu să dea un pic înapoi.

— Ca să te păzesc? N-ai încredere în tine?

M-am uitat la reflexia lui din oglindă.

— Nu mă întorc la el, Cary. Nu c-am fi fost noi vreodată cu adevărat împreună, așa că nu-ți face griji pentru asta! Vreau să vii cu mine deoarece cred că o să-ți placă și nici nu vreau să-l duc de nas pe Brett. A acceptat să mergem ca prieteni și atât, dar cred că trebuie să i se vâre cu forța în cap această idee, ca să fie totul în regulă. Și cinstit.

— Ar fi trebuit să refuzi.

— Am încercat.

— Nu e nu, fetițo. Nu e așa de greu.

— Taci! am zis, începând să mă șterg la ochi cu un șervețel demachiant. Mi-e de ajuns că am acceptat din cauză că mă simțeam vinovată! Credeai că o să mă distrez să merg la concertul ăla, fără să știu pe cine o să întâlnesc acolo? N-am nevoie să mă înnebunești și tu!

Pentru că eram sigură că o să-mi audă urechile destule de la Gideon...

— De ce dracu' te simți vinovată? se răsti Cary.

— Brett a luat o bătaie zdravănă din cauza mea!

— Nu, nu, nu, și-a luat-o pentru că a sărutat o fată frumoasă fără să se gândească deloc la consecințe. Ar fi trebuit să-i treacă prin minte că ești cu altcineva. Și ce te-a mâncat de te-ai băgat în ditamai încurcătura?

— N-am nevoie de o prelegere despre Brett, bine?

Ceea ce-mi doream era să văd ce crede Cary despre relația mea cu Gideon și despre îngrijorarea mea legată de asta, dar nu puteam să-i mărturisesc nimic celui mai bun prieten al meu. Iar asta făcea ca lucrurile să meargă foarte rău în viața mea, care era acum și mai dată peste cap. Mă simțeam înfiorător de singură și fără direcție.

— Ți-am spus, nu mă mai întorc la el.

— Mă bucur că aud asta.

I-am spus atunci o parte din adevăr, pentru că știam că n-o să mă judece.

— Încă îl iubesc pe Gideon.

— Normal că-l iubești, zise el, simplu. Și, atât cât pot să ghicesc, sunt sigur că și pe el îl roade rău că v-ați despărțit.

— Îți mulțumesc, l-am îmbrățișat eu.

— Pentru ce?

— Pentru că ești tu.

— Să știi că nu susțin că ar trebui să-l aștepți, pufni el. Nu mă interesează deloc ce crede Cross – el a dat cu piciorul, el pierde. Dar nu cred că ești pregătită să te arunci în patul altcuiva. Eva, tu nu faci sex la întâmplare. Pentru tine, e ceva important; de aceea ești așa de terminată când ieși dintr-o relație.

— Nu merge niciodată, am recunoscut, în timp ce mă apucam din nou să mă demachiez. Deci, mergi cu mine la lansarea videoclipului?

— Bine, vin.

— Vrei să-l iei și pe Trey, ori pe Tatiana?

El scutură din cap, după care se întoarse spre oglindă, ca să-și aranjeze părul, cu mișcări îndemânatice.

— Păi, în cazul ăsta, ar fi ca o întâlnire dublă. Mai bine să fiu a treia roată. O să aibă un efect mai mare.

L-am privit în oglindă, zâmbindu-i dulce.

— Te iubesc.

El îmi aruncă o bezea.

— Dacă-i așa, atunci, ai grijă de tine, fetițo! Asta-i tot ce-mi trebuie.

Cadoul meu preferat pe care îl făceam pentru o casă nouă erau pahare de martini Waterford. Din punctul meu de vedere, reprezentau amestecul potrivit de lux, amuzament și obiect practic. Îi dădusem un set unei prietene de la facultate, care habar n-avea ce era cristalul Waterford, dar se dădea în vânt după martiniul cu mere, și îi oferisem și unul mamei, care nu bea martini, dar era încântată de cristalul Waterford. Era un cadou pe care mă simțeam în largul meu să i-l ofer până și lui Gideon Cross, un om care avea mai mulți bani decât puteai să-ți închipui.

Dar, în clipa când am bătut la ușa lui, nu aveam nici un obiect de sticlărie în mână.

Mă legănam emoționată de pe un picior pe altul, trecându-mi mâna peste șolduri, ca să-mi netezesc rochia. Mă îmbrăcasem la patru ace după ce mă întorsesem de la sală, ocupându-mă pe îndelete de coafura mea în stil Noua Eva și făcându-mi un machiaj smokey la ochi. Îmi dădusem cu un ruj roz pal, care nu se lua de pe buze, și purtam o rochie neagră cu spatele gol, cu decolteu drapat și adânc. Rochia era scurtă și îmi lăsa mult descoperite picioarele, pe care le pusesem în evidență cu ajutorul unor pantofi Jimmi Choo decupați. Îmi pusesem cerceii cu diamante pe care îi purtasem la prima noastră întâlnire și inelul pe care mi-l dăduse el, o bijuterie extraordinară, făcută din sfori de aur înlănțuite și întretăiate de diamante aranjate în X; aceste x-uri reprezentau felul în care Gideon pusese stăpânire pe mine.

Ușa se deschise, iar eu m-am clătinat fără să vreau pe picioare, izbită de imaginea bărbatului minunat, ispititor ca păcatul care mă întâmpină. Probabil că și Gideon era într-o dispoziție sentimentală. Își pusese același pulover negru pe care îl purtase la clubul de noapte unde ieșiserăm cu adevărat împreună pentru prima dată. L-am sorbit din ochi, uluită de cât era de sexy în acea combinație perfectă de casual și elegant. Așa cum arăta, în pantaloni de stofă de un cenușiu de grafit și cu picioarele goale, avea asupra mea efectul unei adevărate intoxicări de dorință.

— Cerule! gemu el. Arăți incredibil. Data viitoare să mă avertizezi înainte să-ți deschid ușa.

— Bună, Domnule Întunecat și Primejdios, i-am zâmbit eu.

Capitolul 5

Gura lui Gideon se arcui într-un zâmbet răvășitor, în timp ce-mi întindea mâna. Când degetele mele i-au atins palma, m-a prins și m-a tras înăuntru, spre el, sărutându-mă ușor pe buze. Ușa se închise în spatele meu, iar el se întinse peste mine să încuie, izolându-ne astfel de lume.

L-am prins de pulover.

— Ți-ai pus puloverul meu preferat.

— Știu.

Și, brusc, se aplecă plin de grație, luându-mi mâna căreia nu-i dăduse drumul și punându-mi-o pe umărul lui.

— Hai să te simți în largul tău, îngeraș! N-o să mai ai nevoie de tocurile astea până n-o să fii pregătită să fac dragoste cu tine.

Am simțit cum zvâcnesc până în cele mai tainice locuri ale mele, plină de nerăbdare.

— Și dacă sunt gata acum?

— Nu ești. O să știi, când o să vină timpul.

În timp ce Gideon îmi scotea pantofii, mi-am mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— O să știu? Cum?

El își ridică spre mine privirea pătrunzătoare și albastră. Aproape că îngenunchease, ca să-mi scoată pantofii, dar, cu toate acestea, deținea fără discuție controlul, atât asupra sa, cât și asupra mea.

— O să-mi înfig mădularul în tine.

M-am mișcat de pe un picior pe altul, de data asta dintr-un motiv diferit. „Da, te rog...”

El se ridică, arătându-mi-se iar în toată frumusețea lui, și își trecu degetele ușor peste obrazul meu.

— Ce ai în pungă?

— A! am exclamat, scuturându-mi mintea de vraja sexuală în care mă prinsese. Un cadou de casă nouă.

Am privit în jur. Împărțirea spațiului o reflecta în oglindă pe cea din apartamentul meu. Casa era frumoasă și primitoare într-un mod confortabil. Mă așteptasem oarecum la un spațiu semimobilat, aproape gol, în care să se afle numai câteva obiecte esențiale. Descopeream însă că arăta foarte mult ca un adevărat cămin. Unul luminat doar de lumânări care aruncau o strălucire caldă și aurie peste mobilele pe care le-am recunoscut, pentru că erau ale lui Gideon și ale mele.

Eram așa de uluită, că abia dacă am băgat de seamă când mi-a luat geanta și punga din mână. Desculță, am trecut pe lângă el, observând măsuțele mele de cafea lângă canapeaua și scaunele lui; piesele mele de mobilier pentru film și muzică pe care se aflau nimicuri de-ale lui și fotografiile noastre înrămate; perdelele mele, combinate cu lămpile lui, acum stinse.

Pe perete, în locul unde ar fi fost televizorul meu cu ecran plat, se afla o fotografie imensă a mea făcându-i o bezea, o versiune mult mărită a pozei pe care i-o dădusem eu și pe care o ținea pe biroul lui de la Crossfire.

M-am răsucit încet, încercând să cuprind totul cu mintea. Mă mai șocase o dată așa, când îmi recrease dormitorul în apartamentul lui de lux, pentru a-mi oferi un loc familiar în care să mă

refugiez atunci când lucrurile deveneau mult prea intense.

— Când te-ai mutat aici?

Îmi plăcea totul la nebunie. Amestecul obiectelor mele, în stil modern tradițional, cu eleganța de modă veche a alor lui era, în mod ciudat, perfect. El combinase piesele potrivite, creând un spațiu care era... reprezentarea noastră.

— În săptămâna când a fost Cary în spital.

L-am privit, neîncrezătoare.

— Vorbești serios?

Acela fusese momentul în care Gideon începuse să se îndepărteze de mine, respingându-mă. Începuse să se vadă iar cu Corinne și devenise dificil să comunic cu el. Probabil că și amenajarea acestui loc îl ținuse ocupat.

— Trebuia să fiu aproape de tine, îmi spuse, cu o mină absentă, uitându-se în pungă. Trebuia să mă asigur că pot să ajung repede la tine. Înaintea lui Nathan.

Mărturisirea mă șocă. În perioada în care simțeam că Gideon se îndepărtează tot mai mult de mine, el fusese, de fapt, aproape, și încă fizic. Veghind asupra mea.

— Când te-am sunat de la spital... Am înghițit cu greu nodul dureros din gât... era cineva cu tine...

— Raúl. El coordona mutarea. Trebuia să termin totul înainte ca tu și Cary să veniți acasă. Apoi ridică privirea spre mine. Prosoape, îngeraș? mă întrebă, mai mult decât amuzat.

Scosese din pungă prosoapele albe, brodate cu emblema CrossTrainer. Le cumpărasem de la sala de gimnastică. La momentul respectiv, credeam că are un apartament aproape gol, ca un burlac înrăit. În clipa asta, păreau ridicole.

— Îmi pare rău, am spus, încă ametită de mărturisirea lui în legătură cu apartamentul. Aveam o idee diferită despre cum ar putea arăta casa asta.

Și m-am întins să iau prosoapele, însă el le feri de mine.

— Tu faci mereu daruri cu multă atenție. Spune-mi la ce te-ai gândit când le-ai cumpărat.

— Mă gândeam să te fac să te gândești la mine.

— În fiecare minut, în fiecare zi, murmură el.

— Stai să-ți explic: la mine – excitată la maximum, plină de sudoare și disperată după tine.

— Mmm... asta e o fantasmă pe care o am des.

În clipa aceea, mi-a explodat brusc în minte amintirea lui Gideon mângâindu-se în dușul meu. Nu existau cuvinte ca să descrie cât de uluitoare fusese imaginea lui așa.

— Te gândești la mine când te joci cu tine?

— Nu mă masturbez.

— Ce? Ei, hai! Toți bărbații o fac.

Gideon mă luă de mână și-și trecu degetele printre ale mele, trăgându-mă spre bucătărie, de unde veneau niște arome dumnezeiești.

— Hai să vorbim la un pahar de vin!

— Ai de gând să mă ispitești cu alcool?

— Nu, zise el, dându-mi drumul, ca să pună prosoapele pe blat. Știu că drumul spre inima ta este mâncarea.

M-am așezat pe scaunele de bar, care erau identice cu cele din apartamentul meu, emoționată de felul lui unic de a mă face să mă simt ca acasă.

— Drumul spre inima mea? Ori către bikinii mei?

El zâmbi, în timp ce turna un pahar de vin roșu dintr-o sticlă pe care o deschisese înainte, ca s-o lase să respire.

— Tu nu porți bikini.

— Nu port deloc lenjerie intimă, de altfel.

— Ai grijă, Eva! mă pironi el cu o privire serioasă. Altfel, o să-mi dai peste cap încercarea de a te seduce ca la carte, înainte să ți-o trag pe toate suprafețele plate din acest apartament.

Mi se uscase gura. Privirea din ochii lui, când îmi întinse paharul, mă făcea să mă înroșesc și să mă simt ametită.

— Înainte de tine, șopti el, muindu-și buzele în pahar, mă masturbam de fiecare dată când făceam duș. Făcea parte din ritualul meu, la fel ca spălarea părului.

Asta puteam s-o cred. Gideon era un bărbat foarte sexual. Când eram împreună, făcea sex cu mine înainte de culcare, mi-o trăgea dimineața, la trezire, și uneori găsea timp pentru una mică și în timpul zilei.

— De când te-am cunoscut pe tine, am mai făcut-o doar o singură dată. Iar tu erai acolo, cu mine.

Am încremenit, fără să apuc să duc paharul la gură.

— Serios? Am reușit să sorb o gură de vin, adunându-mi gândurile. De ce te-ai oprit? În ultimele câteva săptămâni... am fost despărțiți un timp destul de lung.

Pe buzele lui apăru o urmă de zâmbet.

— N-am nici un strop de pierdut, dacă vreau să țin pasul cu tine.

Am lăsat jos paharul, dându-i un ghiont în umăr.

— Mereu mă faci să par o nimfomană!

— Îți place sexul, îngeraș, zise el ademenitor. Nu-i nimic rău în asta. Ești lacomă și nesătulă, și îmi place la nebunie. Îmi place enorm să știu că atunci când sunt în tine, mă storci până la ultima picătură, după care vrei s-o faci din nou.

Simțeam că-mi iau foc obrajii.

— Pentru informarea ta, cât timp am fost separați, nu m-am masturbat nici măcar o singură dată. N-am simțit nici măcar nevoia, din cauză că nu eram împreună.

— Hmm, făcu el, sprijinindu-se într-un cot de granitul negru al blatului.

— Îmi place să fac dragoste cu tine pentru că ești *tu,* nu pentru că aș fi o târfă moartă după sex. Și dacă nu-ți place, n-ai decât să te îngrași, sau nu mai face duș, sau orice *altceva,* am trântit, ridicându-mă de pe scaun. Sau pur și simplu spune nu, Gideon!

Și m-am îndreptat spre living, încercând să scap de sentimentul acela de neliniște care mă chinuise toată ziua. Brațele lui Gideon mă cuprinseră însă pe la spate, tăindu-mi avântul.

— Oprește-te, îmi ordonă el, cu tonul acela autoritar care mă excita întotdeauna.

Am încercat să mă smulg din strânsoarea lui.

— Acum, Eva.

Și m-am dat bătută. Mâinile mi-au căzut pe lângă corp și pumnii mi s-au încleștat de rochie.

— Explică-mi ce s-a întâmplat acum, îmi ceru el, pe un ton calm.

Am lăsat capul în jos, fără să scot un sunet, deoarece nu știam ce să spun. După câteva clipe de tăcere, mă luă în brațe și mă duse spre canapea. Se așeză și mă trase în poala lui, unde m-am cuibărit, în timp ce el își punea bărbia pe creștetul meu.

— Ai chef să ne certăm, îngeraș?

— Nu, am mormăit eu.

— Bine. Nici eu, zise el, mângâindu-mă tandru pe spate. Prin urmare, hai să stăm de vorbă!

Mi-am băgat nasul în scobitura gâtului său.

— Te iubesc.

— Știu, răspunse el, dându-și capul pe spate, ca să-mi facă loc să mă cuibăresc și mai bine.

— Nu sunt dependentă de sex.

— Nu văd de ce ar fi asta o problemă, chiar dacă ai fi. Pentru mine, să fac dragoste cu tine este ceea ce-mi place cel mai mult pe lume. De fapt, dacă ai vrea vreodată să mă ocup mai des de tine, aș ajunge până acolo, încât să pun partidele de amor în programul meu zilnic.

— O, Doamne!

L-am mușcat ușor, făcându-l să chicotească încetișor. Apoi, Gideon își înfășură pe mână părul meu, trăgându-mi capul pe spate și privindu-mă blând, dar serios.

— Tu nu ești supărată din cauza vieții noastre sexuale, care e absolut uluitoare. Altceva e la mijloc.

— Nu știu ce e. Pur și simplu mă simt... depășită, am recunoscut eu, oftând.

El mă așeză și mai bine la el în brațe și, cum eram așa, cuibărită, mă trase la pieptul lui. Ne potriveam atât de bine unul cu altul, contururile molatice ale trupului meu se potriveau perfect cu corpul lui sculptat.

— Îți place apartamentul?

— La nebunie.

— Bine, spuse el, cu un glas în care se simțea satisfacția. Evident, este un exemplu – imaginează-ți maximumul.

Inima mi-a stat o clipă în loc.

— Al felului în care ar putea să arate casa noastră?

— O s-o luăm de la zero, firește. Totul o să fie nou.

Afirmația mă emoționase; și totuși, trebuia să spun:

— A fost foarte riscant să faci asta. Să te muți aici, să intri și să ieși din clădire. Numai gândul la ce faci și mă umple de teamă.

— Pe hârtie, aici locuiește cineva. Prin urmare, normal că și-a adus mobilă, că vine și pleacă. Intră prin garaj, ca orice alt locatar care are mașină. Când sunt aici, mă îmbrac puțin diferit, merg pe scări și verific informațiile celor de la securitate, ca să știu dacă e posibil să dau peste cineva, înainte să se întâmple așa ceva.

Mi se bloca mintea numai gândindu-mă în ce detalii planificase totul, dar, pe de altă parte, reușise să ajungă la Nathan fără să lase nici o urmă.

— Toată bătaia asta de cap, toate cheltuielile. Pentru mine. Nu pot... nu știu ce să spun.

— Spune că ai de gând să te muți cu mine.

M-am lăsat inundată de valul de plăcere pe care vorbele lui îl răspândeau în mine.

— Te gândești la vreo dată anume pentru acest nou început?

— Imediat ce scăpăm de probleme, zise el, strângându-mă ușor de coapsă.

Mi-am pus mâna peste a lui. Atât de multe stăteau în calea ideii de a ne muta împreună: traumele din trecutul nostru, care încă ne urmăreau; tatăl meu, căruia nu-i plăceau tipii bogați și credea că Gideon mă înșală; și chiar și eu, pentru că îmi plăcea apartamentul meu și mă gândeam că, dacă tot mă mutasem în alt oraș, era cazul să fac cât mai multe pe cont propriu. Cu toate acestea, am abordat problema care era cea mai importantă pentru mine.

— Și cum rămâne cu Cary?

— Lângă penthouse-ul meu am un apartament de oaspeți.

M-am dat în spate brusc, privindu-l uimită.

— Ai face asta pentru Cary?

— Nu, aș face-o pentru tine.

— Gideon, eu...

Nu puteam să articulez nimic, căci nu aveam ce să spun. Eram în culmea uluirii. Și undeva, în străfundurile minții mele, ceva începuse să se frământe ușor.

— Nu ești supărată din cauza apartamentului, spuse el. Ai altceva în minte.

Am hotărât să-l las pe Brett la urmă.

— Am plănuit sâmbătă o seară împreună cu fetele.

El amuți. Cineva care nu-l cunoștea bine poate că nu și-ar fi dat seama de alerta subtilă în care intrase brusc, însă mie nu-mi scăpase această schimbare.

— O seară între fete? Și ce să faceți, mai exact?

— Dansăm. Bem. Lucrurile obișnuite.

— Ieșiți la agățat?

— Nu.

Mi-am lins buzele, fascinată de schimbarea care se produsese în el. Într-o clipită, ajunsese de la o dispoziție jucăușă, intimă, la o concentrare intensă.

— Toate avem iubiți. Sau cel puțin așa cred. Nu știu prea bine cum e cu colega de apartament a lui Megumi, dar Megumi are un tip și știi că Shawna este cu bucătarul ăla.

Gideon intrase brusc în rolul omului de afaceri, căci îmi spuse:

— Eu mă ocup să fac aranjamentele: mașină, șofer, securitate. Dacă vă mulțumiți să dați turul cluburilor mele, tipul de la securitate rămâne în mașină. Dacă mergeți în altă parte, vine și el cu voi.

— OK, am răspuns, clipind surprinsă.

Cronometrul din bucătărie începu să sune.

Gideon se ridică în picioare, fără să-mi dea drumul din brațe, cu o mișcare plină de putere și de grație. Eu am făcut ochii mari. Sângele îmi bubuia în vene. Mi-am încolăcit ușor brațele în jurul gâtului său și, în timp ce mă ducea în brațe spre bucătărie, i-am șoptit:

— Îmi place enorm cât ești de puternic.

— Ești tu ușor de impresionat.

Apoi mă așeză pe un scaun și mă sărută ușor, înainte să se ducă la cuptor.

— Tu ai gătit?

Nu-mi dădeam seama de ce mă mirase gândul ăsta, dar așa se întâmplase.

— Nu. Arnoldo a trimis o lasagna gata de pus la cuptor și o salată.

— Pare bestial. De când mâncasem la restaurantul celebrului bucătar Arnoldo Ricci, știam că mâncarea avea să fie mortală.

Mi-am luat paharul și, irosind plăcerea degustării, l-am băut cu înghițituri mari, ca să-mi fac curaj. Mă gândeam că venise timpul să-i spun un lucru pe care nu voia să-l audă. În cele din urmă, am tras aer în piept și am rostit:

— Azi m-a sunat Brett, la birou.

Timp de un minut sau două, am crezut că Gideon nu mă auzise. Își puse o mănușă de bucătărie, deschise cuptorul și scoase din el lasagna, fără să se uite spre mine. Abia când a lăsat

tava pe cuptor și mi-a aruncat o scurtă privire, mi-am dat seama că nu-i scăpase nici un cuvânt.

Aruncă apoi mănușa pe blat, luă sticla de vin și se îndreptă spre mine. Îmi luă liniștit paharul și mi-l umplu din nou, și abia după aceea spuse:

— Bănuiesc că vrea să te revadă săptămâna viitoare, când se întoarce la New York.

Am avut nevoie de câteva clipe, ca să pot răspunde.

— Știai că o să se întoarcă! am exclamat, acuzator.

— Normal că știam.

Habar n-aveam dacă știa pentru că trupa lui Brett avea contract cu Vidal Records sau pentru că Gideon îl ținea sub observație. Ambele motive erau la fel de plauzibile.

— Ai acceptat să te întâlnești cu el?

Glasul lui era blând și calm. Periculos de calm. I-am susținut privirea, ignorând faptul că parcă îmi bătea inima în stomac.

— Da, pentru lansarea noului videoclip al celor de la Six-Ninths. Vine și Cary cu mine.

Gideon încuviință din cap, făcându-mă să fiu confuză și neliniștită în legătură cu sentimentele lui. M-am ridicat de pe scaun și m-am dus către el. Gideon mă prinse în brațe, lăsându-și obrazul pe capul meu.

— O să-l refuz, am propus, repede. Oricum, nu prea vreau să mă duc.

— E-n regulă, șopti el, legănându-mă ușor în brațe. Ți-am frânt inima.

— Nu de asta am acceptat să merg!

El începuse să mă mângâie pe cap, pe păr, dându-mi-l la o parte de pe frunte și de pe obraji cu atâta tandrețe, că mi-au dat lacrimile.

— Eva, nu putem să ștergem cu buretele ultimele săptămâni. Te-am rănit adânc de tot și încă mai sângerezi.

În clipa aceea m-a izbit înțelegerea faptului că nu eram gata să înnod iar relația noastră, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. O parte din mine încă îi mai purta pică, iar Gideon își dăduse seama. M-am zbătut și m-am desprins din îmbrățișarea lui.

— Ce vrei să spui?

— Că nu am dreptul să te părăsesc și să te rănesc – indiferent ce motiv aș avea –, după care să mă aștept să uiți ce ai simțit și să mă ierți într-o clipită.

— Dar tu ai omorât un om pentru mine!

— Nu-mi ești datoare cu nimic! exclamă el. Iubirea mea pentru tine nu te obligă la nimic.

De fiecare dată când îmi spunea că mă iubește, mă simțeam ca străpunsă de un glonț, deși mi-o dovedise cu vârf și îndesat prin ceea ce făcea. I-am spus pe un ton mai blând:

— Gideon, nu vreau să te rănesc.

— Atunci n-o face! răspunse el, sărutându-mă cu o blândețe sfâșietoare. Hai să mâncăm, până nu se răcește mâncarea!

Îmi pusesem un tricou inscripționat cu Cross Industries și niște pantaloni de pijama de-ai lui Gideon, pe care mi-i suflecasem la glezne. Pusesem lumânări pe măsuța de cafea și am mâncat stând turcește pe jos. Gideon rămăsese în puloverul care îmi plăcea atât de mult, dar își schimbase pantalonii de stofă cu unii negri de casă.

Mi-am lins niște sos de roșii care îmi rămăsese pe buze și i-am povestit cum mi-am petrecut ziua.

— Mark își face curaj ca să-l ceară în căsătorie pe partenerul său.

— Dacă îmi aduc eu aminte bine, ei sunt împreună de un timp destul de lung.

— Din facultate.

Gideon zâmbi ușor.

— Bănuiesc că încă e tare greu să pui o asemenea întrebare, chiar dacă răspunsul e mai mult decât clar.

— Corinne a fost emoționată atunci când te-a cerut? am întrebat, cu nasul în farfurie.

— Eva! zise el, după care așteptă, tăcut, până când am ridicat capul. N-o să vorbim despre asta.

— De ce nu?

— Pentru că n-are importanță.

Eu l-am privit scrutător.

— Tu cum te-ai simți dacă ai ști că la un moment dat am spus da altcuiva? Teoretic.

El mă privi enervat.

— Nu e la fel, pentru că tu nu ai spune da decât unui bărbat care ar însemna cu adevărat ceva pentru tine. Ceea ce am simțit eu a fost... panică. Și sentimentul ăsta nu a dispărut până când ea n-a rupt logodna.

— I-ai luat un inel?

Gândul că el se dusese și cumpărase un inel altei femei era dureros pentru mine. M-am uitat la mâna mea, la inelul pe care îl cumpărase pentru mine.

— Nimic în genul acestuia, răspunse el, încet.

Mi-am strâns mâna, ca pentru a-l păzi. Gideon își puse la rândul lui mâna peste a mea.

— Am cumpărat inelul pentru Corinne din primul magazin în care am intrat. N-aveam nimic în cap, așa că am luat unul care semăna cu verigheta mamei ei. Împrejurările sunt foarte diferite, nu crezi?

— Ba da.

Eu nu făcusem designul inelului pe care îl purta Gideon, dar scotocisem prin șase magazine până să-l găsesc pe cel potrivit. Era din platină cu diamante negre și mă făcea să mă gândesc la iubitul meu, la eleganța lui rece și masculină, la stilul lui îndrăzneț, dominant.

— Îmi pare rău, am zis, clipind. Sunt o toantă.

El îmi duse mâna la buze, sărutându-mi degetele strânse.

— Așa sunt și eu, din când în când.

Asta mă făcu să zâmbesc.

— Cred că Mark și Steven sunt perfecți unul pentru altul, însă Mark are o teorie că bărbații sunt cuprinși de febra căsătoriei, după care le trece, dacă nu acționează destul de repede.

— Eu aș zice că depinde mai degrabă de omul potrivit decât de momentul potrivit.

— Le țin pumnii, ca să le iasă asta, am zis, luându-mi paharul de vin. Vrei să ne uităm la televizor?

Gideon se rezemă cu spatele de marginea canapelei.

— Nu vreau decât să fiu cu tine, îngeraș. Nu-mi pasă deloc ce facem.

Am strâns amândoi masa după ce am terminat cina. Întinsesem mâna, să iau o farfurie de la Gideon, ca să o pun în mașina de spălat vase, când el m-a păcălit, apucându-mă de mână și, punând farfuria pe bufet, mă roti în pași de dans. Din living răzbătea până la noi o muzică frumoasă, învăluitoare, cântată de o voce de femeie, pură și pătrunzătoare.

— Cine e? am întrebat, cu răsuflarea tăiată de senzația trupului puternic al lui Gideon lipit de al meu.

Dorința care mocnea neîncetat între noi izbucni ca o flacără, făcându-mă să vibrez, să mă simt mai vie ca oricând. Fiecare nerv tânjea, pregătit pentru atingerea lui. Eram flămândă după el, ardeam de nerăbdare.

— Habar n-am, răspunse el, continuând să mă învârtă prin bucătărie, până în living.

M-am lăsat purtată de măiestria cu care dansa, încântată că amândoi aveam aceeași pasiune pentru dans și uluită de bucuria pe care el nu și-o ascundea că e împreună cu mine. De aceeași bucurie clocoteam și eu, ceea ce mă făcea să mă simt tot mai ușoară, până când am ajuns să am impresia că plutim. Pe măsură ce ne apropiam de sistemul audio digital, muzica răsuna tot mai tare. Deodată, la auzul cuvintelor *întunecat și primejdios* din versuri, m-am împleticit, surprinsă.

— Ai băut prea mult vin, îngeraș? mă tachină Gideon, trăgându-mă mai aproape de el.

Însă eu nu mai eram atentă decât la cântec. La angoasa cântăreței. O relație dureroasă, pe care ea o compara cu dragostea pentru un strigoi. Cuvintele acestea îmi aminteau de zilele în care crezusem că l-am pierdut pe Gideon pentru totdeauna, când mă durea inima. M-am uitat la el. Mă privea cu ochi întunecați și strălucitori.

— Păreai atât de fericită în timp ce dansai cu tatăl tău, zise el. Mi-am dat seama atunci că voia să avem și noi doi amintiri la fel de fericite.

— În clipa asta, sunt fericită, l-am asigurat, deși îmi dădeau lacrimile văzându-l cum tânjește, cât e de plin de un dor pe care și eu îl știam mult prea bine. Dacă sufletele s-ar putea uni prin dorințe, atunci ale noastre erau înlănțuite, cu neputință de desprins.

L-am luat cu palmele de după ceafă și l-am tras în jos, spre mine. Când buzele ni s-au atins, el încetini ritmul și mă prinse în brațe atât de strâns, că mă ridică de la pământ.

Spre deosebire de cântăreața cu inima frântă, eu nu eram îndrăgostită de o fantomă. Iubeam un bărbat în carne și oase, care făcea greșeli, însă învăța din ele, un bărbat care încerca din greu să devină mai bun de dragul meu, un bărbat care voia cu tot atâta disperare ca și mine să existe ideea de „noi”, să funcționeze.

— Nu sunt niciodată mai fericită decât atunci când sunt cu tine, i-am zis.

— O, Eva, răspunse el, sărutându-mă cu atâta patimă, încât mi-am pierdut răsuflarea.

— A fost pușchiul, am spus.

Gideon făcea cercuri cu degetul în jurul buricului meu.

— E ciudat.

Stăteam întinși pe canapea, uitându-ne la serialul meu preferat de televiziune, unul polițist. El mă ținea în brațe, odihnindu-și bărbia pe umărul meu, cu picioarele împletite cu ale mele.

— Așa merg lucrurile astea, i-am explicat. Șochează și obține mărturisirea.

— Eu cred că a fost bunica.

— Ei, na! am răspuns, răsucindu-mă ca să mă uit la el. Și asta nu ți se pare ciudat?

El zâmbi cu gura până la urechi și mă sărută zgomotos pe obraz.

— Vrei să facem pariu, să vedem cine are dreptate?

— Eu nu fac pariuri.

— Ei, hai!

Își odihnea acum mâna pe stomacul meu, ținându-mă, când se ridică într-un cot ca să mă

privească.

— Nu.

Îi simțeam bărbăția în spatele meu, solidă, grea. Nu era în erecție, dar asta nu însemna că nu-mi atrăsese atenția. Curioasă, l-am luat în mână. Se excită instantaneu și mă întrebă, ridicând o sprânceană:

— Te-ai apucat să mă pipăi, îngeraș?

Drept răspuns, l-am strâns ușor.

— Acum sunt atâtată și mă întreb de ce noul meu vecin nu se dă la mine.

— Poate că nu vrea să împingă lucrurile prea departe, prea repede și să te sperie.

Lui Gideon îi străluceau ochii în lumina ce venea de la televizor.

— Așa să fie?

— Dacă are măcar o jumătate de creier, ar fi cazul să știe că nu trebuie să te îndepărteze, replică el, frecându-și nasul de tâmpla mea.

Oh...

— Poate că ar trebui să fac eu prima mișcare, am șoptit, prinzându-l de încheietură. Dar dacă o să creadă că sunt o ușuratică?

— O să fie mult prea ocupat să creadă că are un noroc incredibil.

— Bine, atunci... M-am întors cu fața la el. Salut, vecine!

— Salut, răspunse el, în timp ce-mi mângâia fruntea cu vârful degetului. Îmi place tare mult priveliștea de aici.

— Nici ospitalitatea nu e de neglijat.

— Serios? Sunt multe prosoape?

I-am dat un ghiont în umăr.

— Vrei să ne giugiulim sau nu?

— Să ne giugiulim? repetă el, începând să râdă, cu capul pe spate. Pieptul i se zguduia, lipit de mine, cu un sunet atât de excitant, de bărbătesc, care mă înfiora din cap până în picioare. Gideon râdea atât de rar...

Mi-am strecurat mâinile pe sub puloverul lui, ca să-i simt pielea caldă, și mi-am trecut buzele peste linia maxilarului său.

— Asta înseamnă nu?

— Îngeraș, o să-ți giugiulesc fiecare părticică a corpului pe care o să ajung să-mi pun gura.

— Începe de aici!

I-am oferit buzele, pe care el le pecetlui de îndată cu un sărut blând. Îmi mângâie o clipă conturul cu limba, după care se afundă în gura mea, lingându-mă, atâtându-mă.

M-am pierdut toată în el, gemând de plăcere când își schimbă poziția, ajungând pe jumătate peste mine. Îmi treceam mâinile în sus și în jos pe spatele lui și cu un picior îi înlănțuisem coapsele. I-am prins apoi buza de jos în dinți, mângâindu-i-o ușor cu vârful limbii. Geamătul lui era atât de erotic, că m-am udat de îndată.

M-am arcuit când și-a strecurat mâna pe sub tricoul meu și mi-a cuprins sânul gol, frecându-i delicat sfârcul între arătător și degetul mare.

— Ești atât de moale, murmură, în timp ce mă săruta pe tâmplă, după care își ascunse fața în părul meu. Îmi place la nebunie să te ating.

— Tu ești perfect, am răspuns, ești un vis.

Îmi băgasem mâinile pe sub betelia pantalonilor lui, ca să-i prind fesele în palme. Parfumul

și căldura pielii lui mă îmbătau, făcându-mă să mă simt amețită de dorință.

— Tu ești visul meu. O, Doamne, cât de frumoasă ești!

Și îmi acoperi iar gura cu a lui, iar eu l-am apucat de păr, trăgându-l cât mai aproape, încolăcită cu brațele și cu picioarele în jurul lui. Tot universul meu devenise el și numai el. Atingerea lui. Sunetele pe care le scotea.

— Îmi place la nebunie că mă dorești atât de mult, zise el, răgușit. N-aș putea suporta să fiu singurul care simte așa.

— Sunt cu tine, iubitule, i-am promis, cu gura arsă de dorință sub a lui. Sunt întru totul cu tine.

Gideon mă luase toată în stăpânire. Cu o mână mă ținea de ceafă, iar cu cealaltă îmi cuprinsese talia. Se puse deasupra mea, cu trupul lui puternic peste zonele moi ale corpului meu, cu bărbăția lui peste sexul meu, și începu să-și rotească șoldurile. Am icnit, înfigându-mi unghiile în fesele lui tari ca piatra.

— Da, am gemut, fără pic de rușine. Oh, ce bun ești!

— Aș fi mai bun înăuntru, zise el, ispititor.

L-am mușcat de lobul urechii.

— Încerci cumva să mă faci să merg până la capăt?

— Nu trebuie să mergem nicăieri, îngeraș, șopti el, sugându-mi ușurel pielea de pe gât, ceea ce-mi făcu sexul să se strângă de o dorință nesățioasă. Pot să mă ocup de asta chiar aici. Îți promit că o să te fac să te simți bine.

— Nu știu. M-am răzgândit. Nu mai sunt ca pe vremuri.

El încercă să-mi tragă pantalonii în jos, iar eu m-am prefăcut că mă zbat, scâncind ușor, în semn de protest. Simțeam fiori pe piele în locurile unde mă atinsese, căci corpul meu răspundea chemării sale.

— Șșșt! șopti el, atingându-mi ușor gura cu buzele. Dacă nu-ți place după ce intru în tine, îți promit că o scot.

— Ți-a mers vreodată cu replica asta?

— Nu-ți servesc replici. Cred toate cuvintele pe care ți le spun.

M-am prins de fesele lui tari ca oțelul, frecându-mă de el; știam mult prea bine că n-are nevoie de nici o replică. Numai un semn cu degetul să fi făcut, și orice femeie pe care ar fi vrut-o i-ar fi căzut în pat.

Din fericire, el nu mă dorea decât pe mine. Bucuroasă că-l văd într-o dispoziție atât de jucăușă, l-am tachinat:

— Pun pariu că așa le spui tuturor fetelor.

— Care fete?

— Știi doar că ai și tu o reputație de păstrat.

— Însă doar tu ești cea care poartă inelul de la mine, zise el, ridicându-și capul și dându-mi la o parte părul de pe tâmple. Prima zi a vieții mele a fost cea în care te-am întâlnit.

Cuvintele acestea mă izbiră ca un glonț. Am înghițit cu greu, șoptind:

— Ei bine, avem un câștigător. Poți să intri în mine.

Norul care îi întunecase chipul se îndepărtă, alungat de zâmbetul său.

— Doamne, sunt nebun după tine.

— Știu, i-am zâmbit și eu.

Capitolul 6

M-am trezit scăldată într-o sudoare rece, cu inima bătându-mi violent. Eram în patul cel mare și încercam să-mi alung din minte umbrele somnului.

— Dă-te de pe mine!

Gideon. O, Doamne!

— Să nu cumva să mă atingi!

Mi-am aruncat cât colo cearșaful de pe mine, am sărit din pat și am luat-o la fugă pe coridor, către camera de oaspeți. Am căutat înnebunită întrerupătorul pe perete și l-am lovit cu palma. Încăperea fu brusc inundată de lumină, dezvăluindu-mi-l privirilor pe Gideon, care se zvârcolea în pat, cu picioarele încurcate în așternuturi.

— Nu! O, Doamne!... Spatele i se arcuia, în timp ce mâinile i se înfipseseră în cearșafuri. Mă doare!

— Gideon!

El se zgudui violent. Am alergat spre pat, cu inima cât un purice la vederea lui, roșu tot și leoarcă de sudoare, și i-am pus mâna pe piept.

— Să nu cumva să mă atingi! șuieră el, apucându-mă de încheietură și strângându-mă atât de tare, că-mi smulse un strigăt de durere. Avea ochii deschiși, dar rătăciți, prizonier încă al coșmarului care îl chinuia.

— Gideon! am strigat iar, zbătându-mă ca să scap din strânsoarea lui.

Abia atunci, el țâșni în sus, horcăind cu o privire sălbatică; strigându-mi numele, îmi dădu drumul de parcă l-aș fi ars, își dădu părul ud de pe față și sări din pat.

— Doamne! Eva... te-am rănit?

Am clătinat din cap, deși îmi acoperisem încheietura cu mâna cealaltă.

— Vreau să văd, zise el și întinse spre mine mâinile care-i tremurau.

M-am repezit la el și l-am îmbrățișat cât de strâns puteam, lipindu-mi fața de pieptul lui ud. El se agăță de mine, tremurând.

— Îngeraș! Îmi pare rău.

— Gata, gata, iubitule! E-n regulă.

— Lasă-mă să te țin în brațe, îmi șopti el, în timp ce se prăbușea pe podea împreună cu mine. Să nu-mi dai drumul!

— Niciodată, am murmurat, ghemuită la pieptul lui. Niciodată.

Am deschis apa și am intrat imediat în cada pe colț împreună cu el. M-am așezat chiar în spatele lui pe treapta de sus și l-am spălat pe cap, trecându-mi încet mâinile pline de spumă peste pieptul și spatele lui, ca să înlătur sudoarea de gheață a coșmarului. Încetase să mai tremure, datorită apei calde, dar nu era nici pe departe de ajuns ca să-i înlăture disperarea neagră din ochi.

— Ai vorbit vreodată cu cineva despre coșmarurile tale? l-am întrebat, în timp ce-i storceam cu buretele apa caldă pe umăr.

El clătină din cap.

— E timpul, am zis încetișor. Și eu sunt iubita ta.

Rămase tăcut un timp până să răspundă.

— Eva, când ai coșmaruri... e mai degrabă ca și cum ai retrăi lucrurile care chiar s-au petrecut? Sau mintea le schimbă? Le transformă?

— De cele mai multe ori, sunt amintiri. Îmi dau senzația că sunt reale. Ale tale nu sunt așa?

— Uneori. Alteori sunt foarte diferite. Fantasme.

M-am gândit la spusele lui. Mi-aș fi dorit să am pregătirea și cunoștințele necesare ca să-i pot fi cu adevărat de ajutor. Nu puteam însă decât să-l iubesc și să-l ascult. Speram să fie de ajuns, întrucât coșmarurile lui mă sfâșiau și pe mine tot atât cât îl distrugeau pe el.

— Și sunt diferite în sens bun? Sau rău?

— Ripostez, murmură el.

— Și tot te rănește?

— Da, tot câștigă, dar măcar îl împiedic atât cât pot.

Am înmuiat iar buretele în apă și am lăsat-o să se scurgă peste el; încercam să mențin un ritm liniștitor.

— N-ar trebui să te judeci. Erai doar un copil.

— Ca și tine.

Am închis ochii strâns, la amintirea faptului că Gideon văzuse pozele și filmele pe care mi le făcuse Nathan.

— Nathan era un sadic. E firesc să te împotrivești durerii, așa că am făcut-o. Nu e nici un curaj în asta.

— Aș vrea să-mi fi făcut mai mult rău, scrâșni el. Urăsc faptul că m-a făcut să-mi placă.

— Nu ți-a plăcut. Ai simțit plăcere, dar ăsta e un lucru diferit. Gideon, trupurile noastre reacționează instinctiv la stimuli, chiar dacă nu ne dorim în mod conștient acest lucru. L-am cuprins în brațe, cu bărbia sprijinită pe capul lui, și am continuat: Era asistentul terapeutei tale, un om în care ar fi trebuit să poți avea încredere. Avea pregătirea necesară ca să te amețească de tot.

— Nu pricepi.

— Atunci fă-mă să înțeleg.

— El... m-a sedus. Și l-am lăsat. Nu putea să mă facă să-l doresc, dar s-a asigurat că n-aveam să-i rezist.

Mi-am schimbat poziția, lipindu-mi obrazul de tâmpla lui.

— Te temi ca nu cumva să fii bisexual? Să știi că n-aș lua-o la fugă dacă ai fi.

— Nu.

Își întoarse capul spre mine ca să mă sărute ușor, ridicându-și încet mâinile și împletindu-și degetele cu ale mele.

— Nu m-au atras niciodată bărbații. Însă faptul că m-ai accepta dacă aș fi... În clipa asta, te iubesc atât de mult, că mă doare.

— Dragostea mea! L-am sărutat cu nesfârșită tandrețe, topindu-mă pe buzele lui. Nu vreau decât să fii fericit. Preferabil cu mine. Și, mai ales, vreau să nu te mai autoflagelezi pentru ceea ce ai suferit. Ai fost violat. Ai fost o victimă, iar acum ești un supraviețuitor. Nu are de ce să-ți fie rușine de asta.

El se întoarse spre mine și mă trase mai jos în apă. M-am cuibărit lângă el, cu mâna pe coapsa lui.

— Putem să vorbim despre ceva? Despre ceva legat de sex?

— Mereu.

— Mi-ai spus odată că nu faci sex anal. L-am simțit cum se încordează, dar am continuat:

Dar noi am... tu ai...

— Te-am penetrat cu degetele și cu limba, sfârși el, uitându-se cu atenție la mine, cu dispoziția modificată de schimbarea subiectului, căci își regăsise autoritatea calmă. Și îți place.

— Ție îți place? l-am întrebat repede, căci simțeam că altfel îmi pierd curajul.

El oftă din greu. Pometii îi străluceau de la apa caldă, iar părul ud, dat pe spate îi lăsa la vedere chipul. Rămase tăcut atât de mult timp, încât m-am temut că n-o să mai răspundă.

— Aș vrea să-ți ofer asta, Gideon, dacă o dorești.

— Îngeraș! șopti el, cu ochii închiși.

Mi-am strecurat atunci mâna între picioarele lui, prinzându-i în palmă sacul greu al testiculelor. Cu degetul mijlociu, am început să tatonez tot mai departe, atingându-i ușor rozeta încrețită. În clipa aceea, el tresări violent, dând din picioare atât de tare, că apa începu să se reverse din cadă, și am simțit cum, lângă antebrațul meu, mădularul i se întărise ca piatra. Mi-am eliberat mâna și i-am cuprins bărbăția, frecându-l și acoperindu-i gura cu a mea, căci începuse să geamă.

— Aș face orice pentru tine. Nu există nici o limită în patul nostru. Nici o amintire. Nu suntem decât noi doi. Tu și cu mine. Și dragostea noastră. Te iubesc înfiorător de mult.

El își vârî limba în gura mea cu lăcomie, aproape cu furie. Am simțit cum mă strânge și mai tare de mijloc, în timp ce-și punea mâna cealaltă peste mâna mea, îndemnându-mă să-l strâng și mai tare de sex.

Apa din cadă se legăna în valuri mici, în timp ce-i frecam mădularul. Gemetele lui îmi întăriseră sfârcurile, de excitare.

— Eu sunt stăpâna plăcerii tale, i-am șoptit în timp ce-l sărutam. Dacă nu mi-o dai de bunăvoie, am s-o iau oricum.

El gemu, lăsându-și capul pe spate.

— Fă-mă să-mi dau drumul!

— În orice fel dorești, am promis.

— Pune-ți cravata albastră! Cea care se potrivește cu ochii tăi.

Aruncasem o privire în dressingul din care Gideon își luase costumul pe care voia să-l poarte în ultima zi a săptămânii. El se uită la mine, zâmbindu-mi amuzat. Stăteam pe marginea patului din dormitorul mare, cu o cană de cafea în mână.

— Ce vrei, am zis, ridicând ușor din umeri, îmi plac ochii tăi. Sunt absolut minunați.

El luă cravata de pe raft și se întoarse în dormitor, cu costumul de un gri ca de grafit pe braț. Era doar în niște boxeri negri, ceea ce îmi îngăduia să-i admir trupul frumos sculptat și pielea îngrijită și bronzată.

— E straniu cât de des gândim la fel, zise el. Eu am ales costumul ăsta deoarece culoarea lui îmi amintește de ochii tăi.

Asta mi-a smuls un zâmbet. M-am ridicat pe marginea patului, mult prea copleșită de iubire și de fericire ca să rămân nemișcată.

Gideon își lăsă hainele pe pat și se îndreptă spre mine. Mi-am înălțat capul ca să mă uit la el, cu inima bătându-mi cu putere. El îmi luă fața în mâini, mângâindu-mi ușor sprâncenele cu degetele mari.

— Sunt de un cenușiu ca de furtună, atât de frumos! Și atât de expresivi.

— Ceea ce înseamnă un avantaj necinstit pentru tine. Citești în mine ca într-o carte, în schimb, tu ai cea mai bună față de jucător de pocher pe care am văzut-o vreodată.

El se aplecă și mă sărută pe frunte.

— Și cu toate astea, nu pot niciodată să-ți ascund nimic.

— Așa zici tu, am răspuns, în timp ce el începuse să se îmbrace. Uite, aș vrea să faci ceva pentru mine.

— Orice.

— Dacă ai nevoie să ieși cu cineva și nu poți cu mine, ia-o pe Ireland!

Gideon încetă o clipă să se încheie la nasturi.

— Eva, are doar șaptesprezece ani!

— Ei, și? Sora ta e o tânără frumoasă și elegantă, care te adoră. O să fii mândru de ea.

El își luă pantalonii, oftând.

— Nu pot să-mi închipui decât că o să se plictisească de moarte la cele câteva evenimente care ar fi potrivite pentru ea.

— Ai spus că o să se plictisească dacă vine la mine la cină și te-ai înșelat.

— Tu erai acolo, mă contrazise el, trăgându-și pantalonii. S-a distrat cu tine.

Am luat o gură de cafea și i-am amintit:

— Ai zis că faci orice.

— Eva, pentru mine nu e nici o problemă să merg neînsoțit. Și ți-am spus că n-o să mă mai întâlnesc cu Corinne.

Eu am continuat să-l privesc peste cana de cafea, fără să scot un sunet. Vizibil îmbufnat, Gideon își vârî cămașa în pantaloni.

— Bine, fie!

— Mulțumesc.

— Ai putea măcar să te stăpânești și să nu mai rânjești ca o pisică de Cheshire, mormăi el.

— Da, aș putea.

El se opri, lunecând cu privirea de-a lungul trupului meu, spre locul unde halatul mi se dăduse la o parte, lăsându-mi picioarele dezgolite până sus.

— Nu intra la idei, asule! Deja trebuie s-o șterg, în dimineața asta.

— Ai pașaport? se interesă el brusc.

— Da, m-am încruntat eu, nelămurită. De ce?

El dădu scurt din cap, în timp ce-și punea cravata care îmi plăcea enorm.

— O să ai nevoie de el.

— Pentru ce? am întrebat, străbătută de un fior de încântare.

— Ca să călătorești.

— Da, normal, am replicat, în timp ce mă ridicam în picioare. Unde să călătoresc?

El îmi aruncă o privire poznașă, în timp ce-și lega cravata cu mișcări de expert.

— Undeva.

— Vrei să mă duci în cine știe ce colț uitat de lume?

— Ce n-aș da eu, șopti el. Noi doi, pe o insulă tropicală pustie, unde ai fi mereu goală și eu aș putea să intru în tine în orice clipă.

Mi-am pus mâna în șold, privindu-l sceptică.

— Da, aș fi prăjită de soare și cu picioarele crăcănate. Foarte atrăgător.

El începu să râdă, umplându-mă de fiori de excitare.

— Vreau să te văd în seara asta, îmi spuse, pe când își aranja sacoul.

— De fapt, vrei să mi-o tragi din nou.

— Păi tu mi-ai spus să nu mă opresc. Și nu o dată.

Am pufnit am lăsat cafeaua pe măsuța de toaletă, ca să-mi dau halatul jos. Am străbătut încăperea, fentându-l când a încercat să mă atingă. Tocmai deschisesem un sertar, ca să-mi iau un sutien Carine Gilson foarte frumos și niște bikini pe care mi-i cumpărase el, când mă îmbrățișă pe la spate și îmi cuprinse sânii în palme.

— Aș putea să-ți amintesc, șopti, ispititor.

— Nu trebuie să mergi la slujbă? Pentru că eu asta am de făcut.

Gideon se lipi de mine.

— Vino să lucrezi cu mine!

— Ca să-ți torn cafeaua, în timp ce aștept să mi-o tragi?

— Vorbesc serios.

— Și eu, am replicat, întorcându-mă spre el așa de repede, că mi-am trântit geanta pe jos. Am o slujbă și îmi place foarte mult. Știi bine.

— Și ești și bună la ceea ce faci. Mă strânse de umăr. Fii bună și pentru mine!

— Nu pot, din același motiv pentru care nu am acceptat ajutorul tatălui meu vitreg. Vreau să reușesc pe cont propriu.

— Știu. Și respect decizia ta, spuse el, mângâindu-mă pe brațe. Și eu mi-am croit drumul spre succes cu colții și cu ghearele, tras permanent în jos de numele Cross. Nu te-aș scuti deloc de munca grea. N-ai ajunge absolut deloc într-un post unde nu meriți să te afli.

Mi-am înăbușit compasiunea pentru suferința pe care i-o provocase lui Gideon tatăl său, un escroc care se folosise de o schemă Ponzi ca să păcălească o mulțime de oameni și care preferase apoi să-și ia viața decât să înfrunte anii de pușcărie.

— Tu chiar crezi că lumea o să-și închipuie că am obținut slujba din alt motiv decât acela că sunt puicuța cu care te tăvălești în acest moment?

— Taci! mă scutură el. Ești supărată, și e în regulă, dar nu vorbi așa despre noi!

L-am împins.

— Toată lumea o să vorbească așa.

El îmi dădu drumul, bombănind:

— Te-ai înscris la un club CrossTrainer, deși ai card de membru la Equinox și la Krav Maga. Spune-mi de ce!

Eu m-am întors cu spatele să-mi pun o pereche de bikini, ca să nu mă cert așa, goală pușcă.

— Asta e altceva.

— Ba nu.

M-am răsucit la loc cu fața spre el, călcând peste lucrurile care-mi zburaseră din geantă, ceea ce m-a înfuriat și mai tare.

— Waters Field & Leaman nu sunt în concurență cu Cross Industries! Și tu folosești serviciile acestei agenții.

— Crezi că n-o să lucrezi niciodată într-o campanie pentru unul dintre competitorii mei?

Așa cum stătea în picioare în fața mea, neîncheiat la sacou, cu cravata impecabilă, îmi era greu să gândesc cum trebuie. Era frumos și plin de patimă, tot ce-mi dorisem vreodată, iar asta făcea să-mi fie aproape imposibil să-i refuz ceva.

— Nu asta e problema. N-aș fi fericită, Gideon, am zis, sinceră.

— Vino încoace! Își deschise brațele, îmbrățișându-mă când m-am apropiat, apoi începu să vorbească, lipindu-și buzele de tâmpla mea: Într-o zi, cuvântul „Cross” din Cross Industries nu se

va mai referi doar la mine.

Enervarea și frustrarea mea se evaporaseră.

— Am putea să nu vorbim acum despre asta?

— Mai am un singur lucru de spus: poți să candidezi pentru un post, la fel ca oricine altcineva, dacă așa ai nevoie să facem. Eu n-o să mă amestec. Dacă obții slujba, o să lucrezi la un alt etaj la Crossfire și o să urci treptele carierei singură-singurică. Dacă vei avansa ori nu, asta nu va ține de mine.

— E important pentru tine.

Ceea ce spusesem nu era o întrebare.

— Evident că e. Ne străduim din greu să ne facem un viitor împreună, iar acesta e un pas absolut normal în această direcție.

Am încuviințat din cap, fără să fiu convinsă, încă.

— Trebuie să fiu independentă.

El mă trase mai aproape, cuprinzându-mi ceafa în palmă.

— Nu uita ce contează cel mai mult! Dacă muncești din greu, ai aptitudinile potrivite și ești talentată, pe așa ceva o să-și întemeieze oameni părerea despre tine.

— Trebuie să mă pregătesc de serviciu.

Gideon mă privi cu atenție, după care mă sărută blând și îmi dădu drumul, iar eu m-am aplecat să-mi iau geanta. Am observat că atunci când călcasem pe oglinjoara pe care o țineam la mine, îi spărsesem carcasa. Nu era mare lucru, pentru că puteam să-mi cumpăr alta de la Sephora când aveam să mă întorc de la slujbă. Ceea ce mă făcuse să încremenesc era un fir electric care ieșea din carcasa spartă.

Gideon se lăsase pe vine lângă mine, ca să mă ajute. Eu m-am uitat la el.

— Ce e asta?

El îmi luă oglinjoara din mână și o sparse cu totul, scoțând un microcip cu o antenă micuță.

— Probabil un microfon. Sau un dispozitiv de urmărire.

L-am privit înspăimântată. Buzele mi s-au mișcat, într-o întrebare mută:

Poliția?

— Am aparate de bruiaj în apartament, răspunse el, șocându-mă și mai tare. Și nu. Nici un judecător nu ar fi autorizat punerea ta sub urmărire. Nu există nimic care să justifice așa ceva.

— Doamne! Căzusem în fund, simțeam că-mi vine greață.

— O să-i pun pe oamenii mei să se uite la asta. Se lăsă în genunchi, dându-mi la o parte părul de pe față. E posibil să fie mama ta?

Mă holbam la el, neajutorată.

— Eva...

— Dumnezeule, Gideon!

L-am respins, ridicând o mână, și mi-am luat telefonul cu cealaltă. Am format numărul lui Clancy, bodyguardul tatălui meu vitreg, iar în clipa în care mi-a răspuns, am zis:

— Microfonul din oglinjoara mea e dintr-ale tale?

El tăcu o clipă, după care răspunse:

— Dispozitiv de urmărire, nu microfon. Da.

— La dracu', Clancy!

— Asta e slujba mea.

— Ai o slujbă de rahat, am replicat, în timp ce în minte îmi venea chipul lui.

Clancy era un tip numai mușchi. Își tundea părul blond foarte scurt, ca un militar, și emana o vibrație teribil de periculoasă. Dar nu-mi era frică de el.

— Asta e o tâmpenie sinistră și știi prea bine.

— Atunci când Nathan Barker și-a făcut iar apariția, siguranța dumneavoastră a devenit o problemă și mai mare. Tipul era alunecos, așa că a trebuit să fiu cu ochii în patru. În clipa când moartea lui s-a confirmat, am închis receptorul.

— Aici nu e vorba de nenorocitul ăla de dispozitiv! am exclamat, închizând strâns ochii. Nu aveam o problemă să faci asta. Dar nu a fost deloc corect să nu-mi spui nimic. Simt că mi s-a violat intimitatea, Clancy.

— Nu vă condamn, însă doamna Stanton nu a vrut să vă faceți griji.

— Dar sunt adultă! Eu trebuie să hotărăsc dacă îmi fac griji sau nu!

Și, spunând asta, i-am aruncat o privire lui Gideon, pentru că acest lucru era valabil și pentru el. Felul în care mi-a întors privirea m-a făcut să înțeleg că pricepuse mesajul.

— Nu vă contrazic, răspunse Clancy îmbufnat.

— Îmi ești dator, i-am zis, știind cum aveam să-l pun la treabă. Dator vândut.

— Știți unde să mă găsiți.

Am închis telefonul, după care i-am trimis un SMS mamei: „Trebuie să stăm de vorbă”.

Umerii mi se pleoștiseră de frustrare și de atâta dezamăgire.

— Îngeraș!

I-am aruncat lui Gideon o privire care l-a avertizat că nu trebuie să mă atingă.

— Să nu cumva să îndrăznești să trântești vreo scuză – pentru tine sau pentru ea!

Mă privea blând și trist, însă încordarea maxilarului îi trăda hotărârea.

— Eram acolo când ți s-a spus că Nathan se afla în New York. Ți-am văzut chipul. Nimeni dintre cei care te iubesc nu putea să nu facă tot posibilul ca să te apere.

Mi-era foarte greu să accept asta, fiindcă nu puteam să neg că eram bucuroasă că nu știusem nimic despre Nathan până după moartea lui. Dar nici nu voiam să fiu ținută la adăpost de lucrurile rele. La urma urmelor, făceau parte din viață.

Așa că l-am prins de mână, strâns.

— Și eu am aceeași senzație în legătură cu tine.

— Eu m-am ocupat de demonii mei.

— Și de ai mei.

Dar tot ne îndepărtam unul de celălalt.

— Vreau să începi să te duci din nou la doctorul Petersen, am spus încetișor.

— Am fost marți.

— Ai fost? am repetat uimită, aflând că se ținuse de programul obișnuit.

— Da, am fost. Am chiulit doar o singură dată.

Când îl omorâse pe Nathan...

El mă mângâie ușor pe mână.

— Nu mai suntem decât noi doi, zise, ca și când mi-ar fi ghicit gândurile.

Voiam să cred asta.

Abia mă târam când am ajuns la serviciu, iar ăsta nu era un semn bun pentru felul cum aveam să-mi petrec ziua. Bine măcar că era vineri și puteam să trândăvesc în weekend, lucru care avea probabil să fie absolut necesar dacă urma să petrec prea mult sâmbătă seară. Nu mai ieșisem în oraș cu fetele de mii de ani și simțeam și nevoia să beau un pahar sau două de tărie.

În ultimele patruzeci și opt de ore, aflasem că prietenul meu îl ucisese pe cel care mă violase, că un fost iubit spera să mă bage în patul lui, că una dintre fostele lui Gideon spera să-l arunce în gura presei, iar mama îmi plantase microcipuri, ca și când aș fi fost un afurisit de câine.

Serios acum, cât putea să suporte o femeie?

— Ești gata pentru ziua de mâine? mă întâmpină Megumi, după ce-mi deschise ușile de securitate.

— Ba bine că nu! Shawna, prietena mea, mi-a trimis mesaj azi-dimineață și mi-a zis că vine, i-am zâmbit larg. Am aranjat să avem la dispoziție limuzina unui club. Știi tu... una din alea care te duce în toate locurile frecventate de VIP-uri.

— Ce? exclamă ea, fără să-și poată ascundă încântarea. Cât costă? nu se putu însă împiedica să întrebe.

— Nimic. Un prieten mi-a făcut o favoare.

— Și ce favoare! zâmbi ea, iar surâsul ei larg mă făcea și pe mine fericită. O să fie bestial! La prânz, trebuie să-mi spui detaliile.

— Clar! Dar vreau să-mi povestești și tu cum a fost ieri, la prânz.

— Că tot vorbeam de semnale amestecate, nu? se plânse ea. Doar ne distrăm unul cu altul, însă își face apariția la mine la serviciu? Mie nu mi-ar trece vreodată prin cap să apar la biroul unui tip dacă am fi doar camarazi de pat.

— Ce vrei, bărbații, am zis și eu, în semn de simpatie, deși recunoșteam că sunt recunoscătoare pentru cel care era *al meu*.

M-am dus la biroul meu și m-am pregătit să-mi încep ziua de lucru. Când am zărit însă fotografiile înrămate ale mele cu Gideon în sertar m-a cuprins dorința de a vorbi cu el. Peste zece minute, i-am cerut lui Angus să comande un buchet de trandafiri negri și să-i trimită la biroul lui Gideon, cu un bilet:

M-ai prins în vraja ta.

Nu-mi pot lua gândul de la tine.

Chiar când închideam fereastra pe care o deschisesem în browser, Mark s-a apropiat; a fost de ajuns să-i arunc o privire, ca să-mi dau seama că nu e deloc în apele lui.

— Cafea? l-am întrebat.

El dădu aprobator din cap, iar eu m-am ridicat și ne-am îndreptat împreună spre bucătărie.

— Shawna a trecut pe la noi aseară, începu el. Mi-a zis că o să ieșiți împreună mâine-seară.

— Da. Ți se pare OK în continuare?

— Ce să mi se pară OK?

— Că ies în oraș cu cumnata ta, l-am lămurit eu.

— A... da. Sigur. Dă-i bătaie! zise el, trecându-și o mână prin părul negru, tuns scurt. Mi se pare foarte tare.

— Perfect! am răspuns, știind că-l mai roade ceva, dar nu voiam să-l zoresc. Ar trebui să fie amuzant. Abia aștept.

— Și ea, răspunse el, în timp ce lua două pliculețe de cafea, iar eu scoteam cănile din dulap.

Așteaptă cu nerăbdare și să se întoarcă Doug. Și să-i pună marea întrebare.

— Uau! Asta chiar că e tare! Două nunți în familie, într-un singur an. Dacă nu cumva aveți în vedere o logodnă îndelungată...?

El îmi dădu cana și m-am dus la frigider, să iau laptele.

— N-o să fie nimic, Eva.

În glasul lui Mark se citea descurajarea și, când m-am întors, l-am văzut cum stătea cu capul plecat.

— L-ai întrebat? L-am bătut pe umăr.

— Nu. N-are rost. A întrebat-o pe Shawna dacă ea și Doug și-au propus să aibă imediat copii, pentru că ea încă mai are cursuri, iar când ea i-a răspuns că nu, el a început să-i țin teoria că mariajul este pentru cei care vor să-și întemeieze o familie, că altfel, este mai bine să nu se complice. Sunt aceleași tâmpenii pe care i le-am trântit eu cândva.

L-am ocolit, ca să-mi pun lapte în cafea.

— Mark, nu știi ce o să răspundă Steven până n-o să-l întrebi.

— Sunt speriat, recunoscu el, cu ochii în cana aburindă. Vreau mai mult decât am avut până acum, dar nu vreau să distrug ceea ce avem. Dacă o să răspundă nu și o să creadă că ne dorim lucruri diferite, pe care să le găsim în afara relației...

— Pui carul înainte boilor, șefule.

— Dacă n-o să pot suporta un refuz?

A... asta era ceva ce puteam înțelege.

— Dar poți trăi cu nesiguranța asta?

El clătină din cap.

— Atunci trebuie să-i spui tot ce mi-ai spus și mie, am zis, pe un ton ferm.

— Scuză-mă că ți-am tot împuiat capul cu asta, zâmbi el. Dar te pricepi foarte bine să mă ajuți să văd lucrurile în perspectivă.

— Tu știi ce să faci. Vrei numai să-ți dea cineva un șut ca s-o faci. Și eu sunt mereu gata să fac asta.

El îmi dărui un zâmbet larg, drept răspuns, apoi propuse:

— Hai să nu lucrăm astăzi la campania avocatului de divorțuri!

— Ce-ar fi să ne apucăm de compania aeriană? i-am sugerat. Am câteva idei.

— În regulă. Hai să ne apucăm de ea!

Am lucrat în forță toată dimineața, simțindu-mă plină de energie, pentru că făceam progrese. Voiam ca Mark să fie mult prea ocupat ca să-și mai facă griji. Pentru mine, munca era un panaceu și, curând, a devenit clar că la fel funcționa și cu el.

Abia încheiasem, ca să mergem să luăm prânzul, iar eu mă oprisem la biroul meu, ca să-mi las tableta, când am văzut pe el un plic. Inima a început să-mi bată mai repede, de nerăbdare, iar mâinile îmi tremurau ușor în timp ce desfăceam sfoara subțire cu care era legat, ca să pot scoate biletelul din el.

Tu ești cea care farmecă.

Tu faci ca visurile să devină realitate.

Am strâns bilețelul la piept, dorindu-mi ca în locul lui să fie cel care îl scrisese. Mă gândeam să presar petale de trandafir pe patul nostru, când telefonul de pe birou începu să sune. Și n-am fost absolut deloc surprinsă la auzul vocii de bombă sexuală a mamei mele la capătul celălalt al firului.

— Eva! Clancy a vorbit cu mine. Te rog să nu te superi! Trebuie să înțelegi...

— Am priceput, am întrerupt-o, în timp ce deschideam sertarul, ca să pun biletul prețios al lui Gideon în geantă. Uite care e treaba: Nathan nu mai există, ca să te servești de el ca pretext. Dacă mi-ai mai pus și alte microfoane sau dispozitive de urmărire sau mai știu eu ce printre lucruri, ar fi cazul să le scoți acum. Pentru că îți promit că, dacă mai văd ceva vreodată, relația noastră va fi iremediabil distrusă.

— Putem să vorbim față în față, te rog? oftă ea. Iau prânzul în oraș cu Cary și pe urmă mai rămân până vii acasă.

— Bine.

Enervarea de care fusesem cuprinsă se risipi la fel de repede cum apăruse. Eram foarte încântată că mama îl trata pe Cary ca pe fratele meu, așa cum și era. Îi dăruia dragostea maternă de care nu avusese niciodată parte. În plus, erau amândoi așa de preocupați de haine și de modă, că se înțelegeau absolut de minune când erau împreună.

— Te iubesc, Eva. Mai mult ca orice pe lume.

— Știu, mamă, am oftat. Și eu te iubesc.

Pe linia cealaltă începu să clipească beculețul, anunțând un telefon de la recepție, așa că mi-am luat rămas-bun de la mama, ca să răspund.

— Salut! Megumi vorbea încet, înăbușit. Tipa care te-a căutat acum ceva timp, cea pe care nu voiai s-o vezi, a apărut din nou și întreabă de tine.

O clipă, m-am încruntat nelămurită, căci creierul meu încerca să proceseze despre cine era vorba.

— Magdalene Perez?

— Da. Ea e. Ce vrei să fac?

— Nimic.

M-am ridicat în picioare. Spre deosebire de ultima dată când apăruse prietena lui Gideon care voia să fie mai mult decât o prietenă, de data aceasta eram pregătită să mă ocup chiar eu de ea.

— Vin acum.

— Pot să mă uit?

— Ha! Ajung într-un minut. N-o să stau mult, după care mergem la masă.

Împinsă de vanitate, mi-am dat cu puțin gloss pe buze, după care mi-am luat geanta și m-am îndreptat spre recepție. Gândul la biletul lui Gideon mă făcu să zâmbesc, și așa am și întâmpinat-o pe Magdalene, care se afla în zona de așteptare. La vederea mea, se ridică în picioare, arătând atât de uluitor, că nu m-am putut împiedica să n-o admir.

Când o văzusem pentru prima oară, își purta lung părul negru și ondulat, precum Corinne Giroux. Acum, și-l tunsese clasic, bob, ceea ce îi punea în evidență frumusețea exotică a chipului. Purta niște pantaloni crem și și o bluză neagră fără mâneci, cu un nod mare pe șold. Perlele de la urechi și de la gât îi completau ținuta elegantă.

— Magdalene! am salutat-o eu și am poftit-o să ia din nou loc, în timp ce eu m-am așezat în fotoliul aflat de partea opusă a micuței mese. Ce vânt te aduce?

— Îmi cer scuze că dau buzna peste tine la lucru, Eva, dar am fost în vizită la Gideon și m-

am gândit să trec și pe aici. Vreau să te întreb ceva.

— Da?

Mi-am pus geanta lângă mine și mi-am încrucișat picioarele, aranjându-mi cutele fustei vișinii. Îi purtam pică pentru că putea să-și petreacă timpul pe față cu iubitul meu, în timp ce eu nu aveam cum. Nu puteam să nu simt asta.

— O reporteriță a venit la mine la birou și mi-a pus întrebări personale despre Gideon.

Mi-am înfipt degetele în catifeaua de pe brațele fotoliului.

— Deanna Johnson? Nu i-ai răspuns, nu-i așa?

— Evident că nu. Magdalene se aplecă spre mine, cu coatele pe genunchi. În ochii ei negri se citea îngrijorarea. A vorbit deja cu tine.

— A încercat.

— E genul lui, sublinie ea, studiindu-mă.

— Am observat.

— Genul de femeie cu care el nu stă prea mult, continuă, strâmbându-și buzele pline, roșii. El i-a spus lui Corinne că este cel mai bine să rămână prieteni, dar de la distanță, nu să se și vadă în societate. Dar bănuiesc că știi asta.

La auzul veștii, m-a cuprins un val de încântare.

— De unde să știu eu?

— A, sunt sigură că ai tu cum să afli, replică Magdalene, privindu-mă amuzată, ca și cum ar fi știut.

Era straniu, dar mă simțeam în largul meu cu ea. Poate pentru că părea foarte împăcată cu sine, așa cum nu fusese în celelalte dăți când drumurile ni se încrucișaseră.

— Pare că-ți merge bine.

— Mă străduiesc. În viața mea exista cineva despre care credeam că mi-e prieten, dar mă otrăvea de-a dreptul. Acum, că am scăpat de el, pot să gândesc din nou, continuă ea și-și îndreptă spatele. Am început de câteva zile să mă întâlnesc cu cineva.

— Foarte bine.

În privința asta, îi doream tot binele din lume. Fusese folosită într-un mod oribil de Christopher, fratele lui Gideon. Ea habar n-avea că știam.

— Sper să-ți meargă bine.

— Și eu. Gage e diferit de Gideon în foarte multe privințe. E artist și e foarte profund.

— Genul de artist cu suflet profund.

— Da. Foarte profund, cred. Sper să am timp să aflu cu siguranță. Apoi se ridică în picioare. În orice caz, nu vreau să te rețin. Eram îngrijorată în legătură cu ziarista aia și voiam să discut cu tine despre ea.

Am corectat, ridicându-mă la rândul meu:

— Erai îngrijorată să nu discut eu despre Gideon cu ziarista.

Ea nu negă acest lucru.

— La revedere, Eva!

— La revedere!

M-am uitat lung după ea, în timp ce ieșea pe ușile de sticlă.

— N-a părut foarte grav, remarcă Megumi, care se apropiase. Nu v-ați scos ghearele, nu v-ați scuipat.

— Să vedem cât o să dureze!

— Ești gata pentru masă?

— Mor de foame. Hai să mergem!

Peste cinci ore și jumătate, când am ajuns acasă, am fost întâmpinată de Cary, de mama și de o superbă rochie argintie de la Nina Ricci, în stil clasic, care trona pe canapea.

— Nu-i așa că-i fantastică? mă întâmpină tumultuos mama, care arăta la rândul ei fantastic într-o rochie mulată, în stilul anilor 1950, cu mâneci foarte scurte și un model cu cireșe micuțe. Părul ei blond îi încadra chipul frumos, aranjat în bucle dese și lucioase. Trebuia să recunosc, ce era al ei era al ei: putea să facă orice epocă să pară strălucitoare.

Toată viața mi se spusese că sunt copia ei fidelă, însă moștenisem ochii cenușii ai tatălui meu, nu ochii ei de un albastru de cicoare, iar curbele generoase se datorau familiei Reyes. Aveam un fund de care nici cele mai dure exerciții nu mă puteau scăpa și niște sâni care nu-mi permiteau să renunț la sutien pentru nimic în lume. Încă eram uluită că lui Gideon i se părea că am un corp absolut irezistibil, deși până la mine fusese atras numai de brunete înalte și zvelte.

Mi-am lăsat geanta și sacoșa pe un scaun și am întrebat:

— Cu ce ocazie?

— O strângere de fonduri pentru un adăpost, de joi într-o săptămână.

I-am aruncat o privire lui Cary, ca să-mi confirme că vine cu mine. El dădu din cap aprobator, așa că am ridicat din umeri și am acceptat și eu.

Mama strălucea de încântare, părea radioasă. În onoarea mea, sponsoriza organizații caritabile, care veneau în sprijinul femeilor și copiilor abuzați. Dacă evenimentele de strângere de fonduri erau oficiale, cumpăra mereu bilete pentru mine și Cary.

— Vrei vin? îmi propuse Cary, care își dăduse, evident, seama că n-aveam liniște.

— Te rog, i-am răspuns, cu o privire recunoscătoare.

Pe când el se îndrepta spre bucătărie, mama se răsuci spre mine pe pantofii ei roșii cu barete și mă trase spre ea, îmbrățișându-mă.

— Cum a fost ziua de azi?

— Ciudată, i-am răspuns, îmbrățișând-o și eu. Bine că s-a terminat.

— Ai ceva planuri pentru weekendul ăsta?

Se dăduse în spate ca să se uite la mine, iar privirea îi stăruia îngrijorată pe chipul meu. Lucrul acesta mă făcu să mă dau înapoi.

— Ar fi câte ceva.

— Cary mi-a zis că te întâlnești cu un tip nou. Cine este? Cu ce se ocupă?

— Mamă! am trecut eu direct în miezul problemei. Ne-am înțeles? Ai scos toate microfoanele, totul? Sau ai ceva să-mi spui?

Ea începu să se foiască. Aproape că-și frângea mâinile.

— Eva! N-o să poți înțelege cum e până n-o să ai și tu copii. E înspăimântător. Și să mai și știi cu siguranță că sunt în pericol...

— Mamă!

— Și mai sunt și alte primejdii, care decurg din simplul fapt că ești o femeie frumoasă, continuă ea pe nerăsuflate. Ai legături cu oameni puternici. Lucrul ăsta nu te ajută mereu să fii în siguranță...

— Unde sunt, mamă?

Ea pufni, jignită.

— Nu e cazul să-mi vorbești pe un asemenea ton. Eu încercam doar...

— Poate ar trebui să pleci, am întrerupt-o pe un ton înghețat, care aducea la suprafață răceala pe care o simțeam în mine.

— În Rolexul tău, izbucni ea.

M-am simțit de parcă mi-ar fi dat o palmă. M-am dat un pas înapoi, acoperindu-mi instinctiv cu dreapta ceasul de la mâna stângă, un cadou de absolvire de la Stanton și de la mama, la care țineam foarte mult. Aveam chiar ideea sentimentală și naivă că aș putea să i-l las moștenire fiicei mele, dacă aveam să am norocul să am una.

— Îți bați joc de mine?

Am tras cu violență de deschizătoare, iar ceasul a căzut pe covor cu o bufnitură surdă. Nu fusese deloc un cadou, ci un fel de cătușă la mâna mea.

— Ai depășit cu mult orice limită!

— Eva, exagerezi. Nu e...

— Exagerez? Ha! Doamne, e de tot râsul. Pe bune! I-am vârât două degete, strânse, în față. Atât sunt de aproape să chem poliția. Și mai că-mi vine să te dau în judecată pentru invadarea intimității.

— Sunt mama ta! Apoi glasul îi slăbi, până la un ton de rugă. E datoria mea să am grijă de tine.

— Sunt adultă, am replicat, cu răceală. Potrivit legii, pot să am grijă de mine.

— Eva Lauren...

— Nu! Am ridicat mâinile, după care le-am lăsat în jos. Nu! Acum o să plec, pentru că sunt așa de supărată, încât nici măcar nu pot să mă uit la tine. Și nu vreau să aud nimic de la tine, dacă nu sunt niște scuze sincere. Până n-o să recunoști că ai greșit, nu pot să am încredere în tine că n-o să repeți ceea ce ai făcut.

Și m-am dus în bucătărie ca să-mi iau geanta. Mi-am încrucișat privirile cu Cary tocmai în clipa când ieșea, cu niște pahare umplute pe jumătate cu vin.

— Mă întorc mai târziu.

— Nu poți să pleci așa, pur și simplu! țipă mama, aflată, evident, pe punctul de a face o criză de nervi.

Nu puteam să suport așa ceva. În nici un caz în acele momente.

— Ia uită-te la mine! am mârâit.

Afurisitul meu de Rolex! Numai gândul la el și mă durea îngrozitor, pentru că darul acesta însemnase enorm pentru mine. Iar acum, nu mai însemna absolut nimic.

— Monica, las-o! interveni Cary încet, pe un ton liniștitor. Știa mai bine ca oricine cum să facă față crizelor de isterie. Era aiurea din partea mea că i-o lăsam pe mama pe cap, dar trebuia să plec. Dacă m-aș fi dus la mine în cameră, ar fi început să plângă și să se roage de mine la ușă, până mi s-ar fi făcut rău. Uram să o văd în halul ăsta, uram că din cauza mea se simțea în halul ăsta.

Am ieșit din apartament și m-am îndreptat spre ușa lui Gideon, intrând grăbită, înainte să mă podidească plânsul ori să vină mama după mine. Nu aveam nici un alt loc unde să mă duc. Nu puteam ieși în lume în halul ăsta de șocată, și plângând pe deasupra. Nu numai mama mă supraveghea. Puteau să fie și cei de la poliție, Deanna Johnson și poate și câțiva paparazzi.

N-am ajuns decât până la canapeaua lui Gideon, prăbușindu-mă în perne și dând frâu liber lacrimilor.

Capitolul 7

— Îngeraș!

Glasul lui Gideon și atingerea mâinilor lui mă smulseră din somn. Am mârâit în semn de protest când mi-a schimbat poziția, ca să stau pe o parte, după care căldura trupului său mi-a încălzit spatele. Unul dintre brațele lui, numai mușchi, s-a încolăcit în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape de el.

M-am ghemuit cu spatele la el și, cu capul pe celălalt braț tare al lui, m-am cufundat la loc în inconștiență.

Când m-am trezit din nou, aveam impresia că au trecut câteva zile. Am mai rămas un timp întinsă pe canapea, cu ochii închiși, scăldată în căldura trupului puternic al lui Gideon, respirând aerul îmbibat de parfumul său. După o vreme, am hotărât că dacă mai dorm mult, o să mă năucesc și mai tare. De când ne întorseserăm unul la altul, avuseserăm parte de destule nopți aproape nedormite și de treziri prea matinale, care își spuneau acum cuvântul.

— Ai plâns, murmură el, cu fața îngropată în părul meu. Spune-mi ce-ai pățit!

Mi-am încolăcit mâinile în jurul alor sale și m-am ghemuit la pieptul lui. I-am povestit despre ceas.

— Poate că am exagerat, am zis când am terminat, pentru că eram obosită, iar asta mă face iritabilă. Dar, o, Doamne, m-a durut îngrozitor. A distrus cu totul un dar care însemna foarte mult pentru mine.

— Îmi închipui, zise el, în timp ce degetele lui mă mângâiau ușor, în cercuri, pe abdomen, prin mătasea bluzei. Îmi pare rău.

O privire spre fereastră mi-a spus că se lăsase deja seara.

— Cât e ceasul?

— E trecut un pic de opt.

— Tu la ce oră ai venit?

— La șase și jumătate.

M-am răsucit cu fața spre el.

— Devreme, pentru tine.

— Din moment ce știam că ești aici, n-am mai putut să stau departe. Voiam să fiu cu tine încă de când am primit florile.

— Ți-au plăcut?

El zâmbi.

— Trebuie să spun că faptul că ți-am citit cuvintele scrise de mâna lui Angus a fost... interesant.

— Încerc să fim la adăpost.

— În timp ce mă răsfeți, remarcă el, sărutându-mă pe nas.

— Asta și vreau. Vreau să nu mai fii bun pentru alte femei.

El îmi mângâie ușor buza de jos cu degetul mare.

— Asta ai făcut din prima clipă când te-am văzut.

— Mă duci cu zăhărelul.

Deprimarea mă părăsise numai pentru că eram cu el și știam că în clipa aceea eu eram unica lui preocupare.

— Încerci cumva să ajungi iar în boxerii mei?

— Tu nu porți boxeri.

— Asta înseamnă nu?

— Înseamnă da, vreau să ajung sub fusta ta.

Ochii i se întunecară, când l-am mușcat ușor de deget.

— Și în pizdulicea ta fierbinte, udă și strâmtă. Numai asta am vrut toată ziua. Numai asta vreau în fiecare zi. Vreau acum, dar o să așteptăm până când o să te simți mai bine.

— Poți să mă faci să mă simt mai bine cu un sărut.

— Să sărut ce anume, mai precis?

— Orice. Oriunde.

Știam că m-aș fi putut obișnui să-l am doar pentru mine, așa. Știam că asta și voiam. Și era, evident, imposibil.

O mie și unu dintre gândurile lui erau concentrate la o mie și unul de oameni, de proiecte și angajamente. Dacă învățasem ceva din căsătoriile succesive ale mamei cu oameni bogați era faptul că soțiile erau de multe ori pe post de amante, trecând aproape invariabil pe locul al doilea, întrucât soții lor erau însurați și cu munca lor. Exista un motiv pentru care un bărbat ajungea la conducere în domeniul pe care și-l alegea – pentru că se dăruia cu totul. Iar femeia din viața lui se mulțumea cu ceea ce rămânea.

Gideon îmi dădu părul după ureche.

— Asta vreau. Să mă întorc acasă, la tine.

Întotdeauna mă uluia că părea să-mi citească gândurile.

— Ar fi fost mai bine dacă m-ai fi găsit în picioarele goale în bucătărie?

— N-aș fi avut nimic împotrivă, dar pentru mine cel mai bine ar fi fost goală în pat.

— Gătesc bine, dar tu nu mă vrei decât pentru corpul meu.

El zâmbi.

— Îmi doresc ambalajul delicios în care se află totul.

— Ți-l arăt dacă mi-l arăți și tu pe-al tău.

— Tare mi-ar plăcea! răspunse el, mângâindu-mă ușurel pe obraz. Dar mai întâi, vreau să fiu sigur că ești într-o dispoziție bună după cele întâmplate cu mama ta.

— O să-mi revin eu.

— Eva!

Tonul lui îmi spunea clar că n-avea să se lase păgubaș.

— O s-o iert, am oftat eu, mereu o iert. De fapt, nici măcar n-am de ales, pentru că o iubesc și știu că are intenții bune, chiar dacă o ia rău pe arătură. Dar faza cu ceasul...

— Spune!

Mi-am dus mâna la piept, unde încă mai simțeam durere.

— Asta a făcut să se rupă ceva în relația noastră. Și, indiferent ce-o să facem în continuare, va fi întotdeauna între noi o fisură care n-a mai existat până acum. *Asta* mă doare.

Gideon rămase tăcut o vreme îndelungată. Își trecea o mână prin părul meu, iar pe cealaltă o odihnea posesiv pe șoldul meu. Eu așteptam să-mi spună ce are pe suflet.

— Și eu am distrus ceva în relația noastră, zise într-un sfârșit, cu tristețe în glas. Și mă tem

că o să dăinuie mereu între noi.

Tristețea din ochii lui îmi pătrunse în suflet, umplându-mă de durere.

— Lasă-mă să mă ridic!

El se conformă, privindu-mă îngrijorat, în timp ce mă ridicam. Am șovăit o clipă, înainte să încep să-mi desfac fermoarul de la fustă.

— Gideon, acum știu cum mă simt dacă te pierd. Știu cât poate fi de dureros. Dacă mă vei ignora în mod voit, probabil că o să intru un pic în panică. Așa că tu va trebui să ai grijă cu asta, iar eu va trebui să am încredere că nu ți-am pierdut iubirea.

El dădu din cap, în semn că a înțeles și că acceptă, dar vedeam bine că lucrurile acestea încă îl rodeau.

— Magdalene a trecut pe la mine azi, i-am spus, ca să-i abat gândurile de la fisura care încă nu se astupase între noi.

— I-am zis să n-o facă, replică el, brusc încordat.

— E-n regulă. Probabil că era îngrijorată să nu-ți port pică, dar cred că și-a dat seama că te iubesc prea mult ca să te rănesc.

Se ridică în șezut, pe când eu îmi dădeam jos fusta, care alunecă jos, lăsând la iveală portjartierul și dresurile pe care le purtam și făcându-l astfel să fluiere printre dinți. M-am întors pe canapea, încălecându-l și încolăcindu-i gâtul cu brațele. Răsuflarea-i fierbinte îmi pârjolea pielea și îmi făcea sângele să fiarbă în vene.

— Hei! am zis, trecându-mi mâinile prin părul lui și frecându-mi obrazul de al lui. Nu-ți mai face griji pentru noi! Cred că ar trebui să fim îngrijorați în legătură cu Deanna Johnson. Care e cel mai rău lucru pe care l-ar putea descoperi în legătură cu tine?

El își dădu capul pe spate și-și îngustă privirea.

— Asta e problema mea. O să mă ocup eu de ea.

— Am impresia că e în căutarea unor lucruri cu adevărat scandaloase. N-o să-i ajungă să te arunce în gura publicului ca pe un playboy lipsit de inimă.

— Nu-ți mai face probleme! Nu-mi pasă de ea decât pentru că nu vreau să văd cum ți se aruncă trecutul meu în față.

— Ești prea încrezător, am replicat, în timp ce îi descheiam nasturii de la vestă, lăsându-i cămașa la vedere, după care i-am scos cravata, punând-o cu grijă pe marginea canapelei. O să stai de vorbă cu ea?

— O s-o ignor.

— Ăsta e modul potrivit să rezolvi problema asta? am zis, în timp ce mă ocupam de cămașă.

— Vrea să-mi atragă atenția, dar n-o să aibă satisfacția asta.

— Atunci o să găsească altceva.

El se lăsă mai mult pe spătar, dându-și capul pe spate, ca să mă privească.

— Singurul fel în care o femeie ar putea să-mi atragă atenția ar fi să fie tu.

— Asule!

L-am sărutat, în timp ce-i trăgeam cămașa din pantaloni, iar el își schimbă poziția, ca să-mi ușureze accesul.

— Trebuie să-mi explici ce-i cu Deanna, am șoptit. Ce-a asmuțit-o în halul ăsta?

— A fost o greșeală, în toate sensurile, oftă el. Mi-a fost la îndemână o dată, iar eu îmi fac o regulă din a evita a doua oară femeile care sunt mult prea disperate.

— Și chestia asta nici măcar nu face din tine un adevărat ticălos.

— Nu pot să schimb ce s-a întâmplat, răspunse el, rece.

Era evident că se simțea stânjenit. Putea să fie la fel de javră ca orice alt bărbat, dar nu era niciodată mândru de asta.

— Deanna se afla, din întâmplare, ca reporter la un eveniment la care Anne Lucas mă făcea să mă simt foarte încurcat. M-am folosit de Deanna ca s-o împiedic pe Anne să se apropie de mine. Nu m-am simțit bine după aceea și nu m-am descurcat cum trebuie.

— Am priceput, i-am zis eu, desfăcându-i cămașa, lăsându-i la vedere pielea caldă.

Mi-am amintit cum reacționase prima dată după ce făcuserăm sex, așa că îmi puteam închipui cum se purtase cu Deanna. Când fusese cu mine, se închisese imediat și mă ignorase în mod voit, făcându-mă să mă simt folosită, bună de nimic. După aceea, se străduise să mă facă să mă întorc la el, însă ziarista nu fusese la fel de norocoasă.

— Nu vrei s-o duci cu zăhărelul, de aceea eviți să ai de-a face cu ea, am tras eu concluzia. Probabil încă nu și-a revenit după tine.

— Mă îndoiesc. Nu cred că i-am adresat, cu totul, mai mult de o duzină de cuvinte.

— Și cu mine te-ai purtat jalnic. Dar tot m-am îndrăgostit de tine.

Plină de iubire, mi-am trecut mâinile peste liniile ferme ale pieptului său, mângâindu-i puful de păr negru, după care am început să cobor de-a lungul cărării subțiri și mătăsoase care ducea spre vintrele lui. Mușchii îi zvâcneau la atingerea mea, iar respirația îi devenise mai rapidă.

M-am cuibărit în poala lui, ca să-i pot adora în voie trupul. I-am mângâiat ușor sfârcurile, cu mișcări circulare ale degetelor mari, observându-i reacția, așteptând să se abandoneze plăcerii subtile a atingerii mele. Mi-am lăsat capul în jos și l-am sărutat pe gât; îi simțeam sângele zvâcnind sub buzele mele și mă îmbătam de aroma bărbătească a pielii lui. Nu mă puteam niciodată sătura să mă bucur de el, pentru că și el îmi dăruia mereu totul.

— Eva, gemu Gideon, întinzând mâna să mă apuce de păr.

— Îmi place la nebunie felul cum îmi răspunzi, am șoptit, sedusă cu totul de faptul că un bărbat atât de mândru și de atrăgător se lăsa cu totul în voia mea. Ca și cum nu te-ai putea abține.

— Nici nu pot, răspunse el, prefirându-și printre degete șuvițele mele, răvășite de somn. Mă atingi ca și cum m-ai venera.

— Așa și e.

— O simt în mâinile tale... în gura ta. În felul cum mă privești.

Își înghiți un nod în gât, timp în care nu l-am scăpat din ochi.

— Nu mi-am dorit niciodată ceva atât de mult.

I-am dezmierdat pieptul, urmându-i linia musculoasă a pectoralilor, iar apoi fiecare coastă, ca un amator de artă care admiră perfecțiunea unei opere neprețuite.

— Hai să jucăm un joc!

El își trecu încet limba peste buze, făcându-mi sexul să zvâcnească de gelozie. Și el știa. Am văzut asta în sclipirea periculoasă care-i strălucea în ochi.

— Depinde de reguli.

— În seara asta ești al meu, campionule.

— Sunt mereu al tău.

Mi-am descheiat nasturii de la bluză și mi-am scos-o, lăsând la vedere sutienul alb din dantelă și chiloțeii tanga asortați.

— Îngerașș, șopti el, cu privirea atât de aprinsă de patimă, că aproape o simțeam cum alunecă pe pielea mea. Își ridicase mâinile, ca să mă atingă, dar l-am prins de încheieturi, oprindu-l.

— Regula numărul unu: o să ți-o sug, o să ți-o frec și o să te excit toată noaptea, iar tu o să-ți dai drumul până n-o să mai vezi bine, l-am anunțat, prinzându-i în mână penisul prin pantaloni, ca să-i frec tăria în palmă. Regula numărul doi: Tu doar o să stai întins și o să te bucuri de asta.

— Și n-o să-ți întorc favorurile?

— Nu.

— În nici un caz, răspunse el, hotărât.

— Te rog frumos! am făcut eu botic.

— Îngeraș, pentru mine, 99 % din plăcere vine din faptul că te aduc la orgasm.

— Dar, în cazul ăsta, sunt atât de prinsă de propria mea plăcere, că nu mă pot ocupa de-a ta! m-am plâns eu. Măcar o dată – doar în noaptea asta – vreau să fii egoist. Vreau să nu te mai gândești, să fii un animal, să ejaculezi pur și simplu pentru că te simți bine și ești gata s-o faci.

El strânse din buze.

— Nu pot face asta cu tine. Am nevoie să fii cu mine.

— Știam că așa o să spui.

Pentru că îi zisesem cândva că mă blocam dacă eram folosită de un bărbat pentru plăcerea lui. Trebuia să mă simt iubită și dorită. Nu doar un trup de femeie în care se poate ejacula, ci ca Eva, o femeie anume, care avea nevoie de afecțiune pură în timpul sexului.

— Dar acesta este jocul meu, am continuat, și îl jucăm după regulile mele.

— Nu am fost de acord să-l joc.

— Ascultă-mă!

Gideon oftă.

— Nu pot s-o fac, Eva.

— Ai putut cu alte femei, am replicat.

— Pe ele nu le iubeam!

M-am înmuiat; pur și simplu, nu mă puteam abține.

— Iubitule... vreau asta, am șoptit. Tare mult.

El pufni, exasperat.

— Ajută-mă să înțeleg!

— Nu pot să-ți aud bătăile inimii când gâfâi, cu respirația întretăiată. Nu pot să te simt cum tremuri când și eu tremur. Nu pot să te gust când gura îmi e uscată pentru că te implor să mă aduci pe culmile plăcerii.

Chipul lui frumos se îmblânzi.

— Îmi pierd mințile de fiecare dată când îmi dau drumul în tine. Hai s-o lăsăm așa!

Eu am clătinat din cap.

— Ai spus că sunt pentru tine visul erotic favorit devenit realitate. Visurile astea nu sunt numai despre cum aduci o femeie la orgasm. Cum rămâne cu sexul oral? Cu faptul că ți-o frec? Îți plac enorm sânii mei. Nu vrei să faci sex cu ei până îți dai drumul tot pe mine?

— Dumnezeule, Eva!

Mădularul i se întărise în mâna mea. Îi sărutam ușor buzele, deschizându-i în același timp pantalonii, cu îndemânare.

— Vreau să fiu cea mai murdară fantezie a ta, am șoptit. Vreau să fiu murdară pentru tine.

— Dar ești deja tot ce vreau să fii, zise el, mohorât.

— Chiar așa?

Îi zgâriam ușor trupul cu unghiile, iar când l-am auzit șuierând de plăcere, mi-am mușcat

buza de jos.

— În cazul ăsta, fă-o pentru mine! Îmi plac momentele când, după ce m-ai făcut să-mi dau drumul, te îndrepți către orgasmul tău. Când ritmul și privirea ți se schimbă, când devii feroce. Știu că atunci te gândești doar la cât îți e de bine, cât ești de excitat și cum o să-ți dai drumul. Faptul că ajungi așa datorită mie mă face să mă simt foarte bine. Vreau să mă bucur de senzația asta o noapte întreagă.

— Cu o singură condiție, zise el, strângându-mă ușor de coapse.

— Care?

— Tu ai noaptea asta. Weekendul următor, este rândul meu.

Am rămas cu gura căscată.

— Adică eu am o noapte, iar tu un întreg weekend?

— Aha... un întreg weekend în care să mă ocup de tine.

— Păi, am mormăit eu, ai propus un târg nu tocmai cinstit.

— Ăsta era și planul, zâmbi el sardonic.

— Mama zice că tata este o adevărată mașină de făcut sex.

De lângă mine, pe podea, Gideon se uită la mine, zâmbind cu gura până la urechi.

— Îngeraș, ai un catalog ciudat de replici din filme în capul ăla minunat al tău.

Tocmai luam o gură zdravănă din sticla de apă. Am înghițit-o exact la timp ca să recit o altă replică din *Polițist de grădiniță:*

— Tata e ginecolog și se uită toată ziua la vagine.

Râsul lui mă făcea atât de fericită, încât simțeam că aș putea să-mi iau zborul. Ochii îi străluceau; nu-l văzusem niciodată atât de relaxat. O parte din această relaxare se datora sexului oral rapid pe care i-l servisem pe canapea și care fusese urmat de o altă partidă în care i-o frecasem în baie. Știam însă că o mare parte din această fericire mi se datora mie.

Când eu eram într-o dispoziție bună, și el era la fel. Faptul că puteam avea o influență profundă asupra unui bărbat ca el mă uluia de-a dreptul. Gideon era o forță a naturii, stăpânirea lui de sine era atât de plină de magnetism, încât îi punea în umbră pe toți cei din jurul lui. În fiecare zi vedeam acest lucru și eram în admirație totală față de el, însă nu eram nici pe departe la fel de încântată precum eram de iubitul fermecător, ironic și amuzant care era în întregime al meu în clipele noastre de intimitate.

— Hei, i-am zis, n-o să mai râzi când copiii tăi o să le spună profesorilor același lucru despre tine.

— Păi, din moment ce o să audă asta de la tine, o să știu cui trebuie să-i dau, de fapt, o bătaie la fund.

Și își întoarse capul, continuând să se uite la film, ca și cum nu ar fi știut că vorbele lui mă dăduseră cu totul peste cap. Gideon era un bărbat care dusese o viață cu totul și cu totul solitară, dar, cu toate astea, mă acceptase atât de complet în existența lui, că putea chiar să-și închipuie un viitor pe care mie mi-era teamă să mi-l imaginez. Eram înspăimântată că, dacă mă gândeam la așa ceva, nu făceam decât să mă pun în primejdia de a-mi sfâșia inima, iar unei astfel de rupturi n-aveam să-i mai supraviețuiesc.

El observă că rămăsesem tăcută și își îndreptă privirea spre mine, punându-mi mâna pe genunchi.

— Tot mai ți-e foame?

Rămăsesem cu ochii la cutiile de mâncare chinezească de pe măsuța din fața noastră și la trandafirii negri pe care Gideon îi adusese acasă de la serviciu, ca să ne bucurăm de ei în timpul weekendului.

N-am vrut să fac din declarația lui mai mult decât intenționase el să fie, așa că am răspuns:

— Doar de tine.

Și mi-am pus mâna în poala lui, ca să-i simt zvâcnirea ușoară a penisului, ascuns în boxerii negri pe care-i permisesem să-i poarte la cină.

— Ești o femeie primejdioasă, șopti el, trăgându-se mai aproape de mine.

Cu o mișcare rapidă, i-am acoperit gura cu a mea, sugându-i ușor buza de jos.

— Trebuie să fiu așa, am murmurat eu, ca să țin pasul cu tine, Domnule Întunecat și Primejdios.

El zâmbi.

— Trebuie să mai vorbesc o dată cu Cary, l-am anunțat cu un oftat. Să văd dacă a plecat mama.

— Ești în regulă?

— Da, am zis, lăsându-mi capul pe umăr. Nimic nu se compară cu o terapie Gideon, ca să mă facă să mă simt mai bine.

— Ți-am spus că fac și vizite la domiciliu? 24 de ore din 24, șapte zile pe săptămână.

Eu mi-am înfipt dinții în bicepșii lui.

— Stai să mă ocup de asta, după care o să te aduc iar la orgasm.

— M-am săturat, mulțumesc, spuse el, vizibil amuzat.

— Dar încă nu ne-am jucat cu fetele.

El se lăsă în jos și-și îngropă fața în decolteul meu.

— Bună, fetelor!

I-am dat un ghiont în umăr, râzând, iar el m-a împins înapoi până când am ajuns întinsă între canapea și măsuța de cafea. Gideon se așeză deasupra mea, susținându-și greutatea în mâini. Privirea îi rătăcea mângâietoare peste sutienul meu, peste abdomenul dezgolit, îndreptându-se apoi spre chiloțeii tanga și portjartier. Îmi pusesem după duș un set roșu ca focul, pe care îl alesesem ca să-l țin pe Gideon în priză.

— Tu ești talismanul meu norocos, zise el.

— Serios? am replicat, strângându-l de braț.

— Da, întări el, lingându-mi curbura umflată a sânului. Ești fermecător de delicioasă.

— O, Doamne! am râs. Cât de dulceag!

— Te-am avertizat, răspunse el cu un zâmbet în ochi, în legătură cu relația mea cu romantismul.

— Ai mințit. Ești tipul cel mai romantic cu care am fost vreodată. Nu-mi vine să cred că ai pus în baie prosoapele alea de la CrossTrainer.

— Puteam să n-o fac? Și nu glumeam când am zis că-mi porți noroc, mă sărută el. Azi mă ocupam de vânzarea părții mele dintr-un cazinou din Milano. Iar trandafirii negri de la tine au sosit chiar în momentul când un ofertant a pus la bătaie o podgorie micuță din Bordeaux pe care pusesem ochii. Ghici cum se numește... La Rose Noir.

— Ai dat un cazinou pe o podgorie? Deci rămâi zeul sexului, al viciului și al distracției.

— Strădanii care mă ajută să te satisfac, zeița mea a dorinței, a plăcerii și a replicilor

amuzante învechite.

Mi-am lăsat mâinile în jos, de-a lungul trupului său, până am ajuns să-mi strecor degetele pe sub elasticul boxerilor.

— Când o să gust și eu vinul?

— Când o să-mi dai o mână de ajutor cu campania publicitară pentru el.

— Nu te dai bătut, nu? am oftat eu.

— Când vreau ceva, nu, zise și se ridică în genunchi, ajutându-mă și pe mine să mă ridic. Și te vreau pe tine. Tare, tare mult.

— Mă ai, am răspuns cu aceleași cuvinte ca ale lui.

— Am inima ta și corpul tău înnebunitor de sexy. Dar acum vreau și creierul tău. Vreau totul.

— Trebuie să mai păstrez ceva și pentru mine.

— Nu. Ia-mă pe mine în schimb! se oferi el, în timp ce-mi cuprindea fesele goale în palme. Ce-i drept, nu e un schimb corect din punct de vedere al calității, îmi pare rău că o spun.

— Azi văd că negociezi la sânge.

— Giroux a fost bucuros de schimbul făcut. Și tu o să fii, îți promit.

— Giroux? am repetat, cu inima sărindu-mi din loc. N-are cumva legătură cu Corinne?

— Soțul ei. Deși s-au separat și divorțează, după cum știi.

— Nu se poate! Faci afaceri cu *soțul ei?*

El făcu o grimasă.

— Pentru prima dată. Și, după cât se pare, și ultima, deși i-am spus că am o relație cu o femeie specială – care nu e soția lui.

— Problema e că ea e îndrăgostită de tine.

— Nu mă cunoaște. Îmi luă ceafa în palme, frecându-și nasul de al meu. Grăbește-te și sună-l pe Cary! Strâng eu masa și pe urmă ne giugiulim.

— Diavole!

— Bombă sexuală ce ești!

M-am ridicat, ciufulită, ca să-mi iau telefonul din geantă. Gideon mă prinse de una dintre jartiere și îi dădu apoi drumul, trimițându-mi un curent electric prin toată pielea. Excitată, în mod surprinzător, de împunsătura durerii, i-am dat peste mână și m-am grăbit să mă îndepărtez de el.

Cary răspunse de la al doilea apel.

— Salut, fetițo! Ți-e bine în continuare, da?

— Da. Și tu ești în continuare cel mai bun prieten al meu. Mama tot n-a plecat?

— S-a dus acasă acum vreo oră. Rămâi peste noapte la tipul tău?

— Da, dacă nu ai nevoie de mine.

— Nu, sunt în regulă. O să vină și Trey.

Știrea asta mă făcu să mă simt ceva mai bine în legătură cu faptul că petrecem încă o noapte departe de casă.

— Transmite-i salutări din partea mea!

— Cum să nu! O să-l și pup din partea ta.

— Bine, dar din partea mea să nu fie prea fierbinte și ud.

— Așa, strică-mi plăcerea! Apropo, îți aduci aminte că mi-ai cerut să fac niște săpături despre bunul doctor Lucas? Până acum, n-am descoperit absolut nimic. Nu pare să facă mare lucru

pe lângă muncă. Nu are copii. Și soția lui e tot medic. Psiholog.

Am aruncat o privire în direcția lui Gideon, asigurându-mă, atentă, că n-are cum să audă nimic.

— Serios?

— Da. De ce, e important?

— Nu, cred că nu. Doar că... cred că mă așteptam ca psihologii să poată analiza cu perspicacitate caracterul oamenilor.

— O cunoști?

— Nu.

— Eva, ce se petrece? În ultimul timp, ești plină de mistere și începi să mă cam calci pe nervi.

M-am așezat pe un scaun și i-am explicat cât de mult am putut.

— L-am cunoscut pe doctorul Lucas la un dineu de caritate și l-am mai întâlnit o dată când erai tu în spital. În ambele dăți mi-a spus niște lucruri urâte despre Gideon și încerc să-mi dau seama ce învârte.

— Ei, hai, Eva! Ce altceva ar putea fi, dacă nu că i-o fi tras-o Cross nevestei lui?

N-am răspuns, căci nu puteam da în vileag un trecut care nu-mi aparținea.

— Mă întorc mâine, la prânz. O să ies seara cu fetele, cum ți-am spus. Ești sigur că nu vrei să vii și tu?

— Păi sigur, schimbă subiectul! se bosumflă Cary. Da, sunt sigur că nu vreau să vin. Nu mă simt încă pregătit să ies la scenă deschisă. Numai la gândul ăsta, și mă mănâncă pielea.

Nathan îl atacase pe Cary în fața unui club, iar Cary încă era în convalescență după acel moment. Nu știu cum, uitasem că mintea avea nevoie de un timp mai lung ca să se vindece. Părea foarte relaxat, dar ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Peste două săptămâni, vrei să vii cu mine la San Diego? Să-l vedem pe tata, vechii prieteni... poate și pe doctorul Travis, dacă ai chef?

— Vai, Eva, ce subtil! răspunse el sec. Dar da, sună bine. S-ar putea să am nevoie să-mi împrumuți niște bani, dacă acum tot nu lucrez.

— Nici o problemă. Aranjez eu totul și ne socotim mai încolo.

— A, până nu închizi! A sunat mai devreme o prietenă a ta, Deanna. Am uitat să-ți spun adineauri, când am vorbit. Are niște vești și vrea s-o suni.

M-am uitat spre Gideon. El îmi surprinse privirea și probabil ceva din expresia mea m-a trădat, pentru că ochii lui luară iarăși expresia aceea dură pe care i-o știam prea bine. Se îndreptă spre mine cu pași mari și plini de agilitate, ținând în mână punga în care aruncase resturile cinei noastre.

— I-ai spus ceva? l-am întrebat pe Cary cu glas scăzut.

— Să-i spun ceva? Cum ar fi ce?

— De exemplu, ceva ce n-ai vrea să-i spui unei ziariste, pentru că asta e tipa.

Chipul lui Gideon parcă împietrise. Trecu pe lângă mine, aruncă punga la gunoi, după care se întoarse lângă mine.

— Ești prietenă cu o ziaristă? întrebă Cary. Chiar ai înnebunit?

— Nu, nu sunt prietenă cu ea. Habar n-am cum de mi-a aflat numărul de acasă, dacă nu cumva o fi sunat de la recepție.

— Ce dracu' vrea?

— Să-l expună pe Gideon. A început să mă calce rău pe nervi. Se ține după el ca râia.

— O să-i zic vreo două dacă sună din nou.

— Nu, să nu faci asta! I-am susținut privirea lui Gideon. Numai să nu-i dai nici o informație despre nimic. Unde i-ai zis că sunt?

— Plecată.

— Perfect. Mersi, Cary. Sună-mă dacă ai nevoie de mine!

— Futai plăcut!

— Of, Cary! Am clătinat din cap și apoi am închis telefonul.

— Te-a sunat Deanna Johnson? se interesă Gideon, cu brațele încrucișate.

— Da. Și o s-o sun înapoi.

— Ba nu, n-o să faci asta.

— Taci din gură, trogloditule! N-o să înghit ceva de genul „eu Cross, tu femeia lui Cross". În caz că ai uitat deja, am făcut un târg. Sunt a ta și ești al meu. Apăr ceea ce-mi aparține.

— Eva, nu duce luptele în locul meu! Pot să am și singur grijă de mine.

— Știu. Așa ai făcut toată viața. Dar acum mă ai pe mine. Pot să mă descurc eu cu asta.

Pe chipul lui se schimbă ceva, dar atât de repede, că nu mi-am putut da seama dacă nu cumva se enerva.

— Nu vreau să fii nevoită să te confrunți cu trecutul meu.

— Tu ai făcut-o cu al meu.

— Nu era același lucru.

— Asule, o amenințare este o amenințare. Suntem împreună în asta. Ea încearcă să ajungă la mine, ceea ce mă face să fiu cea mai bună șansă pentru tine de a-ți da seama ce vrea, de fapt.

El ridică o mână, frustrat, după care și-o trecu prin păr. Am avut nevoie de toată concentrarea ca să nu mă las distrasă de felul în care corpul îi zvâcnea, agitat, căci mușchii pectorali și abdominali îi jucau ca niște șerpi.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ce vrea ea. Tu știi adevărul și ești unica ființă din lume care contează pentru mine.

— Dacă ai impresia că o să stau deoparte în timp ce ea te face harcea-parcea în presă, cred că e cazul să-ți revizuiești din temelie părerile!

— Nu mă poate lovi decât dacă te lovește pe tine și e posibil ca exact asta să și urmărească, de fapt.

— N-o să știm dacă nu stau de vorbă cu ea.

Așa că am luat din geantă cartea de vizită a Deannei și i-am format numărul, având însă grijă să-mi secretizez numărul propriu.

— Eva, la dracu'!

Am pus telefonul pe speaker și l-am așezat pe blat.

— Deanna Johnson, se auzi glasul ei, cam repezit.

— Deanna, sunt Eva Tramell.

— Salut, Eva! Ce mai faci? Glasul ei se schimbă brusc, căci adoptase un ton prietenesc, care făcea aluzie la o relație care nu exista cu adevărat între noi.

— Bine. Tu?

Mă uitam cu atenție la Gideon, încercând să-mi dau seama dacă sunetul glasului ei avea vreun efect asupra lui. El se uită urât la mine, arătând delicios de înfuriat. Mă resemnasem deja cu gândul că, în orice dispoziție ar fi fost, mi se părea întotdeauna irezistibil.

— Lucrurile încep să se agite. Și, în munca mea, asta e mereu de bine.

— Și la fel de bine e să ai informațiile la îndemână.

— Iar ăsta e unul dintre motivele pentru care te-am sunat. Am o sursă care susține că Gideon a intrat într-un *ménage à trois* compus din tine, colegul tău de apartament și alt tip și a văzut roșu în fața ochilor de furie. Tipul a ajuns la spital și acum încearcă să-l acuze că l-a atacat. E adevărat?

Am încremenit. Sângele îmi bubuia ca un tunet în urechi, asurzindu-mă. În noaptea când o cunoscusem pe Corinne, la întoarcerea acasă, îl găsisem pe Cary într-un melanj sexual cu alte trei persoane, printre care și un bărbat pe nume Ian. Când Ian îmi propusese, destrăbălat și pe față, să vin și eu printre ei, Gideon îi refuzase oferta cu un pumn în plină figură.

M-am uitat la Gideon, cu un ghem de spaimă în stomac. Era adevărat. Fusese dat în judecată. Puteam să văd dovada pe chipul lui, pe care nu se putea citi nici o emoție, căci își ascunsese gândurile sub o mască imobilă.

— Nu, nu e adevărat, am răspuns.

— Care parte?

— Nu mai am nimic altceva să-ți spun.

— Am primit și o relatare la prima mână despre o altercație între Gideon și Brett Kline, pe cât se pare provocată de faptul că ai fost prinsă pe când te sărutai de zor cu Kline. E adevărat?

Mi se albiseră încheieturile degetelor, de cât de tare strângeam marginea blatului.

— Colegul tău de apartament a fost atacat de curând, continuă ea. Gideon are vreo legătură cu asta?

O, Doamne...

– Ești nebună, i-am zis, pe un ton rece.

— Filmul în care apăreți tu și Gideon în Bryant Park, certându-vă, îl arată pe el foarte agresiv și brutal fizic cu tine. Ai o relație de tip abuziv cu Gideon Cross? E violent, are un temperament incontrolabil? Ți-e frică de el, Eva?

Gideon se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere, îndreptându-se cu pași mari pe hol către biroul său.

— Du-te dracu', Deanna, am înjurat-o. Ai de gând să faci zdrențe reputația unui om nevinovat, doar pentru că nu ești în stare să faci față relațiilor sexuale întâmplătoare? Cam departe de imaginea de femeie modernă și sofisticată.

— A răspuns la telefon înainte să termine, șuieră ea. A răspuns la nenorocitul ăla de telefon și a început să trăncănească despre o inspecție la una dintre proprietățile lui. În mijlocul discuției mi-a aruncat o privire, pe când stăteam întinsă pe pat, așteptându-l, și mi-a zis: „Poți să pleci". Pur și simplu. M-a tratat ca pe o târfă, doar că nu m-a plătit. Nici măcar nu mi-a dat ceva de băut.

Am închis ochii. Dumnezeule!

— Îmi pare rău, Deanna. Sincer! Am întâlnit și eu mulți ticăloși în viața mea și se pare că el a fost marele ticălos pentru tine. Dar ceea ce faci tu e greșit.

— Nu e greșit dacă e adevărat.

— Dar nu e.

Ea oftă.

— Îmi pare rău că ești în chestia asta, Eva.

— Nu, nu îți pare.

Am închis telefonul și m-am ridicat, cu capul vâjâind, ținându-mă de blat, în timp ce camera se învârtea toată cu mine.

Capitolul 8

L-am găsit pe Gideon în biroul lui, măsurând camera ca un leopard în cușcă. Avea niște căști la ureche și fie asculta, fie era în așteptare, pentru că nu scotea o vorbă. Îmi aruncă o privire, cu un chip dur și neînduplecat. Chiar și așa, doar în boxeri, părea invulnerabil. Nimeni n-ar fi fost atât de nebun încât să creadă altceva. Din punct de vedere fizic, forța lui se vedea în cel mai mic mușchi al său. În plus, din el radia o amenințare fără milă, care mă făcu să mă cutremur.

Bărbatul indolent, adus pe culmile plăcerii, cu care luasem cina dispăruse, înlocuit de un prădător urban care domina competiția.

L-am lăsat în lumea lui.

Voiam doar tableta lui Gideon, pe care am găsit-o în servieta lui. Era însă parolată și am rămas mult timp cu ochii pierduți în ecran, uluită eu însămi să-mi dau seama că tremur. Cele mai rele temeri ale mele deveneau realitate.

— Îngeraș!

Mi-am ridicat capul și i-am surprins privirea, căci era în cadrul ușii.

— Parola, îmi explică. E „îngeraș”.

O! Toată energia frenetică pe care o avusesem până atunci se topise și mă simțeam stoarsă, epuizată.

— Gideon, trebuia să-mi fi spus de reclamație.

— În acest moment, nu există nici o reclamație, numai amenințarea cu așa ceva, răspunse el pe un ton neutru. Ian Hager vrea bani, iar eu vreau ca lucrurile să nu ajungă publice. O să rezolvăm afacerea pe căi private și o să se termine totul.

M-am lăsat la loc pe canapea, cu tableta în poală. L-am privit în timp ce se îndrepta spre mine, sorbindu-l din priviri. Era atât de ușor să fii prins de farmecul lui, încât puteai cu ușurință să nu observi cât era de singur. Dar venise vremea să mă lase să intru în sufletul lui când avea probleme.

— Nu-mi pasă că situația e ca și rezolvată. Trebuia să-mi fi spus.

El își încrucișă brațele pe piept.

— Voiam s-o fac.

— Voiai s-o faci? am exclamat, sărind în picioare. Eu îți spun că mama m-a distrus pentru că îmi ascunde lucruri, iar tu nu sufli o vorbă despre secretele tale?

O clipă el rămase neclintit, cu chipul împietrit. Apoi, mormăi o înjurătură printre dinți și mărturisi:

— M-am întors acasă devreme, cu gândul să-ți spun, dar tu mi-ai zis ce a fost cu mama ta, așa că m-am gândit că ai avut destule probleme pentru o singură zi.

Stoarsă de puteri, m-am prăbușit iar pe canapea.

— Asule, nu așa funcționează o relație.

— Abia te-am regăsit, Eva. Nu vreau să ne petrecem tot timpul împreună analizând ce e greșit și distrus în viețile noastre!

— Vino încoace, i-am zis, bătând cu palma perna de lângă mine.

El se așeză însă pe măsuța de cafea din fața mea, înlănțuindu-mi picioarele cu ale lui. Îmi luă mâinile în mâinile sale, ducându-le la buze ca să mi le sărute.

— Îmi pare rău.

— Nu te învinovățesc. Dar dacă mai ai ceva să-mi spui, acum ar fi timpul s-o faci.

El se aplecă și mai mult spre mine, obligându-mă să mă întind pe canapea și, lăsându-se peste mine, îmi șopti:

— Sunt îndrăgostit de tine.

Într-un moment în care totul mergea prost, acesta era singurul lucru care era cum nu se poate mai bine.

Și era de ajuns.

Ne-a luat somnul pe amândoi pe canapea, îmbrățișați. Eu eram într-o stare de semitrezie, când ațipind, când trezindu-mă, de teamă să nu-mi dau programul peste cap din cauza somnului prelungit de mai devreme. Eram suficient de trează încât să simt schimbarea care se petrecea cu Gideon, să-i aud respirația mai rapidă, urmată de întărirea strânsorii lui. Deodată, tresări puternic, zgâlțâindu-mă, și scoase un scâncet care îmi sfâșia sufletul.

— Gideon!

M-am răsucit, întorcându-mă cu fața la el, iar mișcările mele agitate l-au trezit. Adormiserăm cu luminile aprinse și m-am bucurat că se trezește în lumină. Îi simțeam inima bătând puternic și pielea i se acoperise cu o peliculă subțire de sudoare.

— Ce e? întrebă, confuz. Ce s-a întâmplat?

— Cred că erai pe punctul să ai un coșmar, i-am spus în timp ce-i sărutam ușor chipul înfierbântat, în speranța că iubirea mea ar fi putut fi de ajuns să-i alunge amintirile care-l bântuiau.

El încercă să se ridice în capul oaselor. M-am lipit însă mai strâns de el, ca să-l rețin.

— Ești bine? întrebă el, punându-și mâna pe mine, cercetător. Te-am lovit?

— Sunt în regulă.

— Doamne! exclamă el, lăsându-se la loc pe spate și acoperindu-și fața cu brațul. Nu pot să tot adorm cu tine. Și am și uitat să iau pastilele. Fir-ar să fie, nu pot să fiu așa de neglijent.

— Hei! am zis, ridicându-mă într-un cot și trecându-mi cealaltă mână peste pieptul lui. Nu mi-ai făcut nici un rău.

— Nu lua asta prea ușor, Eva. Se întoarse spre mine, aruncându-mi o privire sălbatică. Nu asta!

— N-o s-o fac niciodată.

O, Doamne, părea așa de ostenit, cu ochii marcați de cearcăne negre. Cute adânci îi apăruseră în jurul gurii incredibil de senzuale.

— Am omorât un om, continuă el, pe un ton mohorât. Nu ai fost niciodată în siguranță când ai dormit cu mine, iar acum e și mai adevărat.

— Gideon...

Dintr-odată, am înțeles de ce avea mai des coșmaruri acum. Putea să gândească la rece ceea ce făcuse, însă acest lucru nu-i ușura conștiința. I-am dat la o parte de pe frunte șuvițele de păr.

— Dacă te rod cele întâmplate, trebuie să stai de vorbă cu mine.

— Vreau doar să fii în siguranță, murmură el.

— Nu mă simt niciodată mai în siguranță ca atunci când sunt cu tine. Vreau să încetezi să te mai învinovățești pentru tot.

— E vina mea.

— Viața ta nu era cumva cât se poate de necomplicată până să-mi fac eu apariția? l-am

contrazis.

El îmi aruncă o privire ironică.

— Se pare că prefer lucrurile complicate.

— Atunci nu te mai plânge din cauza asta. Nu te mișca, mă întorc imediat!

M-am dus în dormitor și mi-am dat jos portjartierul, dresurile și sutienul, trăgând pe mine un tricou lălâu, pe care scria Cross Industries. Am tras cuvertura de catifea de pe pat, apoi m-am dus în camera lui Gideon și am luat medicamentele lui.

El mă urmărea cu privirea. Am lăsat pe canapea cuvertura și medicamentul și m-am dus la bucătărie, să iau o sticlă de apă. În câteva minute, ne-am cuibărit amândoi sub cuvertură, după ce stinsesem aproape toate luminile din casă.

M-am lipit strâns de el, punându-mi un picior peste al lui. Medicamentul care îi fusese prescris lui Gideon pentru problemele legate de parasomnie nu era cu adevărat un leac, însă el se ținea de tratament cu religiozitate. Îl iubeam și mai mult pentru devotamentul acesta, pentru că o făcea pentru mine.

— Mai știi ce visai? l-am întrebat.

— Nu. Orice ar fi fost, mi-aș fi dorit să fii tu în visul meu.

— Și eu.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, ascultându-i inima care bătea regulat.

— Dacă ai fi visat ceva despre mine, ce-ar fi fost?

Simțeam cum se relaxează, lăsându-se mai greu pe canapea și pe mine.

— Ar fi o zi senină pe o plajă din Caraibe, îmi șopti. O plajă particulară, cu o căbănuță pe nisipul alb, închisă pe trei părți, lăsând liberă priveliștea din fața noastră. Tu ai fi întinsă pe un șezlong. Goală.

— Evident.

— Ai fi încălzită și toropită de soare, părul ți-ar flutura în vânt. Ai avea zâmbetul acela pe care mi-l dăruiești după ce mă faci să-mi dau drumul. N-ar trebui să plecăm nicăieri, nu ne-ar aștepta nimeni. Am fi numai noi doi, având tot timpul din lume.

— Parcă ar fi în rai, am murmurat. Simțeam cum trupul îi devine tot mai greu și mai greu. Sper că înotăm goi.

— Mhmmm... Căscă. Trebuie să mă duc la culcare.

— Vreau și o sticlă de bere la gheață, am zis, sperând să-l rețin îndeajuns de mult, încât să adoarmă în brațele mele. Cu lămâie. Le-aș stoarce sucul peste pieptul tău și l-aș linge.

— Doamne, sunt nebun după gura ta.

— Atunci ar trebui s-o visezi. Pe ea și toate lucrurile indecente pe care ți le poate face.

— Dă-mi câteva exemple!

I-am dat o mulțime, vorbind cu glas scăzut, liniștitor, mângâindu-l încet. Și s-a cufundat încet în somn, respirând adânc. L-am ținut în brațe mult timp după ce a răsărit soarele.

Gideon a dormit până la ora unsprezece. La ora aceea, eu croiam de mult planuri și el m-a găsit în biroul lui, cu masa plină de note și schițe.

— Hei! Bună dimineața! l-am salutat, ridicându-mi capul ca să mă sărute, în timp ce dădea ocol biroului. Era ciufulit după somn și arăta foarte sexy în boxeri.

El aruncă o privire la munca mea.

— Ce faci aici?

— Vreau să înghiți niște cafeină, după care îți explic. Mi-am frecat mâinile, încântată. Faci un duș scurt, în timp ce pregătesc eu cafeaua? Pe urmă te pun la curent.

El mă măsură din priviri, dăruindu-mi un zâmbet amețitor.

— În regulă. Totuși, aș sugera să te bag și pe tine în duș. După care o să bem cafeaua și o să mă pui la curent.

— Păstrează-ți gândul – și pofta – pentru la noapte.

— De ce?

— Ies în oraș, îți amintești? i-am spus. Și o să beau prea mult, iar asta mă excită. Nu uita să-ți iei vitaminele, asule.

Colțurile gurii i se ridicară ușor.

— Bine...

— Da, da! O să ai noroc dacă mâine o să poți să te târăști jos din pat, l-am avertizat.

— Atunci o să am grijă să mă hidratez.

— Bună idee!

Mi-am îndreptat iar atenția spre tabletă, dar nu m-am putut abține să nu mă uit după posteriorul lui minunat, în timp ce ieșea din încăpere.

Când s-a întors, avea părul ud și își pusese niște pantaloni negri de trening, cu talia atât de joasă, că-mi puteam da seama că nu mai poartă nimic pe sub ei. Am avut nevoie de toată voința ca să mă concentrez asupra planurilor la care lucram; l-am pus să se așeze pe scaunul de la biroul lui, iar eu am rămas în picioare lângă el.

— Bun, am început eu. M-am luat după dictonul că apărarea cea mai bună e atacul și m-am apucat să-ți verific imaginea publică.

El luă o gură de cafea.

— Nu te uita așa la mine, l-am certat. Nu m-a interesat deloc viața ta personală, pentru că eu sunt viața ta personală.

— Ce fată bună! mă bătu el ușurel peste fund, în semn de apreciere.

Am scos limba la el.

— Mă gândesc în primul rând cum să combați o campanie de defăimare care se bazează pe temperamentul tău belicos.

— Păi mă ajută mult faptul că se știe că înainte nu am avut așa ceva, răspunse el sec.

„Până m-ai cunoscut pe mine...”

— Am o influență îngrozitoare asupra ta.

— Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

I-am mulțumit sărutându-l cu zgomot pe tâmplă, apoi am continuat:

— Am pierdut o mulțime de timp până am dat peste Fundația Crossroads.

— N-ai știut tu unde să te uiți.

— Optimizarea căutării la tine e sub orice critică, am ripostat, ridicând din bară fereastra website-ului. Plus că ai doar o pagină prăpădită, care e drăguță, dar ridicol de goală. Unde sunt link-urile și informațiile despre instituțiile caritabile pe care le-ai finanțat? Unde e pagina „Despre noi”, care dă informații despre fundație și despre ce speri să realizezi?

— De două ori pe an le este trimis instituțiilor caritabile, spitalelor și universităților un pachet în care sunt prezentate în detaliu toate informațiile astea.

— Minunat! Acum, e timpul să-ți fac cunoștință cu internetul. De ce nu e legată fundația de tine?

— Crossroads nu are legătură cu mine, Eva.

— Ba bine că nu!

Am înfruntat privirea lui întrebătoare și i-am băgat sub nas o listă cu lucruri de făcut.

— O să dezamorsăm bomba Deannei înainte să explodeze. Site-ul ăsta trebuie să fie reconstruit până luni dimineață, adăugând paginile astea și informațiile pe care le-am subliniat.

Gideon aruncă o privire grăbită asupra hârtiei, după care își luă cana și se lăsă pe speteaza scaunului. Mi-am îndreptat conștiincioasă privirea spre cana lui, nu spre corpul său minunat.

— Site-ul Cross Industries ar trebui să aibă o trimitere spre fundație de pe pagina cu biografia ta, am continuat. Ceea ce înseamnă, de asemenea, reconstrucție și actualizare.

Și i-am mai pus o hârtie în față. El o luă și începu să citească fișa biografică pe care o schițasem.

— Asta a fost, fără îndoială, scrisă de o persoană îndrăgostită de mine.

— Nu e cazul să fii timid, Gideon. Uneori, pur și simplu trebuie să fii dur și să spui: sunt tare! Tu ești mult mai mult decât un chip frumos, un trup foarte atrăgător și niște dorințe sexuale nebunești. Totuși, hai să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care nu mă deranjează să le știe lumea.

Cu un zâmbet care îi lumina toată fața, Gideon întrebă:

— Câtă cafea ai băut în dimineața asta?

— Destul cât să te pun la podea, așa că ai grijă! l-am avertizat, lovindu-i ușor brațul cu șoldul. Cred că ar trebui să te gândești la un comunicat de presă în care să anunți că ai cumpărat La Rose Noir, astfel încât să existe o legătură între numele tău și cel al lui Giroux. Amintește-le oamenilor că, de fapt, Corinne – cu care te-ai afișat foarte mult în ultimul timp – are un soț, astfel încât Deanna să nu te poată zugrăvi ca pe un ticălos pentru că rupi legătura cu Corinne. Dacă o să hotărască s-o ia pe drumul ăsta.

Fără nici un avertisment, el mă prinse în brațe și mă trase în poala lui.

— Îngeraș, mă omori de-a dreptul. O să fac tot ce vrei tu, dar trebuie să înțelegi că Deanna nu mă are cu nimic la mână. Ian Hager n-o să riște să piardă un aranjament bănos, doar ca să-și facă publică toată povestea. O să semneze toate hârtiile necesare, o să ia banii și-o să dispară.

— Dar dacă...

— Cei de la Six-Ninths nu au nici un chef ca publicul să facă vreo legătură între *Fata de aur* și un alt tip. Nu de alta, dar ar distruge povestea de dragoste a cântecului. Am stat de vorbă cu Kline și am ajuns la aceeași concluzie.

— Ai vorbi cu Brett?

— Facem afaceri împreună, îmi aminti el, strâmbând din buze, deci am vorbit. În plus, Deanna se folosește de atacul asupra lui Cary ca să meargă la cacealma. Și tu, și eu știm că nu poate să scoată nimic de acolo.

Am rămas pe gânduri.

— Crezi că pe mine mă hărțuiește? De ce?

— Pentru că sunt al tău și, dacă a avut acreditare de presă la vreunul dintre evenimentele la care am fost împreună, atunci știe prea bine asta, îmi explică el, cu fruntea lipită de a mea. Nu pot să-mi ascund sentimentele când sunt lângă tine, iar asta te transformă într-o țintă.

— De mine te-ai ascuns destul de bine.

— Erai orbită de nesiguranță.

Nu puteam să neg asta.

— Prin urmare, mă scoate pe mine din minți, amenințând să spună tot. Și unde ajunge cu asta?

— Gândește-te! mă îndemnă el, lăsându-se pe spate. Scopul e să dezlănțuie un scandal în care să fim implicați amândoi. Care e cel mai rapid mod de a-l anihila?

— Nu te apropia de mine! Așa te-ar sfătui oricine. Distanțarea de sursa scandalului este soluția numărul unu în managementul crizelor.

— Sau aș putea să fac exact opusul și să mă însor cu tine, zise el calm.

În clipa aceea, am înlemnit.

— Asta înseamnă... vrei...? Am înghițit cu greu, apoi am șoptit: Nu acum. Nu așa.

— Nu, nu așa, mă aprobă Gideon, mângâindu-mi ușor buzele cu ale lui. Îngeraș, când o să te cer de nevastă, poți fi sigură că o să-ți dai seama.

Nodul din gât nu mă lăsa să vorbesc. N-am putut decât să dau aprobator din cap.

— Respiră! îmi ceru el, pe un ton blând. Încă o dată! Și acum, asigură-mă că nu te-ai panicat.

— Nu chiar. Nu.

— Vorbește-mi, Eva!

— Eu... M-am bâlbâit, după care am aruncat totul pe nerăsuflate: Vreau să mă ceri în căsătorie atunci când o să pot spune da.

L-am simțit cum se încordează. S-a lăsat pe spate, cu ochi triști și încruntați a nedumerire.

— Nu poți să spui da acum?

Am clătinat din cap. Gura i se subțiase într-o linie plină de hotărâre.

— Spune-mi ce trebuie să fac eu, ca să poți s-o faci.

L-am cuprins cu brațele de după umeri, ca să simtă legătura dintre noi.

— Sunt foarte multe lucruri pe care nu le înțeleg. Asta nu înseamnă că am nevoie să știu mai multe ca să mă hotărăsc, pentru că nimic nu m-ar putea face să încetez să te iubesc. Absolut nimic. Simt însă că ezitarea ta de a-mi spui anumite lucruri înseamnă că *tu* nu ești pregătit.

— Cred că am înțeles, murmură el.

— Nu pot să risc ca tu să nu mai vrei să fii cu mine pentru totdeauna. Gideon, nici eu n-aș supraviețui dacă s-ar întâmpla asta.

— Ce vrei să știi?

— Totul.

El pufni, exasperat.

— Fii mai clară! Începe cu ceva anume!

Am spus primul lucru care mi-a venit în minte, pentru că tot stătusem toată dimineața cu nasul în afacerile lui:

— Vidal Records. Cum de-ai ajuns tu să ai controlul asupra companiei tatălui tău vitreg?

— Se ducea la fund, răspunse el, cu o încordare a maxilarului. Mama suferise deja destul de pe urma unei prăbușiri financiare; n-aveam s-o las să treacă din nou prin așa ceva.

— Și ce-ai făcut?

— Am reușit s-o conving să le ceară lor – lui Chris și lui Christopher – să transforme compania în una cu capital public; pe urmă, ea mi-a vândut mie acțiunile lui Ireland. Așa, cu tot ce cumpărasem deja, am obținut majoritatea.

— Uau! am exclamat, strângându-i mâna. Îi cunoscusem și pe Christopher Vidal Senior –

Chris –, și pe Christopher Vidal Junior. Oricât de mult semănau, în aparență, tatăl și fiul, cu părul lor ondulat, de un arămiu întunecat, și ochii gri-verzui, bănuiam că sunt firi foarte diferite. Știam sigur despre Christopher că era un ticălos. Dar nu credeam că și tatăl lui era la fel. Sau, cel puțin, speram să nu fie la fel.

— Cum au trecut peste asta?

Privirea pe care mi-o aruncă Gideon era mai mult decât grăitoare.

— Chris mi-ar cere sfatul, însă Christopher a refuzat mereu să mă asculte, iar tatăl meu vitreg nu a vrut să aleagă între noi.

— Prin urmare, ai făcut ce trebuia, am observat, sărutându-l pe obraz. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Asta-i tot?

— Nu, am zâmbit eu.

Voiam să-l mai întreb câte ceva, dar chiar în clipa aceea telefonul meu începu să sune; după sonerie, era mama. Eram surprinsă că răbdase atât fără să telefoneze; nu mai aveam telefonul pe silențios de pe la ora zece. L-am anunțat pe Gideon cu un oftat:

— Trebuie să răspund.

El mă lăsă să mă ridic, lovindu-mă ușurel peste fese când am plecat. În hol, m-am întors să-l privesc. Se cufundase în lectura notelor și sugestiilor mele, ceea ce m-a făcut să zâmbesc.

Până am ajuns la masa din bucătărie, unde îmi lăsasem telefonul, se oprise deja din sunat, dar o luă de la capăt din nou, într-o secundă.

— Bună, mamă, am răspuns eu, înainte ca aparatul să înceapă să și vibreze. Trec azi pe la tine, bine? Și o să vorbim.

— Eva! Habar n-ai cât am fost de îngrijorată! Nu-mi poți face una ca asta!

— Ajung într-o oră, am întrerupt-o. Trebuie doar să mă îmbrac.

— Nici n-am prea dormit azi-noapte, de supărată ce-am fost.

— Ei bine, nici eu n-am prea dormit, am replicat. Nu ești mereu doar tu în centrul atenției, mamă. Intimitatea mea a fost încălcată. Tu ești doar cea care a fost prinsă asupra faptului.

Urmă o tăcere absolută.

Rar mi se întâmpla să fiu atât de categorică atunci când vorbeam cu mama, pentru că ea părea mereu foarte fragilă. Era însă timpul să reconstruim din temelii relația pe care o aveam, altfel nu avea să mai existe nici o relație. M-am uitat la încheietura mâinii, ca să văd cât e ceasul, apoi mi-am amintit că nu-l mai am și m-am uitat la ceasul electronic de la televizor.

— Ajung pe la unu.

— O să-ți trimit o mașină, spuse ea, încet.

— Mersi. Ne vedem curând, am răspuns, apoi am închis.

Tocmai îmi puneam telefonul la loc în geantă, când am primit un SMS de la Shawna: „Cu ce te îmbraci diseară?”

Mi-au trecut câteva idei prin minte, de la foarte elegant, la scandalos. Deși eram înclinată să aleg ceva scandalos, mi-am amintit de Deanna și m-am calmat. M-am gândit apoi că rochia neagră nu era clasică fără motiv și am răspuns: „Rochie neagră scurtă. Tocuri cui. O mulțime de bijuterii.”

„M-am prins. Ne vedem la 7”, veni de îndată mesajul ei.

M-am îndreptat spre baie, dar m-am oprit în pragul biroului lui Gideon, sprijinindu-mă de tocul ușii, ca să-l privesc. M-aș fi putut uita la el ore întregi; era pentru mine o bucurie imensă să-l pot privi. Și mi se părea că arată foarte sexy când era atent la ceva. El îmi aruncă o privire, zâmbind

ușor. Mi-am dat seama că știuse că-l priveam.

— Tot ce-ai făcut aici e foarte bine, mă lăudă el, făcând semn cu mâna către birou. Mai ales că ai pus totul cap la cap în doar câteva ore.

M-am înfoiat puțin în pene, încântată că impresionasem un om de afaceri a cărui perspicacitate îl făcuse unul dintre cei mai de succes oameni din lume.

— Eva, te vreau la Cross Industries.

Trupul meu reacționă imediat la hotărârea de neclintit din glasul lui, care îmi amintea de felul în care îmi spusese „Vreau să ți-o trag, Eva", prima dată când mă abordase.

— Și eu te vreau acolo, am răspuns. Pe biroul tău.

— Putem să sărbătorim și așa, zise el, cu ochii strălucitori.

— Îmi place mult slujba mea. Îmi plac colegii mei. Îmi place să știu că merit cu adevărat fiecare nivel la care ajung.

— Pot să-ți dau toate astea și chiar mai mult, zise el, bătând darabana cu degetele în cana de cafea. Cred că te-ai îndreptat spre publicitate pentru că îți place agitația. De ce n-ai încerca relațiile publice?

— Aduc prea mult a propagandă. Măcar, în publicitate, știi din start pe cine favorizezi.

— Adineauri ai vorbit despre managementul crizelor. Și e evident – arătă el spre hârtiile de pe birou – că ai aptitudini pentru asta. Lasă-mă să le exploatez!

Mi-am încrucișat brațele.

— Managementul crizelor înseamnă relații publice, și știi prea bine asta.

— Tu ești genul care rezolvă probleme. Pot să-ți dau un post de negociator. Să-ți dau să rezolvi probleme reale, în timp scurt. În felul ăsta, te-ai confrunta mereu cu situații problematice și ai fi foarte activă.

— Pe bune, acum! Am bătut ușor din picior. Câte situații de criză ai tu pe săptămână?

— Destule, răspunse zâmbitor. Haide, recunoaște că ești intrigată. Se vede pe fața ta.

Eu m-am îndreptat și am continuat:

— Ai deja oameni care se ocupă de lucrurile de genul ăsta.

— Dar vreau mai mult. Gideon se lăsă încet pe speteaza scaunului și zâmbi. Și tu vrei la fel. Hai s-o facem împreună!

— Ești un adevărat diavol, știai, nu? Și incredibil de încăpățânat. Crede-mă, ar fi o idee proastă să lucrăm împreună.

— Chiar în clipa asta lucrăm foarte bine.

Am scuturat din cap.

— Pentru că ai fost de acord cu ideile și sugestiile mele, ca să nu mai spun că m-ai luat pe genunchi și m-ai mângâiat pe fund. N-o să fie la fel când n-o să cădem de acord și o să ne contrăm pe un subiect sau pe altul la birou sau în fața altor oameni. Atunci o să trebuiască să ne luăm enervările acasă și să ne batem capul și aici cu ele.

— Putem să cădem de acord să uităm de muncă acasă, propuse el, cu privirea ațintită spre picioarele mele, care nu erau mai deloc ascunse de halatul de mătase. Eu n-o să am nimic împotrivă să mă gândesc la lucruri mai plăcute.

Am dat ochii peste cap și, plecând, i-am aruncat:

— Maniac sexual ce ești!

— Îmi place la nebunie să fac dragoste cu tine.

— Nu-i cinstit, m-am plâns eu, pentru că nu aveam cum să mă apăr în fața acestei replici.

Nu aveam cum să mă apăr *de el*.

Gideon rânji:

— N-am zis niciodată că joc cinstit.

Am avut o senzație ciudată când m-am întors în apartamentul meu, peste un sfert de oră. Planul acestuia era identic cu cel al lui Gideon, numai că în oglindă. Faptul că amestecase mobila mea cu a lui îl ajutase să facă acel spațiu să pară al nostru, dar avea efecul secundar de a face ca propria casa să-mi pară... străină.

— Salut, Eva!

M-am uitat în jur și l-am zărit în bucătărie pe Trey, care turna lapte în două pahare.

— Bună, i-am zis și eu. Ce mai faci?

— Mai bine.

Așa și arăta. Părul lui blond, de obicei răvășit, fusese aranjat foarte drăguț – unul dintre talentele lui Cary. Ochii căprui ai lui Trey străluceau, și aborda un zâmbet fermecător.

— Mă bucur să te văd mai mult pe aici, i-am spus.

— Mi-am schimbat un pic programul, zise el și îmi arătă paharul cu lapte, pe care însă l-am refuzat. Tu ce faci?

— Mă feresc de reporteri, sper ca șeful meu să se logodească, fac planuri cum să-mi aduc unul dintre părinți pe calea cea dreaptă, mă chinuiesc să găsesc timp să vorbesc la telefon cu celălalt și aștept să ies în oraș în seara asta, cu fetele.

— Ești extraordinară.

— Ce pot să spun? am zâmbit eu. Cum stai cu școala? Și cu lucrul?

Știam că Trey studiază ca să devină medic veterinar și jongla cu mai multe slujbe, ca să-și plătească facultatea. Una dintre acestea era cea de asistent fotograf și așa îl întâlnise pe Cary.

— Amândouă sunt tare grele, se strâmbă el, dar o să-mi scot eu pârleala cumva.

— Ar trebui să mai stăm o seară împreună, să ne uităm la filme și să mâncăm pizza, când ai și tu timp.

Nu mă puteam abține să nu-l sprijin pe Trey în lupta dintre el și Tatiana. Poate că mi se părea, dar avusesem mereu senzația că ea e foarte ostilă față de mine. Și nici nu-mi plăcuse felul în care ieșise la înaintare când îl întâlnise pe Gideon.

— Cum să nu! O să văd ce program are și Cary.

Mi-a părut rău că am discutat despre asta mai întâi cu Trey, nu cu Cary, pentru că îi dispăruse puțin din lumina din ochi. Știam că se gândea la faptul că iubitul lui trebuia să jongleze între el și Tatiana.

— Știi ce? Dacă el n-are chef, putem să ieșim și fără el.

— Asta sună ca un plan bun, zâmbi el poznaș.

La unu fără zece, am ieșit din hol și l-am găsit pe Clancy, care mă aștepta deja. Îi făcu semn cu mâna portarului să stea deoparte și îmi deschise portiera, dar nimeni care s-ar fi uitat la el n-ar fi crezut că-i un simplu șofer. Dădea impresia că e o armă, cum și era, de altfel, și în toți anii de când îl cunoșteam nu-l văzusem zâmbind nici măcar o dată.

După ce se așeză la volan, închise radioul poliției pe care îl asculta de obicei și își dădu jos ochelarii de soare, încrucișându-și privirea cu a mea în oglinda retrovizoare.

— Ce mai faceți?

— Cred că mai bine decât mama.

Era un profesionist mult prea bun ca să lase să se întrevadă ceva în expresia de pe față. Se mulțumi să-și pună iar ochelarii și sincroniză telefonul meu și Bluetooth-ul din mașină, ca să poată avea acces la lista mea de melodii. Abia după asta porni din loc.

Atenția de care dădea dovadă față de mine îmi aminti să-i spun:

— Hei! Îmi pare rău pentru că am țipat la tine. Tu îți făceai doar datoria și nu meritai să mă port așa urât pentru asta.

— Domnișoară Tramell, pentru mine nu este doar o datorie.

Am rămas tăcută o clipă, gândindu-mă la spusele lui. Eu și Clancy aveam o relație distantă și politicoasă. Ne vedeam relativ des, pentru că el mă ducea și mă aducea de la cursurile mele de Krav Maga, în Brooklyn. Dar nu mă gândisem niciodată că ar avea vreo implicare personală în paza mea, deși lucrurile aveau sens. Clancy era un tip care era foarte mândru de munca lui.

— Totuși, nu a fost doar din cauza aceea, i-am explicat eu. S-au întâmplat multe, înainte ca tu și Stanton să apăreți în peisaj.

— Scuzele sunt acceptate.

Replica aceasta, atât de abruptă, era atât de tipică pentru el, că m-a făcut să zâmbesc. M-am așezat mai confortabil pe banchetă, cu privirea spre orașul pe care îl adoptasem și pe care îl iubeam cu patimă. Pe trotuarul dinspre partea mea, la un bar mititel, se înghesuiau o mulțime de oameni umăr la umăr, străini care mâncau pizza. Oricât de apropiați ar fi fost, se țineau la distanță unii de alții, fiecare dintre el demonstrând capacitatea pe care o aveau newyorkezii de a se purta ca și cum ar fi fost niște insule, chiar într-o mare zdrobitoare de oameni. Pe lângă ei treceau pietoni, ocolind un bărbat care împărțea fluturași cu temă religioasă, cu un cățeluș culcat la picioarele lui.

Vitalitatea orașului avea un puls frenetic, ce făcea ca timpul să pară că se mișcă mai repede decât oriunde în altă parte. Era un contrast cum nu se putea mai mare față de senzualitatea lenevă a Californiei de Sud, unde trăia tata și unde făcusem și eu facultatea. New York era un stăpân nemilos, care mânuia un bici feroce și își chinuia supușii cu tentația tuturor viciilor.

Deodată, am simțit că începe să-mi vibreze telefonul pe care îl pusesem în geantă. Imediat ce l-am scos, am văzut că mă suna tata. De obicei, stăteam de vorbă sâmbăta, povestindu-ne cum trecuse săptămâna, iar eu așteptam mereu cu nerăbdare discuțiile cu el, însă acum mi-a trecut prin minte să-l las să sune până intra căsuța vocală, ca să vorbesc într-un moment când aveam să fiu într-o dispoziție mai bună. Eram mult prea preocupată de mama, iar tata era deja foarte îngrijorat, încă de când plecase din New York, după ultima vizită.

Se afla acasă la mine când detectivii veniseră și îmi spuseseră că Nathan era în New York. Aruncaseră bomba, după care îmi dezvăluiseră că Nathan fusese ucis, iar eu nu fusesem în stare să-mi ascund spaima la gândul că se găsise atât de aproape de mine. Din momentul acela, după reacția mea violentă, tata mă ținuse continuu sub observație.

— Salut, am răspuns în cele din urmă, în primul rând pentru că nu voiam să am probleme cu amândoi părinții în același timp. Ce faci?

— Mi-era dor de tine, răspunse tata, cu glasul lui profund și plin de încredere pe care îl iubeam. Tata era bărbatul cel mai minunat pe care îl cunoșteam – un brunet foarte arătos, plin de încredere în sine, inteligent și puternic ca o stâncă. Tu ce faci?

— Nu prea am de ce să mă plâng prea mult.

— Bine, atunci plânge-te numai puțintel! Sunt ochi și urechi.

Am râs ușor.

— Mama tocmai m-a scos un pic din minți.

— Ce-a mai făcut acum? se interesă el, cu o notă de înțelegere plină de căldură în glas.

— Și-a tot băgat nasul în treburile mele.

— A! Știi, uneori, noi, părinții, mai facem din astea când suntem îngrijorați în legătură cu copiii.

— *Tu* n-ai făcut niciodată așa ceva, am subliniat eu.

— N-am făcut-o *încă,* puse el lucrurile la punct. Asta nu înseamnă că n-o s-o fac, dacă o să fiu destul de îngrijorat. Sper doar că o să te pot convinge să mă ierți.

— Uite, acum mă duc la mama. Să vedem cât o să fie ea de convingătoare! Ar fi de mare ajutor dacă ar recunoaște că a greșit.

— Mult noroc!

— Nu-i așa? am oftat eu. Pot să te sun mâine?

— Sigur! Totul e-n regulă, draga mea?

Am închis ochii. Instinctele de polițist, combinate cu cele de tată, făceau ca foarte rar să reușesc să ascund ceva de Victor Reyes.

— Da. Sunt cu gândul numai la mama acum. O să-ți spun cum a mers. A, și e posibil ca șeful meu să se logodească. Oricum, am multe să-ți povestesc.

— S-ar putea să trec pe la secție mâine-dimineață, dar poți să mă suni pe mobil, în orice situație. Te iubesc mult!

Am simțit că mă cuprinde brusc dorul de casă. Oricât de mult mi-ar fi plăcut New Yorkul și noua mea viață, îmi era tare dor de tata.

— Și eu te iubesc, tati. Vorbim mâine.

Am închis telefonul și m-am uitat la încheietura mâinii, ca să văd cât e ceasul, însă absența lui mi-a amintit de confruntarea care mă așteptа. Eram supărată pe mama pentru ce făcuse în trecut, dar eram mai îngrijorată în privința viitorului. Mă protejase foarte mult timp ca o cloșcă din cauza lui Nathan și nu eram sigură că știa să se poarte și altfel.

— Știi ce? M-am aplecat încet spre Clancy, căci simțeam nevoia să clarific un lucru care nu-mi dădea pace. În ziua în care eu, mama și Megumi ne întorceam la Crossfire, iar mama s-a speriat de moarte... Voi l-ați văzut pe Nathan?

— Da.

— Mai fusese acolo și-o încasase de la Gideon. De ce se întorsese?

Clancy îmi aruncă o privire în oglindă.

— Eu cred că voia să fie văzut. După ce ieșise la lumină, voia să-i țină pe toți sub tensiune. Aș zice că voia să vă sperie pe dumneavoastră, dar a reușit s-o înspăimânte pe doamna Stanton. A fost eficient, în orice caz.

— Și mie nu mi-a spus nimeni nimic, am zis încetișor. Nu pot să trec peste asta.

— Voia să vă sperie. Și nimeni nu voia să-i dea satisfacția asta.

Oh! Eu nu mă gândisem așa.

— Marele meu regret, continuă Clancy, este că nu l-am supravegheat și pe Cary. Am calculat greșit, iar el a plătit prețul acestei greșeli.

Nici Gideon nu prevăzuse că prietenul meu avea să fie atacat. Și numai Dumnezeu știa cât mă simțeam și eu de vinovată din această cauză; la urma urmelor, prietenia noastră îi pusese viața

în pericol.

Eram însă cu adevărat emoționată de faptul că lui Clancy îi păsa. Puteam s-o simt în glasul lui morocănos. Avea dreptate; pentru el, asta nu era doar o slujbă. Era un om bun, care punea suflet în orice făcea. Iar asta m-a făcut să mă întreb: oare ce mai păstrase pentru celelalte lucruri din viața lui?

— Clancy, ai o prietenă?

— Sunt însurat.

M-am simțit în ultimul hal pentru că habar n-avusesem. Oare cum era femeia care se căsătorise cu un bărbat atât de dur, de serios? Un bărbat care purta tot anul sacou, ca să ascundă arma din tocul de la subraț, de care nu se despărțea niciodată. Oare se îmblânzea când era cu ea, era tandru? Oare o apăra cu ferocitate? Ar fi ucis pentru ea?

— Cât de departe ai merge ca s-o protejezi? l-am întrebat.

Mașina încetini, apropiindu-se de un semafor, iar el întoarse capul spre mine.

— Cât de departe n-aș merge?

Capitolul 9

— Ăstuia ce-i mai lipsea? mă întrebă Megumi, uitându-se cum se îndepărta tipul despre care vorbea. Avea chiar și gropițe în obraji.

Am dat ochii peste cap, după care mi-am terminat votca cu coacăze. Clubul Primal, a patra oprire pe lista noastră din acea seară, vibra de-a dreptul. Cei care așteptau să intre făceau o coadă care ajungea până după colț, iar acordurile sălbatice de chitară se potriveau de minune cu numele clubului, căci muzica bubuia în spațiul întunecat cu un ritm seducător și primitiv. Decorul era un amestec eclectic de metale șlefuite și lemn închis la culoare, iar luminile în mii de tonuri făceau ca siluetele oamenilor să pară pătate ca blana animalelor.

N-ar fi trebuit să fie prea mult, dar, ca tot ce-l caracteriza pe Gideon, atingea limita excesului decadent, fără să treacă însă dincolo de ea. Atmosfera era una de abandon hedonist și libidoul meu, deja inflamat de alcool, ajunsese pe culmi imposibile. Nu puteam să stau locului, iar picioarele mi se mișcau necontenit pe barele scaunului.

Lacey, colega de apartament a lui Megumi, gemu, ridicând ochii în tavan. Își aranjase părul într-o coafură aparent ciufulită care îmi plăcea.

— De ce nu flirtezi *tu* cu el?

— Ar fi o idee, zise Megumi, care era roșie la față și ochii îi străluceau. Era îmbrăcată într-o rochie strâmtă și aurie, petrecută pe după gât. Poate că *ăsta* o să se implice.

— Tu ce aștepți de la implicare? întrebă Shawna, care sorbea dintr-o băutură la fel de roșie ca părul ei. Monogamie?

— Monogamia e supraevaluată, interveni Lacey, ridicându-se de pe scaunul de bar pe care stătuse, ca să se așeze la masa noastră și clătinându-și posteriorul, ca să facă să-i strălucească strasurile de pe blugi în semiîntunericul clubului.

— Nu, nu e, o contrazise Megumi. Din întâmplare, eu sunt monogamă.

— Michael se culcă și cu alte femei? am întrebat-o, aplecându-mă spre ea, ca să nu fiu nevoită să strig.

M-am dat apoi în spate ca să-i fac loc chelneriței, care ne mai aducea niște băuturi, luându-le pe cele care se terminaseră. Uniforma clubului, constând în cizme negre cu toc cui și rochie mini roz, fără bretele, ieșea în evidență în mulțime, astfel încât era ușor să-ți dai seama pe cine să chemi. Era o ținută foarte sexy – cum erau și fetele care o purtau. Oare Gideon se ocupase de alegerea modelului? Și dacă da, oare făcuse vreuna dintre ele pe modelul pentru el?

— Nu știu, răspunse Megumi, care se repezise deja la noua băutură și o sorbea cu paiul, cu o mină tristă. Mi-e frică să-l întreb.

Am luat unul dintre cele patru pahare care fuseseră puse în mijlocul mesei și o felie de lămâie și am propus:

— Hai să tragem câte o dușcă și să dansăm!

— Ei, da! strigă Shawna, care dădu pe gât un pahar, fără să ne aștepte, după care își stoarse o felie de lămâie în gură. Pe urmă lăsă coaja în paharul gol și ne aruncă o privire sfidătoare: Hai odată, prăpăditelor!

Am fost a doua, scuturându-mă, căci tequila făcuse să dispară gustul de coacăze. Lacey și Megumi își dădură paharele peste cap împreună, strigându-și una alteia în japoneză „*Kanpai!*” în

chip de toast.

Ne-am îndreptat în grup spre ringul de dans, în frunte cu Shawna, care deschidea calea într-o bluză de un albastru electric, care, sub luminile întunecate, părea la fel de strălucitoare ca uniforma clubului. Am fost de îndată înghițite de masa dansatorilor dezlănțuiți, ajungând destul de repede să ne frecăm de trupuri supraîncălzite de bărbați.

M-am lăsat dusă și eu de ritmul bubuitor al muzicii și de atmosfera intens erotică ce domnea în club. Am ridicat mâinile în aer, legănându-mă în ritmul muzicii, eliberându-mă de tensiunea care încă nu mă părăsise, după lunga și inutila după-amiază petrecută împreună cu mama. La un moment dat, îmi pierdusem orice urmă de încredere în ea. Oricât de mult mi-ar fi promis că lucrurile aveau să se schimbe, acum, că Nathan dispăruse, mi-am dat seama că nu o mai credeam. De prea multe ori sărise calul.

— Ești frumoasă, am auzit un strigăt în urechea mea.

Am aruncat o privire peste umăr la tipul brunet care stătea aplecat în spatele meu.

— Mulțumesc!

Evident că era o minciună. Părul mi se lipise de tâmplele ude de transpirație, în șuvițe încurcate și lipicioase. Dar nu-mi păsa. Muzica o luase razna, iar sunetele se topeau unul în altul.

Mă bucuram de senzualitatea imensă a locului și de nevoia nerușinată de sex la întâmplare ce părea să emane din trupurile tuturor. Eram înghesuită într-un cuplu – fata în spatele meu, iar prietenul ei în față –, când am zărit o figură cunoscută. Probabil că el mă văzuse primul, pentru că își croia drum spre mine.

— Martin! am strigat, zbătându-mă să mă dezlipesc din sandviciul în care dansam.

Până atunci, mă întâlnisem doar în vacanțe cu nepotul lui Stanton. Ne întâlniserăm o singură dată de când ajunsesem eu la New York, dar speram că o să reușim să ne vedem mai des.

— Bună, Eva! Mă îmbrățișă, după care se dădu înapoi, ca să mă privească. Arăți fantastic! Ce mai faci?

— Hai să bem ceva, i-am strigat, căci mă simțeam prea înfierbântată ca să pot purta o discuție la nivelul de decibeli necesar să te faci auzit în mulțimea aceea.

El mă luă de mână și mă trase afară din înghesuială, iar eu i-am făcut un semn, arătându-i unde era masa noastră. Imediat ce ne-am așezat, chelnerița și-a și făcut apariția, cu încă o votcă cu coacăze.

Așa fusese toată noaptea, deși observasem că băutura devenea tot mai întunecată pe măsură ce treceau orele, semn clar că raportul de votcă și coacăze se schimba încetișor în favoarea siropului de coacăze. Știam că nu era ceva întâmplător și eram foarte impresionată de capacitatea lui Gideon de a-și trimite instrucțiunile din club în club. Și, din moment ce nimeni nu mă împiedica să suplimentez alcoolul cu niște tequila, nu eram prea supărată din cauza asta. Am luat o gură de băutură, lipindu-mi apoi paharul rece ca gheața de tâmplă, apoi am început să vorbim.

— Ia zi, cum îți merge?

— Excelent, zâmbi Martin, care arăta foarte bine în tricoul bej cu anchior și în niște blugi negri. Avea părul negru, aproape la fel de lung ca al lui Gideon, care îi cădea în mod atrăgător pe frunte, încadrându-i ochii despre care știam că sunt verzi, deși nimeni n-ar fi putut să-și dea seama de asta în lumina din club.

— Cum se poartă cu tine la firma de publicitate?

— Îmi place la nebunie munca acolo!

— Ce bine ar fi să putem să spunem și noi la fel! râse el, auzindu-mi declarația entuziastă.

— Credeam că-ți place să lucrezi cu Stanton.

— Îmi place. Îmi plac și banii. Dar tot nu pot spune că-mi place slujba.

Chelnerița îi adusese, foarte prompt, whisky-ul pe care îl ceruse, și am ciocnit.

— Cu cine ai venit? l-am întrebat.

— Cu vreo doi prieteni, răspunse el, în timp ce arunca o privire în jur, care s-au pierdut în junglă. Tu?

— La fel.

Am zărit-o pe Lacey pe ringul de dans. Își ridică degetele mari spre mine, în semn că-i place mult ceea ce vede.

— Martin, tu te vezi cu cineva?

— Nu, zâmbi el și mai larg.

— Îți plac blondele?

— Te dai cumva la mine?

— Nu chiar.

I-am făcut lui Lacey semn din sprâncene i-am arătat cu capul către Martin. O clipă, ea păru surprinsă, dar pe urmă zâmbi și se grăbi să vină spre noi.

Le-am făcut cunoștință și m-am simțit destul de încântată de felul cum s-au înțeles din prima. Martin era întotdeauna amuzant și fermecător, iar Lacey era o fată plină de viață și atrăgătoare într-un mod special – mai degrabă charismatică decât frumoasă.

Între timp, se întorsese și Megumi, și am mai dat pe gât niște tequila, după care Martin a invitat-o la dans pe Lacey.

— Mai ai vreun tip tare prin buzunare? se interesă Megumi, imediat ce cei doi se topiră în mulțime.

Mi-aș fi dorit să am telefonul în buzunar.

— Ești nefericită, fată dragă.

Ea mă privi lung o vreme, frământându-și buzele, apoi răspunse:

— Sunt beată.

— Și asta. Mai vrei o tequila?

— De ce nu?

Am mai dat pe gât câte un rând, exact când se întorcea și Shawna, împreună cu Lacey, Martin și cei doi prieteni ai lui, Kurt și Andre. Kurt arăta bestial de-a dreptul. Avea părul nisipiu, un maxilar pătrat și un zâmbet cam înfumurat. Și Andre era drăguț, cu o sclipire șăgalnică în ochii negri și codițe rasta care îi ajungeau până la umeri. Își îndreptase atenția spre Megumi, lucru care o făcu să se înveselească imediat.

În câteva minute, grupul nostru extins răsuna de râsete.

— Și când Kurt s-a întors de la baie, își termină Martin povestirea, a golit tot restaurantul.

Andre și Martin începură să râdă, în timp ce Kurt arunca în ei cu lămâi.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, zâmbind, deși nu pricepusem care era poanta.

— Așa se întâmplă când îți lași bijuteriile să-ți iasă prin fermoar, îmi explică Andre. La început, oamenii nu-și dau seama ce văd, după care încearcă să-și dea seama dacă nu cumva habar n-ai că-ți atârnă toate cele în bătaia vântului. Și nimeni nu suflă o vorbă.

— Pe bune? făcu Shawna, mai să cadă de pe scaun.

Eram atât de gălăgioși, încât chelnerița se văzu nevoită să ne ceară, zâmbind, să nu mai facem atâta zgomot. Înainte să se îndepărteze, am prins-o de cot.

— E vreun telefon pe aici, pe care l-aș putea folosi?

— Cereți-i unui chelner, răspunse ea. Spuneți-le că Dennis – el e managerul – v-a permis și o să vă dea ei unul.

— Mulțumesc.

M-am ridicat, în timp ce ea se îndrepta spre o altă masă. Habar n-aveam cine era Dennis, dar toată noaptea mă lăsasem dusă de val, căci știam că Gideon pusese totul la cale fără greșeală.

— Vrea cineva apă? mi-am întrebat prietenii.

Drept răspuns, am primit huiduieli și am început să fiu bombardată cu șervețele folosite. M-am îndreptat spre bar, râzând, și am așteptat să se facă o breșă ca să cer o apă San Pellegrino și un telefon. Am format numărul de mobil al lui Gideon, întrucât era singurul pe care îl știam pe dinafară. Mă gândeam că nu e nici un risc, pentru că sunam dintr-un loc public, al cărui proprietar era chiar el.

— Cross, răspunse el, abrupt.

— Bună, asule! am zis, rezemându-mă de bar și acoperindu-mi urechea cealaltă cu mâna. Te sun cam beată.

— Îmi dau seama, răspunse el cu vocea schimbată pentru mine, mai joasă și mai caldă. Te distrezi bine?

— Da, dar mi-e dor de tine. Ți-ai luat vitaminele?

— Te-ai excitat, îngeraș? întrebă el, cu un zâmbet care îi răzbătea în glas.

— E vina ta! Tot clubul ăsta are efect de viagra. Sunt fierbinte, leoarcă de sudoare și mă scald în feromoni. Și să știi că n-am fost deloc cuminte. Am dansat ca și când n-aș avea pe nimeni.

— Fetele rele sunt pedepsite.

— În cazul ăsta, poate că ar trebui să fiu foarte rea. Să merit cu adevărat pedeapsa.

— Vino acasă și fii rea cu mine! mă ademeni el.

Gândul că el era acasă și mă aștepta mă făcea să fiu și mai disperată după el.

— Trebuie să stau aici cu fetele până când pleacă, și se pare că o să mai dureze ceva.

— Pot eu să vin la tine. În maximum douăzeci de minute, ai putea să mă ai în tine cu totul. Vrei?

Am aruncat o privire în jurul meu; muzica vibrantă îmi răsuna în tot trupul. Și să mi-l închipui acolo, făcând amor cu mine în spațiul acela absolut deschis, era de ajuns ca să nu mai pot sta locului de dorință.

— Da, vreau.

— Vezi pasarela suspendată?

M-am întors și mi-am aruncat privirea în sus, ca să mă uit la pasarela care dădea ocol pereților. Erau dansatori și acolo, care se unduiau excitați în ritmul muzicii, la șase metri deasupra ringului de dans.

— Da.

— Are o zonă cu oglinzi, unde face un fel de cot. Ne vedem acolo. Să fii gata, Eva, îmi mai ordonă el. Vreau să ai păsărica goală și udă toată când ajung.

M-a trecut un fior la auzul comenzii bine cunoscute. Știam că asta însemna că el avea să fie excitat și plin de nerăbdare.

— Port o...

— Îngeraș, n-o să te poți ascunde de mine nici într-o mulțime de un milion de oameni. Te-am găsit o dată. O să te găsesc mereu.

— Grăbește-te, am șoptit, cu sângele fierbându-mi în vene de dor.

Am pus receptorul în furcă, lăsându-l pe bar, mi-am luat sticla de apă minerală și am băut-o pe toată dintr-o suflare. După care m-am dus direct la baie, unde a trebuit să aștept o veșnicie până să mă pot pregăti pentru Gideon. Eram amețită de alcool și de excitare, plină de încântare la gândul că iubitul meu – fără discuție, unul dintre cei mai ocupați bărbați din lume – avea să lase totul la o parte ca să... mă servească pe mine.

Îmi lingeam buzele, dând nerăbdătoare din picioare.

M-am îndreptat grăbită spre o cabină de toaletă, unde mi-am scos lenjeria intimă, după care m-am dus la chiuvetă și mi-am șters transpirația cu un șervet umed. Machiajul mi se șterse aproape cu totul, ochii mi-erau mânjiți și obrajii roșii de la căldură și mișcare. Părul îmi ajunsese în ultimul hal, într-o răvășeală cumplită și ud în jurul feței.

În mod ciudat însă, nu arătam deloc prea rău. Arătam foarte sexy și gata de o partidă de amor.

Lacey stătea și ea la coadă și m-am oprit o clipă lângă ea, în timp ce-mi croiam drum la ieșirea din baia supraaglomerată.

— Te distrezi? am întrebat-o.

— O, da! zâmbi ea. Mersi că m-ai prezentat prietenului tău!

— Cu plăcere, am zis, fără să mă apuc s-o corectez. Pot să te întreb ceva? Despre Michael?

— Evident, răspunse ea, ridicând din umeri.

— Tu ai ieșit prima cu el. Ce nu ți-a plăcut?

— N-a fost nici o chimie între noi. Tipul arată bine. E un om de succes. Din păcate, nu voiam să i-o trag.

— Dă-l la alta! intră în vorbă fata care era după la noi la coadă.

— Așa am și făcut.

— În regulă.

Puteam să fiu cu totul de acord cu faptul că nu avea rost să rămâi într-o relație în care nu exista atracție sexuală, dar tot mă deranja situația. Nu-mi plăcea s-o văd pe Megumi așa de afectată.

— Mă duc să-mi ascut ghearele pe vreun tip tare.

— Dă-i bătaie! spuse Lacey, încuviințând din cap.

Am ieșit, ca să caut scările care duceau la pasajul suspendat. Era păzit de un bodyguard, care restricționa numărul de persoane cărora li se permitea să se aventureze sus. Se făcuse coadă și am măsurat-o din ochi, cam demoralizată.

În timp ce mă întrebam cât aveam să mai întârzii, bodyguardul își desfăcu brațele pe care le ținuse încrucișate la piept și își potrivi căștile în ureche, ca să audă mai bine ceea ce i se spunea. Probabil era samoan sau maori. Avea pielea de un cafeniu caramel, capul ras și pieptul masiv, ca și bicepșii. Totuși, chipul îi era foarte blând și era de-a dreptul adorabil când uitătura încruntată îi era înlocuită de un zâmbet larg.

Își luă apoi mână de la ureche și întinse un deget spre mine.

— Tu ești Eva?

Am încuviințat din cap. El se aplecă și dădu la o parte cordonul de catifea care bloca scara.

— Du-te sus!

Dinspre cei care așteptau se auzi un zumzet de protest. Le-am zâmbit, în chip de scuze, după care am luat-o în sus pe scările de metal, cât de repede mă duceau picioarele. Când am ajuns sus, o femeie bodyguard mi-a dat drumul să trec, indicându-mi s-o iau la stânga. Am zărit colțul de care

îmi vorbise Gideon, unde se întâlneau doi pereți cu oglinzi, iar pasarela îl ocolea, luând forma unui L.

Mi-am croit drum printre corpurile care se contorsionau, cu pulsul mai rapid la fiecare pas. Muzica nu mai era așa de tare aici, iar aerul părea mai umed. Sudoarea șiroia pe trupurile dezgolite, și faptul că ne aflam la înălțime dădea impresia de pericol, deși parapetele de sticlă ce înconjura pasarela se ridica până la umeri. Aproape ajunsesem la zona cu oglinzi, când am simțit că sunt prinsă de mijloc și trasă către șoldurile unui bărbat, care se legăna în ritmul muzicii.

M-am uitat peste umăr și am văzut că era tipul cu care dansasem mai devreme, cel care îmi spusese că sunt frumoasă. I-am zâmbit și am început să dansez, închizând ochii și lăsându-mă dusă de ritmul muzicii. Când am simțit că mâinile încep să-i alunece de pe mijlocul meu, i le-am prins și le-am pus pe șoldurile mele, ținându-i mâinile cu ale mele. El a început să râdă și și-a îndoit ușor genunchii, aliniindu-și astfel trupul cu al meu.

Am dansat așa trei melodii, până când am simțit brusc cum mă trece fiorul care îmi spunea că Gideon se afla acolo. Încărcătura electrică pe care mi-o transmitea mă scălda în sudoare, ducând orice senzație la paroxism. Dintr-odată, muzica era mai tare, temperatura mai ridicată, iar senzualitatea din club și mai acută.

Am zâmbit și am deschis ochii, zărindu-l în apropierea mea. M-am excitat la maximum într-o clipă; îmi lăsa gura apă în timp ce-l sorbeam din priviri. Își pusese un tricou și blugi negri, și părul îi era dat spre spate de pe chipul minunat. Nimeni dintre cei care l-ar fi văzut n-ar fi făcut legătura între el și Gideon Cross, mogulul internațional. Părea mai tânăr și mai dur, deosebindu-se de alții doar prin atracția sexuală absolut extraordinară pe care o exercita. Mi-am lins buzele, nerăbdătoare, lăsându-mă pe tipul din spatele meu și frecându-mi fundul, plină de voluptate, de șoldurile lui.

Gideon își încleștă mâinile, într-o postură plină de agresivitate, ca un prădător. Nu-și încetini deloc pasul în timp ce se apropia, cât pe ce să se izbească de mine. M-am întors și eu spre el și i-am venit în întâmpinare, repezindu-mă în el. Trupurile noastre sau contopit astfel, mi-a încolăcit mâinile în jurul umerilor săi și i-am tras capul în jos, topindu-mă într-un sărut umed și lacom.

Gideon gemu, prinzându-mă de fund și ridicându-mă la pieptul lui, până n-am mai atins pământul cu picioarele. Îmi strivea buzele cu toată ferocitatea patimii lui, iar limba îmi penetra gura adânc și cu putere, semn al dorinței lui violente și întunecate.

Tipul cu care dansasem mă cuprinse pe la spate, cu mâinile în părul meu și sărutându-mi omoplatul. Gideon se trase înapoi, cu chipul o adevărată mască a furiei:

— Dispari!

M-am uitat și eu la el și am ridicat din umeri.

— Mulțumesc pentru dans!

— Oricând, frumoaso! zise el și, luând de mijloc o fată care tocmai trecea pe-acolo, se îndepărtă.

— Îngeraș! Gideon mă înghesui, cu un mârâit, în oglindă, împingându-mă între picioare cu bărbăția-i întărită. Ești o fată rea.

Fără să simt pic de rușine, l-am înlănțuit cu picioarele, icnind de plăcere când am simțit denimul aspru frecându-se de sexul meu.

— Numai pentru tine.

El își înfipse mâna în fesele mele goale pe sub rochie, țintuindu-mă de el. Îmi prinse între

dinți lobul urechii, în timp ce cerceii mei lungi de argint îmi mângâiau gâtul. Respira sacadat, scoțând sunete joase, care îi vibrau în piept. Mirosea atât de bine, iar trupul meu răspundea, deja obișnuit să asocieze mireasma lui cu cea mai sălbatică și mai senzuală plăcere.

Dansam, agățați strâns unul de altul, mișcându-ne de parcă n-ar fi existat hainele care ne stânjeneau. Muzica bubuia în jurul nostru, în noi, iar el își unduia trupul uluitor în ritmul ei, fermecându-mă. Mai dansaserăm și altădată, așa cum se dansează la baluri, dar niciodată în felul acesta. Nu așa de plini de sudoare, de dorință dezlănțuită. Eram uluită, excitată, chiar și mai îndrăgostită.

Gideon mă privea pe sub pleoapele grele, seducându-mă cu dorința lui și cu mișcările lipsite de orice inhibiție. Eram topită în el, mă încolăcisem toată în jurul lui, agățându-mă cu unghiile ca să fiu cât mai aproape.

Începu să-mi frământe în mână sânul, prin materialul subțire al rochiei cu bretele pe care o purtam. Sutienul cu cupă tare pe care mi-l pusesem nu-l împiedica deloc s-o facă. Degetele lui îmi mângâiară sfârcul întărit, trăgându-mă ușor de el.

Am scos un geamăt de plăcere, cu capul rezemat de oglindă. În jurul nostru erau zeci de oameni, dar nu-mi păsa absolut deloc de ei. Voiam doar să-i simt mâinile pe mine, corpul lipit de al meu, să-i simt răsuflarea pe pielea mea.

— Mă vrei, remarcă el, cu glas răgușit, chiar aici.

La gândul ăsta, m-a trecut un fior.

— Tu vrei?

— Vrei să se uite toți. Vrei ca ei să vadă cum o să intru în pizdulicea ta mică și lacomă, până o s-o înec în spermă. Vrei să demonstrez tuturor că ești a mea, mai zise el, mușcându-mă ușor de umăr. Să te fac să simți asta.

— Vreau să demonstrez că *tu* ești al meu, am replicat, înfundându-mi mâinile în buzunarele blugilor săi, ca să simt cum i se încordează fesele tari. Vreau ca toată lumea să știe asta.

Gideon mă prinse cu mâna de spate și mă ridică, în timp ce își puse cealaltă palmă pe un panou micuț de pe perete, lângă oglindă. Am auzit un sunet slab, după care în oglinda din spatele meu se deschise o ușă și am intrat amândoi într-un întuneric aproape total. Ușa ascunsă se închise în spatele nostru și, odată cu ea, amuți și muzica. Ne aflam într-un birou, în care se afla o masă de lucru, un loc amenajat pentru relaxare, și care avea o vedere de 180 de grade asupra clubului, asigurată de pereții din oglinzi.

El mă lăsă jos și mă întoarse în loc, lipindu-mă de partea transparentă a geamului. Clubul se întindea în fața mea, iar dansatorii de pe pasarela suspendată erau la doar câțiva centimetri de mine. Îmi ridicase poalele rochiei și își vârâse o mână în corsaj, frământându-mi sfârcul, iar cu degetele celeilalte îmi mângâia crăpătura.

Eram prinsă cu totul. Trupul lui mare mă acoperea, înlănțuindu-mă cu brațele, lipit de coapsele mele, cu dinții înfipți în umărul meu, ca să mă țină în loc. Eram cu totul în posesia lui.

— Spune-mi dacă e prea mult, șopti, alunecând cu buzele pe gâtul meu. Spune cuvânul de siguranță, înainte să te sperii.

La auzul acestor cuvinte, m-am simțit inundată de un val de emoție, de recunoștință pentru bărbatul acesta, care întotdeauna – absolut întotdeauna – se gândea mai întâi la mine.

— Eu te-am provocat. Vreau să mă iei. Vreau să fii sălbatic.

— Ești atât de excitată, murmură el ademenitor, penetrându-mă brusc și profund cu două

degete. Ai fost făcută pentru sex.

— Am fost făcută pentru tine, am gâfâit eu, aburind geamul cu respirația mea fierbinte. Ardeam de dorință pentru el, pasiunea se revărsa din mine, din fântâna iubirii pe care n-o puteam zăgăzui.

— Ai uitat asta în noaptea asta? întrebă el, retrăgându-și mâna din sexul meu, ca să-și descheie fermoarul. Când te atingeau alți bărbați, când se frecau de tine? Ai uitat că ești a mea?

— Nu, deloc. Nu uit niciodată, am răspuns, închizând ochii când i-am simțit erecția, tare și fierbinte, lipită de fesele mele goale. Și el era la fel de excitat. Plin de patimă pentru mine. Te-am sunat. Te voiam.

El își plimbă buzele pe pielea mea, croindu-și o cărare arzătoare spre gura mea.

— Ia-mă, îngeraș, mă ademeni, atingându-mi limba cu a lui, ca o chemare senzuală. Du-mă în tine!

Mi-am arcuit spatele și mi-am băgat mâna între picioare, prinzându-i mădularul gros. El își îndoi genunchii, ca să poată fi la înălțimea mea.

M-am oprit o clipă și am întors capul, lipindu-mi obrazul de al lui. Îmi plăcea la nebunie că puteam avea asta cu el... că puteam să fiu așa cu el. Mi-am rotit șoldurile, frecându-mi clitorisul de capul mare al penisului, umezindu-l cu mustul excitării mele.

Gideon mă strângea de sânii întăriți, înfigându-și degetele în ei.

— Lasă-te spre mine, Eva! Îndepărtează-te de geam!

M-am proptit cu palma de oglindă și m-am dat înapoi, cu capul lăsat pe umărul său. Gideon mă apucă după gât, mă prinse de șold și se împinse în mine cu atâta putere, că mă ridică de la pământ și mă țintui acolo, suspendată în brațele lui, plină de bărbăția lui, cu toate simțurile exitate la maximum de geamătul său prelung.

De cealaltă parte a geamului, clubul bubuia. M-am abandonat plăcerii incredibil de intense a sexului care părea exhibiționist, o fantasmă interzisă care ne aducea întotdeauna la paroxism.

M-am zbătut, fără să fiu în stare să mai suport presiunea imensă. Mâna pe care încă o țineam între picioare se strecură mai jos, ca să-i prindă în mână testiculele, încordate acum și pline, pregătite. Iar în mine...

— O, Doamne! Ești atât de tare...

— Am fost făcut ca să ți-o trag, șopti el, umplându-mă de fiori de încântare.

— Fă-o! i-am cerut, lipindu-mă cu ambele mâini de geam, absolut disperată după el. Fă-o acum!

Gideon mă lăsă jos, ținându-mă bine în timp ce mă aplecam în față, deschizându-mă să poată să pătrundă cât mai adânc în mine. Nu mi-am putut înăbuși un geamăt prelung în timp ce el mă prinse de șolduri, țintuindu-mă în el, în poziția perfectă ca să-l pot primi tot. Era prea mare pentru mine, prea lung și gros. Mă umplea toată. Delicios de intens.

Mă cutremuram toată, sexul mi se strângea cu disperare în jurul lui. El scoase un geamăt de plăcere, ieșind puțin din mine, după care se împinse înapoi încetișor. O dată. Și încă o dată. Capul larg al mădularului său freca în mine un ghem de nervi la care el era singurul care ajunsese vreodată.

Gemeam, cu degetele lipite de geam, încercând fără contenire să mă agăț de ceva și lăsând urme aburite pe sticlă. Eram dureros de conștientă de bubuitul îndepărtat al muzicii și de oamenii pe care îi vedeam la fel de clar ca și cum s-ar fi aflat în aceeași încăpere cu noi.

— Așa, îngeraș, spuse el brusc. Spune-mi cât de mult îți place!

— Gideon! am strigat, înfiorându-mă violent de plăcerea unei izbituri minunate; rămăsesem în picioare doar pentru că mă țineam de geam și pentru că el mă susținea cu mâini sigure.

Eram insuportabil de excitată, simțind în același timp că sunt dominată și că domin, că dorințele îmi sunt îndeplinite. Nu puteam face decât să primesc ceea ce îmi oferea Gideon, alunecarea și retragerea ritmice, sunetele nesațului său. Blugii lui îmi zgâriau coapsele, iar asta îmi arăta că și-i lăsase în jos doar atât cât să-și elibereze penisul, un semn de nerăbdare care mă încânta enorm.

Își luă o mână de pe șoldul meu și mi-o puse pe fund. Am simțit cum buricul degetului mare, umed de salivă, începe să-mi frece rozeta strâmtă a posteriorului.

— Nu! l-am implorat, înspăimântată că o să-mi pierd mințile. Dar nu acesta era cuvântul meu de siguranță, nu era „Crossfire", așa că m-am deschis pentru el, cedând sub presiunea insistentă.

El gemu, în timp ce lua în stăpânire acel loc întunecat. Se aplecă și mai mult peste mine, prinzându-mi cu mâna cealaltă sexul, lărgindu-mă și mângâindu-mi clitorisul care pulsa.

— A mea, șopti răgușit. Ești a mea.

Era prea mult. Mi-am dat drumul țipând, tremurând violent, lăsând dâre mari pe geam cu palmele ude de transpirație. Iar el începu să răspândească extazul în mine, provocându-mi un chin irezistibil cu degetul mare pe care mi-l ținea în anus, în timp ce degetele cu care îmi mângâia dibace clitorisul mă scoteau de-a dreptul din minți. Treceam de la un orgasm la altul, cu sexul înghițindu-i mădularul care mă pătrundea.

El scoase un geamăt aspru de dorință și se cufundă în mine, urmându-și chemarea orgasmului. Am icnit:

— Nu-ți da drumul! Nu încă!

Gideon reduse ritmul; îi simțeam răsuflarea agitată în întuneric.

— Cum mă vrei?

— Vreau să te privesc, am gemut, în timp ce sexul încă îmi zvâcnea spasmodic. Vreau să-ți văd fața.

El ieși din mine și mă trase în sus, apoi se întoarse și, ridicându-mă în brațe, mă lipi de geam, iar apoi se cufundă adânc în mine. Și, în acea clipă de posesie, îmi oferi ceea ce îmi doream. Privirea lucioasă a plăcerii de nestăpânit, clipa de vulnerabilitate, dinainte ca patima să pună stăpânire pe el.

— Vrei să mă vezi cum mă pierd, șopti el, răgușit.

— Da.

Mi-am dat jos bretelele și mi-am lăsat sânii la vedere, ridicându-i, strângându-i, jucându-mă cu sfârcurile. Simțeam în spate cum sticla vibrează de la ritmul muzicii; Gideon vibra și el în fața mea, aproape fără să se mai poată controla.

Mi-am lipit buzele de ale lui, sorbindu-i respirația gâfâită, și i-am șoptit:

— Dă-ți drumul!

Ținându-mă în brațe fără nici un efort, se retrase, mângâindu-mi cu glandul gros și greu lăuntrurile atât de sensibilizate, după care se avântă cu putere în mine, până nu mai avea unde să înainteze.

— O, Doamne! M-am zvârcolit în strânsoarea lui. Ai intrat așa de adânc!

— Eva!

Mă regula cu putere, izbindu-se în mine ca un om posedat. Eu mă agățasem de el,

tremurând, deschisă cu totul ca să primesc loviturile neobosite ale mădularului său rigid. Se lăsase cu totul în voia instinctelor, a dorinței nesățioase de împerechere. Din el se revărsau gemete adânci, care mă excitau atât de tare, încât trupul meu nu mai opunea nici o rezistență, primindu-i cu bucurie nevoia disperată.

Era dur și amețitor, și înfiorător de sexy. Își încordase gâtul și-mi rostea numele, printre icnete.

— Dă-ți drumul pentru mine! i-am poruncit, cu sexul strâns în jurul lui.

El tresări puternic, după care începu să se cutremure. Gura i se contorsionă într-o grimasă de fericire agonizantă, iar privirea i se tulburase, în timp ce se apropia eliberarea.

Și își dădu drumul, mugind ca un animal, aruncând atât de tare sămânța, încât am putut să-l simt. Iar și iar, înfierbântându-mă pe dinăuntru cu valurile groase de spermă.

Îmi lipisem buzele de ale lui, agățată strâns cu mâinile și picioarele de el. El se prăbuși peste mine, înghițind aerul cu lăcomie.

Și tot își mai dădea drumul.

Capitolul 10

Primul lucru pe care l-am zărit duminică dimineața, la trezire, a fost o sticlă de culoarea chihlimbarului, pe care scria „Tratament de mahmureală", cu caractere de modă veche. Gâtul era împodobit cu o fundă din rafie și avea un dop care împiedica vărsarea conținutului. „Tratamentul" funcționa, după cum aflasem data trecută când mi-l oferise Gideon, numai că vederea lui îmi amintea cât de mult alcool băusem în noaptea trecută. Am închis ochii strâns, mârâind, și mi-am înfundat capul în pernă, dorind să adorm la loc.

Patul se mișcă însă, iar două buze calde și puternice începură să-mi alunece pe spatele gol.

— Bună dimineața, îngerașul meu!

— Pari ridicol de mulțumit de tine, am mormăit.

— De fapt, sunt mulțumit de tine.

— Diavole!

— Eu mă refeream la sugestiile tale de management al crizelor, dar, evident, și sexul a fost fenomenal, ca de obicei.

Și, zicând asta, își strecură mâna pe sub cearșaful care mă învelea de la mijloc în jos, strângându-mă de fese.

Mi-am ridicat capul și l-am zărit. Stătea sprijinit de tăblia patului, lângă mine, cu laptopul în brațe. Arăta delicios, ca de obicei, și foarte relaxat în pantalonii de trening. Puteam să jur că eu nu păream nici pe departe la fel de atrăgătoare. Mă întorsesem acasă în limuzină cu fetele, apoi mă întâlnisem cu Gideon în apartamentul lui. Aproape că se făcuse dimineață când terminasem cu el și mă simțeam atât de obosită, încât adormisem cu părul încă ud de la dușul făcut în grabă.

La vederea lui, așezat lângă mine, mă străbătu un fior de plăcere. Dormise în camera de oaspeți și avea și un birou în care putea să lucreze. Faptul că preferase să lucreze în patul în care dormeam eu îmi spunea că nu dorise decât să fie lângă mine, chiar și când eram pierdută în somn.

Am întors capul, ca să mă uit la ceasul de pe noptieră, dar în clipa aceea privirea mi-a fost atrasă de încheietura mâinii mele.

— Gideon...

Ceasul care îmi fusese prins la mână în timp ce dormeam mă umplea de încântare: de inspirație Art Deco, strălucea cu sclipirea a sute de diamante mititele. Cureaua era dintr-un satin crem și pe cadranul din sidef era scris Patek Philipp și Tiffany&Co.

— E minunat...

— În lume, nu sunt decât douăzeci și cinci din astea, ceea ce nu înseamnă nici pe departe că sunt la fel de unice precum ești tu, dar, la urma urmelor, există ceva la fel de unic? zise el, zâmbindu-mi.

— Îmi place enorm, am răspuns, în timp ce mă ridicam în genunchi. Te iubesc.

El își puse laptopul deoparte la timp, căci îi sărisem în brațe, strângându-l de să-l sufoc.

— Mulțumesc, am șoptit, emoționată de grija pe care mi-o arăta. Probabil că se dusese să mi-l cumpere în timp ce eram la mama sau poate chiar imediat după ce plecasem cu fetele.

— Mmm! Ia spune-mi, ce să fac ca să merit în fiecare zi o îmbrățișare golașă, ca asta?

— E de ajuns să fii tu însuți, campionule, i-am zis, frecându-mi obrazul de al lui. Tu ești tot ce-mi doresc.

M-am dat apoi jos din pat și m-am dus la baie, cu sticluța chihlimbarie în mână. I-am dat pe gât conținutul, cutremurându-mă, m-am spălat pe dinți, mi-am periat părul și m-am spălat pe față. Mi-am luat un halat și m-am întors în dormitor. Gideon nu mai era acolo, dar își lăsase laptopul deschis pe pat.

L-am găsit în biroul lui. Stătea în picioare, cu picioarele depărtate și brațele încrucișate, uitându-se pe fereastră. Orașul se întindea la picioarele lui. Nu era priveliștea zgârie-norilor pe care o zărea din biroul său de la Crossfire sau din apartamentul său de lux, ci o vedere mai îndeaproape a locurilor. Mai aproape de pământ și mai imediată. Legătura cu orașul era astfel mai intimă.

— Nu-ți împărtășesc îngrijorarea, spunea el, repezit, în microfonul căștii pe care o avea la ureche. Sunt conștient de riscuri... Gata cu vorba! Subiectul ăsta nu este discutabil. Fă contractul așa cum a fost specificat.

Am recunoscut tonul de discuție de afaceri din glasul lui, așa că mi-am continuat drumul. Încă nu mă prinsesem ce era în sticla dată de el, însă bănuiam că erau vitamine și nu știu ce fel de lichior, pe principiul cui pe cui se scoate. Îmi încălzise măruntaiele și mă făcea să mă simt cam adormită, prin urmare m-am dus la bucătărie și mi-am făcut o cafea.

Cu plinul de cafeină asigurat, m-am trântit pe canapea și mi-am luat telefonul, să văd ce mesaje aveam. M-am încruntat când am văzut trei apeluri pierdute de la tata, toate înainte de ora opt dimineața în California. Am remarcat și vreo douăsprezece apeluri pierdute de la mama, dar m-am gândit că luni era destul de devreme ca să pot vorbi iar cu ea. Și mai aveam și un SMS de la Cary, care striga: „Sună-mă!"

L-am sunat mai întâi pe tata, încercând să iau repede o gură de cafea, înainte să răspundă.

— Eva!

Tonul neliniștit cu care tata îmi rostise numele m-a făcut să-mi dau seama că se întâmplase ceva. Mi-am îndreptat instinctiv poziția.

— Tati... s-a întâmplat ceva?

— De ce nu mi-ai spus despre Nathan Barker? Gasul lui era aspru și în el se citea durerea. Am simțit că mi se face părul măciucă.

O, la dracu'! Știa. Mâinile începură să-mi tremure atât de tare, că mi-am vărsat cafeaua fierbinte pe mână și pe picioare, fără ca măcar să simt. Eram îngrozitor de panicată de suferința tatălui meu.

— Tati, eu...

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus. Nici tu, nici Monica. Doamne... Ar fi trebuit să-mi spună ceva. Trebuia să-mi spună! exclamă el, cu un oftat din rărunchi. Aveam dreptul să știu!

Mă simțeam de-a dreptul distrusă de durere. Tatăl meu – un bărbat al cărui autocontrol rivaliza cu cel al lui Gideon – părea că plânge la telefon. Mi-am pus cana pe măsuța de cafea. Eram zguduită de suspine. Dosarul cu delictul din perioada juvenilă al lui Nathan fusese desecretizat la moartea lui, expunând astfel oroarea trecutului meu pentru oricine ar fi avut cunoștințele și mijloacele să o facă. Iar tata, care era polițist, avea la îndemână aceste mijloace.

— N-ai fi putut să faci nimic, nici atunci, nici după aceea, i-am zis, înlemnită și eu, dar încercând, de dragul lui, să nu mă prăbușesc. Telefonul mă anunță că aveam un apel în așteptare, însă l-am ignorat.

— Aș fi putut să te sprijin. Aș fi putut să am grijă de tine.

— Dar, tati, ai avut. Faptul că m-ai dus la doctorul Travis mi-a schimbat viața. Până atunci, nu reușisem să rezolv nimic din ceea ce era greșit la mine. Nici nu pot să-ți spun cât de mult m-a

ajutat asta.

El mormăi ceva, un sunet chinuit.

— Ar fi trebuit să mă lupt cu mama ta pentru tine. Ar fi trebuit să rămâi cu mine.

Am simțit că mi se strânge stomacul.

— O, Doamne! Nu poți să dai vina pe mama. Mult timp, ea habar n-a avut ce se petrece. Și când a aflat, a făcut totul...

— Nu mi-a spus *mie!* se răsti el, făcându-mă să tresar. Ar fi trebuit să-mi spună, la dracu'! Și cum de-a putut să nu știe? Trebuie să fi existat niște semne... Cum de-a putut să nu vadă? Dumnezeule! *Eu* le-am văzut când ai venit în California.

Am suspinat, fără să-mi pot ascunde suferința.

— Eu am implorat-o să nu-ți spună. Am pus-o să-mi promită că n-o va face.

— Eva, asta nu era o decizie pe care s-o iei tu. Nu erai decât un copil. Ea știa mai bine.

— Îmi pare rău! am strigat, căci sunetul insistent al telefonului, care mă anunța că am un apel în așteptare mă făcuse să-mi ies din fire. Îmi pare rău. Pur și simplu, nu voiam ca Nathan să mai rănească pe nimeni dintre cei pe care îi iubeam.

— Vin să te văd, mă anunță el, cu un ton care devenise brusc calm. Iau primul avion spre tine. O să te sun după ce aterizez.

— Tati...

— Te iubesc, fetița mea. Ești totul pentru mine.

Și zicând asta, închise. Eram distrusă. Am rămas locului, încremenită. Știam că ceea ce mi se întâmplase urma să-l distrugă pe tata, însă nu știusem cum să lupt cu asta.

Telefonul începu să sune iar în mâna mea. N-am putut decât să mă holbez la ecran, văzând numele mamei, dar fără să fiu în stare să mă gândesc ce să fac.

M-am ridicat în picioare, clătinându-mă, și am aruncat telefonul pe măsuța de cafea, de parcă m-ar fi ars. Nu puteam vorbi cu ea în momentul acela. Nu voiam să vorbesc cu nimeni. Nu-l voiam decât pe Gideon.

Am luat-o clătinându-mă pe hol, prelingându-mă pe lângă pereți. În timp ce mă apropiam de biroul lui Gideon, i-am auzit vocea și lacrimile au început să-mi curgă în timp ce grăbeam pașii.

— Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine, dar nu, spunea el pe un ton ferm și jos, care se deosebea de cel pe care îl folosise înainte. Era mai blând și mai intim. Evident că suntem prieteni, continuă el. Știi de ce... Nu pot să-ți dau ceea ce vrei de la mine.

Am trecut de colț și am intrat în biroul lui. Stătea așezat, ținând capul plecat în timp ce asculta.

— Oprește-te! zise el, foarte rece. Nu e cazul să mă iei așa, Corinne!

— Gideon, am șoptit, ținându-mă cu atâta putere de cadrul ușii, că mi se albiseră încheieturile degetelor.

El ridică privirea, după care se îndreptă brusc, sărind în picioare. Expresia încruntată de pe chip îi pieri de îndată.

— Trebuie să închid, zise, smulgându-și căștile din urechi și aruncându-le pe birou, în timp ce se îndrepta spre mine. Ce s-a întâmplat? Ți-e rău?

Mă prinse în brațe, în timp ce mă îndreptam grăbită spre el, disperată după el. În clipa în care m-a tras spre el, îmbrățișându-mă strâns, m-am simțit cuprinsă de un val de ușurare.

— A aflat tata, i-am spus și mi-am ascuns fața la pieptul lui, cu mintea plină de ecouri ale

durerii tatălui meu. Știe.

Gideon mă luă în brațe, legănându-mă. Telefonul lui începu să sune, iar el ieși din încăpere, cu o înjurătură. Când eram pe hol, am auzit că sună și telefonul meu, pe care îl lăsasem pe măsuța de cafea. Sunetul enervant al celor două telefoane, care se opriră în același timp, îmi sporea și mai mult anxietatea.

— Spune-mi dacă trebuie să răspunzi, îmi zise el.

— E mama. Sunt sigură că tata a sunat-o deja și e tare furios. Doamne... Gideon! E distrus.

— Înțeleg cum se simte.

Mă duse în camera de oaspeți și închise ușa în urma lui. Mă puse pe pat, luă telecomanda de pe noptieră și deschise televizorul, dând volumul încet, la un nivel la care nu mai auzeam nici un alt sunet, cu excepția suspinelor mele de necontrolat. Pe urmă se întinse alături de mine și mă luă în brațe, mângâindu-mă pe spate. Am rămas așa, plângând, până mi-au secat toate lacrimile.

— Spune-mi ce să fac, zise el, după ce m-am liniștit.

— Tata vine aici. La New York, l-am anunțat, simțind că mi se strânge stomacul la gândul acesta. Cred că încearcă să ia un avion chiar azi.

— Când afli, o să vin cu tine să-l luăm.

— Nu poți!

— Ba bine că nu, răspunse el, foarte calm.

I-am întins buzele, suspinând din nou când m-a sărutat.

— Chiar ar trebui să mă duc singură. Este îndurerat. N-o să vrea să-l vadă nimeni în halul ăsta.

Gideon dădu din cap a înțelegere.

— Ia mașina mea!

— Care?

— Un Aston Martin DB9 al noului tău vecin.

— Ce?

— O să-ți dai seama când o s-o vezi, ridică el din umeri.

Nu mă îndoiam de asta. Indiferent cum ar fi fost, mașina avea să fie zveltă, rapidă și periculoasă – la fel ca proprietarul ei.

— Sunt speriată, am șoptit, împletindu-mi și mai mult picioarele cu ale lui.

Era atât de puternic, de real! Aș fi vrut să mă agăț de el și să nu-i mai dau drumul niciodată... El își trecu degetele prin părul meu.

— De ce anume?

— Lucrurile s-au stricat deja între mine și mama. Dacă părinții mei o să se ia la ceartă, nu vreau să fiu la mijloc. Știu că ei n-o să treacă prea bine peste asta – în special mama. Sunt îndrăgostiți nebunește unul de altul.

— Nu-mi dădusem seama de asta.

— Nu i-ai văzut împreună. Se lasă cu descărcări electrice, i-am explicat, amintindu-mi că eu și Gideon eram separați când mi-am dat seama de chimia sexuală încă foarte puternică dintre părinții mei. Iar tata mi-a mărturisit că încă o iubește. Mă întristează să mă gândesc la asta.

— Pentru că nu sunt împreună?

— Da, dar nu pentru că aș vrea eu o familie mare și fericită, am precizat. Pur și simplu, urăsc gândul de a trece prin viață fără omul pe care îl iubești. Când te-am pierdut pe tine...

— Nu m-ai pierdut *niciodată*.

— ... m-am simțit de parcă o parte din mine ar fi murit. Să-mi petrec toată viața așa...

— Ar fi iadul pe pământ.

Gideon îmi mângâie ușor obrazul. I-am zărit tristețea din ochi, spectrul lui Nathan, care îl bântuia.

— Lasă-mă să discut eu cu Monica!

Am clipit, nedumerită.

— Cum?

El zâmbi ușor.

— O s-o sun și o s-o întreb cum te descurci și cum îți mai merge. O să încep procesul de întoarcere publică înapoi la tine.

— Știe că ți-am spus totul. S-ar putea să-ți facă o criză de nervi.

— Mai bine mie decât ție.

Asta aproape că m-a făcut să zâmbesc.

— Îți mulțumesc.

— O să-i distrag atenția și o să-i abat gândul la altceva, zise el, prinzându-mi mâna și atingându-mi inelul de la el.

Clopote de nuntă. Nu spusese nimic, dar am înțeles mesajul. Și, evident, la asta avea să se gândească mama. Un bărbat cu poziția lui Gideon nu s-ar întoarce la o femeie cu ajutorul mamei ei – mai ales dacă aceasta era Monica Stanton – dacă nu ar avea „intenții" serioase.

Aceasta era însă o problemă pe care aveam s-o abordăm altă dată.

În ora următoare, Gideon s-a prefăcut că nu mă urmărește deloc. A rămas lângă mine, m-a urmat dintr-o cameră în alta, cu diferite pretexte. Când stomacul meu a început să se vaite, m-a dus imediat în bucătărie, punându-mi în față un platou cu sandviciuri, cartofi prăjiți și o salată de macaroane.

Am mâncat împreună în bucătărie, iar eu am lăsat ca atenția și grija lui să-mi calmeze nervii. Indiferent cât de greu îmi era acum, mă puteam sprijini pe el. Asta făcea ca multe dintre problemele cu care ne confruntam să pară că pot fi depășite.

Ce n-am fi putut face noi, atâta timp cât rămâneam împreună?

— Ce voia Corinne? l-am întrebat. În afară că te vrea pe tine.

Chipul i se înăspri brusc.

— Nu vreau să vorbesc despre Corinne.

În glasul lui se simțea o notă de enervare, care mă zgândări.

— S-a întâmplat ceva?

— Ce ți-am spus eu?

— Un lucru neconvingător, pe care prefer să-l ignor.

El scoase un oftat exasperat, dar se mai îmblânzi.

— E supărată.

— Adică zbiară sau plânge în tăcere?

— Are vreo importanță?

— Da. E o diferență între a fi furioasă pe un tip și a suspina distrusă după el. De exemplu: Deanna e furioasă și poate să se apuce să comploteze ca să te distrugă; eu am suspinat, distrusă, și

abia dacă puteam să mă târăsc jos din pat în fiecare zi.

— O, Doamne, Eva! zise el, punându-și mâna peste a mea. Iartă-mă!

— Ar fi cazul să mai încetezi cu scuzele. O să te revanșezi destul, pentru că o să ai de-a face cu mama. Deci, cum e Corinne, furioasă ori plânsă?

— Plângea. Gideon tresări. E pierdută.

— Îmi pare rău că trebuie să treci prin asta. Dar n-o lăsa să te târască pe panta vinovăției.

— M-am folosit de ea, spuse el încetișor, ca să te apăr pe tine.

Mi-am lăsat jos sandviciul și l-am privit cu ochi îngustați.

— I-ai spus sau nu că nu-i poți oferi decât prietenia ta?

— Știi prea bine că așa am făcut. Dar am și lăsat, în mod deliberat, impresia că am putea ajunge la mai mult, ca să pun pe o pistă falsă ziariștii și poliția. I-am dat semnale amestecate. De asta mă simt vinovat.

— Ei bine, e cazul să încetezi. Ticăloasa asta a încercat să mă facă să cred că i-ai tras-o... de două ori, am zis, fluturându-i două degete în față. Și prima dată când a făcut-o, m-a durut atât de tare, că încă nu mi-am revenit. În plus, mai e și măritată, fir-ar să fie de treabă! Nu are ce să caute să se dea la bărbatul meu, din moment ce are și ea unul.

— Hai să ne întoarcem la partea că eu i-aș fi tras-o. Despre ce vorbești?

I-am explicat cele două incidente – dezastrul provocat de rujul de pe manșetă, la Crossfire, și vizita mea inopinată la apartamentul lui Corinne, atunci când încercase să pară că tocmai făcuse dragoste cu el.

— Ei, asta schimbă foarte mult lucrurile, remarcă el. Ea și cu mine nu mai avem absolut nimic să ne spunem.

— Îți mulțumesc.

El se întinse încet spre mine, dându-mi părul după ureche.

— O să ieșim noi până la urmă la lumină.

— Și atunci, oare ce-o să ne facem unul cu altul? am șoptit.

— Sunt sigur că o să găsim noi ceva de făcut.

— Sex, nu-i așa? am clătinat eu din cap. Am creat un monstru.

— Nu uita și de munca împreună.

— O, Doamne! Nu te dai bătut.

El luă un cartof prăjit și-mi zise, în timp ce-l rontăia:

— După ce terminăm cu masa, vreau să vezi cum au fost refăcute site-urile de la Crossroads și Cross Industries.

— Pe bune? Chiar că a fost repede. Sunt impresionată, am zis, ștergându-mă la gură cu șervetul.

— Mai bine te uiți întâi, după care îmi spui dacă chiar așa ești.

Gideon mă cunoștea foarte bine. Munca era refugiul meu, iar el mă puse la treabă. Mă instală în living, cu laptopul lui, îmi închise telefonul care nu mai contenea să sune, după care se duse în biroul lui, ca s-o sune pe mama.

După ce mă lăsă singură, am stat câteva minute cu urechea ciulită la sunetul înăbușit al vocii lui, încercând în zadar să mă concentrez pe website-urile pe care le refăcuse pentru mine. Aveam gândurile mult prea împrăștiate ca să fiu atentă. În cele din urmă, am renunțat și l-am sunat pe Cary.

— Unde mama mă-sii ești? zbieră el, în loc de salut.

— Știu că a fost o nebunie, i-am zis repede, căci puteam să jur că mama și tatăl meu vitreg sunaseră la apartamentul unde locuiam împreună cu Cary, când văzuseră că eu nu răspund la mobil. Îmi pare rău.

Zgomotul care se auzea pe fundalul telefonului lui Cary îmi dădea de știre că el e pe undeva, pe afară.

— Ai putea să-mi spui și mie ce se petrece? Toată lumea mă sună pe mine – părinții tăi. Stanton. Clancy. Toți te caută, și tu nu răspunzi la mobil. Am crezut că o s-o iau razna, întrebându-mă ce-ai pățit!

Fir-ar! Am închis ochii.

— Tata a aflat despre Nathan.

Cary amuți câteva clipe. Numai sunetul traficului și urletul claxoanelor îmi mai spunea că încă nu închisese. În cele din urmă, vorbi:

— La dracu'! Of, fetițo! E de rău.

Mila din vocea lui făcu să-mi urce un nod în gât, care nu mă lăsa să vorbesc. Nu mai voiam să plâng din nou. Zgomotul din fundal încetă deodată, ca și cum ar fi intrat undeva, într-un loc liniștit.

— În ce stare e? mă întrebă Cary.

— E terminat. O, Dumnezeule, a fost îngrozitor. Cred că plângea. Și e furios rău de tot pe mama. Probabil că de-asta a sunat ea atâta.

— Ce-are de gând să facă?

— Vine la New York. Nu știu când, dar a zis că sună când aterizează.

— Vine acum? Adică azi?

— Așa cred, am răspuns, nefericită. Nu știu cum o fi făcut ca să lipsească din nou de la slujbă, și încă atât de repede.

— Aranjez eu camera de oaspeți când ajung acasă, dacă încă n-ai făcut-o tu.

— Mă ocup eu de asta. Tu unde ești?

— Iau prânzul și una de matineu cu Tatiana. A trebuit să ies puțin.

— Îmi pare rău că ai fost nevoit să te ocupi de telefoanele mele.

— N-a fost mare lucru, răspunse Cary, minimalizând totul în stilul specific. Am fost tare, tare îngrijorat. În ultimul timp, n-ai prea stat pe acasă. Nu știu ce faci sau cu cine o faci. Nu prea ești tu însăți.

Nota de acuzare din tonul său îmi spori și mai mult remușcările, dar nu puteam să-i dezvălui nimic.

— Iartă-mă!

El rămase tăcut câteva clipe, ca și cum ar fi așteptat o explicație, după care mormăi ceva ininteligibil.

— Ajung acasă peste două ore.

— În regulă. Ne vedem atunci.

Am închis și l-am sunat pe tatăl meu vitreg.

— Eva!

— Bună, Richard! am intrat eu direct în subiect. Tatăl meu a sunat-o pe mama?

— Așteaptă puțin!

Un minut sau două, telefonul rămase tăcut, după care am auzit cum se închide o ușă.

— Da, a sunat-o. A fost... neplăcut pentru mama ta. Sfârșitul ăsta de săptămână a fost tare greu pentru ea. Nu se simte bine, și sunt îngrijorat din cauza asta.

— E greu pentru noi toți, am zis. Voiam să vă anunț că tata vine la New York și trebuie să petrec un timp liniștită cu el.

— Trebuie să vorbești cu Victor, să-i spui să fie mai înțelegător, pentru că mama ta a trebuit să treacă prin toate astea. Era singură, fără nici un sprijn, cu un copil traumatizat.

— Și voi trebuie să înțelegeți că ar fi trebuit să-i dăm destul timp ca să se confrunte cu asta, am replicat, pe un ton ceva mai dur decât mi-aș fi dorit, dar care îmi reflecta întru totul sentimentele, căci n-aveam de gând să mă las obligată să fiu de partea unuia sau a altuia dintre părinții mei. Și tu trebuie să rezolvi cumva problema cu mama și s-o oprești să mai sune non-stop la mine și la Cary. Vorbește cu doctorul Petersen, dacă e nevoie, i-am sugerat, referindu-mă la terapeutul mamei.

— Monica vorbește la telefon acum. O să discut cu ea când termină.

— Nu sta doar de vorbă! Fă ceva în privința asta! Ascunde telefoanele pe undeva, dacă e nevoie.

— Ar fi o acțiune extremă și deloc necesară.

— Ba nu-i așa, dacă nu se potolește! am exclamat, bătând darabana cu degetele pe măsuța de cafea. Noi doi suntem vinovați că mergem în vârful picioarelor pe lângă mama – O, nu, să n-o supăr pe Monica! –, pentru că avem mai degrabă tendința să cedăm când are o prăbușire nervoasă. Dar ăsta e șantaj sentimental, Richard, iar eu m-am săturat de jocul ăsta.

El rămase tăcut o clipă, după care reluă:

— Ai foarte multe pe cap în momentul ăsta. Și...

— Crezi? am replicat; în mintea mea, urlam deja. Spune-i mamei că o iubesc și că o s-o sun când o să pot. Iar asta nu se va întâmpla azi.

— Eu și Clancy îți stăm la dispoziție, dacă ai nevoie de ceva, răspunse el, pe un ton cam acru.

— Îți mulțumesc, Richard. Îți sunt recunoscătoare.

Și am închis, înăbușindu-mi cu greu pornirea de a azvârli telefonul de perete.

Am reușit, în cele din urmă, să mă liniștesc îndeajuns încât să mă uit la website-ul Crossroads până să iasă Gideon din biroul lui. Părea bătut și un pic amețit, ceea ce era și de așteptat, știind cu cine vorbise. Pentru oricine, era o adevărată provocare să încerce să discute cu mama atunci când era supărată, iar Gideon n-avea cine știe ce experiență în domeniul acesta.

— Te-am avertizat, i-am spus.

El se întinse, cu brațele ridicate deasupra capului.

— O să-și revină. Cred că este mai tare decât dă impresia.

— A fost uluită când te-a auzit, nu-i așa?

El rânji, cunoscător, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Are impresia că eu am nevoie de un bărbat bogat, care să aibă grijă de mine și să mă țină la adăpost.

— Te-ai făcut cu unul.

— O să mă prefac că ai făcut această afirmație într-un mod care nu e tipic pentru omul peșterilor, am spus, în timp ce mă ridicam. Trebuie să plec și să mă pregătesc pentru venirea tatei. Va trebui să rămân acasă noaptea, indiferent cât timp o să stea, și probabil că nu este un lucru

înțelept să te strecori în apartamentul meu. Dacă o să te ia drept un hoț, n-o să fie prea amuzant.

— În plus, ar fi și o dovadă de lipsă de respect. O să mă folosesc de timpul ăsta ca să mă fac vizibil în penthouse.

— Prin urmare, avem un plan. Am rămas în picioare, frecându-mi obrajii, după care mi-am admirat noul ceas. Măcar am la îndemână un mod încântător de a număra minutele până o să fim din nou împreună.

El se îndreptă spre mine, mă prinse de ceafă și îmi mângâie ușor gâtul, în cercuri ademenitoare, cu degetul mare.

— Trebuie să știu că ești în regulă.

Am dat din cap, afirmativ.

— Am obosit să-mi tot fie condusă viața de Nathan. Mă străduiesc să ajung la un nou început.

Îmi închipuiam un viitor în care mama nu mă hărțuia, tata era din nou stăpân pe el, Cary era fericit, Corinne se afla într-o țară îndepărtată, iar eu și Gideon nu mai eram bântuiți de trecutul nostru.

Și, în sfârșit, eram pregătită să lupt pentru asta.

Capitolul 11

Luni dimineață. Era timpul să merg la serviciu. Nu aveam nici o veste de la tata, așa că m-am pregătit să plec. Tocmai făceam săpături prin dulapul meu, când am auzit o bătaie în ușa de la dormitor.

— Intră! am strigat.

Peste câteva momente, l-am auzit pe Cary strigând:

— Unde naiba ești?

— Aici.

Umbra lui acoperi lumina din ușa șifonierului.

— Ai vreo veste de la tatăl tău?

— Nu încă, am zis, aruncându-i o privire scurtă. I-am trimis un SMS și nu mi-a răspuns.

— Asta înseamnă că încă e în avion.

— Sau o fi pierdut legătura. Cine știe?

Mă uitam furioasă la hainele mele.

— Uite! zise Cary, care trecu pe lângă mine și scoase o pereche de pantaloni gri de in de pe raftul de jos și o bluză neagră de dantelă, cu mâneci foarte scurte.

— Mulțumesc. Și cum era foarte aproape de mine, l-am îmbrățișat.

Mă îmbrățișă și el, drept răspuns, atât de strâns, că mă lăsă fără aer. Uimită de exuberanța lui, l-am ținut în brațe mai mult timp, cu obrazul lipit de inima lui. Pentru prima dată după câteva zile, își pusese niște blugi și un tricou și, ca de obicei, reușea să arate uluitor și foarte scump.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

— Mi-a fost dor de tine, fetițo, șopti el, cu buzele în părul meu.

— Încercam doar să mă asigur că n-o să te saturi de mine.

Am încercat să fac ca replica asta să pară haioasă, însă tonul lui mă tulburase, căci îi lipsea toată voioșia pe care o avea de obicei.

— O să iau un taxi până la serviciu, așa că am ceva timp. Ce-ar fi să bem o cafea împreună?

— Clar! zise el, dându-se înapoi și zâmbindu-mi, cu frumusețea lui ștrengărească. Mă luă de mână și mă trase din dressing. Mi-am aruncat hainele pe spătarul unui scaun, după care ne-am îndreptat spre bucătărie.

— Ieși în oraș? m-am interesat.

— Am o filmare azi.

— Ei, da, asta e o veste bună! am zis, îndreptându-mă spre filtrul de cafea, în timp ce el scotea laptele din frigider. S-ar zice că e încă o ocazie să cumpărăm o siclă de șampanie.

— Nici vorbă, mă luă el în răspăr. În nici un caz acum, cu tot ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— Păi și ce altceva am putea să mai facem? Să ne așezăm frumos în cerc și să ne holbăm unii la alții? Nu se mai poate face nimic. Nathan a murit și, chiar dacă n-ar fi așa, ceea ce mi-a făcut el s-a întâmplat demult, am răspuns, în timp ce-i întindeam o cană aburindă și mă apucam s-o umplu pe cealaltă. Eu sunt pregătită să-i înfund amintirea într-o gaură rece și întunecată și să-l dau cu totul uitării.

— Da, s-a terminat pentru tine, răspunse Cary, care tocmai îmi turna lapte în cafea. Însă pentru tatăl tău e ceva nou. O să vrea să stați de vorbă despre cele întâmplate.

— N-o să vorbesc despre asta cu tata. N-o să mai vorbesc niciodată despre asta.

— S-ar putea ca lui să nu-i convină.

M-am întors spre Cary, sprijinindu-mă de blat, cu cana în mână.

— El are nevoie doar să vadă că sunt în regulă. Nu are nici o legătură cu el. Are legătură doar cu mine, iar eu supraviețuiesc. Și încă destul de bine, așa am impresia.

El amesteca în cafea, cu o expresie gânditoare.

— Da, așa e, zise după câteva clipe. Ai de gând să-i spui despre iubitul tău misterios?

— Nu e un mister. Pur și simplu nu pot să vorbesc despre el, iar asta nu are nici o legătură cu prietenia noastră. Am încredere în tine, te iubesc și mă bazez pe tine, cum am făcut-o întotdeauna.

Ochii lui verzi mă țintuiau, din spatele cănii de cafea.

— Nu prea s-ar zice.

— Ești prietenul meu cel mai bun. Când o să fiu bătrână și o să am părul alb, tu o să fii tot cel mai bun prieten al meu. Faptul că nu vorbesc despre tipul cu care sunt acum n-o să schimbe asta.

— Și cum să nu simt că n-ai încredere în mine? Ce mare scofală e cu tipul ăsta, dacă nu poți nici măcar să-mi spui cum îl cheamă sau ceva pe acolo?

Am oftat și i-am pus pe tavă o jumătate de adevăr.

— Nici măcar nu știu cum îl cheamă.

Cary încremeni, holbându-se la mine.

— Îți bați joc de mine.

— Nu l-am întrebat niciodată cum îl cheamă.

Așa cum se întâmplă cu toate răspunsurile evazive, și acesta implora parcă să fie explorat. Cary mă privi lung.

— Și eu n-ar trebui să fiu îngrijorat?

— Deloc. Eu mă simt foarte bine în situația asta. Amândoi obținem ceea ce vrem și el ține la mine.

Cary mă studia.

— Și cum îl strigi când ajungi la orgasm? Trebuie să zici tu ceva, dacă chiar este bun la pat. Și presupun că e, din moment ce este clar că nu ajungeți să stați de vorbă, ca să vă și cunoașteți.

— Ăăă... Întrebarea mă blocase. Cred că zic doar „O, Doamne!”

Cary începu să râdă, dându-și capul pe spate.

— Tu cum te descurci, făcând slalom printre două relații? l-am întrebat.

— Mi-e bine, răspunse el, băgându-și o mână în buzunar și legănându-se pe călcâie. Cred că Tat și Trey sunt relația cea mai apropiată de monogamie în care m-am aflat vreodată. Până acum, pentru mine, merge.

Tot acest aranjament mi se părea fascinant.

— Ți-ai făcut vreodată griji că o să rostești numele greșit când îți dai drumul?

— Nu, răspunse el, cu ochii verzi scânteind. Pur și simplu, le zic la amândoi „iubire”.

— Cary! Am clătinat din cap; era incorigibil. Ai de gând să-i faci cunoștință lui Trey cu Tatiana?

El ridică din umeri.

— Nu cred că e ideea cea mai bună.

— Nu?

— Tatiana e o javră, în zilele ei cele mai bune, iar Trey e pur și simplu un tip de treabă. Nu e

o combinație nemaivăzută în agenda mea.

— Mi-ai spus o dată că nu-ți place prea mult de Tatiana. S-a schimbat ceva?

— Așa e ea, răspunse el, evaziv. Nu mă deranjează.

Era rândul meu să mă holbez la el.

— Are nevoie de mine, Eva, spuse el încetișor. Trey mă dorește și cred că mă iubește, însă nu are nevoie de mine.

Puteam să înțeleg asta. Era plăcut uneori să simți că are cineva nevoie de tine.

— M-am prins.

— Și cine zice că pe lume există doar o singură persoană care ne poate oferi totul? pufni el. Nu prea cred că pot înghiți așa ceva. Uită-te la tine și la tipul tău fără nume!

— Poate că o situație din asta, cu amestecuri și combinații, poate să fie în regulă pentru cei care nu sunt geloși. Cu mine însă n-ar merge.

— Da.

Cary își înălță cana. Mi-am ciocnit-o și eu pe a mea de-a lui.

— Deci, șampanie și...?

— Hmm... făcu el, strâmbând gânditor din buze. Tapas?

— Vrei să-l scoți pe tata în oraș?

— E o idee proastă?

— E bestială, dacă îl putem convinge, am zâmbit eu. Cary, ești cel mai tare!

El îmi făcu cu ochiul; acum mă simțeam ceva mai liniștită.

În viața mea, totul părea că se clatină, și mai ales relațiile cu oamenii care îmi erau cei mai dragi. Mi-era greu să fac față acestor situații, pentru că mă bazam pe ei să mă țină în stare de funcționare. Dar poate că, atunci când totul se va fi așezat, aveam să fiu și eu ceva mai puternică. Mai capabilă să stau mai bine pe propriile picioare. Și, dacă așa avea să fie, însemna că toate problemele, toate chinurile mele nu au fost în zadar.

— Vrei să-ți aranjez părul? mă întrebă Cary.

Am dat din cap.

— Chiar te rog!

Când am ajuns la serviciu, am fost dezamăgită să văd că Megumi părea foarte nefericită. Abia dacă a reușit să-mi facă semn cu mâna când mi-a deschis, după care s-a prăbușit la loc pe scaun.

— Fată dragă, trebuie să-l tragi pe dreapta pe Michael, i-am spus. Nu-ți face deloc bine.

— Știu, răspunse ea, dându-și pe spate șuvițele mai lungi ale tunsorii ei bob asimetrice. O să mă despart de el data viitoare când îl văd. Nu mai am nici o veste de la el de vineri încoace și cred că o s-o iau razna tot întrebându-mă dacă nu cumva s-a cuplat cu cineva la petrecerea aia de burlaci.

— Bleah!

— Da, știu! Pur și simplu, nu-i deloc cea mai tare chestie să-ți faci griji că tipul cu care te culci a ajuns să și-o tragă cu alta.

Remarca ei mi-a adus în minte conversația pe care o avusesem cu Cary.

— Eu și înghețata Ben and Jerry suntem la un telefon distanță. Dă o strigare dacă ai nevoie de noi!

— Ăsta e secretul tău? râse ea, scurt. Cu ce aromă te-ai tratat, ca să scapi de Gideon Cross?

— N-am scăpat încă de el, am recunoscut eu.

Ea dădu din cap, cu înțelegere.

— Știam. Dar te-ai distrat sâmbătă, nu-i așa? Și, apropo, tipul e un idiot. Într-o zi, o să-și dea și el seama și o să vină târâș înapoi la tine.

— A sunat-o pe mama în weekend, am mărturisit cu voce joasă, aplecându-mă peste biroul ei. A întrebat-o de mine.

— Uau! Megumi se aplecă și ea spre mine. Ce-a zis?

— Nu știu amănuntele.

— O să te întorci la el?

— Habar n-am, am ridicat eu din umeri. Depinde cât de eficient se ploconește.

— Chiar că! zise ea, bătând palma cu mine. Apropo, îți stă bestial părul.

I-am mulțumit și m-am îndreptat spre biroul meu, pregătindu-mi în minte cererea de a mă învoi de la serviciu dacă mă suna tata. Abia trecusem de colț, la capătul coridorului, când am dat nas în nas cu Mark, care avea un zâmbet cât toate zilele pe față.

— O, Doamne! M-am oprit brusc. Arăți nebunește de fericit. Lasă-mă să ghicesc! Te-ai logodit!

— Da!

— Uraa! am exclamat, aruncându-mi geanta și punga pe jos, ca să bat din palme. Mă bucur atât de mult pentru tine! Felicitări!

El se aplecă să-mi culeagă lucrurile de pe jos.

— Hai la mine în birou!

Îmi făcu semn s-o iau înainte și, după ce am intrat, închise ușa de sticlă după noi.

— A fost greu? l-am întrebat, în timp ce mă așezam în fața lui.

— Cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, zise Mark, întinzându-mi lucrurile, după care se aruncă în scaunul lui și începu să se răsucească. Și Steven m-a lăsat să fierb în suc propriu. Îți vine să crezi? A știut tot timpul că aveam de gând să-l cer. Mi-a zis că și-a dat seama după cât eram de întors pe dos.

— Te cunoaște foarte bine, am zâmbit eu.

— Și a mai și așteptat un minut sau două până să-mi răspundă. Și, crede-mă, aveam impresia că au fost câteva ore.

— Chiar că! Prin urmare, toate afirmațiile alea împotriva căsătoriei erau doar de fațadă?

El dădu din cap, cu același zâmbet larg pe chip.

— Când l-am refuzat eu, orgoliul lui a fost rănit, așa că a vrut să mi-o plătească un pic. A zis că a știut mereu că o să ajung în cele din urmă la asta. Și voia să mă facă să pun osul la muncă atunci când aveam să-l cer.

Ăsta era exact genul lui Steven, care era un tip pus pe șotii și foarte sociabil.

— Și unde ai pus întrebarea?

Mark începu să râdă.

— N-aveam cum s-o fac într-un loc unde să avem și atmosferă, nu? În vreun restaurant, la lumina lumânărilor, sau într-un bar drăguț și întunecat, după spectacol. Nu, a trebuit să aștept până când ne-a adus acasă limuzina, la sfârșitul serii; eram amândoi în fața casei, și știam că aveam să pierd ocazia. Așa că am trântit-o pur și simplu, în mijlocul străzii.

— Mie mi se pare chiar romantic.

— Cred că *tu* ești o romantică, veni replica lui.

— Cui îi pasă de vin și de trandafiri? Oricine poate să facă asta. Dar să-i arăți cuiva că nu poți trăi fără el? Asta da, e romantic.

— Ai pus punctul pe i, ca de obicei.

Am suflat, în glumă, peste unghii și mi le-am frecat de tricou, zicând:

— Ce pot să spun?

— O să-l las pe Steven să-ți povestească totul amănunțit miercuri, la prânz. A spus deja povestea de atât de multe ori până acum, încât deja a făcut un rol din asta.

— Abia aștept să-l văd. Mă bucur atât de mult pentru voi!

Oricât ar fi fost Mark de încântat, eram sigură că Steven se suia pe pereți de fericire. Antreprenorul acela mare și roșcat avea o personalitate la fel de vibrantă ca și părul lui roșcat strălucitor.

— Vrea să te agațe ca s-o ajuți pe Shawna la pregătiri, știi asta, nu? zise Mark, sprijinindu-se cu coatele pe masă. În afară de sora lui, recrutează toate femeile pe care le cunoaștem. Bag mâna-n foc că totul va fi o adevărată nebunie.

— Pare tare amuzant!

— Așa spui acum, mă avertiză el, cu ochii sclipind. Hai să ne luăm o cafea și să ne începem și noi săptămâna, ce zici?

M-am ridicat în picioare.

— Uite, nu-mi place deloc că trebuie să-ți zic așa ceva, dar tata vine de urgență în oraș săptămâna asta. Nu știu prea bine când ajunge. Ar putea să fie azi. Trebuie să-l iau de la aeroport și să-l ajut să se instaleze.

— Ai nevoie de ceva timp?

— Numai cât să-l văd ajuns la mine acasă. Cel mult câteva ore.

Mark dădu din cap, aprobator.

— Ai zis că vine de urgență. Lucrurile sunt în regulă?

— O să fie.

— OK. Nu e nici o problemă să pleci când ai nevoie.

— Mulțumesc.

În timp ce-mi lăsam lucrurile pe birou, m-am gândit – pentru a milioana oară – cât de mult îmi plăceau slujba și șeful meu. Înțelegeam cât de tare dorea Gideon să fiu aproape de el și apreciam enorm viziunea lui despre noi, construind ceva împreună, dar slujba mea mă ajuta să evoluez ca persoană. Nu voiam să renunț la asta, nu voiam să ajung să-i port pică dacă avea să mă tot îmboldească s-o fac. Trebuia să găsesc un argument pe care Gideon să-l accepte.

Și am început să mă gândesc la asta în timp ce mă îndreptam împreună cu Mark spre bucătăria de serviciu.

Cu toate că Megumi nu-i dăduse încă papucii lui Michael, am scos-o la prânz într-un restaurant cu delicatese din apropiere, unde aveau niște gustări delicioase și o selecție foarte bună de înghețată Ben and Jerry. Eu am ales sortimentul Chunk Monkey, ea s-a oprit la Cherry Garcia, și amândouă ne-am savurat desertul răcoritor în mijlocul acelei zile caniculare.

Stăteam în spate, la o masă micuță de fier, pe care tronau resturile prânzului nostru. Restaurantul nu era la fel de aglomerat la ora prânzului ca alte restaurante și terase din zonă, iar asta

ne convenea de minune la amândouă. Puteam să stăm de vorbă fără să ridicăm vocea.

— Mark e în al nouălea cer, spuse ea, lingându-și lingurița.

Purta o rochie de culoare lime, care se potrivea de minune cu tenul ei palid și părul negru. Megumi recurgea mereu la culori și stiluri îndrăznețe. O invidiam pentru cât de bine reușea să combine totul.

— Știu, am zâmbit. E tare bine să vezi pe cineva în culmea fericirii.

— Fericire lipsită de orice vină. Nu cum este înghețata asta.

— Ei, și ce înseamnă un pic de vinovăție, din când în când?

— Un fund mare?

— Mersi că mi-ai adus aminte că trebuie să mă duc la sală azi, am bodogănit eu. N-am mai făcut sport de câteva zile.

„Asta dacă nu mai pun la socoteală gimnastica din pat..."

— Cum reușești să-ți păstrezi motivația? se interesă ea. Eu știu că ar trebui să mă duc, dar găsesc mereu un pretext să n-o fac.

— Și îți păstrezi silueta și fără asta? Am clătinat din cap. Mi se face rău când te aud!

Ea zâmbi într-un colț al gurii.

— La ce sală te duci?

— Fac cu schimbul, între o sală obișnuită de sport și un studio de Krav Maga din Brooklyn.

— Te duci înainte de serviciu sau după?

— După. Nu sunt genul care se scoală de dimineață, i-am zis. Sunt prietenă bună cu somnul.

— Te-ar deranja dacă aș veni și eu din când în când? Nu prea cred că la Krav aia, ci la sală. Tu unde te duci?

Tocmai înghițeam o bucățică de ciocolată, pregătindu-mă să răspund, când am auzit un telefon sunând.

— Ai de gând să răspunzi? mă întrebă Megumi, făcându-mă să-mi dau seama că era telefonul meu.

Era telefonul cu cartelă. De aceea nu-l recunoscusem. L-am scos în grabă și am răspuns pe nerăsuflate.

— Alo!

— Îngeraș!

Am savurat o clipă tonul aspru al lui Gideon.

— Bună! Ce mai faci?

— Avocații mei tocmai m-au anunțat că poliția s-ar putea să aibă un suspect.

— Ce? Mi s-a oprit inima în loc, iar stomacul a început să se revolte, vrând să scape de prânzul luat. O, Doamne!

— Nu sunt eu.

Nu mai știu cum m-am întors la birou. Când Megumi m-a întrebat cum se numea sala de sport, a trebuit să repete întrebarea de două ori. Eram cuprinsă de o teamă atât de mare, cum nu mai simțisem niciodată. Era mai rău ca oricând când te temeai pentru o persoană iubită.

Oare cum naiba puteau polițiștii să bănuiască pe altcineva?

Aveam sentimentul îngrozitor că nu făceau decât să încerce să-l scoată din vizuină pe Gideon. Să mă scoată pe mine. Și, dacă ăsta era scopul, le ieșise foarte bine. Cu mine, cel puțin, Gideon păruse calm și liniștit în timpul scurtei noastre conversații. Îmi spusese să nu fiu supărată,

că dorise doar să mă avertizeze că polițiștii puteau să revină cu alte întrebări. Sau poate că nu.

Doamne, Dumnezeule! M-am întors încetișor la biroul meu, cu nervii întinși la maximum. Mă simțeam de parcă aș fi dat pe gât o oală întreagă de cafea. Îmi tremurau mâinile și inima îmi bătea înfiorător de tare.

M-am așezat la birou și am încercat să mă apuc iar de lucru, dar nu reușeam să mă concentrez. Stăteam cu ochii ațintiți la monitor, însă nu vedeam nimic.

Ce însemna că poliția avea un suspect care nu era Gideon? Ce urma să facem? Nu puteam să permitem ca un om nevinovat să meargă la închisoare. Cu toate astea, în mintea mea, o voce îmi șoptea că Gideon urma să scape de acuzare, dacă altcineva avea să fie acuzat de crimă.

În clipa în care gândul acesta își făcu loc în conștiința mea, am simțit că-mi vine să vomit. Privirea mi se îndreptă spre fotografia tatălui meu. Era în uniformă, lângă mașina lui, arătând uluitor de bine.

Eram atât de amețită, atât de înspăimântată!

Am tresărit când telefonul meu începu să vibreze pe birou. Ecranul îmi afișa numărul și numele tatei. Am răspuns în grabă.

— Salut! Unde ești?

— În Cincinnati. Schimb avioanele.

— Stai puțin, să notez detaliile zborului! am zis, înhățând un pix, și am scris detaliile pe care mi le dădea. Voi fi la aeroport când aterizezi. Abia aștept să te văd.

— Da... Eva. Draga mea! oftă el, din greu. Ne vedem curând.

Apoi închise. Tăcerea care urmă era asurzitoare. Mi-am dat seama că sentimentul cel mai puternic pe care îl încerca era acela de vinovăție. Vina îi schimba vocea și mă umplea pe mine de durere.

M-am ridicat și m-am dus la Mark în birou.

— Tocmai m-a sunat tata. Avionul lui aterizează pe aeroportul La Guardia peste vreo două ore.

El ridică ochii spre mine, apoi se încruntă îngrijorat, cercetându-mă din priviri.

— Atunci, du-te acasă, pregătește-te și du-te să-l întâmpini!

— Mersi.

Acest simplu cuvânt trebuia să fie de ajuns. Mark părea să priceapă că nu vreau să mai zăbovesc la discuții.

În taxiul care mă ducea spre casă, mi-am scos mobilul cu cartelă și am trimis un scurt mesaj: „Plec peste o oră să-l iau pe tata. Poți vorbi?”

Voiam să știu ce crede Gideon... cum se simțea. Eram dărâmată și nu știam ce să mă fac.

Când am ajuns acasă, mi-am pus o rochie simplă, deschisă la culoare, și o pereche de sandale. Am răspuns la un mesaj de la Martin, zicându-i că, într-adevăr, sâmbătă fusese o seară excelentă și că ar trebui s-o mai repetăm. Am mai verificat o dată bucătăria, asigurându-mă că toate mâncărurile favorite ale tatei, pe care le cumpărasem, erau exact acolo unde le pusesem. M-am mai uitat o dată prin camera de oaspeți, deși o pregătisem cu doar o zi înainte. Apoi am intrat pe net și am verificat unde se afla avionul tatei.

Gata. Acum îmi rămânea destul timp s-o iau razna de grijă.

Am făcut o căutare pe Google după „Corinne Giroux și soțul ei”, uitându-mă mai ales la imagini.

Am descoperit așa că Jean-François Giroux era un tip foarte arătos. De fapt, chiar foarte

sexy. Nu la fel de sexy ca Gideon, dar cine se putea compara cu el? Gideon se încadra într-o categorie cu totul aparte, dar și după Jean-François puteai să întorci capul; avea părul negru și ondulat și ochii de un verde pal, ca de jad. Era bronzat și purta un barbișon care îl prindea de minune. Făcea un cuplu bestial împreună cu Corinne.

Telefonul mobil începu să sune. Am sărit în picioare în grabă, împiedicându-mă de măsuța de cafea când m-am repezit să-l iau. L-am smuls din geantă și am răspuns:

— Alo?

— Sunt alături, zise Gideon. N-am prea mult timp.

— Vin acum.

Mi-am înhățat geanta și am ieșit. Una dintre vecinele mele tocmai își descuia ușa, așa că i-am zâmbit politicos și distant, prefăcându-mă că aștept liftul. În clipa în care a intrat la ea în apartament, m-am repezit spre ușa lui Gideon, care s-a deschis înainte să-mi pot folosi cheia.

Gideon m-a întâmpinat în blugi și tricou, cu o șapcă pe cap. M-a luat de mână și m-a tras înăuntru, aruncându-și șapca de pe cap, înainte să-și lipească buzele de ale mele. Sărutul lui era surprinzător de dulce, iar buzele puternice erau moi și calde.

Mi-am lăsat geanta să cadă și mi-am încolăcit brațele în jurul lui, cuibărindu-mă la pieptul său. Faptul că simțeam cât e de puternic era de ajuns să-mi calmeze într-atât teama, încât să pot respira adânc.

— Bună, șopti el.

— Nu trebuia să vii acasă.

Nici nu mă puteam gândi în ce hal îi bulversase ziua treaba asta. Să-și schimbe hainele, să se ducă acasă și înapoi...

— Ba da. Ai nevoie de mine, răspunse el, mângâindu-mă pe spate, după care se dădu înapoi ca să se uite la mine. Eva, nu-ți face probleme din cauza asta! O să mă ocup eu de tot.

— Cum?

Ochii albaștri îi erau senini și avea o expresie încrezătoare pe chip.

— În clipa asta, aștept mai multe informații. Pe cine suspectează? De ce îl suspectează? Sunt destule șanse ca lucrurile să iasă bine. Știi asta.

Îl priveam întrebătoare.

— Și dacă nu ies?

— Dacă o să las pe cineva să plătească pentru crima pe care am comis-o? zise el, strângând din dinți. Asta te întrebi?

— Nu, am răspuns, mângâindu-i ușor fruntea. Știu că n-o să accepți una ca asta. Mă întreb doar în ce fel o să împiedici așa ceva.

El se încruntă și mai tare.

— Eva, îmi ceri să prevăd viitorul. Nu pot s-o fac. Trebuie doar să ai încredere în mine.

— Am, i-am zis cu convingere. Dar tot sunt speriată. Nu pot să nu fiu înspăimântată.

El îmi mângâie ușor buza de jos cu degetul mare.

— Știu. Și eu sunt îngrijorat. Detectivul Graves este o femeie foarte inteligentă.

Observația lui răsună ca un ecou în mine.

— Ai dreptate. Asta mă face să mă simt mai bine.

N-o cunoșteam pe Shelley Graves. N-o cunoșteam cu adevărat. Dar, în puținele dăți în care o întâlnisem, mă izbise faptul că era inteligentă și avea foarte mult bun-simț. N-o luasem în calcul, deși ar fi trebuit. Era ciudat că mă aflam într-o situație în care, în același timp, mă temeam de felul

ei de-a fi și o admiram totodată.

— E totul pregătit pentru tatăl tău?

Amintirea acestui fapt îmi readuse o parte din temeri.

— Totul e pregătit. Numai eu, nu.

Privirea lui se îmblânzi.

— Ai vreo idee despre cum o să te descurci cu el?

— Cary s-a întors azi la lucru, așa că o să sărbătorim cu șampanie și pe urmă luăm cina în oraș.

— Crezi că e pregătit pentru asta?

— Nu știu dacă eu sunt pregătită, am recunoscut. E ca naiba să fac planuri să bem șampanie și să mă plimb de colo-colo în timp ce se întâmplă toate astea. Dar ce altceva aș putea să fac? Dacă tata nu vede că sunt în regulă, n-o să poată trece peste ceea ce a aflat despre Nathan. Trebuie să-i arăt că tot ceea ce e urât e acum de domeniul trecutului.

— Și trebuie să mă lași pe mine să mă ocup de restul, mă mustră el. Eu o să am grijă de tine, de noi. Tu concentrează-te doar pe familia ta, o vreme.

M-am dat un pas înapoi, l-am luat de mână și l-am tras spre canapea. Era ciudat să-l văd acasă așa devreme, după ce plecase la lucru. Faptul că zăream pe fereastră soarele după-amiezii, care poleia orașul, mă făcea să mă simt straniu, ceea ce întărea și mai mult ideea că noi furam timp ca să putem fi împreună.

M-am așezat pe canapea, picior peste picior, privindu-l în timp ce se așeza lângă mine. Noi doi ne asemănam în multe feluri, în special în privința trecutului. Oare Gideon trebuia și el să scoată totul la lumină cu familia lui? Oare de asta avea nevoie ca să se vindece complet?

— Știu că trebuie să te întorci la lucru, am zis, dar mă bucur că ai venit acasă pentru mine. Ai dreptate – aveam nevoie să te văd.

El îmi duse mâna la buze.

— Știi când se întoarce tatăl tău în California?

— Nu.

— Oricum, programarea mea de mâine la doctorul Petersen ar fi făcut să nu ne vedem decât seara, foarte târziu, spuse Gideon, cu un zâmbet slab. O să găsim noi o cale să fim împreună.

Să fie aproape de mine... să-l ating... să-l văd zâmbind... să aud acele cuvinte... Puteam să trec peste orice, atâta timp cât era lângă mine, după o zi prea lungă.

— Pot să am cinci minute? l-am întrebat.

— Poți să ai tot ce vrei, îngeraș, răspunse el blând.

— Numai atât.

M-am dat mai aproape și m-am sprijinit de el. Îmi cuprinse umerii cu brațul, iar mâinile ni se împletiră în poală. Formam astfel un cerc perfect. Nu la fel de strălucitor ca inelele pe care le aveam pe degete, dar la fel de neprețuit.

După o clipă, am simțit cum și el se lasă pe mine, oftând.

— Și eu aveam nevoie de asta.

L-am îmbrățișat și mai strâns.

— E în regulă să ai nevoie de mine, campionule.

— Aș vrea să am un pic mai puțină nevoie de tine. Măcar cât să devină suportabil.

— Păi, atunci, unde mai e distracția?

Râsul lui ușurel mă făcu să mă îndrăgostesc și mai mult de el.

Gideon avusese dreptate cu noua lui mașină. În timp ce mă uitam cum băiatul de la parcare oprește Aston Martinul DB9, zvelt, de un gri metalizat, în fața mea, m-am gândit că e foarte aproape de imaginea lui Gideon pe roți. Era sex cu pedală de acccelerație; atât de plină de eleganță, că aproape mă umplea de dorință sexuală.

Și eram tare speriată să o conduc.

Să conduci în New York nu avea nici o legătură cu condusul în California de Sud. Am șovăit înainte să iau cheile de la băiatul cu papion, cântărind în minte dacă n-ar fi mai înțelept să chem un taxi.

Brusc, telefonul cu cartelă începu să sune. L-am scos în grabă.

— Alo?

— Fă-o și gata! îmi comandă ademenitor Gideon. Nu-ți mai face griji și treci la volan!

M-am răsucit, uitându-mă în jur după camerele de luat vederi. Mă cuprinsese un fior de plăcere, căci puteam *să simt* privirea lui Gideon ațintită asupra mea.

— Ce faci?

— Îmi doresc să fi fost cu tine. Mi-ar plăcea să te întind pe capotă și să ți-o trag încet de tot. Să te pătrund adânc de tot. Să probăm un pic amortizoarele alea. Mmm, ce mi s-a sculat!

Și eu mă udasem. Aș fi putut să-l ascult la nesfârșit; îmi plăcea la nebunie vocea lui.

— Sunt speriată să nu-ți lovesc mașinuța asta atât de frumoasă.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de mașină; mă interesează doar siguranța ta. Poți să zgârii tot ce vrei, numai nu te răni!

— Dacă asta trebuia să mă liniștească, să știi că n-a mers.

— Am putea să facem sex la telefon până te aduc la orgasm – asta ar trebui să meargă.

M-am uitat cercetător la oamenii care se ocupau de parcare și care se prefăceau că nu mă privesc.

— Nu cumva ar trebui să fiu îngrijorată în legătură cu ce te-a făcut să fii atât de excitat în timpul scurt care a trecut de când am fost cu tine?

— Mă excită gândul la tine conducând un DB9.

— Acum te excită? am replicat, ascunzându-mi un zâmbet. Adu-mi și mie aminte, care dintre noi are un fetiș legat de mijloacele de transport?

— Urcă-te la volan, mă îndemnă el. Închipuie-ți că eu stau pe locul din dreapta. Cu mâinile între picioarele tale. Cu degetele înfipte în pizdulicea ta moale și umedă.

M-am apropiat de mașină, cu picioarele tremurânde, și am șoptit:

— Cred că de fapt îți dorești să mori.

— Mi-aș scoate-o și mi-aș freca-o în timp ce fac sex cu tine cu degetele, ca să ne simțim amândoi bine, excitați.

— Lipsa de respect pe care o manifești față de tapițeria acestei mașini este strigătoare la cer.

M-am așezat pe scaunul șoferului și am petrecut un minut încercând să-mi dau seama cum să fac vehiculul să se miște. Glasul lui răsună prin sistemul de sonorizare al mașinii.

— Cum ți se pare?

Evident, trebuia să-mi închipui că el conectase telefonul meu cu cartelă la Bluetooth-ul

mașinii. Gideon se gândea mereu la toate.

— Foarte scumpă, am răspuns. Ești nebun dacă mă lași să conduc așa ceva.

— Sunt nebun după tine, veni replica lui, făcându-mă să mă înfior de plăcere. Ai pe GPS programarea pentru La Guardia.

Mă simțeam foarte bine să văd că venirea acasă îi îmbunătățise atât de mult dispoziția. Știam prea bine ce simțea. Însemna enorm pentru mine să văd că și el simte la fel.

Am luat GPS-ul, după care am apăsat pe buton, ca să-l activez.

— Știi ce, campionule? Aș vrea să ți-o sug în timp ce conduci chestia asta. Să pun o pernă pe consola asta centrală și să ți-o sug pe kilometri întregi.

— O să te fac să pui în practică ideea asta. Spune-mi cum ți se pare mașina.

— Elegantă. Puternică, am zis, făcându-le cu mâna gardienilor din parcare, în timp ce ieșeam din garajul subteran. Reacționează foarte repede.

— Exact ca tine, șopti el. Evident însă, tu ești favorita mea la călărit.

— O, ce drăguț, iubitule! Și tu ești joystickul meu preferat, am răspuns, în timp ce intram cu grijă în trafic.

— Ar fi cazul să fiu unica ta jucărie, râse el.

— Dar eu nu sunt singura pe care o călărești, am replicat, peste măsură de încântată în acel moment, pentru că știam că mă supraveghează, că are grijă să mă simt în largul meu. Când eram în California, să merg cu mașina fusese pentru mine sinonim cu a respira, însă de când mă mutasem la New York, nu mă mai atinsesem de volan.

— Tu ești singura care îmi place goală, răspunse el.

— Atunci ești de-a dreptul norocos, pentru că eu sunt foarte posesivă.

— Știu. Glasul îi era plin de o satisfacție masculină.

— Unde ești?

— La serviciu.

— Sunt sigură că te ocupi de mai multe lucruri în același timp.

Am apăsat pe accelerație, rugându-mă, în timp ce schimbam benzile.

— Ce mai contează puțină distragere a atenției ca s-o liniștești pe prietena ta, în timp ce te ocupi cu dominarea mondială a lumii entertainmentului?

— Pentru tine, aș face să stea pământul în loc.

Afirmația asta cam naivă mă impresionă, în mod ciudat.

— Te iubesc.

— Ți-a plăcut replica, nu?

Am zâmbit larg, amuzată și încântată de simțul umorului pe care îl dovedea.

Eram mai mult decât conștientă de tot ce mă înconjura. În toate direcțiile, erau semne care interziceau totul. Să conduci prin Manhattan era o călătorie rapidă spre nicăieri.

— Nu pot s-o iau nici la stânga, nici la dreapta. Cred că mă îndrept spre tunelul Midtown. S-ar putea să te pierd.

— N-o să mă pierzi niciodată, îngeraș, promise el. Oriunde te-ai duce și oricât de departe, o să fiu aici, cu tine.

În clipa când l-am zărit pe tata, în zona de recuperare a bagajelor de la aeroport, mi-am pierdut toată încrederea în mine pe care mi-o insuflase Gideon de când plecasem de la serviciu. Tata părea secătuit, bântuit, avea ochii înroșiți și era neras.

În timp ce mă îndreptam spre el, am simțit că îmi dau lacrimile, dar am clipit, ca să le alung, căci eram hotărâtă să-l întăresc pe el. Am deschis brațele, iar el și-a lăsat jos geanta de voiaj, strângându-mă atât de puternic, că nu mai puteam să respir.

— Bună, tati, am zis, cu un tremur în glas pe care speram că n-o să-l observe.

— Eva! Își lipise buzele cu putere de tâmpla mea.

— Pari obosit. Când ai dormit ultima oară?

— Am dormit după ce am plecat din San Diego.

Se dădu apoi înapoi, privindu-mă cu ochii lui cenușii, la fel ca ai mei. Se uita cercetător la mine.

— Ai și alte bagaje?

El clătină din cap, fără să mă piardă din ochi.

— Ți-e foame? l-am întrebat.

— Am ronțăit ceva în Cincinnati, răspunse și, în sfârșit, se aplecă să-și ia geanta de pe jos. Dar dacă ție ți-e foame...?

— Nu. E-n regulă. Dar mă gândeam că am putea să-l scoatem pe Cary în oraș, să luăm cina, dacă ai chef. Azi s-a întors la lucru.

— Cum să nu!

Apoi se opri, cu geanta în mână, părând puțin cam pierdut, nesigur pe el.

— Tati, sunt în regulă.

— Eu nu. Vreau să lovesc pe cineva și n-am pe nimeni de cotonogit.

Asta mi-a dat o idee. L-am luat de mână și am început să ne îndreptăm spre ieșirea din aeroport.

— Nu-ți uita gândul ăsta!

Capitolul 12

— Chiar că-l pune pe Derek la treabă, observă Parker, în timp ce-și ștergea transpirația de pe cap cu un prosop.

M-am întors să mă uit și l-am văzut pe tata care se lupta cu un instructor care era de două ori cât el; și tata nu era deloc mărunt. La peste 1,80 m înălțime, cântărind mai bine de 90 de kilograme, numai mușchi, Victor Reyes era un adversar formidabil. În plus, îmi spusese că vrea să vadă și el ce e cu Krav Maga, după ce-i vorbisem de interesul meu pentru asta, și se părea că așa și făcuse, căci știa deja niște mișcări.

— Mulțumesc că i-ai permis să vină.

Parker se uită la mine cu o privire încrezătoare și calmă. Mă învățase mult mai mult decât cum să mă apăr singură. Mă învățase și să mă concentrez pe pașii pe care îi aveam de făcut, nu pe teama pe care o simțeam.

— În general, aș zice că o sală de curs nu e locul potrivit unde să-ți descarci furia, zise el, însă Derek avea nevoie de provocarea asta.

Deși nu scosese un cuvânt, puteam simți în aer întrebarea nerostită. Am hotărât că lucrul cel mai bun este să răspund, din moment ce Parker îmi făcea o favoare, permițându-i tatălui meu să-i monopolizeze colegul instructor.

— Tocmai a aflat că cineva mi-a făcut rău, cu mult timp în urmă. Acum este mult prea târziu ca să mai facă ceva și trece prin clipe grele din cauza asta.

El se aplecă și luă o sticlă de apă care se afla lângă salteaua de antrenament. După câteva clipe, spuse:

— Am și eu o fată. Îmi închipui ce simte.

Înainte să înceapă să bea, se uită la mine, și am văzut înțelegerea în ochii lui umbriți de gene negre, ceea ce m-a ajutat să-mi dau seama că-l adusesem pe tata în locul potrivit.

Parker era un om senin, avea un zâmbet fermecător și era sincer într-un mod pe care îl întâlnisem rareori. Numai că avea ceva în felul lui de-a fi care îi avertiza pe ceilalți să aibă grijă cum se poartă. Oricine putea să-și dea seama că ar fi o prostie să încerci să scoți ceva cu forța de la el. Cunoașterea profundă a lucrurilor de care dădea dovadă era la fel de evidentă ca și tatuajele sale tribale.

— Așa că l-ai adus aici, spuse el, ca să-l ajuți să se antreneze și să vadă că te ocupi și singură de protecția ta. Bună idee!

— Nu știu ce altceva să mai fac, i-am mărturisit.

Studioul lui Parker se afla într-o zonă reamenajată din Brooklyn. Era un fost depozit, iar cărămida aparentă și ușile uriașe, culisante făceau și mai pregnantă atmosfera de eleganță dură. Era un loc unde mă simțeam în largul meu și capabilă să-mi asum răspunderea.

— Am eu câteva idei, zâmbi el, arătându-mi salteaua cu capul. Hai să-i arătăm ce poți să faci!

— Hai! am zis, aruncându-mi prosopul peste sticla de apă.

Când am ajuns în garajul subteran din clădirea mea, nu se vedea prin preajmă nici unul dintre oamenii în uniformă care se ocupau de parcare, iar asta mi-a convenit, căci, oricum, voiam să

fac chiar eu onorurile. M-am strecurat cu Astonul într-un spațiu liber și am oprit.

— Bestial! Chiar lângă lift!

— Văd și eu, zise tata. Asta e mașina ta?

Mă așteptasem la întrebarea asta.

— Nu. E a unui vecin.

— Prietenos vecin, remarcă el, pe un ton sec.

— Un băiat tare dulce. Un Aston Martin. E tot aia, nu? i-am aruncat eu o privire, zâmbind.

Părea tare obosit, epuizat, și nu i se trăgea de la antrenamente. Era epuizat sufletește, iar asta mă omora de-a dreptul. Am oprit motorul, mi-am desfăcut centura și m-am întors să mă uit la el.

— Tati... mă simt ca naiba când te văd în halul ăsta. Nu pot să suport.

El oftă din greu și răspunse:

— Pur și simplu, am nevoie de ceva timp.

— N-aș fi vrut să afli vreodată, am spus, luându-l de mână. Dar o să mă bucur că s-a întâmplat așa, dacă în felul ăsta îl vom uita pe Nathan pentru totdeauna.

— Am citit dosarele.

— O, Doamne! Tati... Am înghițit în sec, căci îmi venise brusc să vomit. Nu vreau să ai lucrurile alea în minte.

— Știam că se întâmplase ceva, spuse el, privindu-mă cu atâta durere în ochi, că mi se făcea rău să mă uit la el. Felul în care a venit Cary lângă tine în clipa în care detectivul Graves a rostit numele lui Nathan... Știam că îmi ascunzi ceva. Și am tot sperat că o să-mi spui.

— Am încercat din răsputeri să-l țin pe Nathan în trecut. Tu erai unul dintre puținele lucruri din viața mea pe care nu le murdărise. Și voiam ca totul să rămână așa.

El mă strânse mai tare de mână.

— Spune-mi adevărul! Ești bine?

— Tată! Sunt aceeași pe care ai venit s-o vezi acum câteva săptămâni. Aceeași fată care a locuit cu tine în San Diego. Sunt *bine*.

— Ai rămas însărcinată... Vocea i se frânsese și din ochi i se scurse o lacrimă.

Am șters-o, fără să dau atenție propriilor lacrimi.

— Și într-o zi o să rămân din nou. Poate nu doar o dată. Poate că o să te târăști de-a bușilea cu nepoții.

— Vino încoace!

Și tata se aplecă peste consola centrală, ca să mă îmbrățișeze. Am rămas astfel mult timp în mașină, plângând amândoi. Dând tot răul afară.

Oare Gideon se uita pe camerele de securitate, sprijinindu-mă în mod tăcut? Mă liniștea să cred că poate așa era.

Cina în oraș nu a fost zgomotoasă, așa cum era de obicei când ieșeam cu Cary și cu tata, dar nu a fost nici mohorâtă cu totul, așa cum mă temusem. Mâncarea era foarte bună, vinul și mai bun, iar Cary scotea din el tot soiul de poante.

— Era mai rea chiar decât Tatiana, spunea el, vorbind despre modelul cu care lucrase în timpul zilei. Îi dădea întruna cu „partea ei bună”, care, apropo, eu cred că era fundul, în momentul când și l-a scos pe ușă.

— Ai lucrat cu Tatiana? l-am întrebat, după care i-am explicat lui tata: E o tipă cu care se vede Cary.

— O, da! făcu Cary, lingându-și vinul de pe buze. De fapt, lucrăm foarte mult împreună. Eu sunt dresorul Tatianei. Ea începe să facă fițe și eu o îmblânzesc.

— Cum... lasă! am zis repede. Nu vreau să știu cum.

— Știi deja, îmi făcu el cu ochiul.

M-am uitat la tata, dându-mi ochii peste cap.

— Dar tu, Victor? se interesă Cary, în timp ce lua o îmbucătură de ciuperci sote. Ai pe cineva?

Tata ridică din umeri.

— Nimic serios.

Asta era alegerea lui. Văzusem cum se purtau femeile în jurul lui – se dădeau peste cap încercând să-i atragă atenția. Tata era foarte sexy, avea un trup uluitor, un chip minunat și o senzualitate latino. Avea pe vino-ncoace la femei și știam că nu e un sfânt, dar nu părea să fi întâlnit niciodată pe cineva care să-l fi prins cu adevărat. Și îmi dădusem de curând seama că era din cauză că mama îl prinsese prima.

— Crezi că o să mai ai vreodată și alți copii? se interesă Cary, luându-mă prin surprindere cu întrebarea lui.

Mă resemnasem cu mult timp în urmă să fiu copil unic. Tata clătină din cap.

— Nu că aș avea ceva împotriva acestei idei, însă Eva este mai mult decât aș fi crezut că o să am vreodată în viață, răspunse el, privindu-mă cu atâta dragoste, că mi se puse un nod în gât. Și e perfectă. E tot ce-aș fi putut spera. Nu prea cred că în inima mea ar mai putea fi loc și pentru altcineva.

— Ei, tati!

Mi-am lăsat capul pe umărul lui, peste măsură de fericită că era cu mine, deși din cel mai urât motiv cu putință.

Când ne-am întors acasă, am hotărât să ne uităm la un film, înainte să încheiem seara. Eu m-am dus în camera mea să mă schimb și acolo am descoperit uimită un minunat buchet de trandafiri albi pe biroul meu. Iar biletul, pe care se lăfăia scrisul îndrăzneț și inconfundabil al lui Gideon, aproape că mă excită.

Mă gândesc la tine, ca întotdeauna.
Și sunt aici.
Al tău, G.

M-am așezat pe pat, strângând biletul la piept, sigură că se gândea la mine în clipa aceea. Era surprinzător să îmi dau seama că se gândise la mine și în fiecare clipă din săptămânile în care fuseserăm separați.

În noaptea aceea, am adormit pe canapea după ce ne-am uitat la *Dredd*. M-am trezit un moment, când m-am simțit luată în brațe și dusă în camera mea, și am zâmbit, adormită, când tata m-a pus în pat ca pe un copil și m-a sărutat pe frunte.

— Te iubesc, tati, am murmurat.

— Și eu te iubesc, draga mea.

A doua zi, m-am trezit înainte să sune ceasul, simțindu-mă bine, așa cum nu mă mai simțisem de ceva vreme. Am lăsat un bilet pe blatul din bucătărie, în care îi spuneam lui tata să mă sune dacă voia să luăm prânzul împreună. Cary știam că lucrează după-amiază.

În taxi, în timp ce mă îndreptam spre slujbă, am răspuns la un SMS al Shawnei, prin care dădea tuturor vestea despre logodna fratelui ei cu Mark.

„Mă bucur tare mult pentru voi toți", i-am răspuns.

„Vezi că te pun în schemă!" veni replica ei.

Am zâmbit, cu ochii la ecran.

„Ce este asta? Se întrerupe semnalul... Nu pot să citesc..."

Când taxiul opri în fața clădirii Crossfire, vederea Bentley-ului parcat lângă trotuar a făcut să mă treacă fiorii deja cunoscuți. După ce am ieșit din mașină, am aruncat o privire spre scaunul din față și, văzându-l pe Angus înăuntru, i-am făcut cu mâna.

El ieși din mașină, punându-și pe cap șapca de șofer. Ca și în cazul lui Clancy, nu ți-ai fi dat seama, privindu-l, că are o armă la subraț, căci părea întru totul în largul lui.

— Bună dimineața, domnișoară Tramell! mă salută el. Cu toate că nu mai era tânăr și părul roșcat îi era vârstat cu multe fire albe, nu m-aș fi îndoit vreodată de capacitatea lui Angus de a-l apăra pe Gideon.

— Bună, Angus! Mă bucur să te văd.

— Arătați absolut încântător azi.

Am aruncat o privire la rochia mea, de un galben pal. O alesesem pentru că era strălucitoare și veselă, adică lăsa exact impresia pe care voiam s-o aibă tata despre mine.

— Mersi! Îți doresc o zi excelentă. Ne vedem mai târziu! am răspuns, îndreptându-mă spre ușile glisante.

Ochii lui de un albastru-deschis mă priveau cu căldură, în timp ce-și ducea mâna la șapcă, în semn de salut.

Când am ajuns sus, am găsit-o pe Megumi arătând ceva mai aproape de felul ei obișnuit. Avea un zâmbet larg, neforțat, iar în ochi îi strălucea luminița pe care mă bucuram s-o regăsesc în fiecare dimineață. M-am oprit la biroul ei.

— Ce faci?

— Bine. Mă întâlnesc cu Michael la prânz și o să pun capăt. Frumos și civilizat.

— Te-ai îmbrăcat absolut mortal, i-am zis, admirându-i rochia de un verde-smarald pe care și-o pusese. Era croită pe corp și avea niște șnururi de piele care îi dădeau un aer exact cât trebuia de îndrăzneț.

Ea se ridică, arătându-mi cizmele care îi ajungeau până la genunchi.

— Ești exact în stilul Kalinda Sharma1, i-am spus. O să se târască în genunchi să nu-l părăsești.

— De parcă mi-ar păsa, pufni ea. Cizmele astea au fost făcute să treacă peste el. Nu m-a sunat până aseară, adică aproape patru zile n-am avut nici o veste. Nu este total nerezonabil, dar acum sunt pregătită să găsesc un tip care să fie nebun după mine. Un tip care să se gândească la mine tot atât de mult cât mă gândesc eu la el și să urască momentele când nu putem fi împreună.

Am încuviințat din cap, cu mintea la Gideon.

— Merită să aștepți până apare unul. Vrei să te salvez cu un telefon în timpul prânzului?

— Nuu, răspunse ea zâmbind, dar mersi.

— Bine. Să-mi spui dacă îți schimbi părerea.

M-am dus la birou și m-am apucat imediat de lucru, hotărâtă să recuperez orele pe care le pierdusem ieri, când plecasem mai devreme. Și Mark avea treabă până peste cap, oprindu-se doar cât să-mi spună că Steven avea un ditamai dosarul plin cu idei de nuntă, pe care le adunase de-a lungul anilor.

— De ce oare nu mă miră? am zis.

— Păi nici n-ar trebui, zâmbi Mark, plin de afecțiune. În tot timpul ăsta, l-a ținut la el la birou, ca să nu știu despre el.

— Ai aruncat o privire?

— Ne-am uitat împreună la tot. Ne-a luat câteva *ore*.

— O să ai parte de nunta secolului, l-am tachinat eu.

— O, da!

Cuvintele lui dezvăluiau ceva exasperare, însă expresia de pe chip îi era atât de fericită, că nu mi-am putut ascunde zâmbetul.

Tata m-a sunat chiar înainte de ora unsprezece.

— Bună, draga mea, zise el, ca răspuns la salutul meu oficial de serviciu. Cum îți merge azi?

— Foarte bine, am spus, lăsându-mă pe speteaza scaunului, ca să mă uit la poza lui pe care o țineam pe birou. Cum ai dormit?

— Ca un buștean. Încă mai încerc să mă trezesc.

— Păi de ce? Fugi înapoi în pat și mai lenevește!

— Voiam să-ți spun că o să sar peste prânz. O să mâncăm mâine. Azi trebuie să stau de vorbă cu mama ta.

— Oh!

Cunoșteam tonul ăsta. Era cel pe care îl folosea când trăgea oamenii pe dreapta, un amestec perfect de autoritate și dezaprobare.

— Uite! N-o să mă bag între voi doi în situația asta. Sunteți amândoi adulți, și eu nu sunt de partea nimănui. Dar trebuie să-ți mărturisesc că mama voia să-ți spună.

— Ar fi trebuit.

— Era singură, am continuat, bătând agitată în covor cu vârful piciorului, trecea printr-un divorț și prin procesul intentat lui Nathan și încerca să mă ajute să-mi revin. Sunt sigură că avea o nevoie disperată de un umăr pe care să se sprijine – știi doar cum e ea. Numai că se cufunda tot mai mult în vinovăție. În clipele acelea, aș fi putut s-o fac să-mi accepte orice și așa am și făcut.

Tata rămăsese tăcut, la celălalt capăt.

— Vreau doar să te gândești la asta când o să vorbești cu ea, am încheiat eu.

— Bine. La ce oră vii acasă?

— Pe la cinci și ceva. Vrei să mergem la sală? Ori la studioul lui Parker?

— Stai să văd în ce ape o să mă scald când mă întorc, răspunse el.

— În regulă. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva! am zis, străduindu-mă să ignor anxietatea pe care o simțeam în legătură cu conversația care urma să aibă loc între părinții mei.

Apoi am închis și m-am întors la lucru, recunoscătoare pentru că-mi ținea gândurile în altă parte.

Când s-a apropiat ora prânzului, am hotărât să iau ceva rapid și să mănânc la birou, în timp

ce lucram. M-am aventurat în căldura ca de saună de la mijlocul zilei și m-am dus la o braserie Duane Reade, de unde am luat niște friptură de vită și o băutură energizantă. De când eram iar împreună cu Gideon, sărisem destul de des peste exercițiile la sală și mă gândeam că ar fi timpul să ispășesc pentru asta.

Când am trecut de ușile rotative de la Crossfire, cântăream în minte dacă e înțelept să-i trimit lui Gideon un bilet cu „Mă gândesc la tine", ceva prin care să-i mulțumesc pentru flori, care făcuseră ca o zi grea să pară ceva mai suportabilă.

Dar atunci am văzut-o pe femeia pe care aș fi preferat să n-o mai văd din nou – Corinne Giroux. Și mai și stătea de vorbă cu iubitul meu, cu palma odihnindu-i-se în mod intim pe pieptul lui. Stăteau în picioare, într-un loc ferit; o coloană îi ținea la adăpost de oamenii care tot intrau și ieșeau prin turnicheții de la securitate. Părul lung și negru al lui Corinne îi ajungea până aproape de mijloc, ca o mantie lucioasă ce-i punea în umbră până și rochia neagră clasică. Și ea, și Gideon erau în profil, așa că nu-i puteam vedea ochii, dar știam că sunt de un acvamarin absolut uluitor. Ea era o femeie frumoasă și, împreună, făceau un cuplu bestial. Și mai ales în momentul acela, amândoi în negru, singura pată de culoare fiind reprezentată de cravata albastră a lui Gideon. Preferata mea.

Gideon întoarse brusc capul și mă zări, ca și cum mi-ar fi simțit privirea ațintită asupra lui. În clipa în care ochii noștri se întâlniră, am simțit cum mă străpungea acea recunoaștere din străfundul sufletelor noastre, atracția aceea primitivă pe care n-o simțisem decât cu el. În cea mai profundă parte a ființei mele, știam că e al meu. O știusem încă din clipa în care îl zărisem pentru prima dată.

Și altă femeie își ținea mâinile pe el.

Ridicasem sprâncenele, ca pentru a întreba în tăcere: ce dracu'? În clipa aceea, Corinne a întors și ea capul în direcția privirii lui. Nu părea prea fericită să mă vadă, stând în mijlocul holului imens și holbându-mă la ei.

A avut noroc că nu m-am dus spre ea și s-o târăsc de păr de lângă el.

După care, l-a prins ușor de bărbie, atrăgându-i iar atenția spre ea, și s-a ridicat pe vârfuri, ca să-l sărute pe buze, iar eu chiar m-am gândit serios să-mi înfig mâna în părul ei. Ba chiar am făcut un pas spre ea.

Gideon și-a dat însă capul înapoi exact în clipa în care ea aproape că-l atinsese cu buzele; a prins-o de mâini și a împins-o departe de el.

Am reușit să-mi țin în frâu nervii, am expirat cu putere și l-am lăsat să se descurce cu ea. Nu puteam să susțin că nu eram geloasă, căci, evident, eram. La urma urmelor, Corinne putea să fie în mod public cu el, iar eu, nu. Dar nu mai simțeam spaima aceea viscerală care mă rosese altădată, nesiguranța aceea îngrozitoare care îmi șoptea că o să-l pierd pe omul pe care-l iubeam mai presus de orice pe lume.

Era ciudat să nu mai fiu panicată. În mintea mea, o voce mă atenționa să nu fiu încă prea încrezătoare, îmi spunea că mai bine m-aș teme, că trebuie să mă apăr de lovituri. Dar, măcar o dată, puteam să nu-i dau ascultare. După ce trăiserăm noi doi împreună, după câte mai aveam de îndurat, după tot ce făcuse pentru mine... era mai greu să nu am încredere decât să mă încred în el.

În ciuda a orice, eram mai puternici decât fuseserăm vreodată.

Am intrat într-un lift, ca să mă întorc la lucru; gândurile îmi zburau la părinții mei. Hotărâsem să iau drept un semn bun faptul că nici mama, nici Stanton nu sunaseră ca să se plângă de tata. Țineam pumnii pentru rezolvarea situației, sperând că, atunci când voi ajunge acasă, să-l

putem lăsa pe Nathan în urmă pentru totdeauna. Eu eram foarte pregătită pentru asta. Mai mult decât gata să încep o nouă etapă a vieții mele, indiferent ce avea să-mi aducă asta.

Liftul încetini și se opri la etajul zece, iar când ușile se deschiseră, am auzit zgomotul puternic și ritmic al unor pickhammer. În fața liftului, din tavan atârnau folii de plastic. Nici nu observasem până atunci că în Crossfire se reconstruiește ceva, așa că m-am înălțat pe vârfuri ca să văd peste cei din fața mea, încercând să arunc o privire.

— Coboară cineva? se interesă tipul care stătea cel mai aproape de ușă, uitându-se peste umăr.

Eu am clătinat din cap, deși nu mi se adresase doar mie. Nimeni altcineva nu se mișcă, așa că am așteptat cu toții să se închidă ușile și să scăpăm de zgomotul construcțiilor.

Dar nici ușile nu se clinteau.

Iar când tipul de lângă panou începu să apese pe butoane, fără nici un rezultat, mi-am dat seama ce se petrecea.

Gideon.

Am zâmbit în sinea mea și am spus:

— Scuzați-mă!

Ocupanții liftului mi-au făcut loc și, împreună cu mine, a mai ieșit un bărbat. Ușile s-au închis în urma noastră și liftul și-a continuat drumul.

— Ce dracu'? zise omul, încruntat, în timp ce se întorcea ca să se uite la celelalte trei lifturi. Era un pic mai înalt decât mine, dar nu cu mult, și purta niște pantaloni de stofă, o cămașă cu mâneci scurte și cravată.

Sunetul ce anunța sosirea altui lift aproape că nu se auzi, din cauza zgomotului pickhammerelor. Când ușile s-au deschis, din el a ieșit Gideon, cu o înfățișare amabilă, hotărâtă și iritată.

Arăta atât de sexy, că mi-aș fi dorit să sar pe el. În plus, trebuia să recunosc că mă excita la maximum să-l văd venind spre mine ca un mascul alfa.

Aș opri lumea în loc pentru tine. Uneori, dădea impresia că el chiar ar fi în stare s-o facă.

Își duse mâna în șold, cu sacoul dat la o parte, ceea ce-i punea în evidență liniile elegante ale costumului. Toate cele trei piese erau negre, cu un luciu subtil, însă inconfundabil foarte scumpe. Până și cămașa era neagră, iar butonii, într-o combinație de onix cu aur, îmi erau foarte cunoscuți.

Era îmbrăcat la fel ca în prima zi când îl întâlnisem. În clipa aceea, îmi dorisem să mă cațăr pe trupul lui sculptural și să fac amor cu el până îmi ies din minți. Și acum, după atâtea săptămâni, tot nu se schimbase nimic.

— Eva, începu el, cu vocea aceea atât de senzuală, că mă excita pe loc. Nu e ceea ce crezi. Corinne a venit pentru că nu-i răspund la telefon...

Mi-am ridicat mâna ca să-l opresc și, făcând asta, am aruncat o privire spre darul lui, minunatul meu ceas de mână, care îmi împodobea cealaltă încheietură.

— Am o jumătate de oră la dispoziție. Aș prefera să ți-o trag, nu să vorbesc despre fosta ta prietenă, dacă nu te deranjează.

El rămase tăcut și nemișcat timp de câteva momente; mă privea lung, încercând să-și dea seama în ce ape mă scald. Puteam să văd cum mintea și trupul lui schimbă vitezele, trecând de la enervare la excitare. Își îngustă apoi ochii, cu privirea încețoșată. Obrajii i se înroșiră ușor și

buzele i se întredeschiseră, respirând grăbit. Parcă i se schimba tot trupul, căci sângele începea să-i fiarbă și mădularul i se întărea; toată sexualitatea lui se trezea, la fel ca o panteră leneșă după somn.

Aproape că puteam simți cum vibrează curentul sexual dintre noi, trezindu-se la viață. Reacționam la asta ca și cum aș fi fost antrenată s-o fac, îmblânzindu-mă și respirând mai repede, cu lăuntrurile zvâcnind, implorându-i atingerea. Agitația din jurul nostru mă excita și mai tare, mărind nerăbdarea cu care îmi bătea inima.

Gideon își scoase telefonul dintr-un buzunar interior al sacoului. Apăsă pe o tastă pentru apelare rapidă, după care duse telefonul la ureche, fără să mă scape din ochi.

— Ajung cu treizeci de minute întârziere. Dacă lui Anderson nu-i convine, reprogramează totul!

Apoi închise, lăsând nepăsător telefonul să-i cadă în buzunar.

— Te vreau cu disperare acum, i-am zis, cu glasul răgușit de dorință.

El se aplecă, își aranjă un pic mădularul, după care se apropie de mine, cu ochii în flăcări.

— Vino!

Și își puse mâna pe talia mea în felul acela care îmi plăcea atât de mult, căci presiunea și căldura mâinii lui atingeau o zonă care mă umplea toată de plăcerea așteptării. L-am privit peste umăr și am zărit zâmbetul ușor care îi stăruia pe buze, dovada clară a faptului că știa prea bine ce-mi făcea acea atingere inocentă.

Am trecut de foliile de plastic, lăsând în urmă zona lifturilor. Oriunde priveam, în fața noastră, era plin de ciment, de soare și de folii care atârnau. Prin ele, puteam zări ca printr-o perdea de ceață siluetele muncitorilor. Auzeam muzică, aproape de neînțeles din cauza zgomotului, și oameni care strigau unii la alții.

Gideon mă conducea printre foliile de plastic, părând că știe bine drumul. Tăcerea lui mă excita tot mai mult, iar nerăbdarea îmi creștea cu fiecare pas pe care îl făceam. Am ajuns la o ușă și el o deschise, trăgându-mă într-o încăpere care era, probabil, biroul cuiva.

În fața mea, se întindea tot orașul, toată jungla urbană, punctată de clădiri care își arătau cu mândrie vechimea. Din când în când, coloane de aburi se ridicau spre cerul fără nori, iar mașinile păreau să curgă de-a lungul străzilor ca afluenții unor râuri.

Am auzit cum ușa se încuie în spatele meu și m-am întors spre Gideon, care tocmai își scotea sacoul. În încăpere erau câteva piese de mobilier. Un birou, niște scaune și o canapea într-un colț. Toate acestea erau acoperite cu pânză, căci spațiul încă nu era terminat.

Metodic și deliberat, el își scoase vesta, cravata și cămașa. Îl priveam obsedată de perfecțiunea sa masculină.

— S-ar putea să fim întrerupți, mă anunță el. Sau auziți.

— Și asta te-ar deranja?

— Numai dacă te deranjează pe tine.

Și se apropie de mine, cu fermoarul de la pantaloni deschis și cu banda de la boxeri foarte vizibilă prin deschizătură.

— Mă provoci. N-ai risca niciodată să fii întrerupt.

— Nu că m-aș opri. Nu-mi vine în minte nimic care să mă poată opri în clipa în care intru în tine, zise el, luându-mi geanta din mână ca s-o arunce pe un scaun. Ai prea multe haine pe tine.

Apoi mă cuprinse cu brațele și îmi deschise fermoarul de la spate cu o ușurință versată, șoptindu-mi, cu buzele peste ale mele:

— O să încerc să nu te ciufulesc prea tare.

— Îmi place să fiu ciufulită.

Am ieșit din rochie și tocmai mă pregăteam să-mi desfac sutienul, când el m-a prins și m-a aruncat pe umărul lui.

Am scos un scâncet surprins, prinzându-mă de fesele lui puternice cu amândouă mâinile. El îmi dădu o palmă destul de tare cât să mă usture, după care îmi aruncă rochia cu atâta dexteritate, că ateriză exact lângă sacoul lui. În timp ce străbătea încăperea, ridică mâna și-mi trase lenjeria intimă în jos, sub fund. Apoi apucă marginea pânzei care acoperea canapeaua și o aruncă pe jos, după care mă așeză pe mine, punându-se pe vine în fața mea. În timp ce-mi trecea bikinii peste tocurile sandalelor cu barete, mă întrebă:

— Totul e în regulă, îngeraș?

— O, da. Totul e-n regulă.

Am zâmbit, mângâindu-l pe obraz. Știam că întrebarea se referea la tot, de la părinți, la slujba mea. Încerca întotdeauna să-și dea seama unde-mi stătea mintea, înainte să pună stăpânire pe trupul meu.

Apoi, îmi trase șoldurile până pe marginea sofalei, făcându-mă să-l încolăcesc cu picioarele și lăsându-i liberă privelișteа sexului meu.

— Atunci, spune-mi ce a făcut pizdulicea asta frumoasă să fie așa de lacomă azi.

— Tu.

— Excelent răspuns!

I-am dat un ghiont ușor în umăr.

— Porți același costum pe care îl aveai când te-am cunoscut. Atunci am vrut atât de mult să fac dragoste cu tine, dar nu puteam face nimic în legătură cu asta. Acum, pot.

El mă apucă blând de coapse, mângâindu-mi clitorisul cu degetul mare. Simțeam cum sexul mi se strânge de plăcerea care pulsa în mine.

— Și acum, *eu* pot, șopti el, în timp ce-și lăsa capul în jos.

M-am apucat cu disperare de perna de sub mine; stomacul mi se strângea, în timp ce limba lui îmi lingea ușurel despicătura. Mă linse ușor peste deschiderea tremurândă a sexului, înnebunindu-mă, după care își înfipse limba în mine. M-am arcuit într-o mișcare violentă, cu spatele încordat ca un arc, în timp ce el îmi chinuia carnea sensibilă.

— Hai să-ți spun cum mi te-am închipuit în ziua aceea, murmură el, mângâindu-mi clitorisul cu vârful limbii, în cercuri largi, țintuindu-mă locului când simțeam nevoia să mă arcuiesc sub mângâierea lui. Te vedeam sub mine, pe cearșafuri de satin negru, cu părul răsfirat tot, cu ochi sălbatici, arzând de plăcere, iar mădularul meu pompa în pizdulicea ta strâmtă și mătăsoasă.

— O, Doamne, Gideon! am gemut, sedusă de imaginea lui în timp ce mă savura atât de intim.

Era o fantasmă devenită realitate – zeul întunecat și primejdios al sexului, în costumul său care îți tăia respirația, provocându-mi plăcere cu gura lui ademenitoare, făcută să le înnebunească pe femei.

— Îmi imaginam că-ți țintuiesc încheieturile cu mâinile, continuă el, cu glas răgușit, obligându-te să mă primești iar și iar. Sfârcurile mici și tare umflate de gura mea. Buzele tale roșii și umede de cât mi-ai supt-o. Încăperea răsunând de acele sunete sexy pe care le scoți... gemetele acelea de neajutorare, când nu mai poți opri orgasmul.

În clipa aceea am scâncit, mușcându-mi buzele, în timp ce el îmi lingea ușor clitorisul cu

atingerile lascive ale limbii lui. Mi-am pus un picior pe umărul lui gol, iar căldura pielii lui mi-a ars pielea delicată din partea din spate a genunchiului.

— Vreau tot ce vrei tu.

El îmi zâmbi larg.

— Știu.

Și începu să mă sugă, excitându-mi ghemul strâns de nervi. Am ajuns la orgasm țipând fără respirație, cu picioarele tremurând sub descărcarea puternică.

Încă mă cutremuram de plăcere, când el mă trase înapoi, lungindu-mă pe canapea, acoperind-mă cu trupul său puternic, cu penisul erect, eliberat din boxerii pe care și-i lăsase în jos numai cât era nevoie. M-am întins spre el, dorind să-l simt în mână, dar Gideon m-a prins de încheieturi și mi-a țintuit brațele.

— Te vreau așa, îmi spuse, cu glas înăbușit. Prizoniera dorinței mele.

Îmi scrută chipul, cu buzele lucind de sucurile orgasmului meu, cu respirația grea. Eram de-a dreptul fascinată de diferența dintre masculul viril, gata să mă ia în stăpânire ca un animal, și omul de afaceri civilizat care îmi inspirase dorința sfâșietoare.

— Te iubesc, i-am spus, gâfâind, în clipa când capul gros al mădularului său alunecă cu greu în sexul meu umflat. Se împinse în mine, alunecând în deschizătura alunecoasă.

— Îngeraș!

Gemând, își îngropă fața în gâtul meu, pătrunzându-mă, făcându-și loc adânc cu penisul lung și gros. Îmi șopti numele, lipindu-și șoldurile de ale mele, încercând să ajungă tot mai în adânc, împingându-se, rotindu-se, înșurubându-se în mine.

— Dumnezeule, ce nevoie am de tine!

Disperarea din glasul lui mă luă prin surprindere. Voiam să-l ating, însă mă țintuise de canapea, în timp ce-și mișca neîncetat șoldurile. Simțeam că-mi ies din minți avându-l în mine atât de excitat, frecându-mă și masându-mă înăuntru cu capul mare al mădularului. Am început și eu să-mi rotesc șoldurile, nestăpânită, mișcându-ne amândoi la unison.

El mă sărută pe tâmplă.

— Adineauri, când te-am văzut cum stăteai în hol, în rochița aia galbenă, arătai atât de strălucitoare și de frumoasă! Atât de perfectă!

Am simțit că mi se pune un nod în gât.

— Gideon!

— Îți strălucea soarele din spate și m-am gândit că e imposibil să fii adevărată.

Eu mă zbăteam să-mi eliberez mâinile.

— Lasă-mă să te ating!

— Am venit după tine pentru că nu puteam să stau departe de tine și, când te-am găsit, tu voiai să mă ai.

Îmi prinse amândouă încheieturile cu o mână, iar fesele, cu alta, ridicându-mă în timp ce ieșea, după care mă pătrunse adânc. Am gemut, încordându-mă în jurul lui, încercând parcă să-l înghit cu sexul meu flămând.

— O, Doamne, e așa de bine! Ești atât de bun...

— Vreau să-mi dau drumul peste tot pe tine, să-mi dau drumul în tine. Te vreau în genunchi, te vreau pe spate. Și *tu mă vrei așa*.

— Am nevoie de tine așa.

— Intru în tine și nu pot să mă satur, continuă el, sugându-mi buzele într-un mod atât de erotic. Am atâta nevoie de tine!

— Gideon! Lasă-mă să te ating!

— Am prins un înger, zise el. Sărutul lui era sălbatic, umed, plin de patimă; își freca buzele de ale mele, pătrunzându-mă rapid și adânc cu limba. Și îmi pun mâinile lacome pe tot trupul tău. Te profanez. Și îți place la nebunie.

— Te iubesc.

El se năpusti în mine, făcându-mă să mă zvârcolesc, încolăcindu-mi și mai tare picioarele în jurul lui.

— Trage-mi-o! O, Gideon, trage-mi-o tare!

El se propti în genunchi și îmi oferi ceea ce-mi doream atât de mult, împingându-se cu putere în mine. Mădularul lui mă pătrundea, iar și iar, iar gemetele și cuvintele pătimașe, arzând de dorință, îmi răsunau în urechi.

Simțeam cum mi se strâng lăuntrurile, iar clitorisul îmi zvâcnea cu fiecare impact al pelvisului său de al meu. Testiculele grele se izbeau de curba feselor mele, iar canapeaua se zguduia pe betonul gol, deplasându-se când Gideon se împingea în mine, încordându-și toți mușchii.

Sunetele obscene ale sexului nebun ne făcuseră să uităm de faptul că muncitorii se aflau la doar câțiva metri distanță. Valul orgasmului ne târa pe amândoi, căci trupurile ne erau supapa pentru violența emoțiilor noastre.

— O să-mi dau drumul în gura ta, gemu el, cu sudoarea scurgându-i-se pe tâmple.

Numai gândul la el terminând așa a fost de ajuns ca să mă facă să-mi dau drumul. Sexul meu se zvârcolea în spasmele plăcerii supreme, zvâcnind, încercând să-i prindă mădularul care mă pătrundea, în timp ce orgasmul pulsa în mine, până în vârful degetelor. Și el tot nu se oprea, rotindu-și șoldurile, plonjând în mine, umplându-mă de plăcere ca un cunoscător, până când am rămas stoarsă de vlagă sub el.

— Eva! Acum!

Se dădu în spate și l-am urmat, ridicându-mă în genunchi ca să-i prind în gură erecția lucitoare. Și, chiar în clipa în care am început să-l sug, și-a dat drumul pe limba mea, cu un jet puternic. Am înghițit de câteva ori, sorbindu-l tot, delectându-mă cu sunetele răgușite de încântare care îi scăpau din piept.

Își înfipsese mâinile în părul meu, cu capul aplecat peste al meu, cu sudoarea strălucindu-i pe mușchii abdomenului. Îmi plimbam gura în sus și-n jos pe mădularul său, sugându-l cu putere.

— Oprește-te, icni el, împingându-mă. O să mă faci să mi se scoale din nou.

De fapt, încă o avea tare, însă nu am spus nimic. Gideon îmi luă chipul în palme și mă sărută; aromele noastre se amestecau.

— Îți mulțumesc.

— Pentru ce îmi mulțumești? Tu ai făcut tot efortul.

— Nu e nici un efort când fac dragoste cu tine, îngeraș, zâmbi el, cu o expresie de mascul sătul. Sunt recunoscător pentru acest privilegiu.

Eu m-am lăsat pe călcâie.

— O să mă omori. Nu poți să arăți atât de minunat și de sexy și să spui asemenea lucruri. E mult prea mult. Îmi explodează creierul. Mă termini cu totul.

El zâmbi și mai încântat, sărutându-mă din nou.

— Cunosc sentimentul ăsta.

1 Personaj feminin, care are rolul de investigator pentru o firmă de avocatură și se îmbracă foarte sexy, interpretată de Archie Panjabi în serialul *Nevasta perfectă.* (n.tr.)

Capitolul 13

Poate pentru că tocmai avusesem parte de o partidă de sex, am văzut aceleași semne la Megumi. Sau poate că radarul meu de sex, cum îi spunea Cary, nu mai era scos din funcțiune. Indiferent care ar fi fost motivul, mi-am dat seama că prietena mea se culcase cu tipul de care plănuia să se despartă și se vedea bine că nu se bucură deloc de asta.

— Este gata sau nu? am întrebat-o, rezemându-mă de pupitrul recepției.

— O, da, am terminat-o, zise ea, mohorâtă. După ce mi-am mai pus-o o dată cu el. M-am gândit că o fac ca să mă eliberez. În plus, cine știe cât o să mai dureze noua mea perioadă de secetă!

— Îți critici decizia de a termina?

— Nu chiar. El s-a purtat de parcă ar fi fost rănit, de parcă l-aș fi folosit pentru sex. Și cred că așa am și făcut, numai că el e un tip căruia nu-i place să se atașeze. M-am gândit că n-o să aibă nici o problemă cu o partidă de sex fără obligații.

— Iar acum, ți s-a dat mintea peste cap, i-am zâmbit eu, înțelegătoare. Adu-ți aminte că vorbim despre tipul care nu te-a mai sunat de vineri. A luat prânzul cu o fată frumoasă și a avut parte și de orgasm – asta nu-i o afacere proastă.

Ea își înclină capul într-o parte.

— Așa e.

— Da.

Dispoziția i se îmbunătățea văzând cu ochii.

— Eva, în seara asta mergi la sală?

— Ar trebui, dar e tata la mine și mă pliez după programul lui. Dacă mergem, vino și tu, numai că n-o să știu până la sfârșitul programului.

— Nu vreau să vă deranjez.

— Aud cumva o scuză?

— Poate una mititică, zâmbi ea, timid.

— Dacă vrei, poți să vii la mine când plecăm și să-l cunoști. Dacă vrea să meargă la sală, poți să împrumuți ceva de la mine pentru sport. Dacă nu, găsim noi altceva de făcut.

— Mi-ar plăcea.

— În regulă, atunci am hotărât. Ne vedem la cinci.

Avea să fie bine pentru amândouă. Urma să-l facă pe tata să vadă și mai bine că aveam într-adevăr o viață normală și avea s-o împiedice și pe Megumi să se chinuie cu gândul la Michael.

— Aici stai tu? întrebă Megumi, ridicându-și privirea spre clădirea în care locuiam eu. Foarte drăguț!

Ca și alte blocuri de pe strada mărginită de tei, clădirea avea o istorie și o arăta în detaliile arhitecturale pe care constructorii contemporani nu le mai foloseau. Fusese însă modernizată și acum își întâmpina rezidenții cu o marchiză elegantă din sticlă; adăugirea se potrivea uimitor de bine cu fațada.

— Vino, i-am zis, zâmbindu-i lui Paul, care ne deschise ușa.

Când am ieșit din lift, la etajul meu, mi-am impus să nu mă uit la ușa lui Gideon. Cum ar fi fost să duc o prietenă într-un loc pe care îl împărțeam cu iubitul meu? Voiam asta. Voiam să ne

construim asta împreună.

Am descuiat ușa apartamentului meu și, după ce am intrat, i-am luat geanta lui Megumi.

— Simte-te ca acasă! Mă duc să-i spun tatei că am ajuns.

Ea rămăsese cu ochii mari ațintiți asupra spațiului deschis al livingului și al bucătăriei.

— Locul ăsta e uriaș!

— Nu avem nevoie de atâta spațiu, pe bune.

— Dar cine o să se plângă? zâmbi ea larg.

— Chiar că!

Tocmai trecusem de colț spre holul care ducea la camera de oaspeți, când, de pe holul opus, care ducea spre dormitorul meu și al lui Cary, și-a făcut apariția mama. M-am oprit brusc, holbându-mă la ea. Își pusese o fustă și o bluză de-ale mele.

— Mamă? Ce faci aici?

Ochii ei înroșiți fixau un punct din dreptul taliei mele. Era îndeajuns de palidă încât să facă să pară că i s-a dus machiajul. În clipa aceea mi-am dat seama că se machiase cu cosmeticele mele. Deși uneori eram luate drept surori, ochii mei cenușii și pielea ușor măslinie erau moștenire de la tata și aveau nevoie de o paletă diferită de culori decât cele pastelate pe care le folosea mama.

Am simțit că-mi vine rău.

— Mamă?

— Trebuie să plec, îngăimă ea, ocolindu-mi privirea. Nu mi-am dat seama că s-a făcut așa de târziu.

— De ce ești îmbrăcată cu hainele mele? am întrebat-o, cu toate că *știam*.

— Mi-am vărsat ceva pe rochie. O să ți le aduc înapoi.

Și trecu pe lângă mine în grabă, oprindu-se brusc la vederea lui Megumi.

Eu nu mă puteam mișca. Simțeam că prinsesem rădăcini pe covor. Îmi încleștasem pumnii. Îmi dădeam prea bine seama cum arată un drum al rușinii. Simțeam că mă sufoc de furie și de dezamăgire.

— Bună, Monica! o salută Megumi, repezindu-se s-o îmbrățișeze. Ce mai faci?

— Bună, Megumi! Era clar că mama se chinuia să mai găsească ceva de zis. Mă bucur mult să te văd. Mi-ar plăcea să mai stau cu voi, ca între fete, dar chiar trebuie să plec.

— Clancy e aici? m-am interesat, căci nu mă uitasem la mașinile de pe stradă când ajunsesem.

— Nu, o să iau un taxi.

Tot nu mă privea în ochi, deși își întorsese capul spre mine.

— Megumi, te superi dacă o să iei un taxi împreună cu mama? Îmi cer scuze că te dau afară, dar mi s-a făcut rău brusc.

— Da, nici o problemă! Sigur!

Mă privea scrutător și mi-am dat seama că observase că mi se schimbase cu totul dispoziția.

În clipa aceea, mama se uită la mine. Nu mi-a venit nimic în minte să-i spun. Eram aproape la fel de dezgustată de expresia de vinovăție zugrăvită pe chipul ei, pe cât eram de gândul că îl înșelase pe Stanton. Dacă tot avea de gând s-o facă, măcar putea să o facă în altă parte.

Iar tata alese exact acest moment ca să-și facă apariția. Intră în încăpere îmbrăcat în blugi și un tricou, cu picioarele goale și cu părul încă ud de la duș.

Ca de obicei, aveam un ghinion de toată frumusețea.

— Tată, ea e prietena mea, Megumi. Megumi, el este tatăl meu, Victor Reyes.

În timp ce tata se îndrepta spre Megumi, ca să-i strângă mâna, părinții mei s-au evitat cu grijă. Însă această măsură de precauție nu folosea la nimic ca să ascundă curentul electric ce vibra între ei.

— Mă gândeam că poate petrecem seara împreună, i-am zis, ca să umplu tăcerea stânjenitoare ce se lăsase brusc, dar în momentul acesta nu mă mai simt în stare de asta.

— Trebuie să plec, spuse mama, luându-și geanta. Megumi, ce zici, vrei să vii cu mine?

— Da, cum să nu! răspunse prietena mea și mă îmbrățișă de rămas-bun. Te sun mai încolo, să văd cum te simți.

— Mersi!

I-am luat mâna și am strâns-o ușor, înainte să se îndepărteze.

În clipa în care ușa s-a închis după ele, m-am îndreptat spre camera mea, dar tata veni după mine.

— Eva, așteaptă!

— Nu vreau să vorbesc cu tine acum.

— Nu fi copil cu asta!

— Poftim? M-am întors să-l înfrunt. Tatăl meu vitreg plătește pentru apartamentul ăsta. Voia să locuiesc într-un loc unde securitatea să fie asigurată, astfel încât să fiu la adăpost de Nathan. Te-ai gândit cumva la asta în timp ce i-o trăgea nevestei lui?

— Ai grijă ce spui! Încă ești copilul meu!

— Ai dreptate. Și știi ce? am replicat, îndreptându-mă spre camera mea. Niciodată până acum nu mi-a fost rușine de asta.

Am rămas întinsă în pat, cu ochii în tavan, dorindu-mi să fiu cu Gideon. Știam însă că el era la ora de terapie cu doctorul Petersen.

Așa că i-am trimis un SMS lui Cary: „Am nevoie de tine. Vino acasă cât mai repede”.

Se făcuse aproape șapte seara când am auzit o bătaie în ușa mea.

— Fetițo? Eu sunt. Dă-mi drumul!

M-am repezit să-i deschid și i-am sărit în brațe, îmbrățișându-l strâns, iar el m-a strâns atât de tare, că m-a ridicat de la pământ și m-a dus așa în cameră, trântind ușa după el. M-a lăsat pe pat și s-a așezat pe un scaun lângă mine, ținându-mă cu brațul pe după umeri. Mirosea bine, a parfumul lui obișnuit. M-am sprijinit de el, recunoscătoare că am parte de prietenia lui necondiționată.

După câteva clipe, i-am spus:

— Mama s-a culcat cu tata.

— Mda, știu.

Am ridicat capul, ca să-l privesc. El făcu o grimasă.

— I-am auzit când plecam la lucru, azi după-amiază.

— Bleah!

Mi se întorcea stomacul pe dos.

— Da, nici mie nu mi-a picat prea bine, mormăi el, trecându-și degetele prin părul meu. Tatăl tău stă pe canapea, pare distrus. I-ai zis ceva?

— Da, din păcate. Am fost rea și acum mă simt îngrozitor din cauza asta. Trebuie să stau de vorbă cu el, dar e ciudat, pentru că persoana față de care simt cea mai mare loialitate e Stanton. Și,

în general, nici măcar nu-mi prea place de omul ăsta.

— A fost bun cu tine și cu mama ta. Și niciodată nu e o chestie prea cool să fii înșelat.

— Aș fi mai puțin enervată, am mormăit, dacă s-ar fi dus în altă parte. Adică tot ar fi ceva greșit, dar Stanton plătește pentru locul ăsta. Și asta înrăutățește lucrurile.

— Așa e, fu el de acord.

— Cum ți s-ar părea dacă ne-am muta?

El ridică o sprânceană.

— Pentru că părinții tăi și-au tras-o aici?

— Nu, am zis, ridicându-mă ca să mă plimb de colo-colo. Motivul pentru care ne-am mutat aici a fost siguranța. Era normal să-l lăsăm pe Stanton să ne ajute atunci când Nathan reprezenta o amenințare, iar siguranța era prioritatea noastră, dar acum... I-am aruncat o privire. Acum, s-a schimbat totul. Pur și simplu, nu mai pare corect.

— Și unde să ne mutăm? Undeva, într-un loc din New York pe care ni-l putem permite? Ori să plecăm împreună din New York?

— Nu vreau să plec din New York, l-am liniștit. Slujba ta e aici. Și a mea.

Și Gideon.

Cary ridică din umeri.

— Sigur! Nu contează. Eu sunt pentru.

M-am dus spre pat, către el, și l-am îmbrățișat.

— Ai vrea să comanzi tu ceva pentru cină, cât timp vorbesc eu cu tata?

— Te gândești la ceva anume?

— Nu. Fă-mi o surpriză!

M-am așezat lângă tata, pe canapea. Căutase pe internet de pe tableta mea, dar o lăsă deoparte când am ajuns lângă el.

— Îmi pare rău pentru ce-am zis mai devreme, am început. Nu vorbeam serios.

— Ba da, zise el, frecându-și ceafa cu un aer obosit. Și nu te condamn. În clipa asta, nu sunt deloc mândru de mine. Și n-am nici o scuză. Trebuia să mă înfrânez. Ea trebuia să se înfrâneze.

Mi-am ridicat picioarele pe canapea și m-am întors spre el, sprijinindu-mă cu umărul de spătar.

— Între voi doi există multă atracție. Știu prea bine cum e.

El îmi aruncă o privire scrutătoare, cu ochii săi cenușii întunecați și serioși.

— Împărtășești același lucru cu Cross. Am văzut când a venit aici la cină. Ai de gând să încerci să te împaci cu el?

— Mi-ar plăcea. Te-ar deranja?

— Te iubește?

— Da, am zâmbit. Dar, mai mult decât atât... are nevoie de mine. Ar face orice pentru mine.

— Atunci, de ce nu sunteți împreună?

— Păi... e complicat.

— Nu e așa mereu? zise el trist. Uite ce e! Ar trebui să știi... am iubit-o pe mama ta încă din clipa când am zărit-o pentru prima dată. Ceea ce s-a întâmplat azi n-ar fi trebuit să se întâmple, dar a însemnat ceva pentru mine.

— Am înțeles, am răspuns, luându-l de mână. Prin urmare, ce-o să fie acum?

— Mâine mă întorc acasă. O să încerc să-mi pun mințile în ordine.

— Eu și Cary am stabilit să mergem peste două weekenduri în San Diego. Ne gândeam să venim și să petrecem ceva timp acolo. Să te vedem pe tine și pe doctorul Travis.

— Ai vorbit cu Travis despre ce ți s-a întâmplat?

— Da. Mi-ai salvat viața când m-ai pus în legătură cu el, i-am mărturisit, plină de recunoștință. N-o să-ți pot mulțumi îndeajuns pentru asta. Mama mă trimisese la toți psihologii, dar nu puteam să fiu deschisă în fața nici unuia. Mă simțeam ca un studiu de caz. Doctorul Travis m-a făcut să mă simt normală. În plus, l-am cunoscut pe Cary.

— Ați încetat să vorbiți despre mine? Ca la un semn, Cary intrase în cameră, cu un meniu în mână. Știu că sunt fascinant, dar poate vreți să vă folosiți fălcile la mestecarea mâncării thailandeze pe care am comandat-o în cantități industriale.

Tata avea avion să plece din New York pe la ora unsprezece, așa că a trebuit să-l las pe Cary să-l conducă. Ne-am luat rămas-bun înainte să plec la serviciu, promițându-ne că data viitoare când vom sta de vorbă, o să ne facem planuri pentru călătoria la San Diego.

Eram în taxi, îndreptându-mă spre serviciu, când m-a sunat Brett. O clipă, am stat la îndoială, întrebându-mă dacă n-ar trebui să las să intre căsuța vocală, dar pe urmă am renunțat la idee și am răspuns.

— Salut!

— Bună, frumoaso! Glasul lui îmi mângâia simțurile ca o ciocolată caldă. Ești pregătită pentru mâine?

— O să fiu. La ce oră e lansarea videoclipului? Când trebuie să fim în Times Square?

— Ar trebui să fim acolo la șase.

— Bine. Nu știu cu ce să mă îmbrac.

— Tu arăți extraordinar, indiferent ce pui pe tine.

— Să sperăm. Cum merge turneul?

— Mă distrez de minune, zise el, râzând, trezindu-mi amintirile. Am străbătut un drum tare lung de la barul lui Pete.

— A, da, Pete! N-aveam să uit niciodată barul acela, deși unele dintre serile petrecute acolo cam pluteau în ceață. Ești încântat de ziua de mâine?

— Da, o să te văd pe tine. Abia aștept.

— Nu la asta mă refeream, știi prea bine.

— Sunt încântat și de lansarea clipului, râse el din nou. Aș fi vrut să ne întâlnim în seara asta, dar aterizez cu un avion de noapte pe JFK. Totuși, mă gândesc să cinăm împreună mâine.

— Poate să vină și Cary? L-am invitat deja la lansarea clipului. Voi doi vă cunoașteți, așa că m-am gândit că n-o să te deranjeze. Nu prea mult, oricum.

— Eva, n-ai nevoie de un bodyguard, pufni el. Sunt în stare să mă stăpânesc.

Taxiul ajunsese în fața clădirii Crossfire și șoferul opri aparatul de taxat. I-am dat banii prin deschizătura de plexiglas și am ieșit, lăsând portiera deschisă pentru un tip care se grăbi să sară în mașină.

— Credeam că îți place de Cary.

— Îmi place, dar nu atât de mult pe cât mi-ar plăcea să te am doar pentru mine. Ce-ar fi să facem un compromis și să ne înțelegem? Cary vine la lansare, pe urmă tu vii singură la cină?

— Bine.

Mi-a trecut prin minte că o să fie mai ușor pentru Gideon să suporte asta dacă voi alege un

restaurant de-al lui.

— Ce-ai zice să fac eu rezervarea?

— Excelent!

— Trebuie să închid. Am ajuns la serviciu.

— Trimite-mi un mesaj cu adresa ta, ca să știu de unde să te iau.

— Bine, am răspuns, în timp ce intram pe ușile rotative, îndreptându-mă spre turnicheți. Vorbim mâine.

— Abia aștept. Ne vedem pe la cinci.

Mi-am băgat telefonul în geantă și am intrat în liftul cel mai apropiat. Când am ajuns sus, am fost întâmpinată de un telefon pe care Megumi mi-l vâra sub nas.

— Îți vine să crezi? mă întrebă ea.

M-am dat un pic înapoi, ca să văd ce arăta ecranul.

— Trei apeluri nepreluate de la Michael.

— Îi *urăsc* pe tipii de soiul ăsta, se plânse ea. Una caldă, alta rece. Te doresc până le cazi în brațe, după care se duc spre altceva.

— Păi spune-i și lui asta!

— Pe bune?

— Clar. Ai putea să-i respingi apelurile, dar asta te-ar înnebuni. Totuși, nu accepta să te întâlnești cu el! N-ar fi deloc bine să faci din nou sex cu el.

— Așa e, încuviință Megumi din cap. Sexul e rău, chiar și când e tare bun.

M-am îndreptat râzând spre biroul meu. Aveam și altele de făcut, în afară de a face pe consilierul în viața amoroasă a altora. Mark se ocupa de mai multe conturi în același timp, iar trei campanii ajunseseră în stadiul final. Cei de la departamentul de creație lucrau, și pe biroul lui se adunau, încet, dar sigur, machetele. Asta era partea mea preferată – să văd cum toate strategiile se coagulează.

Pe la zece, eu și Mark eram cufundați până peste cap în dezbaterea diferitelor abordări ale campaniei de publicitate pentru un avocat specializat în divorțuri. Încercam să găsim combinația ideală de compasiune pentru un moment dificil în viața unei persoane și calitățile cele mai prețuite la un avocat – capacitatea de a fi viclean și nemilos.

— N-o să am niciodată nevoie de ăștia, zise el brusc, fără nici o legătură cu ce făceam.

— Nu, i-am răspuns, după ce m-am prins că vorbea, de fapt, despre avocații de divorțuri. N-o să ai niciodată. Mor de nerăbdare să-l felicit pe Steven, la prânz. Mă bucur atât de mult pentru voi doi!

Zâmbetul lui Mark îi lăsă la vedere dinții ușori strâmbi, care mi se păreau simpatici.

— În viața mea n-am fost mai fericit.

Se făcuse aproape unsprezece și trecurăm la o campanie pentru un fabricant de chitare, când am auzit că sună telefonul de la birou. Am fugit la mine și am răspuns, dar salutul meu obișnuit a fost întrerupt de un chicotit.

— Doamne, Eva! Tocmai am aflat că o să fim amândouă mâine la chestia aia cu Six-Ninths!

— Ireland?

— Da, eu sunt!

Sora lui Gideon era atât de încântată încât părea că mai are până să împlinească șaptesprezece ani.

— Sunt nebună după Six-Ninths. Brett Kline e atât de sexy! Ca și Darrin Rumsfeld, toboșarul. Arată înfiorător de bine.

— Se întâmplă cumva să-ți placă și muzica lor? am râs eu.

— Ha! Asta vine de la sine. Uite, redeveni ea serioasă, cred că ar trebui să încerci să stai de vorbă mâine cu Gideon. Știi tu, doar așa, cât să vă salutați. Dacă deschizi ușa, jur că o să se repeadă înăuntru. Îi e un dor nebun de tine.

M-am lăsat pe spate în scaun, intrând în jocul ei.

— Crezi?

— Se vede cu ochiul liber.

— Pe bune? Cum?

— Nu știu. De exemplu, i se schimbă vocea când vorbește despre tine. Nu pot să explic, dar îți spun, moare să se întoarcă la tine. Tu i-ai zis să mă ia și pe mine mâine, nu?

— Nu foarte clar...

— Ha! Știam eu. El face mereu ce-i spui, râse ea. Apropo, mersi.

— Mulțumește-i lui! Eu abia aștept să te revăd.

Ireland era singura ființă din familia lui Gideon pentru care el simțea o reală afecțiune, deși se străduia din greu să n-o arate. Mă gândeam că probabil îi era teamă să nu fie dezamăgit ori să nu strice lucrurile cine știe cum. Nu prea știam cum stăteau lucrurile, însă Ireland își idolatriza fratele, în timp ce el o ținea la distanță, deși avea o nevoie imensă de dragoste.

— Promite-mi că o să încerci să vorbești cu el, insistă ea. Îl mai iubești, nu-i așa?

— Mai mult ca oricând, am răspuns, înflăcărată.

Ea rămase tăcută câteva clipe, după care spuse:

— S-a schimbat de când te-a cunoscut.

— Probabil. Și eu m-am schimbat, am zis și apoi m-am ridicat, când l-am văzut pe Mark ieșind din biroul lui. Trebuie să mă întorc la lucru, dar vorbim mâine. Și fă și tu planuri pentru ziua aia doar între fete de care am vorbit!

— Perfect. Vorbim mai încolo!

Am închis, încântată că Giddeon mă ascultase și își făcuse planuri cu Ireland. Amândoi făceam progrese, atât împreună, cât și separat.

— Pași mici, am șoptit.

După care m-am întors la treabă.

La prânz, am ieșit împreună cu Mark să ne întâlnim cu Steven, într-un bistrou franțuzesc. Ajunși acolo, ne-a fost ușor să-l zărim pe partenerul lui Mark, deși locul era mare și foarte aglomerat.

Steven Ellison era un tip zdravăn – înalt, cu umeri largi și foarte musculos. Avea o firmă de construcții și îi plăcea să muncească împreună cu echipa lui. Însă ceea ce atrăgea privirile era părul lui de un roșcat strălucitor. Shawna, sora lui, avea același păr – și aceeași fire pusă pe glume.

— Hei, tu! l-am salutat, sărutându-l pe obraz, căci puteam să fiu mai familiară cu el decât cu șeful meu. Felicitări!

— Mersi, draga mea! Mark s-a hotărât, în sfârșit, să facă din mine un bărbat cinstit.

— Căsătoria nu-i de ajuns pentru asta, replică Mark, ținându-mi scaunul.

— Când n-am fost eu cinstit cu tine? protestă Steven.

— Hmmm, păi să vedem! zise Mark, care se așeză și el, după ce mă ajutase să iau loc. De

exemplu, atunci când ai jurat că nu ești făcut pentru căsătorie?

— Ba n-am spus niciodată că *eu* nu sunt făcut pentru asta. Steven îmi făcu semn cu ochiul, pus pe șotii. Am zis doar că nu e pentru majoritatea oamenilor.

— Era întors pe dos rău de tot, când s-a hotărât să te ceară, am intervenit. Îmi părea rău pentru el.

— Așa e, făcu Mark, care se uita în meniu. Ea e martoră că m-ai pedepsit într-un mod crud și neobișnuit.

— Mai bine ți-ar părea rău pentru mine! replică Steven. Când l-am cerut eu, am avut vin, trandafiri și violoniști. Am petrecut zile întregi, exersând cererea. Și tot am fost pus la colț.

Și-și dădu ochii peste cap, însă îmi dădeam bine seama că ascundea o rană care încă nu se închisese cu totul. Iar când Mark își puse mâna peste a lui, strângându-i-o, am înțeles că ghicisem bine.

— Prin urmare, el cum a făcut? am întrebat, cu toate că știam povestea de la Mark.

Am fost întrerupți de chelneriță, care ne întreba dacă dorim apă. Am reținut-o un pic și am comandat și mâncarea, după care Steven a început să-mi spună cum fusese în seara aniversării lor.

— Transpira ca un cal, continuă el. Se ștergea pe față din minut în minut.

— Doar e vară, mormăi Mark.

— Iar restaurantele și teatrele au aer condiționat, îi dădu replica Steven. Toată seara a fost în halul ăsta, până când, în sfârșit, ne-am îndreptat spre casă. Începusem să mă gândesc că n-avea s-o facă. Credeam că o să se sfârșească și seara aia, și tot n-avea să rostească blestematele alea de cuvinte. Și mă întrebam dacă nu cumva trebuia să-l cer eu din nou, numai ca să scăpăm odată de asta. Iar dacă avea să zică nu din nou...

— N-am zis nu prima dată, exclamă Mark.

— ... aveam să-l iau la bătaie. Să-l bat bine, să-l arunc într-un avion și să ne ducem țintă la Las Vegas, că doar nu întineresc.

— E clar că nu-ți vine mintea la cap odată cu vârsta, bodogăni Mark.

Steven îi aruncă o privire.

— Deci, ne-am dat jos din limuzină, iar eu tocmai încercam să-mi aduc aminte cât de mirobolant îl cerusem eu, când el mă trage de braț și o trântește: „La dracu', Steven! *Trebuie* să te însori cu mine".

M-a pufnit râsul, dându-mă pe speteaza scaunului, în timp ce chelnerița îmi punea înainte salata.

— Așa, pur și simplu!

— Chiar așa, zise Steven, dând semnificativ din cap.

— Foarte sincer, am spus, ridicând degetul mare spre Mark. Ai fost tare.

— Vezi? zise el. Am făcut-o bine.

— Vă scrieți singuri jurămintele? m-am interesat. Pentru că asta chiar o să fie interesant.

Steven izbucni într-un hohot puternic, atrăgând atenția tuturor celor de la mesele apropiate.

Eu am înghițit roșia cherry cu care mă jucasem și am spus:

— Știți că mor de nerăbdare să vă văd cartea căsătoriei, nu?

— Ei bine, dacă tot veni vorba...

— N-ai făcut-o! clătină Mark neîncrezător din cap, în timp ce Steven se apleca să scoată un dosar voluminos dintr-o pungă pe care o ținuse pe jos, lângă el.

Era atât de plin, că hârtiile se revărsau de sus, de jos și de pe lateral.

— Stai să vezi ce tort am găsit! zise Steven, dând la o parte coșul de pâine, ca să facă loc să deschidă dosarul.

Mi-am reținut cu greutate râsul când am văzut separatoarele și o pagină cu cuprinsul.

— *N-o să avem* un tort de nuntă de forma unui zgârie-nori, cu macarale și panouri, rosti Mark pe un ton ferm.

— Pe bune? am întrebat, curioasă. Vreau să văd!

În seara aceea, când am ajuns acasă, mi-am lăsat geanta și punga la locul obișnuit, mi-am aruncat pantofii din picioare și m-am dus drept spre canapea, aruncându-mă pe ea, cu ochii în tavan. Trebuia să mă întâlnesc cu Megumi la șase și jumătate la CrossTrainer, așa că n-aveam prea mult timp, însă pur și simplu simțeam că trebuie să iau o pauză. Cu o seară înainte îmi venise și ciclul, ceea ce mă făcea cam iritată și morocănoasă și cam fără răbdare să suport tâmpenii și chicoteli.

Am oftat, știind că, la un moment dat, trebuia să am o discuție cu mama. Trebuia să lămurim o mulțime de chestii idioate, și faptul că încă n-o făcusem începea să mă calce pe nervi. Mi-ar fi plăcut să fie la fel de ușor să discut cu ea cum era cu tata, dar asta nu era o scuză ca să evit să vorbesc despre problemele noastre. Era mama mea și o iubeam. Și pentru mine era tare greu când nu ne înțelegeam.

După aceea, gândul mi-a zburat la Corinne. Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama că o femeie care își părăsise soțul și se mutase la New York de la Paris pentru un alt bărbat n-avea să renunțe prea ușor la el. Totuși, ar fi trebuit să-l cunoască îndeajuns pe Gideon, încât să înțeleagă că n-avea să-i meargă dacă alerga după el.

Și Brett... ce-aveam să fac cu el?

Deodată, începu să sune interfonul. M-am ridicat, încruntată, și m-am dus spre ușă. Oare Megumi înțelesese greșit și crezuse că ne întâlnim aici? Nu că m-aș fi supărat, dar...

— Da?

— Bună, Eva! se auzi glasul vesel al tipului de la recepție. Te caută detectivii Michna și Graves.

Fir-ar! Toate celelalte probleme dispărură ca un fum în acea clipă. Teama mi se strecurase în suflet, prinzându-mă în gheare de gheață.

Voiam să fi avut un avocat de față. Aveam prea multe pe cap. Dar nici nu doream să-i las să creadă că aș avea ceva de ascuns.

Am înghițit de două ori, înainte să pot răspunde.

— Mersi. Poți să-i trimiți sus, te rog?

Capitolul 14

Inima îmi bătea inima cu furie în timp ce mă repezeam la geantă. Mi-am pus telefonul cu cartelă pe silențios și l-am aruncat într-un buzunar închis cu fermoar. M-am învârtit apoi în loc, încercând să văd orice ar fi putut să nu fie la locul său, orice ar fi trebuit să ascund. Aveam flori în dormitor și biletul acela.

Totuși, dacă detectivii nu aveau un mandat, nu puteau să observe decât ceea ce era la vedere.

Am alergat să închid ușa, după care am închis-o și pe cea a lui Cary. Abia mai răsuflam când am auzit soneria. M-am străduit să mă liniștesc și să mă îndrept calmă spre living. Când am ajuns la ușa de la intrare, am respirat o dată profund și abia apoi am deschis.

— Bună ziua!

Graves, o femeie slabă ca un țâr, cu un chip sever și ochi albaștri plini de șiretenie, era în față. Partenerul ei, Michna, era cel mai tăcut dintre ei; era un tip mai în vârstă, cam burtos, cu păr cărunt și rărit. Exista un fel de ritm între ei – Graves era tipa dură, care îi ținea pe cei interogați ocupați și îi deconcerta. Michna era, evident, băiatul bun, care se pierdea în fundal, în timp ce ochii lui de polițist catalogau totul, fără să le scape nimic. Probabil că aveau multe cazuri rezolvate la activ.

— Domnișoară Tramell, putem intra acum? întrebă Graves, pe un ton care transforma cererea într-un ordin. Își prinsese părul șaten într-o coadă de cal și purta un sacou, care ascundea tocul armei. Avea o geantă în mână.

— Cum să nu! am deschis eu ușa larg. Pot să vă ofer ceva? Cafea? Apă?

— Apă e foarte bine, răspunse Michna.

I-am condus în bucătărie și am scos niște sticle de apă din frigider. Cei doi detectivi mă așteptau la masa pentru micul dejun – Graves fără să mă piardă din ochi, în timp ce Michna iscodea prin încăpere.

— Abia v-ați întors de la serviciu? se interesă el.

Îmi închipuiam că știau răspunsul, dar am răspuns totuși:

— Acum câteva minute. Doriți să stăm în living?

— Este bine și aici, spuse Graves, în felul ei de a vorbi, direct la obiect, punând geanta de piele ponosită pe blat. Am dori să îți punem câteva întrebări, dacă nu te deranjează. Și să îți arătăm câteva fotografii.

Am încremenit. Oare puteam să suport să văd oricare dintre fotografiile pe care mi le făcuse Nathan? Pentru o clipă, înnebunită, m-am gândit că ar putea fi poze făcute la locul crimei sau chiar unele de la autopsie. Știam însă că așa ceva nu prea era probabil.

— Despre ce e vorba?

— Au apărut câteva informații noi, care ar putea fi legate de moartea lui Nathan Barker, începu Michna. Noi urmărim toate firele și poate ați putea să ne dați o mână de ajutor.

Am tras adânc aer în piept, ascunzându-mi cu greu tremurul.

— M-aș bucura să încerc, evident. Însă nu știu cum aș putea.

— Îl cunoști pe Andrei Yedemsky? mă întrebă Graves.

M-am încruntat.

— Nu. Cine e?

Ea scotoci prin geantă și scoase un teanc de poze de mărime mare, pe care mi le puse în față.

— Acest bărbat. L-ai mai văzut până acum?

Am întins mâna și, cu degete tremurătoare, am luat prima fotografie. Înfățișa un bărbat într-un pardesiu, stând de vorbă cu un altul care tocmai se urca într-un taxi. Era un tip atrăgător, foarte blond și bronzat.

— Nu. Și nu este genul pe care l-ai uita dacă-l vezi, am spus, ridicându-mi încet privirea spre ea. Ar trebui să-l cunosc?

— Avea fotografii ale dumitale la el acasă. Instantanee luate pe stradă, în timp ce veneai și plecai. Barker avea aceleași fotografii.

— Nu pricep. Cum a intrat în posesia lor?

— Se pare că i le-a dat Barker, mă lămuri Michna.

— Asta a declarat tipul ăsta, Yedemsky? De ce i-ar fi dat Nathan poze cu mine?

— Yedemsky n-a spus nimic, zise Graves. Este mort. A fost ucis.

Simțeam că mă lovește o migrenă.

— Nu pricep. Nu știu nimic despre bărbatul ăsta și habar n-am de ce ar fi știut ceva despre mine.

— Andrei Yedemsky este un membru bine cunoscut al mafiei rusești, îmi explică Michna. Pe lângă faptul că fac contrabandă cu alcool și cu arme, sunt bănuiți că fac și trafic cu femei. E posibil ca Barker să fi făcut aranjamente să vă vândă ori să vă schimbe tocmai în acest scop.

M-am îndepărtat de blat, clătinând din cap, fără să fiu în stare să procesez ceea ce-mi spuneau. Faptul că Nathan mă hărțuise era un lucru pe care puteam să-l cred. Mă urâse încă din prima clipă, urâse gândul că tatăl lui se recăsătorise, în loc s-o jelească până la moarte pe mama lui. Mă urâse pentru că din cauza mea ajunsese închis într-o clinică psihiatrică și că fusesem recompensată cu aranjamentul de cinci milioane de dolari care credea că sunt moștenirea lui. Dar mafia rusească? Trafic de carne vie? Mintea mea nu putea să cuprindă așa ceva.

Graves se uită prin fotografii, până când dădu de una care înfățișa o brățară de platină, cu safire. Lângă ea se afla o riglă în formă de L – evident, un instrument folosit de detectivi.

— Recunoști acest obiect?

— Da. I-a aparținut mamei lui Nathan. El o modificase, ca să i se potrivească lui. Nu pleca nicăieri fără brățara asta.

— Yedemsky o avea la mână când a murit, zise Graves, fără vreo inflexiune în glas. Probabil ca pe o amintire.

— Ce amintire?

— A uciderii lui Barker.

M-am holbat la Graves, care părea să aibă răspuns la orice întrebare.

— Sugerați că Yedemsky ar putea fi răspunzător pentru moartea lui Nathan? Atunci, cine l-a omorât pe Yedemsky?

Ea îmi susținu privirea, înțelegând motivul care stătea în spatele întrebării mele.

— A fost „aranjat” de-ai lui.

— Ești sigură?

Aveam nevoie să știu că *ei* știau că Gideon nu era implicat. Da, omorâse pentru mine – ca să mă apere –, dar n-ar fi ucis niciodată ca să scape de pușcărie.

Michna se încruntă nelămurit la întrebarea mea. Graves fu cea care răspunse:

— Nu-i nici o îndoială. Avem înregistrarea de pe camerele de supraveghere. Unul dintre asociații lui n-a fost prea fericit când a aflat că Yedemsky se culca cu fiica lui minoră.

Speranța lua încet locul spaimei ce mă împietrise.

— Și acum ce va mai fi? Ce înseamnă asta?

— Cunoașteți pe cineva care are legături cu mafia rusească? se interesă Michna.

— Nu, Doamne ferește! am rostit cu vehemență. Asta e... cu totul altă lume. Mie mi-e greu până și să cred că Nathan avea asemenea legături. Dar au trecut mulți ani de când l-am întâlnit...

Graves strânse fotografiile repede și plină de eficiență, cu chipul impasibil.

— Noi am făcut tot ce-am putut. Depinde de dumneata ce vei face de acum înainte.

Am ajuns la CrossTrainer la șase și un sfert. M-am dus numai pentru că îi promisesem lui Megumi și o lăsasem deja baltă o dată. În plus, mă simțeam cuprinsă de un neastâmpăr teribil, de o nevoie de mișcare pe care trebuia să o potolesc, ca să nu mă înnebunească. De cum plecaseră detectivii, îi trimisesem un SMS lui Gideon, spunându-i că trebuia să-l văd mai târziu, dar până îmi pusesem geanta în dulapul din vestiar, încă nu primisem răspuns de la el.

Ca tot ceea ce-i aparținea lui Gideon, CrossTrainer era impresionant, atât ca mărime, cât și din punctul de vedere al confortului. Clubul întins pe trei etaje – unul dintre sutele care împânzeau țara – și avea tot ce-și putea dori un pasionat de fitness, pe lângă un spa și un bar cu toate bunătățile.

Megumi era puțin cam copleșită și a avut nevoie de ajutor la unele dintre aparatele sofisticate, așa că s-a bucurat de asistența unui antrenor, lucru rezervat noilor membri și oaspeților. Eu m-am dus la o bandă de alergare. Am început cu un mers rapid, de încălzire, după care am ajuns să alerg. Și când mi-am găsit ritmul, mi-am lăsat și gândurile să hoinărească.

Era oare posibil ca eu și Gideon să fim liberi să ne luăm iar în stăpânire viețile și să mergem mai departe? Cum? Și de ce? Mintea îmi vâjâia de întrebări pe care abia așteptam să i le pun lui Gideon – sperând că era la fel de neștiutor ca și mine. N-avea cum să fie implicat în uciderea lui Yedemsky. Nu puteam să cred că ar fi fost.

Am alergat până au început să mă usture coapsele și călcâiele, sudoarea să-mi curgă pâraie și plămânii să mă doară când respiram. Până la urmă, Megumi m-a obligat să mă opresc, făcându-mi cu mâna, după ce se așezase chiar în fața benzii mele de alergat.

— Sunt absolut impresionată. Crede-mă, ești o adevărată mașină.

Am încetinit viteza, ajungând la o alergare de jogging, apoi la ritmul mersului obișnuit, după care m-am oprit. Mi-am luat prosopul și sticla cu apă și m-am dat jos, amețită de cât de mult și de departe îmi împinsesem limitele.

— Urăsc să alerg, i-am mărturisit, gâfâind. Cum a fost la tine?

Megumi arăta șic chiar și în costumul de sport. Maioul verde-gălbui pe care îl purta avea niște barete de un albastru strălucitor, care se potriveau de minune cu colanții din spandex. Ansamblul era strălucitor ca vara și foarte stilat.

Ea mă lovi prietenește cu umărul.

— M-ai făcu să mă simt ca o retardată. Abia dacă am făcut un circuit și m-am uitat după tipii sexy. Antrenorul cu care am lucrat arăta bine, dar mi-aș fi dorit să am parte de tipul *ăla*, în schimb.

— El e Daniel. Vrei să-l cunoști?

— Da!

Ne-am dus împreună spre saltelele din centrul spațiului deschis, făcându-i cu mâna lui Daniel când a ridicat privirea și ne-a văzut. Megumi și-a smuls în grabă panglicuța cu care își prinsese părul, deși mie mi se părea că arăta foarte bine și cu ea. Avea o piele foarte frumoasă și o invidiam pentru gura ei.

— Eva, mă bucur mult să te văd! Daniel îmi întinsese mâna. Pe cine ai adus cu tine?

— Pe prietena mea, Megumi. Azi e prima dată pentru ea.

— Am văzut că lucrai cu Tara, îi spuse el lui Megumi, cu zâmbetul de revistă. Eu sunt Daniel. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, e de ajuns să-mi spui.

— Să știi că o să iau în serios oferta asta, îl avertiză ea, în timp ce dădeau mâna.

— Chiar te rog! Ai vreo intenție anume, pentru fitness?

Cei doi începuseră o conversație, iar privirea mea rătăcea. Mă tot uitam la aparate, căutând ceva ușor de făcut, în timp ce-i așteptam să se hotărască. În schimb, am zărit un chip cunoscut.

Chiar când îmi aruncam prosopul pe umăr, am zărit-o pe saltele pe ziarista mea nu-chiar-preferată. Am tras aer adânc în piept și m-am îndreptat spre ea, observând-o în timp ce făcea exerciții cu o greutate de 4,5 kilograme. Părul castaniu-închis îi era împletit în coadă, picioarele lungi la vedere, în pantaloni scurți, mulați pe picior, și avea abdomenul mic și plat. Arăta grozav.

— Bună, Deanna!

— Te-aș întreba dacă vii des pe aici, răspunse ea, așezând greutățile pe suport și ridicându-se, dar e un clișeu prea răsuflat. Ce mai faci, Eva?

— Bine. Tu?

Zâmbetul ei avea ceva amenințător, care îmi zbârlea mereu părul pe ceafă.

— Nu te deranjează că Gideon Cross își îngroapă păcatele sub toți banii pe care îi are?

Prin urmare, Gideon avusese dreptate când spusese că Ian Hager urma să se dea la fund după ce avea să fie plătit.

— Dacă aș crede că nu cauți decât adevărul, ți l-aș spune.

— Totul este pentru adevăr, Eva. Am vorbit cu Corinne Giroux.

— A, da? Ce mai face soțul ei?

Deanna începu să râdă.

— Gideon ar trebui să te angajeze, ca să-i cosmetizezi imaginea publică.

Replica asta era stânjenitor de aproape de adevăr.

— De ce nu te duci la el la birou, să-l mănânci de viu? O merită din plin. Aruncă-i o băutură în față sau trage-i o palmă!

— Nu i-ar păsa. Pentru el, n-ar însemna absolut nimic.

Mi-am șters sudoarea care încă îmi șiroia pe tâmple. Trebuie să recunosc că ar fi putut fi adevărat. Știam prea bine că Gideon era în stare să fie un ticălos cu inima rece.

— În orice caz, poate că te-ai simți mult mai bine.

Deanna își luă prosopul de pe bancă.

— Știu sigur ce-o să mă facă să mă simt mai bine. Distrează-te în continuare pe aici, Eva! Sunt sigură că noi două o să vorbim din nou curând.

Și cu asta, se îndepărtă. Nu puteam scăpa de senzația că pune la cale ceva și mă zgândărea tare rău faptul că nu știam ce.

— Gata, am terminat, îmi spuse Megumi, care se întorsese la mine. Cine era tipa?

— Nimeni important.

Chiar în clipa aceea, stomacul meu hotărî să protesteze sonor, anunțându-mă astfel că terminase toată friptura de vită pe care o mâncasem la prânz.

— Și mie mi se face foame de fiecare dată când merg la sală. Vrei să mergem să mâncăm?

— Cum să nu!

Și ne-am îndreptat împreună spre dușuri, strecurându-ne printre aparate și ceilalți oameni.

— O să-l sun pe Cary, să văd dacă nu vrea să vină și el.

— O, da! Se linse pe buze. Ți-am spus că tipul mi se pare delicios?

— Și nu numai o dată.

I-am făcut cu mâna lui Daniel, după care am plecat.

Am intrat în vestiare, iar Megumi și-a aruncat prosopul în coșul care se afla chiar lângă intrare. Eu am făcut o pauză înainte să-l arunc pe al meu, mângâind ușor emblema brodată de la CrossTrainer. Mă gândeam la prosoapele din baia lui Gideon.

Poate că data viitoare aveam să-l sun și pe el, ca să-i cer să ia cina cu mine și cu prietenii.

Poate că tot ce era mai rău trecuse.

Am găsit un restaurant indian, lângă sala de fitness, iar Cary și-a făcut apariția împreună cu Trey, ținându-se de mână. Aveam masa chiar lângă intrare, la nivelul străzii, iar asta ne oferea ca bonus și pulsul orașului la cină.

Stăteam pe jos, pe niște perne, exageraserăm un pic cu vinul și îl lăsam pe Cary să comenteze la adresa trecătorilor. Mai că puteam să văd inimioare în ochii lui Trey când se uita la el, și mă bucuram tare mult să văd că și Cary îi răspundea plin de afecțiune. De obicei, atunci când Cary chiar se aprindea după cineva, se abținea în mod deliberat să-l atingă. De data asta, am ales în mod voit să consider că atingerile repetate și parcă întâmplătoare cu Trey erau un semn că deveneau tot mai apropiați, nu că și-ar fi pierdut Cary interesul.

În timp ce mâncam, Megumi a mai primit un telefon de la Michael, dar n-a răspuns. Cary a întrebat-o dacă face pe inabordabila, iar ea i-a spus toată povestea.

— Dacă mai sună o dată, lasă-mă pe mine să răspund, îi propuse el.

— O, nu! am exclamat eu.

— Ce e? Cary clipi cu un aer inocent. Aș putea să-i spun că e prea ocupată ca să vină la telefon, în timp ce Trey ar răcni comenzi sexuale în fundal.

— Diabolic! spuse Megumi, frecându-și mâinile cu putere. Michael nu merită chiar așa ceva, dar sunt sigură că o să ajung într-o zi să-ți accept oferta, doar știu ce noroc am la bărbați.

Am clătinat din cap și am început să scotocesc prin geantă după telefonul cu cartelă. Am observat, șocată, că tot nu aveam nici un răspuns de la Gideon.

Cary mă cercetă teatral de peste masă.

— Speri să ai parte de ceva sex la telefon cu iubitul tău?

— Ce? rămase Megumi cu gura căscată. Te vezi cu cineva și nu mi-ai spus?

M-am uitat urât la Cary.

— E complicat.

— Este total opus ideii de complicat, rosti profesoral Cary, legănându-se pe perna lui. E dorință sexuală pură și dură.

— Și cu Cross cum rămâne? întrebă ea.

— Cu cine? exclamă Cary.

Megumi insistă:

— O vrea înapoi.

Era rândul lui Cary să se uite urât la mine.

— Când ai vorbit cu el?

Am clătinat din cap.

— A sunat-o pe mama. Și n-a zis că mă vrea înapoi.

Cary zâmbi plin de șiretenie.

— Vrei să-l lași baltă pe noul iubit pentru un repetir cu Cross, maratonistul?

Megumi îmi dădu un picior.

— Gideon Cross e un maratonist în pat? Mamă, Doamne... și chiar așa și arată. Uau!

Și își făcu vânt cu mâna.

— Vă rog, se poate să încetăm discuția despre viața mea sexuală? am murmurat, uitându-mă la Trey, în căutarea unui sprijin.

El îmi sări îndată în ajutor:

— Cary mi-a zis că voi doi vă duceți mâine-seară la premiera unui videoclip. Nu știam că încă mai sunt la căutare.

M-am agățat imediat de replica asta, plină de recunoștință.

— Da, așa e. Și pe mine m-a surprins.

— Și mai e și drăguțul de Brett, interveni Cary, aplecându-se peste masă către Megumi, ca și cum ar fi vrut să-i împărtășească un secret. O să-i spunem tipul din culise. Sau mai degrabă tipul de pe bancheta din spate.

Mi-am băgat mâinile în pahar și l-am stropit.

— Uau, Eva! Mă faci să mă ud!

— Ține-o tu tot așa, l-am avertizat, și o să fii fleașcă.

Când am ajuns acasă, pe la zece fără un sfert, încă nu aveam nici o veste de la Gideon. Megumi luase metroul spre casă, iar eu, Cary și Trey luaserăm un taxi spre apartament. Băieții s-au dus drept în camera lui Cary, iar eu am rămas în bucătărie, întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să mă duc până în celălalt apartament, să văd dacă Gideon e acolo.

Tocmai mă pregăteam să-mi scot cheile din geantă, când Cary a venit în bucătărie. Își dăduse jos tricoul și era în picioarele goale. Luă niște friscă din frigider, dar se opri, chiar înainte să iasă din nou.

— Te simți bine?

— Da, normal.

— Ai vorbit cu mama ta?

— Nu, dar mă gândesc s-o fac.

El se sprijini de blat.

— Te mai frământă ceva?

I-am făcut semn să dispară.

— Du-te și distrează-te! Sunt bine. Putem să vorbim și mâine.

— Apropo, la ce oră trebuie să fiu gata?

— Brett vrea să vină să ne ia la cinci, deci poți să vii la Crossfire?

— Nici o problemă, zise el, aplecându-se să mă sărute pe creștet. Vise plăcute, fetițo!

Am așteptat până când ușa lui Cary s-a închis, după care mi-am luat cheile și m-am dus

vizavi. Încă din clipa când am intrat în apartamentul tăcut și întunecat, mi-am dat seama că Gideon nu era acolo, dar am căutat totuși prin fiecare cameră. Nu puteam scăpa de senzația că ceva nu era în regulă.

Oare unde era?

Hotărâtă să-l sun pe Angus, m-am dus înapoi la mine în apartament, am înhățat mobilul cu cartelă și m-am dus în camera mea.

Unde am dat de Gideon, pradă unui coșmar.

Am tresărit la vederea lui, dar am închis repede ușa după mine și am încuiat-o. Se zvârcolea în patul meu, cu spatele arcuit, gemând de durere. Rămăsese în blugi și în tricou, trântit pe cuvertură, de parcă ar fi atipit în timp ce mă aștepta. Laptopul îi căzuse pe jos, încă deschis, iar hârtiile se rupeau din cauza violenței mișcărilor sale.

M-am grăbit să ajung lângă el, încercând să găsesc o cale de a-l trezi fără să mă pun în pericol, știind că el s-ar fi urât pe sine dacă m-ar fi rănit din greșeală.

El mârâi, un sunet de pură agresiune.

— Niciodată! exclamă. N-o s-o mai atingi niciodată.

Am încremenit.

Se zvârcoli violent, după care gemu și se ghemui, tremurând.

Sunetul lui de durere mă mobiliză. M-am suit în pat, atingându-l pe umăr. Dar mă trânti imediat pe spate, țintuindu-mă cu trupul său, privindu-mă cu ochi ficși, fără să mă vadă. Simțeam că frica mă paraliza.

— O să afli tu cum e! șopti amenințător, mișcându-și șoldurile, într-o imitație bolnavă a iubirii pe care o împărtășeam.

Eu am întors capul și l-am mușcat de bicepși, abia reușind să-mi înfig puțin dinții în mușchii rigizi.

— Fir-ar! exclamă el, sărind înapoi, iar eu l-am înlăturat de pe mine cum mă învățase Parker, aruncându-l într-o parte și eliberându-mă ca să pot sări din pat și s-o iau la fugă.

— Eva!

M-am răsucit să mă uit la el, încă pregătită să mă lupt.

El alunecase din pat, cât pe ce să cadă în genunchi, după care își regăsi echilibrul și se ridică.

— Îmi pare rău... am adormit... Dumnezeule, îmi pare foarte rău!

— Sunt bine, i-am zis, cu un calm autoimpus. Te rog, liniștește-te!

El își trecu o mână prin păr, răsuflând zbuciumat. Chipul îi era scăldat în sudoare, iar ochii roșii.

— O, Doamne!

M-am apropiat de el, încercând să înlătur teama care încă nu mă părăsise. Asta făcea parte din viața noastră. Amândoi trebuia să-i facem față.

— Îți amintești ce-ai visat?

Gideon înghiți în sec și scutură din cap.

— Nu te cred.

— La dracu'! Trebuie să...

— Visai ceva despre Nathan. Cât de des ți se întâmplă? am zis, venind lângă el și luându-l de mână.

— Nu știu.

— Nu mă minți!

— Nu te mint! pufni el, supărat. Foarte rar îmi amintesc ce visez.

L-am împins către baie, ținându-l în mod voit în mișcare, atât fizic, cât și psihic.

— Azi au fost detectivii aici.

— Știu.

Răgușeala din glasul lui mă îngrijora. Oare de cât timp dormea, de cât timp visa? Mă durea să-l văd chinuit de propriile gânduri, singur, pradă durerii.

— Au venit și la tine?

— Nu. Dar au făcut cercetări.

Am aprins luminile, dar el s-a oprit, apucându-mă strâns, ca să mă facă să mă opresc și eu.

— Eva!

— Intră la duș, campionule! O să vorbim după ce termini.

El îmi prinse fața în mâini, mângâindu-mă pe obraji.

— Te miști prea repede. Ia-o mai încet!

— Nu vreau să fii atât de supărat de fiecare dată când ai un coșmar.

— Așteaptă puțin, murmură el, aplecându-și capul și lipindu-și fruntea de a mea. Te-am speriat. Eu sunt speriat. Hai să stăm puțin ca să ne revenim!

M-am liniștit, punându-i o mână iubitoare pe inima care îi bătea nebunește. El își îngropă fața în părul meu.

— Lasă-mă să-ți miros aroma, îngeraș. Să te simt. Să-ți spun că-mi pare rău.

— Sunt bine.

— Nu e bine, mă contrazise el, cu glas încet și tânguitor. Ar fi trebuit să te aștept la noi acasă.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, peste măsură de încântată de ideea de „la noi” acasă.

— Toată seara m-am uitat la telefon, așteptând un mesaj de la tine.

— Am lucrat până târziu.

Își băgase mâinile sub tricoul meu, mângâindu-mă pe spatele gol.

— Pe urmă am venit aici. Voiam să-ți fac o surpriză... Să fac dragoste cu tine...

— Cred că poate vom fi liberi, am șoptit, agățându-mă de tricoul lui. Detectivii... cred că o să fie bine.

— Explică-mi!

— Nathan avea o brățară de care nu se despărțea...

— Cu safire. Foarte feminină.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Da.

— Continuă!

— Au găsit-o la mâna unui tip din mafie care a fost omorât. Din mafia rusească. Acum se gândesc că probabil a fost o asociere pentru infracțiuni care s-a sfârșit prost.

Gideon rămase nemișcat, cu privirea încruntată.

— E interesant.

— E ciudat. Au vorbit despre fotografii de-ale mele și despre traficul de carne vie, iar asta pur și simplu nu se leagă cu...

El îmi puse mâna pe buze, obligându-mă să tac.

— E interesant pentru că, atunci când am plecat, Nathan avea la mână brățara aia.

M-am uitat la Gideon, care făcea duș, în timp ce eu mă spălam pe dinți. Mâinile săpunite îi alunecau pe corp cu indiferență totală, cu mișcări bruște și aspre. Nu exista nimic din admirația intimă cu care îl veneram eu, nimic din uluirea dragostei. Termină în câteva minute și ieși din duș în toată frumusețea lui goală, după care luă un prosop, ca să se șteargă.

După ce termină, îmi cuprinse șoldurile pe la spate, sărutându-mă pe gât.

— Nu am nici o legătură în lumea interlopă, îmi șopti.

Am terminat să mă spăl pe dinți și l-am privit în oglindă.

— Te deranjează că trebuie să-mi spui asta?

— Cred că ar fi mai bine să-ți spun eu, decât să te aud întrebându-mă.

— Cineva s-a dat peste cap ca să te apere, am zis, întorcându-mă spre el. Ar putea fi Angus?

— Nu. Spune-mi cum a murit tipul ăla din mafie.

Îmi plimbam degetele peste abdomenul lui, încântată de felul cum mușchii i se flexau și se încordau, ca reacție la atingerea mea.

— Unul dintre ai lui l-a aranjat. A fost o răzbunare. Tipul era supravegheat, așa că Graves zice că au proba crimei.

— Prin urmare, e cineva legat. Atât de mafie, cât și de autorități sau de amândouă. Oricine este responsabil, au ales un țap ispășitor pe care puteau să dea vina fără ca el să mai plătească pentru ea.

— Nu-mi pasă cine a aranjat lucrurile așa, atâta timp cât ești în siguranță.

El mă sărută pe frunte.

— Trebuie să ne pese, îmi spuse, cu glas blând. Dacă m-au apărat, înseamnă că știu ce am făcut.

Capitolul 15

La cinci și ceva dimineața, m-am trezit brusc, cu inima bătându-mi nebunește. Încă pluteam în aburii unui vis în care încă mai credeam că sunt despărțită de Gideon. Singurătatea și durerea mă copleșeau, făcându-mă să rămân țintuită în pat câteva minute. Aș fi vrut ca Gideon să fie lângă mine. Mi-aș fi dorit să mă pot rostogoli și să mă lipesc de el.

În parte și din cauză că eram la ciclu, nu făcuserăm dragoste în noaptea ce trecuse. Ne bucuraserăm însă de simplul fapt că eram împreună. Stătuserăm îmbrățișați la mine în pat, uitându-ne la televizor, până când adormisem, epuizată după cât lucrasem la banda de alergare.

Îmi plăceau tare mult aceste momente de liniște, când nu făceam decât să ne ținem în brațe. Când atracția sexuală fierbea doar la foc mic, ascunsă. Îmi plăcea la nebunie să-i simt respirația pe piele, ca și felul în care curbele trupului meu se potriveau cu corpul lui dur, ca și cum am fi fost proiectați unul pentru altul.

Am oftat, căci îmi dădeam seama ce mă rodea. Era joi, și Brett venea la New York, dacă nu cumva ajunsese deja în oraș.

Eu și Gideon abia începeam să ne regăsim ritmul, ceea ce însemna că momentul era cum nu se poate mai nepotrivit pentru ca Brett să-și facă iar apariția în viața mea. Mi-era teamă să nu meargă cumva ceva prost, vreun gest, vreo privire care să fie greșit înțeleasă și să provoace probleme noi între mine și Gideon.

Avea să fie prima dată când eu și Gideon urma să fim împreună în public după „despărțirea" noastră. Avea să fie un adevărat chin. Să stau lângă Brett, deși inima mea era cu Gideon.

M-am dat jos din pat și m-am dus la baie să mă spăl, după care mi-am tras pe mine niște pantaloni scurți și un tricou fără mâneci. Trebuia să fiu cu Gideon. Trebuia să petrecem un timp împreună înainte ca ziua să înceapă în forță.

Am ieșit în vârful picioarelor din apartamentul meu și m-am dus în al lui, având o ușoară impresie că nu sunt prea cuminte, în timp ce alergam pe coridor spre ușa lui – a noastră.

După ce am intrat, mi-am aruncat cheile pe blatul din bucătărie și m-am dus spre camera de oaspeți. Văzând că nu e acolo, mi-a sărit inima din loc, dar mi-am continuat căutarea, pentru că îl *simțeam*. Eram conștientă de prezența lui, lucru care se manifesta doar când era pe aproape.

L-am găsit în dormitorul principal, strângând în brațe perna mea, dormind aproape întors pe burtă. Era acoperit până la coapse cu cearșafurile, care îi lăsau dezgolite spatele puternic și brațele sculptate și descopereau numai partea cea mai de sus a curbei feselor minunate.

Arăta ca o fantezie erotică ce prinsese viață. Și era *al meu*.

Îl iubeam atât de mult!

Și voiam să se trezească cu mine, măcar o dată, plin de plăcere, nu de frică, de tristețe și de regret.

M-am dezbrăcat fără zgomot în lumina dimineții, în timp ce în minte mi se învârtejeau zeci de gânduri despre cum i-aș putea oferi plăcere iubitului meu. Voiam să-l mângâi peste tot cu mâinile și cu gura, să-l fac să-și piardă respirația, să se excite cu totul, să-i simt trupul fremătând. Voiam să afirm iar legătura pe care o aveam amândoi, dăruirea mea totală și irevocabilă pentru el, în fața realităților dure pe care urma să le înfruntăm.

În clipa în care genunchiul mi-a atins salteaua, el s-a mișcat. M-am strecurat lângă el, sărutându-l pe mijloc, după care mi-am croit drum încet în sus.

— Mmm, Eva! zise el alintat, întinzându-se ușor sub mine.

— Ar fi cazul să speri că eu sunt, campionule, am zis, în timp ce-i mușcam ușor osul omoplatului. S-ar putea sfârși rău pentru tine dacă n-ai face-o.

Și m-am lăsat în jos, acoperindu-l cu trupul meu. Răspândea o căldură divină și am rămas o clipă așa, savurând-o.

— E devreme pentru tine, șopti el, relaxat, la fel de mulțumit ca și mine de faptul că ne atingeam unul pe altul.

— Foarte, am recunoscut eu. Dormeai cu perna mea în brațe.

— Are mirosul tău. Mă ajută să dorm.

I-am dat părul într-o parte și mi-am lipit buzele de gâtul lui.

— Ai spus ceva foarte frumos! Mi-ar plăcea să stăm amândoi așa toată ziua.

— Dar îți mai amintești că vreau să te iau cu mine în weekendul ăsta?

— Da, am răspuns, atingându-i ușor bicepșii cu degetele, mângâindu-i mușchii tari. Abia aștept.

— Plecăm vineri, imediat ce ieși de la serviciu, și ne întoarcem cu avionul la timp ca să fii luni dimineață la serviciu. N-o să ai nevoie decât de pașaport.

— Și de tine. L-am sărutat pe umăr, după care am continuat rapid, ușor neliniștită: Te vreau și am venit pregătită să te am, dar s-ar putea să fie cam aiurea. Adică sunt la sfârșitul ciclului, dar dacă nu-ți place să faci sex în momente din astea – și sunt total de acord, pentru că nici mie nu mi-a plăcut *niciodată*...

— *Tu* îmi placi, îngeraș. O să te iau în orice fel pot.

Și se încordă, avertizându-mă astfel că vrea să se întoarcă. Am alunecat într-o parte, uitându-mă cum se rostogolea, cu o mișcare fluidă a mușchilor.

— Ridică-te și stai sprijinit cu spatele de tăblia patului, i-am cerut.

Mă gândeam că arată mult mai minunat decât îmi imaginasem; sau mai excitat, fapt pentru care nu puteam să fiu decât încântată.

El îmi dădu ascultare, făcându-mi pe plac; arăta adormit și sexy, cu obrajii umbriți de un început de barbă. M-am pus în poala lui, încălecându-l. Am rămas așa un timp, savurând atracția dintre noi, primejdia ascunsă, delicioasă și provocatoare, pe care o emana chiar și atunci când se odihnea. Pentru că Gideon nu era o ființă îmblânzită și n-avea să fie așa niciodată. Exact cum o panteră are gheare, chiar dacă sunt ascunse în pernițe.

Asta era una dintre bucuriile mele. Se purta blând cu mine, dar nu se dezicea de natura lui. Era tot bărbatul de care mă îndrăgostisem – dur, cu laturi dure –, deși se și schimbase. Era totul pentru mine, tot ce-mi doream, tot ce aveam nevoie, într-un singur bărbat imperfect.

I-am dat la o parte părul de pe față, mângâindu-i cu limba conturul buzei de jos. Mâinile lui, atât de calde și de puternice, mă apucară de șolduri, în timp ce deschidea buzele, atingându-mi limba cu limba lui.

— Te iubesc, i-am șoptit.

— Eva! Dându-și capul pe spate, preluă controlul sărutului, făcându-l mai profund. Buzele sale, atât de puternice și de moi în același timp, se lipiseră de ale mele. Mă pătrunsese adânc cu limba, lingându-mă și gustându-mă. Ușoara ei frecare de interiorul sensibil al gurii mele mă înfiora

toată. Între noi, mădularul lui începu să se îngroașe și să se lungească, iar pielea lui mătăsoasă îmi ardea partea de jos a abdomenului.

Mi se întăriseră și mie sfârcurile, devenind dureroase, și am început să tremur, frecându-mi-le de pieptul lui.

El mă prinse cu o mână de ceafă, luându-mă prizonieră, ținându-mă nemișcată, în timp ce mă săruta pătimaș. Îmi strivea gura, căutându-mă, pătrunzând tot mai adânc, sugându-mi buzele și limba. M-am lipit de el gemând, trăgându-l de părul negru.

— Dumnezeule, ce mă mai exciți, murmură el, ridicându-și genunchii. Mă dădu apoi pe spate; corpul lui formase un leagăn, care îmi susținea greutatea. Îmi prinsese sânii în palme, frecându-mi în cercuri sfârcurile întărite.

— Uită-te la tine! Ești atât de minunată!

Mă străbăteau valuri de căldură.

— Gideon...

— Uneori ești o blondă de gheață, absolut inabordabilă, zise el, strângând din dinți în timp ce-și strecura o mână între picioarele mele, cu degetele alunecând ușurel prin crăpătura mea. Și pe urmă ești așa. Atât de sexy și de disperată. Vrei să am mâinile pe tine, să-mi simți mădularul în tine.

— Sunt așa *pentru tine*. Asta îmi faci. Asta mi-ai făcut încă din clipa în care te-am văzut prima dată.

Gideon își plimba privirea peste corpul meu, urmată de mâinile lui. Îmi mângâia curba sânilor și în același timp îmi mângâia ușor clitorisul, făcându-mă să tremur.

— Te vreau, îmi spuse răgușit.

— Sunt aici – goală.

El îmi adresă un zâmbet lasciv, foarte sexy.

— Nu mi-a scăpat amănuntul ăsta.

Vârful degetului său dădea târcoale despicăturii mele. M-am ridicat un pic, ca să-i ofer un acces mai ușor, alunecând cu mâinile peste umerii lui.

— Dar nu vorbeam de sex, murmură el. Deși vreau și asta.

— Cu mine.

— Numai cu tine, recunoscu el, în timp ce trecea ușor de tot cu degetul mare peste un sfârc. Mereu și pentru totdeauna.

Am gemut și i-am luat mădularul în palme, frecându-l de la rădăcină până în vârf.

— Îngeraș, te privesc și te vreau înfiorător de tare. Vreau să fiu cu tine, să te ascult, să vorbesc cu tine, să te aud râzând și să te țin în brațe când plângi. Vreau să stau lângă tine, să respir același aer cu tine, să avem aceeași viață. Vreau să mă trezesc așa cu tine pentru tot restul vieții. Te *vreau*.

— O, Gideon... M-am aplecat eu către el și l-am sărutat blând. Și eu te vreau.

Îmi mângâia ușor sânul, trăgând de el și rotind sfârcul întărit între degete. În același timp, îmi freca și clitorisul, făcându-mă să gem ușor. Îl simțeam cum se întărește în mâinile mele, căci trupul reacționa dorinței mele tot mai mari.

Camera se lumina tot mai mult pe măsură ce soarele se ridica pe cer, dar lumea de afară părea la ani-lumină distanță. Intimitatea acelei clipe era mistuitoare și dulce în același timp, umplându-mă de bucurie.

Îi mângâiam penisul erect cu venerație amestecată cu tandrețe; unicul meu scop era să-i ofer plăcere și să-i arăt cât de mult îl iubeam. El mă atingea în același fel, iar ochii îi erau ca niște ferestre către sufletu-i rănit, care avea nevoie de mine tot atât de mult cât aveam și eu de el.

— Sunt fericit cu tine, Eva. Tu mă faci fericit.

— O să te fac fericit toată viața, i-am promis, cu șoldurile fremătând, căci dorința îmi fierbea puternică în vene. E tot ce vreau mai mult pe lume.

Gideon se aplecă și trecu ușor cu limba peste sfârcuri, o atingere fugară, care mă umplu de o dorință sfâșietoare.

— Îmi plac sânii tăi. Știai?

— A, deci de asta mă placi...

— Mai provoacă-mă tu, îngeraș. Dă-mi un motiv să te bat la fund. Și fundul tău îmi place la nebunie.

Și mă trase spre el, făcându-mă să mă lipesc cu sânii de gura lui. O fierbințeală umedă îmi înconjură vârful sensibil al sânului meu. Începu să mi-l sugă cu putere, iar sexul meu vibra în ritmul gurii lui, flămând după mădularul lui.

Îl simțeam peste tot, în jurul meu, în mine. Căldura și patima lui. Pasiunea lui. În mâinile mele, penisul îi era tare și zvâcnea, iar capul mătăsos se umezise de licoarea ce anunța apropierea orgasmului.

— Spune-mi că mă iubești, am implorat.

Ochii lui Gideon mă țintuiră.

— Știi prea bine că așa e.

— Închipuiește-ți că nu ți-aș fi spus niciodată aceste cuvinte. Că nu le-ai fi auzit niciodată de la mine.

El oftă din rărunchi.

— Crossfire.

Am încremenit, cu mâinile pe el. El înghiți cu greu nodul din gât.

— E cuvântul tău, atunci când totul e prea mult, când e prea intens. E și cuvântul meu de siguranță, pentru că așa mă faci să mă simt. Tot timpul.

— Gideon, eu...

Mă lăsase fără cuvinte.

— Când îl spui tu, înseamnă „oprește-te”, continuă el, luându-și mâinile de pe sânul meu, ca să mă mângâie pe obraz. Când îl spun eu, înseamnă să nu te oprești niciodată. Orice mi-ai face, am nevoie să continui s-o faci.

M-am ridicat, rămânând în echilibru deasupra lui.

— Lasă-mă pe mine!

— Da.

Își scoase degetele din despicătura mea și peste o clipă mădularul lui mă umplu toată, capul său larg croindu-și drum prin lăuntrurile mele hiperexcitate.

— Încet, îmi ordonă el blând, cu privirea încețoșată, în timp ce-și lingea degetele pe îndelete, plin de senzualitate. Arăta incredibil de pătimaș, de decadent și de lipsit de rușine.

— Ajută-mă! Era întotdeauna un pic mai greu să mă pătrundă așa, numai cu ajutorul gravitației și al greutății corpului meu. Oricât de disperată aș fi fost după el, tot eram prea strâmtă.

Gideon mă prinse de șolduri, ridicându-mă și coborându-mă ușor, de-a lungul penisului său tare și foarte gros.

— Să simți fiecare părticică din ea, îngeraș, murmură el. Simte în ce hal mă exciți!

Îmi tremurau coapsele de dorință, în timp ce el freca un punct foarte sensibil dinlăuntrul meu. L-am apucat strâns de încheieturile mâinilor; sexul îmi zvâcnea.

— Să nu-ți dai drumul, mă avertiză el, cu tonul acela autoritar, care, de fapt, mă făcea cu siguranță să ating climaxul. Nu-ți da drumul până n-am intrat tot!

— Gideon! Frecarea înceată și puternică pe care mi-o producea, penetrându-mă cu grijă, mă înnebunea de-a dreptul.

— Gândește-te ce bine îți e când sunt în tine, îngeraș! Când pizdulicea ta flămândă are ceva în jurul căruia să se strângă atunci când îți dai drumul.

Am simțit cum mă strâng în jurul lui, sedusă de răgușeala ademenitoare din glasul lui.

— Grăbește-te!

— Tu trebuie să mă lași să intru în tine! zise el, cu o sclipire amuzată în ochi. Mă împinse apoi pe spate, schimbând unghiul în care mă pătrundea.

Și am alunecat pe el, înghițindu-l până la rădăcină, dintr-o singură mișcare, cu un geamăt adânc.

— Doamne! Își dăduse capul pe spate, gâfâind cu putere. Ești uluitoare! Mă strângi ca un pumn!

— Iubirea mea!

Nu puteam să-mi ascund rugămintea din glas. Era atât de tare și de gros în mine, intrase atât de adânc, că abia mai puteam să respir...

El mă privea cu ochi arzători.

— Vrei *asta*. Tu și cu mine, fără nimic între noi.

— Nimic, am repetat cu ardoare, gâfâind, zvârcolindu-mă. Îmi pierdeam mințile, Eram disperată să-mi dau drumul.

— Șșș! Am înțeles.

Și Gideon își duse la gură degetul mare, lingându-l, după care începu să-mi frece clitorisul, apăsând exact cât trebuie. Corpul parcă îmi luase foc, eram scăldată în sudoare, simțeam că ard toată.

Și am atins orgasmul zguduită de plăcere, cu sexul zvâcnind spasmodic, cu putere. Geamătul lui era unul de pură sexualitate animală și penisul i se umezise, muls cu lăcomie de trupul meu.

Dar el nu-și dăduse drumul, iar asta făcea ca orgasmul meu să fie și mai intim. Eram deschisă, vulnerabilă, sfâșiată de dorință. Iar el mă privea cum mă prăbușesc, cu ochii aceia albaștri sfredelitori, deținând în totalitate controlul. Faptul că nu se mișca, doar mă pătrunsese atât de adânc, mărea și mai mult senzația legăturii dintre noi.

O lacrimă mi se rostogoli pe obraz, căci orgasmul îmi răscolise toate emoțiile.

— Vino încoace, spuse el, răgușit.

Mâinile îi alunecară în sus pe spatele meu și mă trase mai aproape. Îmi sorbi lacrima, apoi mă mângâie ușor cu vârful nasului. Sânii îmi erau lipiți de pieptul lui și îi înlănțuiam mijlocul cu brațele pe care le strecurasem între el și tăblia patului. Îl țineam strâns, tremurând încă de zvâcnetul ce urmase orgasmului.

— Ești atât de frumoasă, șopti el. Atât de moale și de dulce! Sărută-mă, îngeraș!

Mi-am ridicat capul și i-am oferit gura, contopindu-ne într-un sărut umed și fierbinte, un amestec erotic al plăcerii lui neostoite și al copleșitoarei mele iubiri.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, ținându-l bine de ceafă, ca să-l fac să rămână nemișcat. Iar el făcu la fel, comunicând amândoi fără cuvinte. Îmi pecetlui gura cu buzele, penetrându-mă cu limba, chiar dacă mădularul îi rămânea nemișcat în mine. Simțeam tensiunea din sărutul lui, din atingerea lui, și mi-am dat seama că și el era îngrijorat în legătură cu ziua ce abia începuse. M-am lipit toată de el, vrând să devenim de nedespărțit. Dinții lui îmi mușcară buza de jos, afundându-se ușor în moliciunea ei. Am scâncit, iar el murmură, liniștindu-mă cu mișcările ritmice ale limbii.

— Nu te mișca, îmi spuse răgușit, ținându-mă strâns de ceafă. Vreau să-mi dau drumul numai pentru că te simt în jurul meu.

— Te rog, am șoptit. Dă-ți drumul în mine! Lasă-mă să te simt!

Eram cu totul și cu totul înlănțuiți, strângându-ne, trăgându-ne aproape unul pe celălat. Îi simțeam mădularul foarte rigid în mine; ne înfipseserăm mâinile fiecare în părul celuilalt și buzele și limbile ni se împerecheau cu disperare.

Gideon era întru totul al meu. Și, cu toate acestea, undeva, în străfundul minții mele, încă eram uluită că puteam să mă bucur astfel de el, că era gol într-un pat al nostru, într-un apartament al nostru, că era în mine, era parte din mine, punând stăpânire pe toată iubirea și patima mea și dându-mi-le înapoi însutit.

— Te iubesc, am gemut, în timp ce sexul mi se strângea în jurul lui, cu putere. Te iubesc atât de mult!

— O, Eva!

Începu să se scuture puternic, dându-și drumul. Gemea, sărutându-mă, mâinile îi zvâcneau în părul meu și mă pârjolea cu respirația șuierătoare. Îl simțeam cum mă umple de sămânța lui și am început să tremur și eu, pradă încă unui orgasm, a cărui plăcere punea stăpânire pe mine în valuri.

Mâinile îi rătăceau fără odihnă pe trupul meu, mângâindu-mă pe spate, în timp ce mă săruta cu un amestec perfect de iubire și patimă. Îi simțeam recunoștința și dorul, le recunoșteam pentru că și eu simțeam exact la fel.

Era un miracol că îl găsisem, că putea să mă facă să mă simt așa, că puteam să iubesc pe cineva atât de profund, de complet și de sexual, în ciuda tuturor demonilor care mă bântuiau. Și că puteam să-i ofer și eu același liman, în schimbul a ceea ce-mi dădea.

Mi-am lipit capul de pieptul lui, ca să-i ascult bătăile inimii, respirând amândoi în același ritm.

— Eva! zise el, încă gâfâind. Răspunsurile pe care le vrei de la mine... Trebuie să pui acele întrebări.

L-am strâns îndelung în brațe, așteptând ca trupurile noastre să-și revină și să-mi calmez panica. Încă nu ieșise din mine. Eram pe cât de apropiați se putea, dar tot nu era de ajuns pentru el. Voia să aibă mai mult, în toate privințele. N-avea să renunțe până când n-avea să pună stăpânire până și pe cea mai mică părticică din mine, până când n-avea să se strecoare până și în cel mai neînsemnat aspect al vieții mele.

M-am dat puțin înapoi, ca să-l pot privi.

— Gideon, nu plec nicăieri. Nu trebuie să te forțezi, dacă nu ești pregătit.

— Sunt pregătit, răspunse el, susținându-mi privirea, arzând de putere și de hotărâre. Tu trebuie să fii pregătită. Pentru că n-o să mai treacă mult până o să-ți pun o anumită întrebare, Eva. Și o să am nevoie să-mi dai răspunsul corect.

— Este prea devreme, am șoptit, cu un nod în gât, și m-am îndepărtat ușor, încercând să

câștig puțină distanță, dar el m-a tras înapoi, ținându-mă strâns. Nu știu dacă pot.

— Dar nu pleci nicăieri, mi-a amintit el, strângând din dinți. Și nici eu. De ce să amânăm inevitabilul?

— Nu trebuie să privești lucrurile așa. Amândoi am avut prea multe probleme. Dacă nu suntem atenți, unul sau altul o să se închidă, o să-l respingă pe celălalt...

— Întreabă-mă, Eva! îmi ordonă el.

— Gideon...

— Acum!

Frustrată de încăpățânarea lui, am rămas tăcută un minut, după care m-am hotărât că, indiferent care ar fi motivul, anumite întrebări trebuiau să-și afle răspunsul, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Doctorul Lucas. Știi de ce a mințit-o pe mama ta?

El își încleștă maxilarul, cu privirea dintr-odată rece și dură.

— Își apăra cumnatul.

— *Ce?* am tresărit eu, cu mintea învârtindu-se. Fratele lui Anne? Femeia cu care te-ai culcat?

— Căreia i-am tras-o, mă corectă el, cu asprime. Toți cei din familia lui Anne lucrează în domeniul sănătății mintale. Toți nenorociții. Ea e *psiholog*. Ai găsit asta, când ai săpat pe Google?

Am încuviințat absentă, mai îngrijorată de vehemența cu care rostise cuvântul psiholog, practic scuipându-l. De asta nu se dusese să capete ajutor? Și cât de mult mă iubea, de făcuse efortul să se ducă la doctorul Petersen, în ciuda reticențelor sale?

— N-am știut de la început, continuă el. Nu puteam să-mi dau seama de ce mă mințise Lucas. E pediatru, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să aibă grijă de copii.

— La dracu' cu asta! Ar trebui să fie om! am exclamat, sufocată de furie, de dorința înăbușitoare de a mă duce la Lucas ca să-l rănesc. Nu-mi vine să cred că a fost în stare să mă privească în față și să-mi spună toate rahaturile pe care le-a zis.

Dăduse vina pe Gideon pentru tot... încercase să bage strâmbe între noi...

— Abia după ce te-am întâlnit pe tine am început, în sfârșit, să-mi dau seama, spuse el, strângându-mă și mai tare în brațe. O iubește pe Anne. Probabil la fel de mult cât te iubesc eu pe tine. Îndeajuns încât să treacă peste faptul că l-a înșelat și să-l acopere pe fratele ei, ca s-o cruțe de aflarea adevărului. Sau de imensa stânjeneală.

— N-ar trebui să mai practice medicina.

— Nu te contrazic.

— Atunci, de ce are cabinetul în una dintre clădirile tale?

— Am cumpărat clădirea aia tocmai pentru că are cabinetul acolo. În felul ăsta, pot să-l supraveghez și să văd cât de bine se descurcă... sau nu.

Era ceva în felul în care spusese „sau nu" care mă făcu să mă întreb dacă nu cumva avea vreo legătură cu momentele în care Lucas nu o dusese foarte bine din punct de vedere financiar. Mi-am adus aminte de momentul când Cary fusese dus la spital, ce aranjamente speciale fuseseră făcute pentru el și pentru mine, deoarece Gideon era un donator foarte generos. Oare cât de multe lucruri putea să influențeze? Dacă existau căi prin care Lucas să fie pus într-o poziție dezavantajoasă, eram sigură că Gideon le cunoștea pe toate.

— Și cumnatul? l-am întrebat. Ce s-a întâmplat cu el?

Gideon își ridică bărbia, cu privirea înăsprită.

— În cazul meu, s-a aplicat termenul de prescripție a răspunderii penale, însă m-am confruntat cu el. I-am zis că dacă mai practică vreodată medicina ori mai pune mâna pe vreun copil, atunci o să înființez un cont cu fonduri nelimitate, al cărui unic scop va fi să-l urmărească pe cale civilă și penală, în numele victimelor sale. La puțin timp după asta, s-a sinucis.

Spusese ultimele cuvinte fără nici o inflexiune în glas, făcându-mă să mi se ridice părul pe ceafă. M-a cuprins un fior rece care venea dinăuntrul meu. El începu să mă mângâie pe brațe, încercând să mă încălzească, dar nu mă trase spre el.

— Hugh era însurat. Avea un copil, un băiat, care avea doar câțiva ani.

— Gideon! L-am prins în brațe, înțelegând; și el își pierduse tatăl sinucigaș. Ceea ce a ales să facă Hugh nu s-a întâmplat din vina ta. Nu ești responsabil pentru hotărârile luate de el.

— Chiar nu sunt? întrebă el, cu voce ca de gheață.

— Nu, nu ești, am repetat, ținându-l cât de strâns puteam, dorind să-i umplu cu iubirea mea trupul rigid, încordat. Iar băiatul... Poate că moartea tatălui său l-a împiedicat să treacă prin ceea ce ai trecut tu. Te-ai gândit la asta?

El oftă din greu.

— Da, m-am gândit. Însă el nu știe cum a fost tatăl lui. Știe numai că tatăl lui a murit, de propria mână, și că l-a abandonat. O să creadă că tatăl lui nu l-a iubit îndeajuns încât să rămână lângă el.

— Iubirea mea! I-am tras capul spre mine, făcându-l să se odihnească pe pieptul meu.

Nu știam ce să spun. Nu puteam să găsesc nici o scuză pentru Geoffrey Cross, și știam că Gideon se gândește la el, așa cum se gândise și băiețelul care fusese cândva.

— Tu n-ai făcut nimic rău.

— Am nevoie să rămâi cu mine, Eva, șopti el, înlănțuindu-mă în sfârșit din nou cu brațele. Dar tu ai rețineri. Asta mă înnebunește.

Am început să-l legăn ușor în brațe.

— Am fost prudentă pentru că ești atât de important pentru mine.

— Știu că nu e drept să-ți cer să fii cu mine, continuă el, retrăgându-și capul, din moment ce nici măcar nu putem să dormim în același pat, dar o să te iubesc mai bine decât ar putea s-o facă oricine altcineva. O să am grijă de tine și-o să te fac fericită. Știu că pot.

— Poți, am răspuns, dându-i la o parte părul de pe frunte; mi-a venit să plâng când am văzut expresia de dor de pe chipul lui. Vreau să crezi că o să rămân cu tine.

— Dar ți-e frică.

— Nu de tine, am oftat, încercând să găsesc cuvintele cu adevărat potrivite. Nu pot... nu pot să fiu doar o prelungire a ta.

— Eva! spuse el, cu chipul îmblânzit. Nu pot să schimb ceea ce sunt și nu vreau să te schimbi nici tu. Vreau doar ca amândoi să fim noi înșine – împreună.

Am răspuns cu un sărut, căci nu știam ce să zic. Și eu voiam să ducem aceeași viață, să fim împreună în toate felurile cu putință. Dar credeam totuși că nici unul dintre noi nu era pregătit încă.

— Gideon! am zis, sărutându-l din nou, prelung. Noi doi abia dacă suntem îndeajuns de puternici pe cont propriu. O să ne fie tot mai bine, cu timpul, dar încă n-am ajuns acolo. Și nu este vorba doar de coșmarurile tale.

— Atunci spune-mi ce e!

— Totul. Nu știu... Nu e corect ca eu să mai locuiesc într-un apartament plătit de Stanton,

acum, că Nathan nu mai reprezintă o amenințare. Și mai ales acum, când părinții mei și-au pus-o.

El ridică din sprâncene.

— Poftim?

— Da, am confirmat eu, o mizerie totală.

— Atunci mută-te cu mine, îmi spuse, mângâindu-mă pe spate, ca să mă consoleze.

— Prin urmare, o să sar peste etapa descurcării pe cont propriu? O să trăiesc mereu pe spinarea cuiva?

— La dracu'! exclamă el, enervat. Te-ai simți mai bine dacă am împărți chiria?

— Ha! De parcă aș putea să-mi permit să stau în penthouse-ul tău, chiar dacă aș plăti doar o treime din chirie. Și Cary n-ar putea, în nici un caz.

— Bine, atunci ne mutăm aici sau dincolo, dacă vrei, și preluăm noi cheltuielile. Nu-mi pasă unde stăm.

M-am uitat lung la el, dorind să accept ceea ce-mi oferea, înspăimântată să nu cad într-o capcană care ne-ar fi rănit pe amândoi.

— În dimineața asta, ai venit la mine imediat ce te-ai trezit, îmi aminti el. Nici ție nu-ți place să fii departe de mine. De ce să ne chinuim singuri? Împărțirea aceluiași spațiu ar fi cea mai mică dintre problemele noastre.

— Nu vreau să stric totul, am zis, mângâindu-i ușor pieptul. Gideon, am nevoie ca relația noastră să funcționeze.

El îmi luă mâna și și-o apăsă pe inimă.

— Și eu am nevoie să putem fi împreună, îngeraș. Și vreau să avem cât mai multe dimineți ca asta și nopți ca aceea care a trecut.

— Nimeni nu știe că noi doi ne întâlnim. Cum să ajungem de la despărțire la mutare împreună?

— Începem chiar azi. Tu îl iei pe Cary la lansarea videoclipului. Eu o să vin la voi cu Ireland, o să vă salut...

— M-a sunat, l-am întrerupt eu, și mi-a spus să vin spre tine. Vrea să ne vadă împreună din nou.

— E fată deșteaptă, zâmbi el.

M-a cuprins un soi de încântare la gândul că poate Gideon începea să se deschidă față de ea.

— Prin urmare, unul dintre noi se va apropia de celălalt, vom sta de vorbă, iar eu o să-l salut pe Cary. N-o să avem nevoie să ne prefacem că există atracție între noi. Mâine, o să iau cina cu tine în oraș. Ar fi ideal la restaurantul din parcul Bryant. O să facem un spectacol din asta.

Totul părea minunat și foarte ușor, dar...

— E sigur așa?

— Faptul că brățara lui Nathan a fost găsită asupra cadavrului unui infractor lasă loc pentru îndoieli rezonabile. E tot ce ne trebuie.

Ne-am privit, amândoi plini de speranță, de încântare, în așteptarea unui viitor care, cu doar o zi înainte, părea mult mai nesigur. Mă mângâie pe obraz.

— Ai făcut o rezervare pentru seara asta la Tableau One.

Am încuviințat.

— Așa e. A trebuit să mă folosesc de numele tău ca să reușesc, dar Brett mi-a cerut să iau cina cu el și voiam să merg într-un loc legat de tine.

— Eu și Ireland avem rezervare în același timp. O să venim la masa voastră.

Eu m-am foit stânjenită, agitată la gândul ăsta, și atunci am simțit cum Gideon se întărește iar în mine.

— Nu-ți face griji, șopti el, cu mintea, evident, la lucruri mai pline de erotism. O să fie amuzant.

— Da, cum să nu!

Mă prinse de șolduri și de omoplați și mă ridică, așezându-mă sub el.

— Ai încredere în mine!

Tocmai voiam să-i răspund, când el îmi astupă gura cu a lui, și începu să facă dragoste nebunește cu mine.

Am făcut duș și m-am îmbrăcat la Gideon, după care am fugit pe hol până la apartamentul meu, ca să-mi iau geanta și sacoșa, încercând să nu par că intru pe furiș în casă. Era ușor să mă pregătesc în apartamentul lui Gideon, pentru că el umpluse baia cu toate obiectele mele obișnuite de toaletă și de cosmetică și îmi cumpărase lenjerie și haine, cât să nu fie nevoie să mai port nimic din ceea ce aveam la mine în dulap.

Era prea mult, dar așa era el.

Tocmai îmi curățam cana din care băusem rapid o cafea, când Trey intră în bucătărie, zâmbind timid. Își pusese o pereche de pantaloni de trening de-ai lui Cary și tricoul pe care îl purtase în noaptea trecută, părând că se simte întru totul la el acasă.

— Bună dimineața!

— La fel și ție! am răspuns și, după ce am pus cana în mașina de spălat vase, m-am întors spre el. Mă bucur că ai venit la cină.

— Și eu. A fost foarte plăcut.

— Vrei cafea? l-am întrebat.

— Chiar te rog! Trebuie să plec la serviciu, dar o mai lălăi.

— Am avut și eu zile d-astea.

I-am pregătit cafeaua și am împins-o spre el. Trey o luă și o ridică înspre mine, în chip de salut.

— Pot să te întreb ceva? îmi zise.

— Dă-i drumul!

— Îți place și de Tatiana? Nu ți se pare ciudat să ne vezi pe amândoi pe-aici?

Am ridicat din umeri.

— Să fiu sinceră, n-o prea cunosc pe Tatiana. Nu petrece timpul cu mine și cu Cary așa cum faci tu.

— A!

Am pornit către ieșire și, în clipa când am trecut pe lângă el, l-am strâns prietenește de umăr.

— Să ai o zi bună!

— Și tu!

În taxi, în timp ce mă îndreptam spre serviciu, mi-am verificat telefonul. Aproape că-mi doream să mă fi dus pe jos, pentru că șoferul ținea geamurile din față închise și, după câte se părea, nici nu prea folosea deodorant. Singurul avantaj era că am putut să ajung mai repede decât pe jos.

Am găsit un mesaj trimis de Brett pe la șase dimineața: „Am aterizat. Abia aștept să te văd diseară!”

I-am trimis o față zâmbitoare, drept răspuns.

Megumi arăta bine când ne-am întâlnit, ceea ce m-a bucurat mult; Will, însă, părea mohorât. În timp ce-mi puneam geanta în sertar, el se opri lângă biroul meu, sprijinindu-se de zid cu brațele încrucișate.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, ridicându-mi privirea spre el.

— Ajutor! Am nevoie de carbohidrați!

Am început să râd, clătinând din cap.

— Ce drăguț că suferi și tu din cauza regimului pe care îl ține prietena ta!

— N-ar trebui să mă plâng, spuse el. A slăbit două kilograme și jumătate – și crede-mă, mie nu mi se părea că ar trebui să le dea jos – și arată excelent, e plină de energie. Dar, Dumnezeule... eu mă simt ca un melc bolnav. Corpul meu nu e făcut pentru așa ceva.

— Vrei cumva să luăm prânzul împreună?

— Te rog! își împreună el mâinile, a rugăciune. Tu ești una dintre puținele femei cărora le place cu adevărat să mănânce.

— Am și un fund pe măsură, ca să demonstrez asta, am mormăit eu. Dar cum să nu! Mergem.

— Ești cea mai tare, Eva!

Și se dădu înapoi, ca să plece, ciocnindu-se însă de Mark.

— Ups! Scuze!

Șeful meu îi zâmbi larg. Will se întoarse în biroul lui, iar Mark își îndreptă chipul zâmbitor spre mine.

— La nouă și jumătate vine echipa de la Drysdel, i-am amintit eu.

— Așa e. Și am o idee pe care vreau s-o pun la încercare pe strategie până ajung ei aici.

Mi-am luat tableta și m-am ridicat, gândindu-mă că suntem în criză de timp.

— Șefule, trăiești periculos!

— E unicul mod ca s-o facem. Hai!

Ziua s-a scurs foarte repede și am trecut prin ea într-o goană continuă, plină de o energie nesecată. Nici faptul că mă trezisem atât de dimineață și că mă umflasem cu colțunași la prânz nu putea să mă încetinească.

La cinci fix am închis calculatorul și m-am aranjat în grabă la baie, schimbându-mi bluza și fusta cu o rochie mai lejeră, din jerseu, de un bleu pal. Mi-am pus niște sandale cu platformă, mi-am dat jos cerceii cu diamante și mi-am pus unii de argint, rotunzi, după care mi-am desfăcut coada de cal și mi-am făcut un coc răvășit. Pe urmă m-am îndreptat spre hol.

În timp ce mă îndreptam spre ușile rotative de la intrare, l-am zărit pe Cary, care stătea afară, pe trotuar, de vorbă cu Brett. Am încetinit puțin pasul, lăsându-mi timp să mă uit cu atenție la fostul meu iubit.

Părul scurt al lui Brett era în mod natural de un blond-închis, dar își vopsise vârfurile într-un blond platinat și arăta bine așa, făcând contrast cu pielea bronzată și ochii de un frumos verde smarald. De obicei, când era pe scenă, stătea la bustul gol, dar azi își pusese niște pantaloni cargo negri și un tricou roșu ca sângele, ce-i lăsa la vedere brațele musculoase, acoperite de tatuaje.

Pe urmă, el a întors capul, uitându-se spre hol, și eu mi-am reluat mersul; am simțit câțiva fluturași în stomac atunci când m-a văzut și chipul de o frumusețe aspră i s-a îmblânzit într-un zâmbet care dădea la iveală o gropiță mortală.

Doamne, ce sexy era!

M-am simțit puțin cam expusă, așa că mi-am scos ochelarii de soare și mi i-am pus, după care am tras adânc aer în piept, în timp ce treceam prin ușile rotative, cu privirea atrasă de Bentley-ul parcat chiar lângă limuzina lui Brett.

Acesta scoase un fluierat admirativ.

— Fir-ar să fie, Eva! De fiecare dată când te văd, ești tot mai minunată.

I-am zâmbit reținut lui Cary, cu inima bătând nebunește.

— Salut!

— Arăți excelent, fetițo, îmi zise prietenul meu, dându-mi mâna.

Undeva, cu colțul ochiului, l-am văzut pe Angus ieșind din Bentley. În clipa aceea, în care atenția îmi era distrasă, n-am observat că Brett se apleca spre mine. Într-o fracțiune de secundă, mi-am dat seama că-și pusese mâinile pe talia mea și m-am prins că voia să mă sărute. Abia am avut timp să întorc capul, iar buzele lui m-au atins în colțul gurii, calde și cunoscute. M-am dat înapoi clătinându-mă, împiedicându-mă de Cary, care m-a cuprins pe după umeri.

Roșie toată de stânjeneală și dezorientată, m-am uitat în altă parte, numai să nu-l văd pe Brett. Și am descoperit că eram ochi în ochi cu privirea albastră, ca de gheață, a lui Gideon.

Capitolul 16

Înlemnit, în fața intrării la Crossfire, Gideon mă privea cu o asemenea intensitate, că nu-mi mai găseam locul.

Îmi pare rău, am rostit doar din buze, simțindu-mă îngrozitor, știind cum m-aș fi simțit eu dacă, în urmă cu o zi, Corinne ar fi reușit să-l atingă cu buzele.

— Bună! mă salută Brett, prea atent la mine ca să observe silueta întunecată aflată la doar câțiva metri de el, cu pumnii încleștați și maxilarul la fel.

— Bună! Ești gata?

Puteam să simt privirea lui Gideon ațintită asupra mea și mă durea de-a dreptul că nu mă puteam duce la el.

Fără să-i mai aștept pe băieți, am deschis ușa limuzinei și am sărit înăuntru. Nici nu m-am așezat bine, că mi-am scos telefonul cu cartelă și i-am trimis rapid un mesaj lui Gideon: „Te iubesc".

Brett se așeză pe banchetă, lângă mine, după care intră și Cary.

— Ți-am văzut peste tot mutra drăgălașă, omule, zise Brett, adresându-i-se lui Cary.

— Da, îmi zâmbi șăgalnic Cary.

Arăta excelent în niște jeanși aparent ponosiți și un tricou de firmă, cu brățări de piele care se potriveau de minune cu ghetele pe care le purta.

— Au venit și ceilalți băieți din trupă odată cu tine? m-am interesat.

— Da, sunt toți aici, îmi zâmbi Brett, arătându-și iar gropița. Darrin a adormit chiar în clipa când am ajuns la hotel.

— Nu știu cum e în stare să bată la tobe ore întregi. E obositor și să-l privești.

— Când ești plin de încântare că ești pe scenă, energia chiar nu e o problemă.

— Ce mai face Eric? interveni Cary, cu un interes mai mult decât formal, făcându-mă să mă întreb – și nu pentru prima oară – dacă el și basistul o făcuseră vreodată. Din câte știam eu, Eric era hetero, dar existaseră uneori niște semne care mă făceau să cred că era posibil ca el să fi avut ceva experiențe cu prietenul meu cel mai bun.

— Eric se ocupă să rezolve niște probleme care au apărut în timpul turneului, răspunse Brett. Iar Lance s-a cuplat cu o fată pe care a cunoscut-o când am fost data trecută la New York. O să-i vezi pe toți peste câteva minute.

— Viață de vedetă rock, l-am tachinat eu.

Brett ridică din umeri, zâmbitor.

Am întors privirea, regretând că avusesem ideea să-l iau pe Cary cu mine, pentru că prezența lui acolo însemna că nu puteam să-i spun lui Brett ce trebuia – că eram îndrăgostită de altul și că nu era nici o speranță pentru noi doi.

O relație cu Brett ar fi fost cum nu se poate mai diferită de ceea ce aveam cu Gideon. Aș fi avut o grămadă de timp liber, în timp ce el era în turneu. Aș fi putut să fac tot ceea ce mă gândeam că ar trebui să fac înainte să mă așez la casa mea – să trăiesc pe cont propriu și să petrec timpul, fără probleme, cu prietenii și de una singură. Era, într-un fel, cea mai bună alegere: să am un prieten și să mă bucur cu totul de libertate.

Dar, cu toate că eram îngrijorată că, după facultate, sărisem direct într-o legătură pe viață,

nu aveam nici o îndoială că Gideon era omul pe care îl doream. Eram doar un pic desincronizați în ceea ce privește timpul – eu mă gândeam că nu avem nici un motiv să ne grăbim, în timp ce el considera că nu avem nici un motiv să mai așteptăm.

— Am ajuns, anunță Brett, care se uita pe geamul mașinii la mulțime.

În ciuda arșiței umede a zilei, Times Square era plin de oameni, ca de obicei. Scările de sticlă de un roșu rubiniu din Duffy Square gemeau de oameni care își făceau fotografii, în timp ce trecătorii mișunau pe trotuarele supraaglomerate. La colțuri stăteau polițiști care supravegheau mulțimea cu ochi de vultur. Cântăreții stradali strigau unul mai tare ca altul, iar aromele ce se revărsau de la tonetele cu mâncare se luau la întrecere cu mirosurile cu mult mai puțin plăcute ale străzii înseși.

Panouri electronice imense, așezate pe pereții clădirilor, captau privirile. Printre ele se afla și unul care-l înfățișa pe Cary împreună cu un manechin femeie, care se înfășura din spate în jurul lui. O mulțime de cameramani și operatori se foiau în jurul unui ecran video mobil, așezat pe o platformă mișcătoare și plasat în fața unei estrade în trepte pe care erau scaunele.

Brett ieși primul din limuzină, bombardat de îndată de țipetele încântate ale fanilor săi – majoritatea de sex feminin. El le adresă tuturor un zâmbet seducător, făcându-le semn, după care îmi întinse mâna să mă ajute să cobor. Eu am fost primită cu mult mai puțină căldură, mai ales după ce Brett m-a cuprins pe după mijloc. Totuși, apariția lui Cary dădu naștere unui vuiet surd. Iar când își puse ochelarii de soare, își adjudecă partea lui de țipete excitate și de fluierături.

Eram copleșită de atâta senzualitate, dar mi-am revenit brusc când l-am zărit pe Christopher Videl Jr., care vorbea cu gazda unui show de bârfe. Fratele lui Gideon era îmbrăcat elegant, într-o cămașă cu cravată și pantaloni albaștri de stofă. Părul său de un castaniu-închis atrăgea privirile chiar și în umbrele lungi ale apusului, aruncate de turnurile care ne înconjurau. Când m-a zărit, mi-a făcut semn cu mâna, făcându-l și pe interlocutorul lui să se întoarcă spre mine. I-am făcut și eu cu mâna, drept răspuns.

Ceilalți membri ai trupei se aflau în fața estradei, semnând autografe, vizibil încântați de atenția care li se dădea. Eu m-am uitat la Brett.

— Du-te și fă ce ai de făcut!

— Serios? mă privi el cercetător, încercând să-și dea seama dacă nu mă deranjează că mă lasă singură.

— Evident, am zis, gonindu-l cu un semn al mâinii. Toată asta e pentru tine! Bucură-te! O să fiu aici când începe spectacolul.

— Bine, zâmbi el. Să nu pleci nicăieri!

Și cu asta, dispăru. Eu și Cary ne-am îndreptat spre cortul inscripționat cu logoul Vidal Records. Locul, protejat de mulțime de echipele private de securitate, era o mică oază de liniște în nebunia din Times Square.

— E, fetițo, l-ai prins cu amândouă mâinile. Uitasem cum erați voi doi.

— *Erați* e cuvânul potrivit, am subliniat eu.

— S-a mai schimbat, continuă Cary. E mai... liniștit.

— Foarte bine pentru el! Mai ales cu toate schimbările actuale din viața lui.

Prietenul meu mă studia.

— Și nu ești nici măcar un picuț interesată să vezi dacă ți-o mai poate trage până te lasă lată?

I-am aruncat o privire scurtă.

— Chimia nu poate fi negată. Și sunt sigură că a avut o mulțime de ocazii să-și exerseze ca la carte aptitudinile fabuloase.

— Ca la carte, ha! Bine zis! făcu el, ridicând din sprâncene. Pari foarte serioasă.

— Ei, asta e o iluzie.

— Ia te uită cine-i aici! murmură el, atrăgându-mi atenția spre Gideon, care se apropia, însoțit de Ireland. Și vine drept spre noi. Dacă vă încăierați, eu mi-am găsit un loc pe strapontine.

— Mersi, i-am tras eu un ghiont.

Eram uluită de cât de cool putea să arate Gideon în costum, deși era atât de cald afară. Ireland arăta bestial într-o fustă evazată, cu talia joasă, și o bluză strânsă pe corp, care îi lăsa abdomenul dezgolit.

— Eva! exclamă ea, alergând spre mine și lăsându-și fratele în urmă. Mă îmbrățișă cu căldură, după care se dădu înapoi să mă privească. Ești super! Cred că-și dă singur palme.

Am privit în spatele ei spre Gideon, cercetându-i chipul, ca să-mi dau seama dacă era înfuriat de faza cu Brett. Ireland s-a întors să-l îmbrățișeze și pe Cary, luându-l prin surprindere. Între timp, Gideon se îndreptă direct către mine, mă luă ușor de antebraț și mă sărută pe amândoi obrajii, în felul francezilor.

— Bună, Eva! mă salută el, cu un glas ușor aspru, care mă lăsa pradă excitației. Mă bucur că te văd.

Am clipit, uitându-mă la el. Nici nu era nevoie să mă prefac că sunt uluită.

— Ăăă, bună, Gideon!

— Nu-i așa că arată super? întrebă Ireland, fără să-și bată capul cu vreo subtilitate.

Gideon nu mă scăpa din ochi.

— Ea arată mereu super. Eva, pot să-ți răpesc un minut?

— Cum să nu!

I-am aruncat lui Cary o privire gen ce-mai-e-și-asta, în timp ce Gideon mă ducea spre un colț al cortului. Abia făcuserăm câțiva pași, când i-am zis:

— Ești furios? Te rog să nu fii!

— Normal că sunt, răspunse el, pe un ton egal. Dar nu pe el și nici pe tine.

— Bine... Habar n-aveam la ce se referă.

El se opri și se întoarse spre mine, trecându-și o mână prin părul superb.

— Situația asta e intolerabilă. Puteam s-o suport atunci când n-aveam de ales, dar acum... izbucni el, privindu-mă cu ferocitate. Ești a mea. Vreau ca lumea toată s-o știe.

— I-am spus lui Brett că te iubesc. Și lui Cary. Tatălui meu. Lui Megumi. N-am mințit niciodată în legătură cu sentimentele mele pentru tine.

— Eva! Christopher apăruse brusc, trăgându-mă spre el ca să mă sărute pe obraz. Mă bucur mult că Brett te-a invitat aici. Știi, habar n-aveam că voi doi ați fost împreună.

Am reușit cu greu să zâmbesc, foarte conștientă de privirea lui Gideon.

— Acum multă, multă vreme.

— Ei, nu chiar așa de multă, zâmbi el larg. Doar ești aici, nu-i așa?

— Christopher! zise Gideon, în chip de salut.

— Gideon! Lui Christopher nu-i pierise zâmbetul de pe buze, dar expresia devenise vizibil mai rece. Nu era nevoie să vii. Am aranjat eu totul.

Erau frați după mamă, dar asemănarea fizică dintre ei era foarte mică. Gideon era mai înalt

și mai solid și indubitabil mai întunecat, atât la păr, cât și la felul de a se purta. Christopher era un bărbat frumos, cu un zâmbet atrăgător, dar n-avea nimic din magnetismul intens al lui Gideon.

— Am venit pentru Eva, spuse Gideon calm, nu pentru spectacol.

— Pe bune? Cristopher se uită la mine. Credeam că tu și Brett o să vă împăcați.

— Brett e doar un prieten, am replicat.

— Viața personală a Evei nu te privește, i-o tăie și Gideon.

— Nici pe tine n-ar trebui să te privească, răspunse Christopher, privindu-l cu atâta ostilitate, că nu mă simțeam deloc în largul meu. Faptul că *Fata de aur* este o poveste adevărată și că Brett și Eva sunt aici, împreună, e o mare lovitură de marketing pentru Vidal și pentru trupă.

— Cântecul reprezintă sfârșitul acestei povești.

Christopher se încruntă și băgă mâna în buzunar, scoțându-și telefonul. Se uită la ecran, după care se încruntă la fratele său.

— Sun-o pe Corinne, te rog! A înnebunit încercând să dea de tine.

— Am vorbit cu ea acum o oră, veni răspunsul lui Gideon.

— Nu-i mai tot da semnale amestecate, se răsti Christopher. Dacă nu voiai să vorbești cu ea, nu trebuia să te fi dus la ea aseară.

Eu m-am încordat, iar inima a început să-mi bată mai tare. M-am uitat la Gideon, am văzut cum își încleștează maxilarul și mi-am amintit cum așteptasem un mesaj de la el. Când mă întorsesem acasă, îl găsisem la mine, dar nu-mi explicase de ce nu-mi răspunsese la mesaj. Cu siguranță, nu suflase o vorbă despre faptul că fusese la Corinne.

Și nu-mi spusese oare că nu-i mai răspundea la telefoane?

M-am dat înapoi, simțindu-mă de parcă aveam noduri în stomac. Toată ziua mă simțisem aiurea, iar faptul că eram martoră la aversiunea ce se manifesta între Gideon și Christopher era cireașa de pe tort.

— Vă rog să mă scuzați!

— Eva! rosti Gideon cu voce aspră.

— Mă bucur că v-am văzut pe amândoi, am murmurat, jucându-mi rolul dinainte stabilit, după care m-am întors și m-am îndreptat spre Cary.

N-apucasem însă să fac decât doi pași, când Gideon m-a prins din urmă, luându-mă de cot și șoptindu-mi la ureche:

— Mă sună tot timpul pe mobil și la serviciu. Trebuia să vorbesc cu ea.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Aveam lucruri mai importante de discutat.

Brett se uita la noi. Era prea departe ca să-i văd expresia, dar părea încordat. Era înconjurat din toate părțile de oameni care încercau să ajungă mai aproape de el, însă nu se uita decât la mine.

Fir-ar! Mă văzuse împreună cu Gideon, iar asta strica ceea ce ar fi trebuit să fie o experiență minunată pentru el. Totul era pe dos, exact așa cum mă temusem.

— Gideon, se auzi vocea enervată a lui Christopher, din spatele nostru. N-am terminat să vorbesc cu tine.

Gideon îi aruncă o privire peste umăr.

— Mă întorc la tine într-un minut.

— Ba o să vorbești acum.

— Pleacă de aici, Christopher! Gideon se încruntă la fratele său, uitându-se atât de rece, că

m-a străbătut un fior de gheață, în ciuda căldurii înăbușitoare. Înainte să faci o scenă care să le distragă tuturor atenția de la Six-Ninths.

Christopher se uită lung la el, pe punctul să izbucnească, după care păru să-și dea seama că fratele lui nu glumea și se îndepărtă, înjurând în barbă, dar dădu nas în nas cu Ireland.

— Lasă-i în pace! i se adresă ea, cu mâinile în șolduri. Vreau să fie din nou împreună.

— Tu să nu te bagi!

— Cum zici tu! se strâmbă ea la el. Hai, arată-mi ce e pe aici!

El se opri, uitându-se la ea cu ochii mijiți. După care oftă și o luă de braț, îndepărtându-se împreună. Mi-am dat seama atunci că cei doi frați sunt foarte apropiați.

Și m-am întristat la gândul că Gideon nu avea aceeași legătură cu ei.

Gideon mă făcu să-mi îndrept iar atenția spre el, trecându-și ușor degetele peste obrazul meu, într-o mângâiere blândă, care era dovada marii lui iubiri... și a posesiei. Nimeni dintre cei care ne priveau nu putea s-o priceapă greșit.

— Spune-mi că știi că nu s-a întâmplat nimic cu Corinne!

— Știu că n-ai făcut nimic cu ea, am oftat eu.

— Bine. Nu e în firea ei. N-am văzut-o niciodată atât de... Fir-ar! Nu știu. Doritoare de afecțiune. Irațională.

— Devastată?

— Poate. Da, încuviință el, îmblânzindu-se. Nu era așa când a rupt logodna.

Îmi părea rău pentru amândoi. Despărțirile urâte nu erau frumoase pentru nimeni.

— Atunci, ea a fost cea care a plecat. Acum însă, tu ești cel care o face. Întotdeauna este mai greu să fii cel abandonat.

— Mă străduiesc s-o liniștesc, dar trebuie să-mi promiți că n-o s-o lași să intervină între noi.

— N-o s-o las. Și nici tu n-o să fii îngrijorat din cauza lui Brett.

El rămase tăcut pentru câteva clipe, dar în cele din urmă spuse:

— O să-mi fac griji, dar o să le pot ține în frâu.

Îmi dădeam seama prea bine că nu făcea concesia asta cu inima prea ușoară. Apoi strânse din buze.

— Treuie să stau de vorbă cu Christopher. Ne-am liniștit amândoi?

Am încuviințat din cap, spunând:

— Eu sunt bine. Dar tu?

— Da, atâta timp cât Kline nu te sărută.

Avertismentul din glasul său era mai mult decât clar pentru mine.

— E valabil și pentru tine.

— Dacă mă sărută, îl iau la pumni.

Am început să râd.

— Știi prea bine ce vreau să spun.

El mă luă de mână, trecându-și degetul mare peste inelul meu.

— Crossfire.

Am simțit că inima îmi sare din loc, dar într-un fel cum nu se poate mai plăcut:

— Și eu te iubesc, campionule.

Brett scăpase de fanii lui și se îndrepta spre cort, părând mohorât.

— Tot te mai distrezi? l-am întrebat, sperând să-l fac să se simtă bine.

— Te vrea înapoi, mi-a trântit-o direct.

I-am răspuns fără șovăire:

— Da.

— Dacă lui îi mai dai încă o șansă, ar trebui să-mi dai și mie una.

— Brett...

— Știu că e greu, că voi fi tot timpul pe drumuri...

— Și mai stai și-n San Diego, am subliniat.

— ... dar pot să vin aici destul de des, și tu ai putea să vii oricând cu mine, să vezi niște locuri noi. În plus, turneul se termină în noiembrie. Pot să vin să stau aici de sărbători.

Mă privea cu ochii lui de smarald, făcând să vibreze atracția dintre noi.

— În plus, tatăl tău e tot în California de Sud, așa că ai încă un motiv să mergi acolo.

— Tu ai fi un motiv desul de puternic. Dar, Brett... Nu știu cum să-ți spun. Sunt îndrăgostită de el.

Brett își încrucișă brațele, arătând exact ca băiatul rău și atrăgător care era.

— Nu-mi pasă. N-o să-ți meargă cu el, iar eu voi fi în preajmă, Eva.

Uitându-mă la el, mi-am dat seama că numai timpul avea să-l convingă.

Se apropie de mine și mă mângâie ușor pe braț. Se aplecase deasupra mea, umbrindu-mă cu trupul lui. Mi-am amintit alte momente asemănătoare, când stătuserăm așa, momente după care, imediat, mă lipea cu spatele de ceva tare și mi-o trăgea ca disperatul.

— O singură dată, îmi șopti el în ureche, cu un glas plin de păcate, ca întotdeauna. O singură dată să fiu în tine, și o să-ți aduci aminte cum e între noi.

Eu am înghițit nodul din gât.

— Asta n-o să se întâmple, Brett.

Lui i se întinse încet pe față un zâmbet, care-i dezvăluia gropița plină de farmec.

— Mai vedem noi.

— Nu-mi vine să cred că sunt și mai sexy în carne și oase, zise Ireland, care se uita spre locul unde băieții dădeau interviul de dinainte de lansare cu gazda show-ului de televiziune. Și tu la fel, Cary.

El zâmbi, arătându-și dinții de un alb strălucitor.

— Mersi, drăguțo!

— Deci... Se uită ea la mine, cu ochii albaștri care semănau atât de mult cu cei ai lui Gideon. Tu ai fost cu Brett Kline?

— Nu chiar. Pe bune, doar ne prosteam.

— L-ai iubit?

M-am gândit un pic la întrebare.

— Cred că am fost foarte aproape de asta. Probabil că, în alte împrejurări, poate m-aș fi îndrăgostit de el. E un tip foarte OK.

Ireland își mușcă buzele.

— Dar tu? am întrebat-o. Ai pe cineva?

— Da, răspunse ea, făcând însă o grimasă de tristețe. Și chiar îmi place de el, mult de tot, dar e cam ciudat, pentru că nu poate să le spună părinților că e cu mine.

— De ce?

— Bunicii lui și-au pierdut aproape toți banii din cauza schemei ăleia pe care a făcut-o tatăl lui Gideon.

L-am privit pe Cary; părea așa de uluit, încât sprâncenele i se vedeau pe deasupra ochelarilor de soare.

— Nu e vina ta, am zis, furioasă în numele ei.

— Rick spune că părinții lui consideră că este „convenabil" că Gideon e așa de bogat acum, murmură ea.

— Convenabil? Ei cred că e *convenabil?*

— Îngeraș!

M-am răsucit pe călcâie la sunetul glasului lui Gideon, căci nu-mi dădusem seama că se afla în spatele meu.

— Ce e?

El mă fixa tăcut cu privirea. Eram așa de enervată, că mi-a trebuit un minut până să-mi dau seama că avea o umbră de zâmbet pe față.

— Nu începe, i-am zis, privindu-l cu ochi îngustați, în semn de avertizare, după care m-am întors iar spre Ireland. Spune-le părinților lui Rick să vadă ce este cu fundația Crossroads.

— Dacă ai încetat să te mai simți jignită în numele meu, mi se adresă Gideon, care venise atât de aproape, încât mai că se lipise de mine, să știi că lansarea videoclipului începe peste cinci minute.

L-am căutat din priviri pe Brett, care se întorsese la mulțime, și am văzut că-mi făcea semne cu mâna. Apoi m-am uitat la Cary.

— Du-te, îmi spuse el, îndemnându-mă din cap. Eu o să fiu pe aici, cu Ireland și cu Cross.

M-am îndreptat spre trupă, fără să-mi ascund un zâmbet, când i-am văzut cât sunt de încântați.

— E o clipă mare, băieți, le-am spus.

— Da, bine, îmi surâse Darrin. Tot evenimentul ăsta a fost pus la cale numai ca să ajungem la show-ul ăla TV și la lansarea pe internet. A fost singurul mod în care Vidal i-a convins pe cei din media să ne acorde vreo atenție. Să sperăm că și merită, pentru că aici e o căldură, de să te prăjești cu totul.

Gazda spectacolului anunță premiera în exclusivitate a videoclipului, după care imaginea de pe ecran se schimbă, trecând de la logoul spectacolului, la începutul clipului, însoțit de primele acorduri ale cântecului.

Ecranul negru se lumină dintr-odată, înfățișându-l pe Brett pe un scaun înalt, cu un microfon în față, într-un cerc de lumină, exact ca în concert. El începuse să cânte, cu glas adânc și aspru. Înnebunitor de sexy. Efectul glasului său asupra mea era puternic și imediat, ca întotdeauna.

Apoi, camera se îndepărtă ușor de Brett, descoperind un ring de dans în fața scenei pe care cânta el. Acolo dansau o mulțime de oameni, înfățișați în alb și negru; o blondă, singuratică, era prezentată în culori.

Am încremenit, șocată. Camera avusese grijă s-o filmeze numai din spate și din profil, însă, fără discuție, fata trebuia să mă reprezinte pe mine. Avea aceeași înălțime, iar culoarea părului și coafura erau identice cu ale mele, înainte să mă tund. Avea fundul și șoldurile pline, ca și mine, și semăna destul din profil cu mine, ca să înțeleg de îndată pe cine trebuia să reprezinte.

Următoarele trei minute din viața mea au trecut într-o amețeală îngrozitoare. *Fata de aur* era

un cântec încărcat de sexualitate, iar actrița făcea toate lucrurile despre care cânta Brett – cădea în genunchi în fața unui actor care semăna, la rândul lui, cu Brett, și-o punea cu el în toaleta unui bar și îl călărea pe bancheta din spate a unui Mustang clasic din 1967, identic cu cel al lui Brett. Aceste amintiri intime erau întretăiate de imagini ale lui Brett cel real, care cânta pe scenă, împreună cu ceilalți membri ai trupei.

Faptul că rolurile noastre erau jucate de actori mă ajuta să trec ceva mai ușor prin asta, dar mi-a fost de ajuns să arunc o privire spre chipul împietrit al lui Gideon, ca să-mi dau seama că asta n-avea nici o importanță pentru el. În fața ochilor lui, se derula una dintre cele mai demente perioade ale vieții mele și pentru el părea cât se poate de reală.

Clipul s-a terminat cu imaginea lui Brett părând îndurerat, chinuit, cu o lacrimă curgându-i pe obraz.

M-am dat înapoi și m-am întors spre el.

Zâmbetul i se șterse încet de pe față, în clipa în care îmi înțelese cu adevărat expresia. Nu-mi venea să cred cât de personal putea să fie acel videoclip. Și mă îngrozea gândul că avea să fie văzut de milioane de oameni.

— Uau! exclamă gazda show-ului, care se aplecă spre cei din trupă cu microfonul în mână. Brett, chiar că ți-ai dezvăluit tot sufletul aici. Cântecul v-a adus iar împreună, pe tine și pe Eva?

— Pe căi cam ocolite, da.

— Și tu, Eva, ți-ai jucat propriul rol în clip?

Am clipit, înțelegând cu greu că mi se adresa mie pe nume la televiziunea națională.

— Nu, nu sunt eu.

— Ce sentimente ai pentru *Fata de aur?*

Mi-am lins buzele.

— E un cântec foarte bun, al unei trupe excelente.

— Despre o poveste de dragoste uluitoare. Prezentatorul zâmbea și-i dădea înainte, însă nu-l mai auzeam; îl căutam din priviri pe Gideon. Nu-l vedeam pe nicăieri.

Interviul cu cei din trupă continua, așa că am putut pleca de lângă ei, în căutare. Cary apăru lângă mine, la braț cu Ireland.

— Tare clipul, făcu el, pe un ton tărăgănat.

L-am privit cu un aer tare nefericit, după care mi-am îndreptat atenția spre Ireland.

— Știi cumva unde e fratele tău?

— Christopher s-a întins la bârfe. Gideon a plecat, zise ea, în chip de scuză. L-a rugat pe Christopher să mă ducă el acasă.

— Fir-ar!

Mi-am luat telefonul din geantă și am scris repede un mesaj: „Te iubesc. Spune-mi că ne vedem diseară.”

Și am așteptat un răspuns. După câteva minute, încă nu primisem nimic, așa că am rămas cu telefonul în mână, rugându-mă să-l simt vibrând.

Brett se îndrepta spre mine cu pași leneși.

— Am terminat. Vrei să te scot de aici?

— Cum să nu! M-am întors spre Ireland. În următoarele două weekenduri n-o să fiu în oraș, dar hai să ne întâlnim după aceea!

— Îmi fac loc în program, răspunse ea, îmbrățișându-mă strâns.

M-am întors spre Cary și l-am strâns cu putere de mână.
— Mersi că ai venit.
— Cred că glumești! De mult nu m-am mai distrat așa de bine.
Apoi, el și Brett își strânseră mâinile într-un mod complicat.
— Bună treabă, omule! Mă bucur mult pentru tine.
— Mersi că ai venit. Vorbim mai încolo.
Apoi Brett își puse mâna pe spatele meu și am plecat.

Capitolul 17

Gideon nu și-a făcut apariția la Tableau One.

Într-un fel, mă bucuram, pentru că nu voiam ca Brett să aibă impresia că aranjasem să fim întrerupți. Lăsând la o parte speranțele lui pe termen lung în ce privește relația noastră, Brett era un bărbat care fusese important pentru mine în trecut și aș fi dorit să rămânem prieteni, dacă s-ar fi putut.

Numai că acum făceam scenarii, gândindu-mă la ce-o fi crezând și simțind Gideon.

Abia dacă am ciugulit ceva la masă, căci eram prea neliniștită ca să pot mânca. Atunci când Arnoldo Ricci s-a oprit la masa noastră, ca să ne salute, arătând foarte elegant și arătos în costumul alb de maestru bucătar, m-am simțit prost că încă mai aveam în farfurie o grămadă din mâncarea lui excelentă.

Celebrul maestru bucătar era prieten cu Gideon. Iubitul meu era un investitor discret la Tableau One, iar acesta era și motivul pentru care alesesem restaurantul. Dacă ar fi avut vreo îndoială în privința felului cum avea să decurgă cina cu Brett, putea să întrebe niște oameni de încredere despre asta.

Evident, speram de fapt ca Gideon să aibă destulă încredere încât să mă creadă pe mine, dar știam că relația noastră are niște probleme, iar posesivitatea noastră reciprocă era una dintre ele.

— Mă bucur să te văd, Eva, spuse Arnoldo, cu accentul lui italian delicios, în timp ce mă săruta pe obraz. Își trase apoi un scaun și se așeză lângă noi, întinzându-i mâna lui Brett: Bine ai venit la Tableau One!

— Arnoldo e fan Six-Ninths, am explicat eu. A fost la concert împreună cu mine și cu Gideon.

Brett făcu o grimasă răutăcioasă în timp ce-și strângeau mâinile.

— Mă bucur mult că te cunosc. Ai văzut ambele spectacole?

Se referea la bătaia lui cu Gideon, iar Arnoldo înțelese.

— Da. Eva este foarte importantă pentru Gideon.

— E importantă și pentru mine, replică Brett, în timp ce-și lua paharul cu bere rece Nastro Azzuro.

— Bine, atunci, zâmbi Arnoldo. *Che vinca il migliore!* Cel mai bun să câștige!

— Îhh! am făcut eu, lăsându-mă pe spate în scaun. Nu sunt un premiu. Sau mai bine ar trebui să spun: nu sunt un mare câștig.

Arnoldo îmi aruncă o privire rapidă. Era clar că nu m-ar fi contrazis întru totul. Nu-i purtam pică pentru asta: știa că îl sărutasem pe Brett și văzuse ce efect avusese asta asupra lui Gideon.

— Eva, e vreo problemă cu mâncarea pe care ai comandat-o? se interesă el. Dacă ți-ar plăcea, ai avea deja farfuria goală.

— Serviți porții mari, remarcă Brett.

— Iar Eva mănâncă mult.

Brett mă privi.

— Serios?

Am ridicat din umeri. Oare își dădea seama ce puțin știam unul despre altul?

— Da, e unul dintre multele mele defecte.

— Nu și pentru mine, spuse Arnoldo. Cum a fost la lansare?

— Cred c-a mers bine, răspunse Brett, în timp ce-mi studia chipul.

Eu am încuviințat din cap, căci nu voiam să stric un moment care ar fi trebuit să fie unul de sărbătoare pentru trupă. Ce se făcuse era bun făcut. Nu puteam să mă iau de intențiile lui Brett, cel mult de felul în care le pusese în practică.

— Mai au un pic, și-o să devină niște staruri uriașe.

— Și pot să spun că eu am știut de la început, îi zâmbi Arnoldo lui Brett. Ți-am cumpărat primul single de pe iTunes pe vremea când era încă unicul tău single.

— Îți mulțumesc pentru sprijin, omule, spuse Brett. N-am fi ajuns aici fără fani.

— N-ați fi ajuns aici dacă n-ați fi atât de buni. Apoi Arnoldo se uită la mine. Luați și desert, nu? Și niște vin.

Și, când Arnoldo se așeză la loc, mi-am dat seama că avea intenția să joace rolul de doică. I-am aruncat pe furiș o privire lui Brett și, după cum zâmbea strâmb, mi-am dat seama că și el îi pricepuse intenția.

— Ia spune-mi, Eva, începu Arnoldo, ce mai face Shawna?

Am oftat, în sinea mea. Bine măcar că Arnoldo era o doică plăcută la vedere.

Șoferul angajat de Brett m-a lăsat la apartamentul meu un pic după ora zece. L-am invitat Brett să urce, pentru că nu găseam nici un mod politicos de a evita asta. El s-a uitat la clădire cu oarecare surprindere, ca și la portarul de noapte și la cei de la recepție.

— Cred că ai un serviciu foarte tare, spuse, în timp ce ne îndreptam spre lifturi.

În urma mea, am auzit ciocănitul unor tocuri pe marmură.

— Eva!

Am tresărit la sunetul vocii Deannei.

— Alertă de reporter, am șoptit, înainte de a mă răsuci.

— Și este rău? a întrebat el, întorcându-se odată cu mine.

— Bună, Deanna, am întâmpinat-o cu un zâmbet încordat.

— Bună. Ochii ei negri îl măsurară pe Brett din cap până în picioare, iar apoi îi întinse mâna. Brett Kline, corect? Deanna Johnson.

— Bună, Deanna, o salută el, cu un zâmbet deschis.

— Cu ce pot să te ajut? am întrebat în timp ce ei dădeau mâna.

— Îmi pare foarte rău că ți-am întrerupt întâlnirea. Nu mi-am dat seama că voi doi sunteți din nou împreună până când nu te-am văzut la evenimentul Vidal, mai devreme. Apoi îl măsură din priviri pe Brett. Presupun că n-ai pățit nimic după altercația cu Gideon Cross?

Brett ridică din sprâncene.

— Nu pricep.

— Am auzit că ai schimbat ceva pumni cu Cross, în timpul unei certe.

— Unii au o imaginație bogată.

Oare Gideon vorbise cu el? Sau poate că relația cu mass-media îl învățase pe Brett să evite capcanele?

Eram plină de nervi că Deanna fusese în apropiere mai devreme, cu ochii pe mine. Sau, mai precis, pe Gideon. El era cel vizat. Doar că putea să ajungă mai ușor la mine. Ea zâmbi nervos, drept răspuns.

— Poate că am avut eu o sursă proastă.

— Se mai întâmplă, replică Brett nepăsător.

Apoi Deanna își întoarse atenția spre mine.

— L-am văzut pe Gideon cu tine azi, Eva. Fotograful meu are niște imagini excelente cu voi doi. Am trecut pe aici ca să-ți cer o declarație, dar acum, că văd cu cine ești, ai ceva de comentat cu privire la relația ta cu Brett?

Ea mă întrebase pe mine, dar Brett interveni, cu un zâmbet larg, scoțându-și la înaintare gropița fermecătoare.

— Cred că *Fata de aur* spune totul. Avem o istorie și suntem prieteni.

— E un citat grozav, mulțumesc. Deanna se uită la mine, iar eu i-am susținut privirea. Bine. Nu vreau să vă mai rețin. Mulțumesc pentru timpul acordat.

— Sigur. L-am prins de mână pe Brett și l-am tras după mine. Noapte bună!

L-am grăbit să o ia spre lifturi și nu m-am relaxat până nu s-au închis ușile.

— Pot să te întreb de ce este o ziaristă atât de interesată cu cine te întâlnești?

M-am uitat la el. Se rezema de balustradă, cu degetele agățate în curea, pe șolduri. Era foarte atrăgător și incontestabil sexy, dar gândurile mele erau la Gideon. Abia așteptam să fiu cu el și să vorbesc cu el.

— Este o fostă de-a lui Gideon și îi poartă pică.

— Și asta nu te calcă pe nervi?

Am clătinat din cap.

— Nu așa cum crezi tu, probabil.

Liftul ajunsese la etajul meu și l-am condus pe Brett spre apartament, enervată că trebuia să trec pe lângă cel al lui Gideon pentru a ajunge acolo. Oare și el se simțise la fel când își petrecuse timpul cu Corinne? Plin de vinovăție și de îngrijorare?

Am deschis ușa, regretând că nu-l văd pe Cary pe canapea. Colegul meu de apartament nici măcar nu părea să fie acasă. Luminile erau stinse, un semn clar că era plecat. Mereu ținea luminile aprinse când era acasă.

Am apăsat pe comutator și m-am întors să văd reacția lui Brett atunci când spoturile încastrate în tavan luminară locul. Întotdeauna mă simțeam ciudat când oamenii își dădeau seama că am bani. El mă privea, încruntându-se uimit.

— Mă gândesc că ar trebui să-mi schimb cariera.

— Nu câștig atât încât să plătesc pentru asta. Tatăl meu vitreg dă banii. Pentru moment, oricum.

M-am dus la bucătărie și mi-am aruncat geanta pe un scaun de bar.

— Tu și Cross vă învârtiți în aceleași cercuri?

— Uneori.

— Sunt prea diferit pentru tine?

Întrebarea mă pusese în încurcătură, chiar dacă era perfect valabilă.

— Eu nu judec oamenii după banii lor, Brett. Vrei ceva de băut?

— Nu, e-n regulă.

Am făcut semn spre canapea și ne-am așezat.

— Deci, nu-ți place videoclipul, spuse el, sprijinindu-se cu brațul de spătarul canapelei.

— N-am spus asta!

— Nici nu era nevoie. Am văzut-o pe fața ta.

— Pur și simplu e... prea personal.

Ochii lui verzi mă priveau destul de fierbinte pentru a mă face să mă înroșesc.

— Eu nu am uitat nimic despre tine, Eva. Și clipul o dovedește.

— Pentru că n-aveai mare lucru să-ți aduci aminte, am subliniat.

— Crezi că nu te cunosc, dar pun pariu că am văzut unele părți ale tale pe care Cross nu le cunoaște și nici n-o să le vadă vreodată.

— Și reciproca e valabilă.

— Poate, recunoscu el, bătând încet darabana în pernă. Ar trebui să plec mâine în zorii zilei, dar voi lua un avion ceva mai târziu. Vino cu mine! Avem spectacole în Seattle și San Francisco în weekend. Te poți întoarce duminică seara.

— Nu pot. Am alte planuri.

— În weekendul următor o să fim în San Diego. Vino acolo! zise, atingându-mă ușurel cu degetele pe braț. Va fi ca pe vremuri, cu douăzeci de mii persoane în plus.

Am clipit. Oare ce șanse erau să fim acasă în același timp?

— Am plănuit să merg în California de Sud atunci. Doar eu și Cary.

— Deci, ne cuplăm în weekendul viitor.

— Ne întâlnim, l-am corectat, ridicându-mă în picioare, căci și el se ridica. Pleci?

El s-a apropiat de mine.

— Îmi ceri să stau?

— Brett...

— Corect, mi-a zâmbit el trist și inima mea începu să bată un pic mai tare.

— Ne vedem în weekendul viitor.

Ne-am dus împreună spre ușă.

— Mulțumesc că m-ai invitat azi, i-am spus, părându-mi rău, în mod ciudat, că pleca atât de repede.

— Îmi pare rău că nu ți-a plăcut clipul video.

— Ba îmi place! L-am prins de mână. Serios! Ai făcut o treabă bună cu el. Doar că e ciudat să mă văd din exterior, înțelegi?

— Da, am înțeles, răspunse el, luându-mi obrazul în palme și aplecându-se să mă sărute.

Am întors capul și mi-a atins în schimb vârful nasului, frecându-și nasul de obrazul meu. Mireasma ușoară a apei lui de colonie, amestecată cu mirosul pielii sale, îmi răscolise puțin simțurile și îmi trezea amintiri fierbinți. Aveam o senzație dureros de familiară, simțindu-i trupul atât de aproape de mine.

Cândva, fusesem înnebunită după el. Dorisem ca și el să simtă la fel fel pentru mine, iar acum că așa simțea, era un sentiment dulce-amărui.

Brett își puse mâinile pe antebrațele mele, șoptind ademenitor, cu un sunet ce vibra prin mine.

— Îmi amintesc cum te simți, murmură el, cu voce adâncă și răgușită. Pe dinăuntru. Abia aștept să simt din nou.

Respiram prea repede.

— Mulțumesc pentru cină.

El zâmbi, cu buzele pe obrazul meu.

— Sună-mă! Eu o să te sun, indiferent ce-ar fi, dar ar fi frumos să mă suni și tu din când în

când. Bine?

Am dat din cap și a trebuit să înghit un nod în gât înainte de a vorbi.

— Bine.

O clipă mai târziu, plecase, iar eu am fugit să-mi iau geanta ca să mă uit la mobilul cu cartelă. Nu aveam nici un mesaj de la Gideon. Nici un apel pierdut, nici un text.

Mi-am luat cheile, am ieșit din apartamentul meu și m-am dus grăbită în al lui, dar era întunecat și lipsit de viață. Încă din clipa când am intrat mi-am dat seama că nu e acolo, chiar și fără să mă uit la vasul colorat de sticlă, opera unui artist, în care își punea ceea ce avea prin buzunare.

Cu sentimentul că se petrece ceva foarte ciudat, am revenit în apartamentul meu. Mi-am lăsat cheile pe blat și m-am dus în camera mea, cu gândul să mă bag direct în baie și să fac un duș.

Senzația de nesiguranță care îmi răscolea stomacul meu nu voia să dispară, nici măcar în timp ce lăsam să se scurgă de pe mine toată murdăria și sudoarea după-amiezii fierbinți pe care o petrecusem. Mi-am șamponat părul, gândindu-mă la cele petrecute în cursul zilei, cu fiecare clipă tot mai furioasă, deoarece Gideon era pe undeva, făcând cine știe ce, în loc să fie acasă cu mine, ca să îndreptăm lucrurile.

Și apoi l-am simțit.

Mi-am clătit săpunul din ochi, m-am întors și l-am văzut. Tocmai își desfăcea cravata, intrând în baie. Părea obosit, stors de-a dreptul, fapt ce m-a tulburat mai mult decât cea mai mare furie.

— Hei, l-am salutat.

El m-a privit în timp ce-și dădea jos hainele cu mișcări rapide, metodice. Apoi, în toată măreția lui nudă, a intrat la duș, a venit drept la mine și m-a cuprins într-o îmbrățișare strânsă.

— Bună, i-am spus din nou, îmbrățișându-l și eu. Ce s-a întâmplat? Ești supărat din cauza videoclipului?

— L-am urât de-a dreptul, mărturisi el fără ocolișuri. Ar fi trebuit să nu mă mai uit la filmarea aia afurisită, când am realizat că era despre tine.

— Îmi pare rău.

El se trase înapoi, uitându-se la mine. Stropii fini de apă îi udaseră puțin părul. Era de mii de ori mai sexy decât Brett. Și ceea ce simțea pentru mine, și simțeam și eu pentru el, în schimb, era infinit mai profund.

— Corinne a sunat chiar înainte să se termine prezentarea. Era... isterică. Scăpată de sub control. M-a îngrijorat și m-am dus s-o văd.

Am respirat adânc, străduindu-mă să înlătur o undă de gelozie. N-aveam nici un drept să mă simt așa, mai ales după timpul petrecut cu Brett.

— Cum a mers?

El mi-a dat capul pe spate, cu degete blânde.

— Închide ochii!

— Vorbește-mi, Gideon!

— O să vorbesc.

În timp ce-mi clătea spuma din păr, îmi spuse:

— Cred că mi-am dat seama care e problema. Ia antidepresive și nu sunt medicamentul potrivit pentru ea.

— Oh!

— Ar fi trebuit să-i spună doctorului ce efect au, dar nici nu și-a dat seama că se poartă atât de ciudat. Am stat de vorbă ore întregi cu ea ca s-o fac să înțeleagă, după care i-am arătat și de ce.

M-am îndreptat și m-am șters la ochi, încercând să-mi stăvilesc iritarea crescândă pentru că altă femeie monopoliza atenția iubitului meu. Nu puteam să nu mă gândesc că provocase apariția unei probleme, numai ca să-l facă pe Gideon să-și petreacă timpul cu ea.

El schimbă locul cu mine, intrând sub jetul dușului. Apa se scurgea pe trupul lui uluitor, șiroind în mod încântător pe mușchii săi ca sculptați în piatră.

— Bun, și acum? am întrebat.

El ridică din umeri încruntat.

— O să se ducă mâine la doctor, ca să discute despre cum să renunțe la pastile ori să treacă la altceva.

— Și tu ar trebui să te ocupi și de asta? m-am plâns eu.

— Ea nu e responsabilitatea mea. Îmi susținu privirea, spunându-mi fără cuvinte că-mi înțelegea frica, grijile și furia. Așa cum mă înțelegea întotdeauna. I-am spus același lucru și ei. Pe urmă l-am sunat pe Giroux și i-am spus și lui. Trebuie să vină să se ocupe de soția lui.

Și își luă șamponul, care stătea pe un raft de sticlă, lângă obiectele lui de duș. Își dusese lucrurile la mine acasă aproape chiar din clipa în care acceptasem să fiu cu el, la fel cum își aprovizionase casa cu dubluri ale obiectelor mele de zi cu zi.

— Totuși, a fost provocată, Eva. Deanna a trecut pe la ea în seara asta, arătându-i imagini cu mine și cu tine la lansarea videoclipului.

— Nemaipomenit, am murmurat. Asta explică de ce era Deanna aici, așteptându-mă să-mi întindă o cursă.

— A fost, pe bune? mârâi el, pe un ton periculos, făcându-mă să-mi fie milă de Deanna, pentru o jumătate de secundă. Tipa își săpa un mormânt tare frumos.

— Probabil a făcut fotografii cu tine venind acasă la Corinne și voia să mă scoată din sărite, am zis, cu brațele încrucișate. Te hăituiește.

Gideon își dădu capul pe spate în apă ca să se clătească; mușchii îi zvâcneau ca niște șerpi în timp ce-și trecea degetele prin păr. Era atât de vizibil senzual, de o frumusețe atât de masculină! Mi-am lins buzele, excitată la vederea lui, în ciuda enervării pe care mi-o provocau fostele lui iubite. Am venit spre el, luând în palmă un pic din gelul lui de duș, după care mi-am trecut mâinile pe pieptul său.

El s-a uitat în jos la mine, murmurând:

— Îmi plac mâinile tale pe mine.

— Foarte bine, că tot nu-mi pot ține mâinile departe de tine.

Îmi atinse obrazul, privindu-mă blând. Se uita atent la mine, probabil întrebându-se dacă am sau nu expresia aceea care spunea „trage-mi-o”. Nu cred c-o aveam. Îl doream, îl doream tot timpul, dar voiam și să mă bucur pur și simplu că sunt cu el. Și mi-era tare greu să o fac când mă înnebunea de dorință.

— Aveam nevoie de asta, zise el. Să fiu cu tine.

— Se pare că ni se întâmplă prea multe, nu-i așa? Nu putem să luăm și noi o pauză. Dacă nu e una, atunci apare alta. Dar ne descurcăm bine, nu-i așa?

Îi mângâiam ușor crestele mușchilor abdominali. Vibram amândoi de dorință și de sentimentul că avem aproape un om prețios și necesar. Buzele lui îmi atinseră fruntea.

— O ducem destul de bine, aș zice. Dar să știi că abia aștept să plecăm mâine. Să te iau o

vreme departe de aici, departe de toată lumea, ca să te am numai pentru mine.

Am zâmbit, încântată de gândul acesta.

— Și eu abia aștept.

M-am trezit când Gideon s-a dat jos din pat. Am clipit, văzând că televizorul era încă aprins, deși pe mut. Adormisem ghemuită lângă el, bucurându-mă de timpul petrecut doar în doi, după toate orele și zilele pe care fuseserăm obligați să le petrecem separați.

— Unde te duci? am șoptit.

— La culcare, mă mângâie el pe obraz. Sunt frânt.

— Nu pleca!

— Nu-mi cere să rămân!

Am oftat, înțelegându-i frica.

— Te iubesc.

Aplecat peste mine, Gideon își lipi buzele fierbinți de ale mele.

— Nu uita să-ți pui pașaportul în geantă!

— N-o să uit. Ești sigur că nu ar trebui să-mi iau vreun bagaj?

— Nimic.

Mă sărută din nou, prelung. După care plecă.

Pentru vineri, mi-am pus o rochie din jerseu, mulată, ceva ce putea să meargă atât la serviciu, cât și pentru un zbor cu avionul. N-aveam nici o idee cât de departe mă ducea Gideon, dar știam că aveam să fiu în largul meu, indiferent ce s-ar întâmpla.

Când am ajuns la serviciu, am găsit-o pe Megumi vorbind la telefon, așa că am fluturat mâna una la alta și m-am dus direct în biroul meu. Nici nu apucasem să mă așez, când doamna Field veni la mine. Femeia care era președinte executiv la Waters Field & Leaman avea o înfățișare puternică și plină de încredere în sine în costumul cu pantaloni, de un gri-deschis.

— Bună dimineața, Eva, spuse ea. Spune-i lui Mark să treacă pe la mine când ajunge.

— În regulă, am dat din cap, admirându-i colierul cu trei șiraguri de perle.

După cinci minute, când i-am comunicat cererea lui Mark, el clătină din cap.

— Pariez că nu am primit contul pentru Adrianna Vineyards.

— Crezi?

— Urăsc blestematele alea de propuneri de filmări cu o mulțime de actori. Celor care le fac nu le pasă de calitate și de experiență. Vor doar pe cineva care e destul de flămând încât să facă tot ce vor ei.

Noi lăsaserăm totul deoparte ca să respectăm termenul-limită pentru cererea de ofertă, care îi fusese dată lui Mark să-și bată capul pentru că făcuse o treabă extraordinară cu contul Vodka Kingsman.

— Ei pierd, i-am spus.

— Știu, dar totuși... Vreau să-i conving pe toți. Urează-mi noroc dacă greșesc!

Am ridicat degetul mare spre el, în semn de succes, în timp ce pleca la Christine Field.

Telefonul de pe biroul meu a început să sune tocmai când mă ridicam în picioare să mă duc să-mi iau o cană de cafea.

— Biroul lui Mark Garrity, am răspuns, Eva Tramell la telefon.

— Eva, draga mea!

Am oftat, auzind glasul învăluitor al mamei.

— Bună, mamă! Ce mai faci?

— Vrei să ne vedem? Poate să ne întâlnim la prânz?

— Sigur. Azi?

— Dacă ai putea, zise ea, scoțând un oftat ce era mai degrabă un suspin. Chiar trebuie să te văd.

— Bine, am acceptat, cu stomacul zvâcnind de îngrijorare, căci nu-mi plăcea deloc că mama era atât de supărată. Vrei să ne întâlnim undeva?

— Eu și Clancy venim să te luăm. Pauza de prânz e la 12, nu?

— Da. Ne întâlnim în față.

— Bun, răspunse ea, apoi, după o pauză, adăugă: Te iubesc.

— Știu, mamă. Și eu te iubesc.

Am închis și am rămas cu privirea ațintită la telefon. Oare cum urma familia noastră să meargă mai departe?

I-am trimis un SMS rapid lui Gideon, anunțându-l că trebuia să amânăm prânzul. Aveam nevoie să-mi pun relația cu mama înapoi pe drumul cel bun. Știind că am nevoie de mai multă cafea ca să fac față zilei, am pornit să-mi umplu cana.

Am plecat de la birou exact la prânz și m-am îndreptat spre hol. Pe măsură ce treceau orele, deveneam tot mai entuziasmată de excursia împreună cu Gideon. Departe de Corinne, de Deanna și de Brett.

Abia trecusem de turnicheții de securitate, când l-am văzut.

Jean-François Giroux stătea la biroul de securitate, părând foarte european și foarte atractiv. Părul închis și ondulat era mai lung decât văzusem în poze, fața mai bronzată și gura mai aspră, încadrată de un barbișon. Ochii de un verde pal erau și mai izbitori când îi vedeai în realitate, chiar dacă erau roșii de oboseală. După micul bagaj de la picioarele lui, am bănuit că venise la Crossfire direct de la aeroport.

— *Mon Dieu!* Cât de lente pot fi lifturile în clădirea asta? îl întreba el pe agentul de pază, vorbind cu un puternic accent francez. Este imposibil să-i ia douăzeci de minute să coboare.

— Domnul Cross este pe drum, răspunse paznicul pe un ton ferm, fără să se miște de pe scaun.

Ca și cum mi-ar fi simțit privirea, Giroux își întoarse capul spre mine, țintuindu-mă cu ochii. Se îndepărtă apoi de biroul paznicului, venind cu pași mari spre mine. Costumul îi era croit mai pe corp decât cele ale lui Gideon, mai strâns pe talie și pe pulpe. Îmi dădea impresia că e prea ordonat și prea rigid, un om care își asuma puterea prin impunerea regulilor.

— Eva Tramell? întrebă el, ridicând sprâncenele.

— Domnule Giroux! I-am întins mâna.

El o luă, după care mă surprinse aplecându-se spre mine ca să mă sărute pe amândoi obrajii. Erau săruturi formale, superficiale, dar nu asta era important. Chiar și pentru un francez, era un gest familiar făcut de cineva care era un străin pentru mine.

Când s-a retras, m-am uitat la el cu sprâncenele ușor ridicate.

— Ai puțin timp ca să stăm de vorbă? mă întrebă el, ținându-mă încă de mână.

— Mă tem că nu azi, am răspuns, trăgându-mă înapoi ușurel.

Anonimatul era creat doar prin faptul că ne aflam într-un spațiu enorm și aglomerat, cu oameni care treceau grăbiți încoace și încolo, dar, cu Deanna care ne tot dădea târcoale, trebuia să fiu foarte atentă în legătură cu persoanele cu care eram văzută.

— Am o întâlnire la prânz și apoi plec imediat după lucru.

— Atunci mâine, poate?

— Voi fi plecată din oraș în acest weekend. Luni ar fi cel mai devreme.

— Pleci din oraș. Cu Cross?

Mi-am înclinat capul într-o parte ca studiindu-l, încercând să-l citesc.

— Chiar nu e treaba ta, dar da.

I-am spus adevărul, ca să știe că Gideon avea o femeie în viața lui care nu era Corinne.

— Nu te deranjează, spuse el pe un ton vizibil mai rece, că a folosit-o pe soția mea ca să te facă geloasă și să te aducă înapoi la el?

— Gideon vrea să fie prieten cu Corinne. Prietenii petrec timpul împreună.

— Oi fi tu blondă, dar cu siguranță nu poți să fii atât de naivă încât să crezi așa ceva.

— Oi fi tu stresat, am replicat, dar cu siguranță știi că ești un ticălos.

Am înregistrat prezența lui Gideon înainte să-i simt mâna pe brațul meu.

— O să-i ceri scuze, Giroux, interveni el cu un glas înșelător de blând. Și o s-o faci cu sinceritate.

Giroux îi aruncă o privire atât de plină de furie și de dezgust, că mă făcu să mă foiesc, neliniștită.

— Cross, faptul că m-ai făcut să aștept nu te onorează deloc.

— Dacă această insultă ar fi fost intenționată, ai ști, replică Gideon, cu buzele strânse într-o linie la fel de ascuțită ca o lamă. Scuzele, Giroux! Eu am fost mereu politicos și respectuos cu Corinne. Îi vei arăta aceeași politețe Evei.

Pentru un observator întâmplător, părea degajat și relaxat, dar simțeam furia din el. O simțeam, de fapt, la amândoi, unul fierbinte, iar celălalt rece ca gheața; tensiunea sporea între ei cu fiecare clipă. Aveam impresia că spațiul dintre noi se îngustează tot mai mult, iar senzația era foarte ciudată, mai ales dacă mă gândeam cât de mare și de larg era holul și cât de înalt era tavanul.

De teamă că ar putea ajunge să se bată acolo, fără să le pese că se află într-un spațiu atât de populat, l-am luat de mână pe Gideon, strângându-l ușor. Giroux se uită la mâinile noastre înlănțuite, după care înălță ochii, privindu-mă direct.

— *Pardonnez-moi*, spuse el, înclinând capul ușor spre mine. Nu e vina ta.

— Nu mai zăbovi cu noi, îmi șopti Gideon, mângâindu-mi ușor încheieturile degetelor cu degetul mare.

Eu însă am mai rămas un pic, căci nu-mi convenea deloc că trebuie să plec.

— Ar trebui să fii cu soția ta, i-am spus lui Giroux.

— Ea ar trebui să fie cu mine, m-a corectat el.

Mi-am amintit că nu venise după ea, când ea plecase. Fusese prea ocupat să dea vina pe Gideon în loc să-și repare căsnicia.

— Eva, mă strigă mama, care intrase după mine. Se apropie, în pantofii Louboutins de culoare nude, cu trupul subțire învești mântat într-o rochie de mătase moale, fără mâneci, într-o nuanță asortată. În holul întunecat, placat cu marmură, ea era un punct luminos.

— Te conduc, îngeraș, spuse Gideon. Numai un minut, Giroux.

Am ezitat înainte să plec.

— La revedere, monsieur Giroux!

— Domnișoară Tramell, răspunse el, luându-și privirea de la Gideon. Pe data viitoare!

Am plecat pentru că n-aveam de ales, dar nu-mi plăcea deloc. Gideon mă conduse până la mama și m-am uitat la el, lăsându-l să vadă îngrijorarea de pe fața mea. Ochii lui mă priveau liniștitor. Am văzut în ei aceeași putere latentă și controlul fără compromisuri pe care le recunoscusem încă de la prima întâlnire. Putea să-i facă față lui Giroux. Putea să rezolve orice.

— Bucurați-vă de masa de prânz, spuse Gideon, sărutând-o pe mama pe obraz, după care se întoarse spre mine și mă sărută rapid și apăsat pe buze.

L-am privit cum se îndepărta, neliniștită de intensitatea privirii cu care ochii lui Giroux îi urmăreau întoarcerea.

Brațul mamei îmi readuse atenția spre ea, strecurându-se pe sub al meu.

— Bună, am spus, încercând să scap de neliniște.

Mă așteptam să întrebe dacă cei doi bărbați aveau de gând să ni se alăture, deoarece nu-i plăcea nimic mai mult decât să-și petreacă timpul cu bărbați frumoși și bogați, dar nu o făcu.

— Tu și Gideon încercați să vă rezolvați problemele? întrebă ea în schimb.

— Da.

I-am aruncat o privire, înainte să i-o iau înainte, pe ușa turnantă. Arăta mai fragilă ca oricând; tenul îi era palid și ochii, lipsiți de sclipirea obișnuită. Am așteptat până a ajuns și ea afară, în timp ce simțurile mele se străduiau să se adapteze la schimbarea provocată de ieșirea din holul răcoros, mare ca o peșteră, în căldura toridă și în explozia de zgomote și de activitate de pe stradă.

I-am zâmbit lui Clancy când îmi deschise portiera din spate a limuzinei.

— Bună, Clancy!

În timp ce mama se strecura plină de grație pe bancheta din spate a mașinii, el îmi întoarse zâmbetul. Cel puțin mi s-a părut că zâmbise, căci gura făcuse doar o ușoară grimasă.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

El dădu scurt din cap, drept răspuns.

— Dar dumneavoastră?

— Și eu pe aici.

— O să fie bine, spuse el, chiar când intram în mașină, lângă mama. Părea mult mai încrezător decât mă simțeam eu.

Primele câteva minute ale prânzului se scurseră într-o tăcere ciudată. Lumina soarelui inunda bistroul New American pe care îl alesese, iar asta făcea și mai evidentă stânjeneala dintre noi.

Eu așteptam ca mama să înceapă, deoarece ea fusese cea care voia să vorbească. Aveam multe de spus, dar, în primul rând, trebuia să știu care era prioritatea pentru ea. Oare încrederea pe care mi-o înșelase, punând un dispozitiv de urmărire în Rolexul meu? Faptul că-l înșelase pe Stanton cu tata?

— Frumos ceas, spuse ea, privindu-mi ceasul cel nou.

— Mersi, am răspuns, acoperindu-l protector cu mâna. Ceasul acesta era neprețuit pentru mine și profund personal. Mi l-a cumpărat Gideon.

Ea păru îngrozită.

— Sper că nu i-ai spus despre dispozitivul de urmărire, nu?

— Îi spun totul, mamă. Noi nu avem secrete.

— Poate că tu n-ai. Dar el?

— Acum suntem în regulă, i-am replicat eu, încrezătoare. Și devenim tot mai puternici, pe zi ce trece.

— Oh! Dădu din cap, cu buclele scurte legănându-se ușor. E... minunat, Eva. El poate să aibă cu adevărat grijă de tine.

— Are deja, în modul în care am nevoie s-o facă, iar asta nu are nimic de-a face cu banii lui.

Mama strânse din buze la auzul tonului meu amar. De fapt, nici măcar nu se încruntase, căci evita cu grijă asta, ca nu cumva să facă vreun rid.

— Nu te repezi să respingi banii, Eva. Nu se știe niciodată când sau pentru ce vei avea nevoie de ei.

Enervarea fierbea la foc mic în mine. De când o știam, pusese banii pe primul loc, indiferent pe cine rănea – de exemplu, pe tata – în acest proces.

— Nici n-o fac, am argumentat. Pur și simplu, nu-i las să-mi conducă viața. Și înainte să trântești vreo chestie de genul că mi-e ușor să spun asta, îți garantez că, și dacă Gideon ar pierde ultimul bănuț, tot cu el aș rămâne.

— E prea deștept ca să piardă totul, replică ea înțepată. Și, dacă ai noroc, n-o să se întâmple niciodată nimic care să-l distrugă financiar.

Am oftat, exasperată de acest subiect.

— N-o să fim niciodată de acord în privința asta, știi doar.

Ea lovi ușor cu unghiile cu manichiură frumoasă în tacâmurile elegante.

— Ești tare supărată pe mine.

— Îți dai seama că tata e îndrăgostit de tine? Este atât de îndrăgostit, că nu-și poate duce viața mai departe. Nu cred că se va căsători vreodată. N-o să aibă niciodată o femeie constantă în viața lui, care să aibă grijă de el.

Ea înghiți în sec și o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Să nu îndrăznești să plângi, i-am poruncit, aplecându-mă în față. Nu de tine este vorba. Nu ești tu victima aici.

— Eu nu am voie să simt durerea? replică ea, ridicând vocea mai tare decât o auzisem vreodată. Eu nu am voie să plâng pentru o inimă zdrobită? Și eu îl iubesc pe tatăl tău. Aș da orice ca el să fie fericit.

— Nu-l iubești îndeajuns.

— Tot ce am făcut este pentru iubire. *Totul*, zise, râzând, dar fără pic de veselie. O, Doamne... Mă întreb cum poți suporta să stai aici, când ai o părere atât de proastă despre mine.

— Ești mama mea și ai fost mereu de partea mea. Mereu încerci să mă protejezi, chiar dacă o faci în mod greșit. Vă iubesc și pe tine, și pe tata. E un om bun, care merită să fie fericit.

Ea luă o gură de apă, tremurând.

— Dacă nu ai fi apărut tu, aș fi vrut să nu ne fi întâlnit niciodată. Amândoi am fi fost mai fericiți așa. Acum însă, nu mai poate face nimic.

— Ai putea fi cu el. Să-l faci fericit. Pari să fii singura femeie care poate.

— Asta e imposibil, șopti ea.

— De ce? Pentru că nu e bogat?

— Da, răspunse ea, ducându-și mâna la gât. Pentru că nu e bogat.

Onestitate brutală. Mi se rupea inima. În ochii ei albaștri se citea o privire sumbră pe care n-o mai văzusem până atunci. Oare ce o făcuse să aibă o nevoie atât de disperată de bani? Oare aveam să știu ori sau să înțeleg vreodată?

— Dar tu *ești* bogată. Nu este de ajuns?

După trei divorțuri, probabil avea milioane, numai averea personală.

— Nu.

M-am uitat la ea, neîncrezătoare. Ea își feri privirea; cerceii ei cu diamante de trei carate captară lumina și sclipiră într-un curcubeu de culori.

— Nu înțelegi.

— Atunci, explică-mi, mamă. Te rog!

Privirea ei se întoarse spre mine.

— Poate altă dată. Când n-o să mai fii așa de supărată pe mine.

M-am sprijinit de spătarul scaunului. Simțeam că mă pândește o migrenă.

— Bine. Sunt supărată pentru că nu pricep, iar tu nu-mi explici pentru că sunt supărată. Și uite așa nu ajungem nicăieri.

— Îmi pare rău, dragă, spuse ea, cu o expresie rugătoare. Ce s-a întâmplat între tatăl tău și mine...

— Victor. De ce nu-i spui niciodată pe nume?

Mama tresări.

— Cât timp mă vei mai pedepsi? întrebă ea încet.

— Nu încerc deloc să te pedepsesc. Pur și simplu nu înțeleg.

Era o nebunie. Stăteam într-un spațiu luminos și aglomerat, plin de oameni, și ne ocupam de probleme personale dureroase. Aș fi vrut să fim la ea acasă, în locul unde locuia cu Stanton. Dar am ghicit că ea avea nevoie de prezența altor persoane, ca să nu îmi pierd cu totul controlul.

— Ascultă, i-am zis, simțindu-mă obosită. Eu și Cary avem de gând să ne mutăm din apartament, să ne luăm ceva pe cont propriu.

Mama își îndreptă umerii.

— Ce? De ce? Nu fi nesăbuită, Eva! Nu-i nevoie...

— Ba este. Nathan a dispărut. Iar eu și Gideon vrem să petrecem mai mult timp împreună...

— Ce are asta de-a face cu mutarea? răspunse ea, cu ochii inundați de lacrimi. Îmi pare rău, Eva. Ce mai pot să spun?

— Mamă, nu are legătură cu tine, am replicat, dându-mi părul după ureche, stânjenită, pentru că întotdeauna mă dădea peste cap plânsul ei. Bine, sincer, mă simt ciudat să stau într-un loc pentru care Stanton plătește, după ceea ce s-a întâmplat între tine și tata, dar, mai mult decât atât, eu și Gideon vrem să locuim împreună. Și pur și simplu e logic să începem dintr-un loc nou.

— Să locuiți împreună? Mamei îi secaseră brusc lacrimile. Înainte de căsătorie? Eva, nu! Ar fi o greșeală înfiorătoare. Și cum rămâne cu Cary? L-ai adus cu tine la New York.

— Și va sta cu mine.

Nu voiam să-i spun că nu-i împărtășisem lui Cary ideea de a împărți un apartament cu Gideon, însă aveam încredere că n-avea să se opună. Urma să stau mai mult cu el, și nici cu chiria n-avea să fie prea greu, dacă era împărțită la trei.

— O să locuim toți trei.

— Nu locuiești cu un om ca Gideon Cross, dacă nu ești căsătorită cu el, afirmă mama și se

aplecă în față. Trebuie să ai încredere în mine în privința asta. Așteaptă inelul!

— Nu mă grăbesc să mă căsătoresc, am răspuns, chiar dacă îmi frecam inelul cu degetul mare.

— O, Doamne! Mama clătină din cap. Ce vrei să spui? Îl iubești.

— E prea devreme. Sunt prea tânără.

— Ai douăzeci și patru de ani. E vârsta perfectă.

Hotărârea o făcuse pe mama să-și îndrepte spatele. Și, măcar de data asta, nu mă deranja, pentru că o făcea să-și recapete puțin spiritul.

— N-am de gând să te las să strici asta, Eva.

— Mamă...

— Nu! exclamă ea, cu o privire ce devenise calculată. Ai încredere în mine și ia-o mai încet! Mă ocup eu de asta.

Fir-ar! Asta nu mă liniștea deloc, din moment ce era de partea lui Gideon în privința căsătoriei, nu a mea.

Capitolul 18

Încă mă gândeam la mama când am plecat de la Crossfire, la ora cinci. Bentley-ul aștepta lângă trotuar și, când m-am îndreptat spre el, Angus a ieșit și mi-a zâmbit.

— Bună seara, Eva!

— Bună, i-am zâmbit eu. Ce mai faci, Angus?

— Excelent.

Ocoli mașina prin spate, ca să-mi deschidă portiera. Eu îl urmăream cu privirea. Oare cât de mult știa despre Nathan și Gideon? La fel de mult cât Clancy? Sau poate chiar mai mult?

M-am așezat pe banchetă, mi-am scos telefonul și l-am sunat pe Cary. Mi-a intrat însă mesageria vocală, așa că i-am lăsat un mesaj:

— Hei, voiam doar să-ți amintesc că o să fiu plecată în acest weekend. Vrei să-mi faci un serviciu, să te gândești la un loc unde să ne mutăm cu Gideon, și vorbim despre asta când mă întorc? Într-un loc nou, pe care să ni-l putem permite cu toții. Nu că el ar trebui să-și facă griji în privința asta, am adăugat, imaginându-mi expresia lui Cary. Bine. Dacă ai nevoie de mine și nu poți să dai de mine pe mobil, trimite-mi un e-mail. Te iubesc.

Abia trimisesem mesajul, când portiera se deschise și Gideon se urcă lângă mine.

— Bună, campionule!

Mă luă de după gât și mă sărută, acoperindu-mi gura cu buzele lui. Mă pătrunse cu limba, gustându-mă, alungându-mi orice alt gând din minte. Abia mai puteam să respir când mi-a dat drumul.

— Bună, îngeraș, zise el, răgușit.

— Uau!

El zâmbi ușor.

— Cum a fost prânzul cu mama ta?

Am gemut.

— Chiar așa de bine? Mă prinse de mână. Povestește-mi neapărat!

— Nu știu. A fost ciudat.

Angus se așezase la volan și acum intra în trafic.

— Ciudat? repetă Gideon. Sau inconfortabil?

— Ambele.

M-am uitat pe geamul fumuriu, în timp ce mașina încetinea, din cauza traficului. Trotuarele gemeau de oameni, dar toți mergeau grăbiți. Mai toate mașinile erau blocate.

— E atât de disperată după bani! Nu-i nimic nou aici, sunt obișnuită să o văd că se poartă de parcă e de bun-simț să-ți dorești siguranța financiară. Astăzi, însă, părea... tristă. Resemnată.

El îmi mângâie ușor degetele.

— Poate că se simte vinovată că și-a înșelat soțul.

— Așa ar și trebui! Dar nu cred că asta e. Cred că e altceva, dar nu am nici o idee ce.

— Vrei să încerc eu să aflu?

Am întors capul, susținându-i privirea. Nu am răspuns imediat, gândindu-mă.

— Da, vreau. Dar mă și simt aiurea în legătură cu asta. Am făcut săpături despre tine, doctorul Lucas, Corinne... Tot sap ca să aflu secretele oamenilor, în loc să-i întreb despre ele, pur și

simplu.

— Atunci, întreab-o! răspunse el, într-un mod tipic masculin.

— Am făcut-o. A spus că o să vorbească despre asta când n-o să mai fiu supărată.

— Femeile! exclamă el, cu o sclipire de amuzament în ochi.

— Ce voia Giroux? Știai că va veni?

El clătină din cap.

— Vrea să dea vina pe cineva pentru problemele din căsnicia lui. Iar eu sunt la îndemână.

— De ce nu încetează cu învinuirile și nu începe să-și rezolve problemele? Au nevoie de consiliere.

— Sau de un divorț.

M-am încordat.

— Asta e ceea ce vrei?

— Ceea ce vreau eu ești tu, răspunse el mieros, eliberându-mi mâna și trăgându-mă în poala lui.

— Diavole!

— Habar n-ai ce spui. Am planuri diabolice pentru tine în acest weekend.

Privirea fierbinte cu care mă țintuia mi-a făcut gândurile s-o ia în altă direcție, mult mai puțin cuminte. Tocmai îi trăgeam capul în jos pentru un sărut, când Bentley-ul a virat, și s-a făcut brusc întuneric. Privind în jur, mi-am dat seama că intraserăm într-o parcare. Am străbătut două niveluri, ne-am oprit într-un loc de parcare, dar imediat am pornit iarăși.

Împreună cu alte patru Bentley SUV-uri negre.

— Ce se întâmplă? am întrebat, pe când ne îndreptam înapoi spre ieșire, cu două Bentley-uri în fața noastră și două în spate.

— Ne jucăm, răspunse el, mângâindu-mi gâtul cu nasul.

Am intrat înapoi în trafic, fiecare luând-o în direcții diferite.

— Suntem urmăriți? am întrebat.

— E doar o măsură de precauție, zise el, în timp ce-și înfigea ușor dinții în carnea mea, făcându-mi sfârcurile să se întărească. Trăgându-mă pe brațul lui, îmi mângâie ușurel un sân. Ăsta este weekendul nostru.

Mă săruta profund, extrem de senzual, când am ajuns într-o altă parcare. Am oprit, iar portiera s-a deschis brusc. Încercam să-mi dau seama ce se întâmplă, când Gideon s-a dat într-o parte și s-a strecurat afară cu mine în brațe, sărind imediat în altă mașină. În mai puțin de un minut, eram din nou la drum, în vreme ce Bentley-ul trecu în trafic prin fața noastră și o luă în direcția opusă.

— E o nebunie, am spus. Credeam că o să plecăm din țară.

— Asta și facem. Ai încredere în mine!

— Am.

El mă privi cu blândețe.

— Știu că ai.

Nu ne-am mai oprit pe drumul spre aeroport. Am tras chiar pe pistă, după o scurtă verificare de securitate, și eu am pornit-o în fața lui Gideon pe cele câteva trepte până la unul dintre avioanele sale private. Cabina era foarte luxoasă, însă de o eleganță deloc evidentă; avea o canapea în dreapta și masă și scaune pe partea stângă. Însoțitorul de zbor era un tânăr frumos, cu pantaloni negri și un sacou pe care era brodat logoul Cross Industries și numele său, Eric.

— Bună seara, domnule Cross! Domnișoară Tramell! ne întâmpină Eric cu un zâmbet. Vreți să beți ceva în timp ce ne pregătim pentru decolare?

— Votcă Kingsman cu coacăze pentru mine, am cerut eu.

— La fel, zise și Gideon, scoțându-și sacoul și dându-i-l lui Eric, care aștepta, în timp ce Gideon își dezbrăca vesta și cravata.

M-am uitat încântată, fluierând aprobator această inițiativă.

— Deja îmi place excursia asta.

— Îngeraș! clătină el din cap, cu ochii veseli.

Un domn într-un costum bleumarin intră în avion. Îl salută pe Gideon cu căldură, îmi strânse mâna când mi-a fost prezentat, după care ne ceru pașapoartele. Plecă la fel de repede pe cât venise, iar ușa cabinei se închise. Eu și Gideon stăteam la masă, savurându-ne băuturile, când avionul începu să ruleze pe pistă.

— Ai de gând să-mi spui unde mergem? am întrebat, ridicând paharul de cristal spre el.

El își ciocni paharul de al meu.

— Nu vrei să fie o surpriză?

— Depinde de cât timp este nevoie să ajungem acolo. S-ar putea să înnebunesc de curiozitate până aterizăm.

— Sper să fii prea ocupată ca să te gândești la asta, zâmbi el. La urma urmelor, suntem într-un mijloc de transport.

— Oh.

M-am uitat înapoi, văzând holul mic, mărginit de uși, ce ducea spre spatele avionului. Una dintre ele putea fi o toaletă, alta un birou, iar cealaltă un dormitor. Mă apucă brusc nerăbdarea.

— Cât timp avem de stat aici?

— Câteva ore bune, murmură el ademenitor.

Mă excitasem toată.

— O, campionule, ce-o să-ți mai fac!

El clătină din cap.

— Uiți că acesta este weekendul în care eu pot să te am în orice fel vreau. Așa a fost înțelegerea.

— În călătoria noastră? Nu mi se pare corect.

— Așa ai spus și atunci.

— Și era la fel de adevărat.

El zâmbi și mai larg, în timp ce mai lua o gură din băutură.

— De îndată ce decolăm și căpitanul ne dă undă verde, vreau să te duci în dormitor și să te dezbraci. Pe urmă te întinzi pe pat și mă aștepți.

Am ridicat o sprânceană.

— Văd că te încântă ideea că o să mă rostogolesc prin pat, goală, așteptând să vii să mi-o tragi.

— Ei bine, da. Îmi amintesc că varianta opusă era o fantezie a ta.

— Hmm... Am luat o gură de băutură, savurând felul în care votca se ducea pe gât în jos înghețată, blând, după care lua foc în stomacul meu.

Avionul se stabilizase în zbor, iar căpitanul făcu un anunț scurt, permițându-ne să ne mișcăm prin cabină. Gideon mi-a aruncat o privire care spunea: *Hai! Fugi acum!*

L-am privit cu ochi îngustați și m-am ridicat, luând băutura cu mine. Mergeam încetișor, provocându-l. Și făcându-l să se excite și mai mult. Îmi plăcea la nebunie că sunt la dispoziția lui. Oricât îmi plăcea să-l fac să-și piardă mințile după mine, nu puteam să nu recunosc că faptul că el deținea controlul mă excita enorm. Știam cât de total putea fi acest control, ceea ce mă făcea să pot avea încredere în el complet. Nu credeam că exista ceva ce nu i-aș fi permis să-mi facă.

Convingere care avea să fie pusă la încercare, mai devreme decât mai târziu, după cum mi-am dat seama când am intrat în dormitor și am zărit legăturile roșii, din mătase și piele, aranjate foarte drăguț pe cuvertura albă.

Am întors capul ca să mă uit la Gideon, descoperind însă că nu mai era acolo. Paharul lui gol era pe masă, iar cubulețele de gheață străluceau în el ca diamantele.

Inima îmi bubuia. Am intrat în cameră și am dat pe gât restul de băutură. Nu puteam suporta să fiu imobilizată în timpul sexului; numai de trupul lui Gideon. De mâinile lui sau de greutatea corpului său musculos. Nu trecuserăm niciodată dincolo de această limită. Nu eram sigură că aș putea.

Mi-am lăsat paharul gol pe noptieră, cu o mână ce tremura ușor. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza fricii sau de excitare.

Știam că Gideon nu mi-ar face rău. Se străduise din greu să se asigure că nu mi-era niciodată frică. Dar dacă l-aș fi dezamăgit? Ce se întâmpla dacă nu i-aș fi putut oferi ce avea nevoie? Mai vorbise și altă dată despre legare, și știam că una dintre fanteziile lui era să mă imobilizeze complet și să fiu deschisă toată pentru el, cu corpul neajutorat, ca să-l poată folosi cum vrea. Îi înțelegeam dorința, nevoia de a simți că mă posedă total și absolut. Simțeam că acesta era drumul spre el.

M-am dezbrăcat. Mișcările mi-erau lente și atente, căci pulsul îmi era deja mult prea rapid. Practic, gâfâiam, așteptarea era dureros de intensă. Mi-am pus hainele pe un umeraș în dulăpior, după care m-am urcat prudentă pe patul înalt. Țineam legăturile în mână, șovăielnică și regretând ce făceam, când își făcu apariția Gideon.

— Nu ești culcată, rosti el cu blândețe, închizând și încuind ușa în spatele lui.

Eu am ridicat curelele.

— Au fost făcute special pentru tine, zise, apropiindu-se, în timp ce-și descheia nasturii cămășii, cu degete dibace. Stacojiul este culoarea ta.

Se dezbrăcă la fel de lent ca mine, dându-mi ocazia să admir fiecare centimetru de piele pe care îl scotea la iveală. Știa bine că felul în care i se mișcau mușchii pe sub mătasea pielii lui bronzate era un afrodiziac pentru mine.

— Sunt oare pregătită pentru asta? am întrebat cu glas scăzut.

Privirea lui nu-mi părăsi chipul în timp ce-și scotea pantalonii. Când rămase doar în boxerii negri, cu mădularul umflat vizibil, îmi răspunse:

— Niciodată mai mult decât poți să suporți, îngeraș. Îți promit.

Am respirat adânc și m-am întins pe spate, punându-mi cătușele pe abdomen. El veni spre mine, cu chipul încordat de dorință. Se așeză pe pat lângă mine și-mi duse mâna la gură, sarutându-mi încheietura.

— Pulsul ți-a luat-o razna.

Am dat din cap, neștiind ce să spun. El luă cătușele, desfăcând cu dibăcie fâșia de mătase stacojie ce ținea la un loc cele două bucăți de piele.

— Faptul că ești legată te ajută să te supui, dar nu trebuie să iei totul *ad litteram*. Pur și simplu, trebuie să fie destul cât să intri în rolul ăsta.

M-am înfiorat în timp ce el îmi întindea cureaua peste stomac. Lăsând o cătușă pe coapsă, o ridică pe cealaltă.

— Dă-mi încheietura mâinii, îngeraș!

I-am întins mâna, respirând tot mai agitată în timp ce el îmi lega banda de piele, destul de fix. Faptul că simțeam materialul brut pe piele, exact unde îmi bubuia pulsul, era surprinzător de excitant.

— Nu e prea strâns, nu? mă întrebă.

— Nu.

— Ar trebui să simți că te strânge destul de tare încât să nu uiți că le ai, dar n-ar trebui să-ți facă rău.

— Nu mă doare, am spus, înghițind în sec.

— Bine.

Mi-a legat la fel și cealaltă mână, după care s-a îndreptat, ca să-și admire opera.

— Frumos, murmură. Îmi amintește de rochia roșie pe care o purtai prima oară când am făcut dragoste cu tine. Pentru mine, până atunci mi-a fost. M-ai dat cu totul peste cap. Din clipa aceea, nu am mai avut cum să dau înapoi.

— Gideon! Toate temerile mele dispărură, înlăturate de căldura iubirii și a dorinței lui. Eram prețioasă pentru el. Nu m-ar fi împins niciodată mai departe decât aș fi putut îndura.

— Întinde-te și apucă-te de marginea pernei, îmi comandă el.

Așa am și făcut, iar când am întins mâinile, am devenit și mai conștientă de cătușe. Mă simțeam legată. Prizonieră.

— Simți? întrebă el, iar eu am înțeles.

Îl iubeam atât de mult în acel moment, încât mă cuprinse durerea.

— Da.

— O să-ți cer să închizi ochii, continuă el, ridicându-se în picioare ca să se descotorosească de ultimul articol de îmbrăcăminte. Era foarte excitat, iar penisul gros zvâcnea sub propria greutate, cu capul larg strălucind de lichidul ce anunța ejacularea. Îmi lăsa gura apă și mă cuprinsese foamea de el. Era atât de excitat de mine, atât de flămând, dar nu ți-ai fi dat niciodată seama doar auzindu-i glasul, doar văzând cât calm radia. Stăpânirea lui perfectă m-a făcut să mă ud. Gideon era cel mai bun bărbat de pe lume pentru mine, un om care mă dorea cu ferocitate – de care eu aveam o nevoie disperată, ca să mă simt în siguranță –, dar cu destulă stăpânire de sine ca să nu mă copleșească.

— Vreau să ții ochii închiși, dacă poți, continuă el, cu voce joasă și liniștitoare, dar dacă ajunge să fie prea mult, deschide-i. Să spui însă parola de siguranță mai întâi.

— Bine.

El luă panglica de satin, trecând-o ușor pe pielea mea. Metalul rece al dispozitivului de fixare pe care îl avea la un capăt se prinse de sfârcul meu, făcându-l să se întărească.

— Să fie foarte clar, Eva. Cuvântul tău de siguranță nu este pentru mine. Este pentru *tine*. Tot ce trebuie să-mi spui mie este „nu” sau „oprește-te”, dar așa cum faptul că porți cătușele te face să te simți legată, faptul că poți să-ți spui cuvântul de siguranță te va ajuta să intri în rol. Înțelegi?

Am dat din cap, simțindu-mă tot mai în largul meu și mai doritoare, cu fiecare clipă ce

trecea.

— Închide ochii!

Am ascultat comanda. Aproape instantaneu, am devenit foarte conștientă de presiunea de la încheieturi. Vibrațiile și zumzăitul surd al motoarelor avionului deveniră mai pronunțate. Am întredeschis buzele, respirând tot mai accelerat.

Cureaua alunecă peste decolteul meu, spre celălalt sân.

— Ești atât de frumoasă, îngeraș. Perfectă. Habar n-ai ce-mi faci când te văd așa.

— Gideon, am șoptit, disperată de iubire pentru el. Spune-mi!

Simțeam pe gât atingerea ușoară a degetelor lui, care începură apoi să-mi coboare spre piept.

— Inima mea bate la fel de repede ca a ta.

M-am arcuit, înfiorându-mă sub atingerea lui, care mă și gâdila ușor.

— Bine.

— Mi s-a întărit așa de tare, că mă doare.

— Eu sunt udă toată.

— Arată-mi, spuse cu brutalitate. Depărtează-ți picioarele! Și degetele alunecară prin despicătura mea. Da. Ești alunecoasă și fierbinte, îngeraș.

Sexul meu zvâcnea plin de poftă, căci tot trupul îmi reacționa la atingerea lui.

— O, Eva! Ai o pizdulice tare lacomă. O să-mi petrec tot restul vieții încercând s-o satisfac.

— Ar trebui să începi de acum.

El râse încet.

— De fapt, o să începem cu gura ta. Trebuie să mi-o sugi zdravăn, ca să pot să ți-o trag până când aterizăm.

— Oh, Doamne, am gemut. Te rog, spune-mi că zborul n-o să dureze zece ore.

— Ar trebui să-ți dau bătaie la fund pentru asta, murmură el, ademenitor.

— Dar sunt cuminte!

Salteaua se lăsă în jos când el urcă în pat. L-am simțit cum înainta spre mine până când a îngenuncheat lângă umărul meu.

— Fii cuminte acum, Eva! Întoarce-te spre mine și deschide gura!

I-am dat ascultare, plină de dorință. Capul mătăsos al mădularului său mi-a mângâiat ușor buzele și am deschis larg gura, absorbind șocul de plăcere pe care l-am simțit la auzul geamătului său chinuit. Își înfipsese degetele în părul meu, ținându-mi bine ceafa în palmă. Ținându-mă unde mă voia.

— O, Doamne, suspină el. Și gura ta este la fel de lacomă.

Poziția în care mă aflam, pe spate, ținându-mă cu mâinile de pernă, mă împiedica să iau în gură mai mult decât capul gros. Așa că l-am prins bine cu buzele, mângâind ușurel cu limba deschizătura sensibilă din vârf, cuprinsă de bucuria de a mă concentra numai asupra lui Gideon. Faptul că i-o sugeam nu însemna că nu mă gândeam deloc la mine. De fapt, îmi plăcea atât de mult s-o fac, mai ales pentru mine.

— Așa, mă încurajă el, mișcând din șolduri ca să facă amor cu gura mea. Suge-mi-o, așa... E atât de bine, îngeraș. Mă faci să-mi dau drumul cu atâta poftă!

Mă umpleam de parfumul lui; corpul meu răspundea la mireasma sa, reacționând instinctiv la perechea lui. Cu toate simțurile saturate de Gideon, m-am lăsat în voia plăcerii noastre reciproce.

Visam că mă prăbușesc, iar asta m-a făcut să mă trezesc, tresărind puternic.

Îmi bătea inima cu putere. După care mi-am dat seama că avionul făcuse o mișcare bruscă. Turbulențe. Era în regulă. Și la fel era și Gideon, care adormise lângă mine. Asta m-a făcut să zâmbesc. Aproape că leșinasem când mă adusese la orgasm, după ce făcuse dragoste cu mine atât de mult timp, că devenisem incoerentă de cât de mult îmi doream să-mi dau drumul. Era normal să fie și el dărâmat.

Am aruncat o privire la ceas, observând că zburam de aproape trei ore. Cred că adormiserăm de vreo douăzeci de minute, poate chiar mai puțin. Eram sigură că mi-o trăsese timp de vreo două ore. Încă îmi răsuna în urechi zgomotul făcut de mădularul său care intra și ieșea din mine, mângâindu-mi și frecându-mi toate zonele sensibile.

M-am dat cu grijă jos din pat, căci nu voiam să-l trezesc, și am închis cu atenție infinită ușa glisantă care ascundea baia.

Decorată cu lemn închis la culoare și cu crom, baia era atât masculină, cât și plină de eleganță. Toaleta avea brațe, ceea ce o făcea să arate ca un tron, iar o fereastră cu geam mat permitea să intre lumina soarelui. O cabină cu un duș deasupra părea foarte ispititoare, dar încă mai aveam cătușele la mâini, așa că m-am mulțumit să mă spăl la chiuvetă și am luat niște loțiune pentru mâini pe care o zărisem într-un dulăpior. Avea o aromă subtilă, dar puternică. În timp ce mă dădeam cu ea, o idee foarte poznașă mi-a trecut prin minte. Am înhățat tubul și l-am luat înapoi în dormitor cu mine.

Priveliștea care m-a întâmpinat la întoarcere mă făcu să mi se taie respirația.

Gideon își întinsese tot trupul minunat pe patul larg, făcându-l să pară mititel. Își ținea o mână peste cap, iar cealaltă era îndoită peste piept. Un picior îi atârna, căzut într-o parte, iar celălalt era întins, cu laba piciorului depășind salteaua. Penisul i se odihnea pe burtă, cu capul aproape atingându-i buricul.

Dumnezeule, cât era de viril! Uluitor. Și atât de puternic! Tot trupul îi era un studiu de forță fizică și de grație.

Și cu toate astea, eu puteam să-l îngenunchez. Asta mă făcea să mă simt umilă.

Se trezi când m-am urcat la loc în pat, privindu-mă cu ochi încețoșați.

— Hei! zise cu glas răgușit. Vino încoace!

— Te iubesc, i-am spus, cuibărindu-mă în brațele lui întinse. Avea pielea atât de mătăsoasă, și m-am cuibărit și mai bine.

— Eva! exclamă el, sărutându-mă blând, dar pătimaș. N-am terminat nici pe departe cu tine.

Mi-am adunat tot curajul și am pus tubul de cremă pe stomacul lui.

— Vreau să fiu în tine, campionule!

El se uită în jos, se încruntă, apoi încremeni. Stăteam destul de aproape, încât să simt cum i se schimbase ritmul respirației.

— Nu așa ne-a fost înțelegerea, zise el, precaut.

— Cred că e cazul să facem câteva schimbări. În plus, e încă vineri, așa că weekendul n-a început cu adevărat, încă.

— Eva...

— Mă excit numai la gândul ăsta, i-am șoptit, încolăcindu-mă cu picioarele în jurul coapselor lui, frecându-mă de el, ca să-și dea seama că sunt deja udă. Părul lui aspru, care se freca de sexul meu sensibil, îmi smulse un geamăt, provocat și de conștiința faptului că eram atât de lipsită de rușine, că eram o fată atât de rea.

— Dacă îmi spui să mă opresc, așa o să fac. Dar lasă-mă să încerc!

L-am auzit cum scrâșnește din dinți.

Atunci l-am sărutat, lipindu-mă toată de el. De fiecare dată când Gideon mă făcea să ajung la o nouă experiență, îmi vorbea în timp ce o trăiam. Însă, în ceea ce-l privea pe el, vorbele nu erau întotdeauna metoda potrivită. Uneori, era mult mai bine să-l ajut să scape de gânduri.

— Îngeraș...

M-am urcat pe el, strângându-l între coapse, și am pus loțiunea deoparte, ca să nu se gândească prea mult la ea. Dacă aveam să-l duc într-un loc nou, voiam ca nici unul dintre noi să nu se gândească prea mult la asta. Și, dacă n-ar fi părut că facem totul în mod natural, atunci mai bine nu făceam nimic. Ceea ce aveam împreună era mult prea prețios ca să distrugem.

Mi-am trecut mâinile pe pieptul lui, alintându-l, făcându-l să-mi simtă iubirea. Să simtă cât de mult îl veneram. Nu exista nimic care să nu fac pentru el; doar să renunț la el n-aș fi putut.

El mă cuprinse cu brațele, cu o mână în părul meu, iar cu cealaltă pe talia mea, trăgându-mă aproape de el. Gura lui mă aștepta deja, deschisă, lingându-mi buzele, gustându-mă. M-am cufundat în acest sărut, lăsându-mi capul într-o parte, ca să mă pot bucura de el.

Simțeam cum i se întărește mădularul între noi, lipindu-se de stomacul meu. Gideon își împinse șoldurile înainte, mărind presiunea dintre noi, și gemu în timp ce mă săruta.

L-am sărutat pe obraz, apoi am coborât spre gât, lingându-i pielea sărată de sudoare, după care i-am prins ușor pielea între dinți și am început să o sug ritmic, rontăindu-l cu dinții, marcându-l. El îmi apăsa ceafa cu mâinile, ca să rămân aproape de el, iar mormăielile de plăcere pe care le scotea îmi vibrau în trup.

M-am dat înapoi ca să admir semnul de un roșu strălucitor pe care i-l făcusem.

— Al meu, am șoptit.

— Al tău, mă încredință el, cu glas răgușit, privindu-mă cu ochi întredeschiși și plini de patimă.

— Toată ființa ta.

Am coborât iar, găsind discurile plate ale sfârcurilor. I-am lins micile ridicături, atingându-l ușor ca un fulg, până le-am făcut să se întărească. El scoase un șuierat, în timp ce eu am început să sug, iar mâinile i se lăsară în jos, ca să se apuce de cuvertura de sub el.

— Pe dinăuntru și pe dinafară, am spus blând, în timp ce mă îndreptam spre celălalt sfârc, dându-i o atenție similară.

În timp ce-mi croiam drum în jos pe trupul său, am simțit cum îi creștea încordarea. Când limba mi-a ajuns în dreptul buricului său, el tresări violent.

— Sst, l-am liniștit, frecându-mi obrazul de mădularul lui care îi pulsa.

Se spălase după partida noastră de sex de mai devreme, și acum mirosea curat și delicios. Testiculele îi atârnau grele între picioare, cu pielea mătăsoasă lipsită de păr, datorită felului meticulos în care se îngrijea. Îmi plăcea la nebunie că era la fel de neted ca și mine. Când era în mine, uniunea era completă, iar senzațiile erau sporite de pielea care se atingea direct de piele.

Cu mâinile pe partea interioară a coapselor lui, l-am îndemnat să se deschidă mai larg, ca să mă pot așeza mai confortabil, după care am trecut cu limba peste îmbinarea sacului foarte întins.

Gideon mârâi. Sunetul animalic, neîmblânzit, mă făcu să mă înfior de teamă. Totuși, nu m-am oprit. Nu puteam. Îl voiam prea mult. Folosindu-mi doar gura, l-am venerat, sugându-l încet și mângâindu-l cu limba. Pe urmă i-am luat testiculele între degete, ridicându-le ca să ajung la pielea sensibilă de sub ele. Biluțele i s-au încordat, iar pielea lor s-a înăsprit, trăgându-se aproape de corp.

Limba mi-a ajuns un pic mai jos, o incursiune de explorare spre obiectivul meu final.

— Eva! Oprește-te! gâfâi el. Nu pot. Nu!

Mintea îmi alerga nebunește în timp ce continuam să-l ating; îi luasem mădularul în mână și-l frecam. El era încă prea concentrat la ce era în mintea lui, prea concentrat asupra a ceea ce avea să vină, în loc să fie atent la ceea ce se întâmpla acum.

Dar știam cum să-l fac să se gândească la altceva

— Ce-ar fi s-o facem împreună, campionule? Mi-am schimbat poziția și m-am întors, urcându-mă călare spre el, invers.

Mâinile lui m-au prins de șolduri înainte să-mi termin cu totul mișcarea, trăgându-mi păsărica până la gura lui, ce mă aștepta. Am scos un strigăt de surpriză când buzele lui mi-au cuprins clitorisul, sugându-l cu lăcomie. Cum îmi era umflat și sensibil, în urma partidei de mai devreme, abia am putut suporta valul brusc de plăcere. Gideon era sălbatic și flămând, căci pasiunea îi fusese trezită de frustrare și de frică.

Mi-am înfășurat buzele în jurul penisul lui, dându-i înapoi ceea ce îmi dădea și el mie. În timp ce îi sugeam puternic capul erect, geamătul lui, care vibra pe clitorisul meu, aproape că m-a făcut să-mi dau drumul. El mă ținea aproape, cu degetele înfipte cu atâta putere în șoldurile mele, că-mi făcea vânătăi.

Îmi plăcea enorm. Nu mai ascundea nimic și, deși era speriat de ce putea să însemne asta, eu eram încântată. El nu se lăsa cu totul pe mâna mea, însă eu aveam încredere în el. Era un nivel de încredere la care lucrasem din greu, vărsasem lacrimi și sânge pentru asta și mi-era mai neprețuit decât orice altceva în viața mea.

I-am prins penisul în pumn, frecându-l, lingând picăturile de lichid ce anunțau ejacularea. Mi-am dat seama că tremura abia când m-a tras într-o parte, laolaltă cu el, ca să nu mai stăm unul deasupra celuilalt.

Mă devora rapid și cu poftă, înfigându-și limba în păsărica mea cu lovituri furioase și făcându-mă să înnebunesc. I-am atins rozeta anusului cu vârful degetului, în timp ce gura mea aluneca febril de-a lungul erecției lui. El se cutremură, iar sunetul slab care îi scăpă îmi înfioră pielea brobonită de sudoare.

Șoldurile mi se mișcau incontrolabil, împingându-mi sexul ud în gura lui care nu se oprea. Gemeam fără să mă pot opri, tremurând până în străfunduri, străbătută de fiori de încântare. El mă regula atât de bine cu limba... aducându-mă pe culmile disperării.

Apoi, degetul lui îl imită pe al meu, frecându-mi anusul. Iar eu am început să caut orbește loțiunea, cu mâna liberă. Gideon împinse tubul spre mine, făcând astfel semnul atât de necesar că-și dă acordul.

Abia deschisesem capacul, când degetul lui s-a împins în mine. Mi-am arcuit spatele și penisul i-a alunecat din gura mea, iar eu i-am rostit numele gâfâind, în timp ce trupul meu absorbea șocul penetrării sale neașteptate. El își lubrifie degetele, după care îmi întinse tubul.

Pentru o clipă, am fost copleșită de el. Era peste tot – în jurul meu, în mine, lipit de mine. Și nu era blând. Degetul cu care mă lua pe la spate plonja și ieșea, regulându-mă, iar felul în care intra cu forță dădea dovadă de o urmă de furie. Îl împingeam să ajungă într-un loc unde nu voia să se afle, iar el mă pedepsea pentru asta oferindu-mi o plăcere care venea prea repede ca s-o pot controla.

Eu însă eram mai blândă cu el. Luându-l în gură, îi sugeam penisul. Am lăsat loțiunea pe degete, ca să se încălzească, înainte să o frec de el. Și am așteptat să vină spre mine, să-și deschidă

rozeta, înainte să-l penetrez ușor, cu un singur deget.

Sunetul care îi scăpă din piept nu se compara cu nimic din tot ce auzisem până atunci. Era strigătul unui animal rănit, dar plin de o durere sufletească profundă. Încremenise lângă mine, îi simțeam deasupra sexului meu respirația grea; își îngropase adânc în mine degetul, iar corpul lui încordat tremura.

Scoțând penisul din gură, i-am șoptit liniștitor:

— Sunt în tine acum, iubitule. Te descurci foarte bine. O să te fac să te simți incredibil de bine.

El icni când am intrat un pic mai profund, alunecând cu degetul peste prostată.

— Eva!

Mădularul i se umflase și mai mult, înroșindu-se, venele groase ieșind în evidență de-a lungul lungimii sale, în timp ce dâre mici de lichid ce anunțau ejacularea i se scurgeau pe burtă. Era tare ca piatra, curbându-se până la un punct dincolo de buric. Nu-l mai văzusem niciodată atât de excitat, iar asta mă înnebunea de dorință.

— Ești al meu, am spus, în timp ce-l penetram ușurel, lingându-i erecția enormă. Te iubesc atât de mult, Gideon. Îmi place tare mult să te ating așa... să te văd așa.

— O, Doamne! Tresări violent. Trage-mi-o, îngeraș! Acum! îmi comandă aspru, și am început iar să-l mângâi. Tare!

I-am înghițit mădularul cu totul și i-am oferit ceea ce-mi cerea, masându-i acel punct care îl făcea să înjure și să se zbată, în timp ce trupul îi lupta împotriva asaltului de senzații. Îmi dăduse drumul, arcuindu-și toată ființa, încercând să scape, dar îl țineam cu buzele și cu mâinile, ducându-l tot mai departe.

— O, Doamne! suspină el, strângând cu putere cuvertura în pumni, în timp ce sunetul sfârșietor reverbera în spațiul închis. Oprește-te, Eva! Gata! La naiba!

M-am împins în el chiar în clipa când i-o sugeam cu putere, iar el și-a dat drumul cu atâta forță, că m-am înecat sub jetul fierbinte. Țâșnea în valuri pe buzele mele, căci mă dădusem la o parte, peste stomacul și sânii mei, eliberându-se într-un torent puternic care făcea aproape de necrezut faptul că-și dăduse deja drumul de două ori în orele care trecuseră. Puteam să-l simt cum se contractă sub degetul meu, simțeam impulsurile chinuitoare care aruncau sămânța din mădularul său.

Abia când s-a liniștit cu totul, am ieșit din el, întorcându-mă tremurătoare ca să-l iau în brațe. Eram amândoi uzi și lipicioși, și îmi plăcea la nebunie că asta nu avea nici o importanță.

Gideon și-a îngropat fața umedă între sânii mei și a început să plângă.

Capitolul 19

Locul pe care îl alesese Gideon era paradisul însuși. Pilotul lui ne-a dus în Insulele Winward, zburând la altitudine joasă peste apele imposibil de albastre ale Mării Caraibilor, până la un aeroport privat, care se afla destul de aproape de destinația noastră finală, hotelul Crosswinds.

Eram încă destul de zguduiți când avionul a aterizat. La urma urmelor, Gideon avusese cel mai tare orgasm din viața lui. Amândoi aveam încă părul ud când ni s-au pus vizele pe pașaport și ne țineam strâns de mână. Nu am vorbit cu nimeni, nici măcar unul cu celălalt. Cred că eram încă prea afectați.

Nici nu apucaserăm să urcăm în limuzina care ne aștepta, că Gideon își turnă ceva tare de băut. Pe față nu i se putea citi nimic; avea chipul dur și impenetrabil. Am scuturat din cap atunci când el mi-a arătat carafa de cristal, într-o întrebare tăcută.

Așezat lângă mine, mă luă cu brațul pe după umeri. M-am cuibărit la pieptul lui, cu picioarele în poala lui.

— E totul în regulă?

Înainte să răspundă, el mă sărută cu putere pe frunte.

— Da.

— Te iubesc.

— Știu.

Apoi dădu pe gât băutura și puse paharul gol într-un suport.

Cât dură drumul, destul de lung, de la aeroport până la hotel, nici unul dintre noi n-a mai scos un cuvânt. Când am ajuns, se întunecase deja, dar holul deschis era puternic luminat. Recepția, încadrată de plante în ghivece și decorată cu lemn negru și plăci colorate de ceramică, își primea oaspeții cu un stil elegant, dar lipsit de morgă.

Când mașina s-a oprit, managerul hotelului ne aștepta în parcarea circulară din față. Avea o înfățișare imaculată și ne zâmbea larg. Părea vizibil încântat să-l aibă ca oaspete pe Gideon, iar încântarea i se dublă când văzu că acesta îi cunoaștea numele – Claude.

Claude vorbea cu însuflețire, în timp ce noi îl urmam, ținându-ne strâns de mână.

Nimeni dintre cei care-l priveau pe Gideon n-ar fi putut să-și dea seama în ce postură intimă ne aflaserăm, cât de expuși unul altuia fuseserăm, cu doar o oră și ceva în urmă. Părul meu se usca într-o mare încâlceală, dar el arăta la fel de uluitor și de sexy ca de obicei. Avea costumul perfect călcat și îl purta într-un mod admirabil; în schimb, rochia mea era cam obosită după o zi atât de lungă. Machiajul mi se dusese la duș, așa că eram palidă și mai aveam ochii puțin cam roșii.

Cu toate astea, posesivitatea pe care o manifesta Gideon față de mine era vizibilă în felul în care mă ținea de mână, în felul în care mă conduse în apartamentul nostru, înaintea lui, punându-mi mâna pe spate. Mă făcea astfel să mă simt în siguranță și acceptată, deși el se purta oficial ca și cum ar fi fost la birou, iar eu nu eram în forma cea mai bună, ceea ce se reflecta și în el.

Și îl iubeam și pentru asta.

Mi-aș fi dorit doar să nu fie atât de tăcut. Asta mă făcea să mă îndoiesc de hotărârea mea de a-l împinge să meargă mai departe, după ce-mi ceruse, și nu doar o dată, să mă opresc. Ce dracu' știam eu despre ceea ce-i trebuia lui ca să-și revină?

În timp ce managerul continua să discute cu Gideon, am început să explorez încet livingul

enorm, care avea o terasă deschisă și canapele albe, răspândite pe podeaua de bambus. În dormitorul la fel de impresionant se afla un pat mare, învăluit într-o plasă contra țânțarilor, și încă o terasă deschisă, care ducea la o piscină privată, cu o bordură de sticlă, ce o făcea să pară o prelungire a oceanului ce fremăta chiar dincolo de ea.

Briza călduță bătea ușor, sărutându-mi fața și răvășindu-mi ușor părul. Luna, care tocmai se înălța, făcea o cărare peste ocean, în timp ce sunetele râsetelor și ale unor cântece reggae ce se auzeau din depărtare mă făceau să mă simt izolată într-un mod nu tocmai plăcut.

Nimic nu mergea cum trebuie când Gideon era departe sufletește.

— Îți place? mă întrebă el încetișor.

M-am întors spre el, auzind cum se închide ușa de la intrare în cealaltă cameră.

— E fantastic!

El dădu scurt din cap.

— Am cerut să ni se aducă cina aici. Pește tilapia cu orez, niște fructe proaspete și brânză.

— Excelent! Mor de foame.

— În dulap și în sertare ai destule haine. O să găsești și ceva costume de baie, dar piscina și plaja sunt private, așa că n-ai nevoie de ele decât dacă vrei neapărat să le porți. Dacă lipsește ceva, spune-mi și îți comand.

Mă uitam lung la el, conștientă de distanța care ne despărțea. Ochii lui străluceau în lumina blândă a spoturilor și a veiozelor de lângă pat. Părea așa de nervos și de distant, că am simțit cum începe să mă sufoce un nod de lacrimi în gât.

— Gideon... I-am întins mâna. Am făcut ceva greșit? Am distrus ceva între noi?

— Îngerașș...

Oftă și, venind spre mine, îmi luă mâna și mi-o ridică la buze. Însă, așa, aproape de el, am observat cum își ferea privirea, ca și cum i-ar fi fost greu să mă privească. Și un nod de teamă mi s-a cuibărit în stomac.

— Crossfire.

Șoptisem cuvântul atât de încet, că pentru o clipă am avut senzația că doar mi-l închipuisem. Dar atunci, el mă luă în brațe, sărutându-mă cu mare blândețe.

— Campionule!

M-am ridicat pe vârfuri, m-am agățat de gâtul lui și l-am sărutat cu tot sufletul. Însă el se retrase mult prea repede.

— Hai să ne schimbăm pentru cină, înainte să ne-o aducă. M-aș bucura foarte mult să nu mai am atâtea haine pe mine.

M-am dat înapoi fără voia mea, recunoscând faptul că probabil îi era cald în costum, dar simțind totuși că ceva nu era în regulă. Iar sentimentul acesta s-a adâncit și mai mult când Gideon a ieșit din cameră ca să se schimbe, iar eu mi-am dat seama că n-aveam să dormim în același dormitor.

Mi-am aruncat pantofii în dressingul care era plin cu mult prea multe haine pentru o călătorie de weekend. Majoritatea erau albe. Lui Gideon îi plăcea să mă vadă în alb. Bănuiam că motivul era că mă considera un înger.

Oare și acum mă considera tot așa? Sau poate că devenisem diavolul? O ticăloasă egoistă, care îl făcuse să întâlnească iar cu demonii pe care ar fi preferat să-i uite?

M-am schimbat într-o rochie simplă și neagră de bumbac, mulată pe corp, care se potrivea

cu dispoziția mea de înmormântare. Aveam impresia că între noi murise ceva.

Eu și Gideon trecuserăm prin multe momente grele, însă nu-l simțisem niciodată atât de îndepărtat de mine. Atât de stânjenit și de iritat.

Mai simțisem însă același lucru la alți bărbați, când se pregăteau să-mi spună că nu vor să ne mai vedem.

Sosise și cina, iar masa fusese frumos pregătită pe terasa ce dădea spre plaja izolată. Pe nisip se zărea un cort alb, iar eu mi-am amintit de visul lui Gideon, cu noi doi rostogolindu-ne într-un pat, lângă apă, făcând dragoste.

Mă durea inima.

Am luat două înghițituri dintr-un vin alb cu aromă fructată, după care am început să mănânc mecanic, deși îmi pierdusem pofta de mâncare. Gideon stătea în fața mea, neavând pe el decât niște pantaloni subțiri și albi de in, ceea ce făcea totul și mai rău. Era atât de frumos, de înfiorător de sexy, că mi-era imposibil să nu-l mănânc din ochi. Era însă la mii de kilometri depărtare de mine. O prezență tăcută și puternică, făcându-mă să-l doresc cu fiecare părticică a ființei mele.

Prăpastia emoțională dintre noi se adâncea tot mai mult. Nu mai puteam să trec de ea.

Când am terminat, mi-am împins farfuria la o parte, dându-mi seama atunci că Gideon abia dacă se atinsese de mâncare. Luase numai câteva înghițituri și mă ajutase să termin sticla de vin.

Am tras aer în piept, după care am început:

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit... N-am... Și am înghițit un nod în gât, șoptind, în cele din urmă: Iubirea mea, îmi pare rău.

După care m-am ridicat de la masă, făcând să scârțâie scaunul pe pardoseala de gresie, și am părăsit grăbită terasa.

— Eva! Așteaptă!

Picioarele mele atingeau nisipul cald; am alergat spre ocean, scoțându-mi în grabă rochia și aruncându-mă în apa la fel de caldă ca la baie. Câțiva metri, a fost destul de mică, dar apoi s-a făcut brusc adâncă, trecându-mi de cap. M-am lăsat în genunchi și m-am scufundat, bucuroasă că mă aflu sub apă, ascunsă, în timp ce plângeam.

Cufundarea mi-a mai alinat inima grea. Părul îmi plutea în jurul meu și simțeam atingerea ușoară a peștilor care treceau fulgerător, ferindu-se de ființa care le invadase lumea tăcută și pașnică. Am fost brusc smulsă și redată realității, ceea ce m-a făcut să tușesc și să mă zbat.

— Îngeraș!

Gideon mârâi, sărutându-mă pătimaș, cu furie, în timp ce mă purta în brațe înapoi pe plajă. Mă duse la cort și mă lăsă pe sofa, acoperindu-mi trupul cu al lui, înainte să-mi recapăt cu totul respirația. Eram încă ametită, când el îmi ceru, gemând:

— Mărită-te cu mine!

Dar nu din acest motiv am spus:

— Da.

Gideon venise după mine în apă cu pantalonii pe el. Materialul ud mi se lipise de picioarele goale, în timp ce el mă cuprinsese toată, sărutându-mă ca și cum ar fi fost pe punctul să se stingă de o sete pe care numai eu i-o puteam potoli. Îmi prinsese părul în mâini, ținându-mă nemișcată. Gura lui mă căuta nebunește, buzele îi erau la fel de ude ca ale mele, iar limba îi era lacomă și posesivă.

Zăceam sub el, fără să mă mișc. Șocată. Mintea mea zguduită își revenea cu repeziciune. El fusese chinuit de spaima că avea să pună întrebarea, nu pentru că voia să mă părăsească.

— Mâine, exclamă, lipindu-și obrazul de al meu. Barba nerasă de o zi îi făcea obrajii ceva mai aspri, iar senzația asta mă făcea și mai conștientă de locul unde ne aflam și de ceea ce dorea.

— Eu... Gândurile începuseră din nou să mi se învălmășească.

— Cuvântul este da, Eva, zise el, ridicându-se și uitându-se la mine cu o privire sălbatică. Este foarte simplu: da.

Eu am înghițit cu greu în sec.

— Nu putem să ne căsătorim mâine.

— Putem, spuse el, emfatic, și o s-o facem. Eva, am nevoie de asta. Am nevoie de jurăminte, de legalitate... simt că înnebunesc dacă nu le am.

Simțeam că se învârte lumea cu mine, ca și cum aș fi fost într-un montagne russe.

— E prea devreme, am protestat.

— Poți să mai spui una ca asta după zborul până aici? se răsti el. Eva, ești stăpâna mea. Și să fiu blestemat dacă n-o să fiu și eu al tău.

— Nu pot să respir, am icnit, panicându-mă în mod inexplicabil.

Gideon se răsuci, trăgându-mă peste el, înconjurându-mă cu brațele. Posedându-mă.

— Și tu o vrei, insistă el. Mă iubești.

— Așa e, te iubesc, am răspuns, lipindu-mi fruntea de pieptul lui. Dar te grăbești să...

— Crezi că am aruncat propunerea așa, la întâmplare? Eva, pentru numele lui Dumnezeu, mă cunoști prea bine ca să crezi asta. Am plănuit totul de câteva săptămâni. Numai la asta m-am gândit.

— Gideon... nu putem să ne punem picioarele la spinare și să fugim.

— Ba bineînțeles că putem!

— Și cum rămâne cu familiile noastre? Sau cu prietenii?

— O să ne mai căsătorim o dată, de dragul lor. Vreau și asta, răspunse el, în timp ce-mi dădea la o parte de pe obraz părul ud. Vreau să apară fotografii cu noi în ziare, în reviste... peste tot. Dar o să avem nevoie de luni întregi pentru asta. Nu pot să aștept atât de mult. Asta e pentru noi. Nu trebuie să spunem nimănui, dacă nu vrei. Putem să spunem că ne-am logodit. Poate să fie secretul nostru.

Mă holbam la el, fără să știu ce să spun. Graba lui era romantică, dar, în același timp, și înfricoșătoare.

— L-am întrebat pe tatăl tău, continuă el, șocându-mă din nou. N-a avut nici o...

— Ce? Când?

— Când a fost în oraș. Am avut o ocazie și am profitat de ea.

Deși nu-mi dădeam seama de ce, vestea asta m-a durut.

— Nu mi-a spus nimic.

— Eu i-am cerut să n-o facă. I-am spus că n-avea să se întâmple imediat. Că încă mă străduiam să te fac să te întorci la mine. Am înregistrat totul, așa că poți să asculți conversația, dacă nu mă crezi.

Am clipit, uitându-mă la el.

— Ai înregistrat? am repetat.

— Nu voiam să las nimic la întâmplare, zise el, fără să se scuze deloc.

— I-ai spus că n-avea să se petreacă imediat. L-ai mințit.

El zâmbi, ironic.

— N-am mințit. Au trecut câteva zile.

— Dumnezeule! Ești nebun.

— Se poate. Dar, dacă e așa, tu m-ai făcut să fiu, replică el, sărutându-mă apăsat pe obraz. Eva, nu pot să trăiesc fără tine. Nici măcar nu-mi închipui că aș putea încerca. Numai gândul ăsta și mă face s-o iau razna.

— *Asta* e ceva nebunesc.

— De ce? se încruntă el, uimit. Știi că pentru nici unul dintre noi nu mai există nimeni altcineva. Ce mai aștepți?

Mintea îmi clocotea de argumente. Toate motivele pentru care ar trebui să așteptăm, toate problemele cu putință mi se arătau cu o claritate de cristal. Însă din gura mea nu ieșea nici un sunet.

— Nu-ți dau nici o opțiune, zise el pe un ton hotărât, răsucindu-se și ridicându-se în picioare cu mine în brațe. O s-o facem, Eva. Bucură-te de ultimele ore pe care le vei petrece ca femeie singură.

— Gideon! am icnit, cu capul învârtindu-mi-se, în timp ce orgasmul mă zguduia.

Sudoarea îi curgea pe pieptul meu, șoldurile i se mișcau neobosite în timp ce mă penetra fără încetare cu mădularul său minunat, rotindu-se, afundându-se în mine, când puțin, când foarte adânc.

— Așa, mă lăudă el cu glas răgușit, strânge-mi-o așa! Ești atât de bună, îngeraș! O să mă faci să-mi dau iar drumul.

Icneam, încercând să respir, moale și epuizată de cerințele lui de nepotolit. Mă trezise deja de două ori, penetrându-mă cu o precizie îndelung exersată, marcându-mi trupul și mintea cu faptul că îi aparțineam. Că eram a lui și că putea face tot ce voia cu mine.

Iar asta mă excita la nebunie.

— Mmm... gemu el ademenitor, intrând adânc în mine. Ești atât de cremoasă de la sperma mea! Îmi place la nebunie felul în care te simt după ce ți-am tras-o toată noaptea. O viață întreagă o să vreau asta, Eva. N-o să mă opresc niciodată.

Mi-am aruncat un picior peste șoldul lui, făcându-l să stea în mine, și i-am cerut:

— Sărută-mă!

El îmi mângâie ușor gura cu buzele-i vicios de senzuale.

— Iubește-mă, i-am comandat, înfigându-mi unghiile în coapsele lui în timp ce se mișca în mine.

— Te iubesc, îngeraș, șopti el, zâmbindu-mi tot mai tare. Te iubesc.

Când m-am trezit, plecase.

M-am întins în cearșafurile răvășite ce răspândeau aroma de sex și a lui Gideon, respirând adânc briza sărată ce intra pe ușile deschise dinspre terasă.

Am mai rămas puțin în pat, cu mintea la noaptea și la ziua ce trecuseră. Apoi gândul mi-a zburat la săptămânile de dinainte și la cele câteva luni, atât de puține, ce trecuseră de când îl cunoscusem pe Gideon. Apoi și mai departe. La Brett și la alți bărbați cu care fusesem. La timpurile când fusesem atât de sigură că n-aveam să găsesc vreodată un bărbat care să mă iubească pentru ceea ce sunt, cu toate cicatricile mele emoționale, cu tot trecutul meu și disperarea mea.

Ce altceva puteam să fac dacă nu să spun da acum, când, prin cine știe ce miracol, îl

găsisem?

M-am dat jos din pat, plină de încântare că aveam să mă duc la Gideon și să accept fără nici o rezervă să mă căsătoresc cu el. Îmi plăcea ideea de a fugi cu el, îmi plăcea că primele noastre jurăminte aveau să fie rostite doar între noi, fără să ne privească nimeni care să aibă îndoieli, să nu-i placă ori să aibă gânduri rele. Trecuserăm amândoi prin atâtea, că era cât se poate de logic ca noul nostru început să fie plin doar de iubire, de speranță și de fericire.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că plănuise totul perfect, de la intimitate la locul exclusivist. Evident că urma să ne căsătorim pe o plajă. Amândoi aveam amintiri foarte dragi de pe plajă, iar cea din weekendul pe care îl petrecuserăm împreună la Outer Banks nu era nici pe departe ultima ca importanță.

Am zâmbit la vederea tăvii pentru micul dejun, așezată pe măsuța din dormitor. Pe spătarul unui scaun stătea împăturit și un halat alb de mătase.

Lui Gideon nu-i scăpa niciodată nimic.

Mi-am pus halatul și m-am dus să-mi torn o cană de cafea, căci simțeam nevoia de cafeină înainte să mă duc la el în apartament și să-i dau răspunsul. În clipa aceea am zărit contractul prenupțial, așezat sub platoul acoperit pe care se afla micul dejun.

Mâna mi s-a oprit, la jumătatea drumului spre carafa cu cafea. Contractul era aranjat cu gust, sub un trandafir roșu pus într-o vază subțire de sticlă, cu tacâmurile de argint lucind dintr-un șervețel împăturit artistic.

Nu știu de ce am fost atât de surprinsă și de... distrusă. Evident că Gideon plănuise totul până în cel mai mic detaliu, începând cu contractul prenupțial. La urma urmelor, nu dorise el ca relația noastră să înceapă pe baza unui contract?

Toată fericirea amețitoare pe care o simțisem mă părăsi brusc. Dezumflată, m-am întors din drum și m-am dus la duș. M-am spălat pe îndelete, cu mișcări foarte lente. Am hotărât că mai bine spun nu decât să citesc un document legal care avea să pună un preț pe iubirea mea. O iubire care pentru mine era prețioasă, neprețuită.

Cu toate astea, mă temeam că e prea târziu, că răul fusese deja făcut. Faptul că știam că el pusese să se redacteze un contract prenupțial era de ajuns ca să schimbe totul, și nici nu-l puteam învinui. Pentru numele Domnului, era Gideon Cross. Unul dintre primii douăzeci și cinci de magnați ai lumii. Era de neconceput să *nu ceară* un contract prenupțial. Iar eu nu eram naivă. Nici nu-mi trecuse prin cap să visez la Făt-Frumos și la castele în Spania.

După duș, m-am îmbrăcat într-o rochie de plajă ușoară, mi-am strâns părul ud în coadă și m-am dus să-mi beau cafeaua. Mi-am turnat o cană, mi-am pus frișcă și îndulcitor, după care am luat contractul prenupțial și m-am dus cu el pe terasă.

Jos, pe plajă, se făceau deja pregătiri pentru nuntă. O arcadă ornată cu flori fusese montată pe țărm și panglici lungi și albe fuseseră drapate de-a lungul nisipului, marcând astfel un culoar improvizat.

M-am hotărât să mă așez cu spatele la această priveliște, pentru că mă durea s-o văd.

Am luat o gură de cafea, am lăsat-o să-mi încălzească stomacul, apoi am luat alta. Băusem deja jumătate de cană când am găsit în mine destul curaj încât să citesc afurisitul acela de document legal. Primele pagini prezentau în detaliu bunurile pe care le dețineam fiecare separat, înaintea căsătoriei. Proprietățile lui Gideon erau înnebunitoare. Oare când o mai fi și dormit? Mă gândeam că suma care îmi era atribuită mie era greșită, până când mi-am dat seama cât timp fusese investită

suma de bază.

Stanton îmi luase cele cinci milioane și le dublase.

În clipa aceea, mi-am dat seama cât sunt de proastă că mă mulțumesc să stau pe ei, în loc să-i investesc în lucruri care să-i poată ajuta pe cei aflați în nevoie. Mă purtam ca și când banii ăia blestemați n-ar fi existat, când ar fi trebuit să-i pun la treabă. Mi-am însemnat în minte să pun pe roate acest proiect de îndată ce aveam să mă întorc la New York.

După aceasta, lectura a devenit interesantă.

Prima stipulare a lui Gideon era că urma să iau numele Cross după căsătorie. Puteam să păstrez și numele Tramell, ca un fel de prenume în plus, dar fără liniuță de unire ca nume de familie. Eva Cross – nu era negociabil. Și cât se poate de în stilul lui. Iubitul meu dominant nu se scuza deloc pentru tendințele lui de om al peșterilor.

A doua stipulare era că aveam să accept zece milioane de la el la nuntă, dublându-mi astfel averea personală, numai pentru că spuneam da. Și în fiecare an după aceea, avea să-mi dea tot mai mult. Urma să primesc bonusuri pentru fiecare copil pe care urma să-l avem, să fiu plătită pentru că aveam să merg la terapie de cuplu împreună cu el. Aveam să accept să merg la consiliere și mediere în cazul unui divorț. Acceptam să împart o casă cu el, vacanțe bilunare, seri petrecute împreună...

Pe măsură ce citeam, înțelegeam tot mai bine. Contractul prenupțial nu proteja deloc bunurile lui Gideon. El mi le dădea de bunăvoie, mergând atât de departe, încât stipula încă de la început că, din tot ce avea să câștige, începând din ziua căsătoriei noastră, cincizeci de procente erau indubitabil ale mele. Cu condiția să nu mă înșele. Căci, dacă o făcea, asta avea să-l coste enorm.

Contractul prenupțial era proiectat astfel încât să-i apere inima, să mă lege și să mă momească să rămân cu el, indiferent ce avea să se întâmple. El dădea tot ce avea.

Chiar când ajunsesem la ultima pagină, veni și el pe terasă, îmbrăcat doar în niște blugi neîncheiați la ultimul nasture. Îmi dădeam seama că venirea lui, exact la timp, nu era deloc o coincidență. Probabil că mă privise de undeva, pândindu-mi reacțiile.

Eu mi-am șters lacrimile de pe obraji cu o nonșalanță studiată.

— Bună dimineața, asule!

— Bună, îngeraș!

Se aplecă și mă sărută pe obraz, după care se așeză în stânga mea, în capul mesei.

Cineva din personal aduse micul dejun și cafeaua, aranjând masa repede și eficient, după care dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

M-am uitat la Gideon, la felul cum îl mângâia briza tropicală, jucându-se cu coama lui atât de atrăgătoare. Stând așa acolo, atât de plin de virilitate, atât de relaxat, părea să nu aibă nici o legătură cu prezentarea clară și detaliată a dolarilor pe care o văzusem în contractul prenupțial.

Am dat paginile înapoi la prima, mi-am pus mâna pe ele și am spus:

— Nimic din tot ceea ce se află în acest contract n-ar putea să mă țină căsătorită cu tine.

El trase repede adânc aer în piept.

— Atunci o să discutăm și o să revizuim. Spune care sunt condițiile tale!

— Nu vreau banii tăi. Asta vreau, am zis, arătând spre el. Și mai ales asta, am adăugat, punându-mi mâna pe inima lui. Tu ești unicul care m-ar putea ține lângă tine, Gideon.

— Nu știu cum să fac asta, Eva, răspunse el luându-mă de mână și lipindu-mi-o de pieptul lui. O să stric totul. Și o să vrei să fugi.

— Nu mai fug, l-am contrazis. N-ai observat încă?

— Am observat că aseară ai fugit în ocean și te-ai scufundat ca un pietroi! replică el, aplecându-se spre mine ca să mă privească în ochi. Nu contrazice contractul doar din principiu! Dacă nu consideri că sunt lucruri care să te facă să-l respingi, atunci suportă-l! Pentru mine.

M-am așezat la loc.

— Noi doi avem mult de lucru împreună, am zis cu blândețe. Un document nu poate să ne oblige să credem unul în altul. Eu vorbesc despre încredere, Gideon.

— Da, bine, zise el, șovăitor. N-am încredere că eu n-o să distrug totul, iar tu nu ești sigură că ai înțeles ce vreau eu. Amândoi avem destulă încredere unul în celălalt. Putem să rezolvăm restul împreună.

— În regulă.

Am văzut că ochii i s-au luminat și mi-am dat seama că luasem hotărârea corectă, chiar dacă încă mai eram, cel puțin parțial, convinsă că era o hotărâre pe care o luam mult prea repede.

— Totuși, am ceva de revizuit.

— Numește-o!

— Tocmai ai făcut-o tu. Problema numelui.

— Asta nu e negociabil, răspunse el pe un ton egal, făcând și un gest emfatic cu mâna, ca pentru a da mai mare greutate spuselor sale

Eu am ridicat din sprânceană.

— Nu mai face pe omul de Neanderthal! Vreau să iau și numele tatălui meu. El a dorit-o și a fost supărat toată viața din cauza asta. Acum e șansa mea să rezolv această problemă.

— Prin urmare, Eva Lauren Reyes Cross?

— Eva Lauren Tramell Reyes Cross.

— E tare lung, îngeraș, zise el tărăgănat, dar fă tot ce te face fericită. Asta e tot ce-mi doresc.

— Tu ești tot ce vreau, am spus, aplecându-mă să-l sărut.

El îmi atinse gura cu buzele.

— Atunci, hai s-o facem și oficial!

M-am măritat cu Gideon Cross desculță, pe o plajă din Caraibe, având-u drept martori pe managerul hotelului și pe Angus McLeod. Nu-mi dădusem seama că și Angus e acolo, dar m-am bucurat mult să-l văd.

Ceremonia a fost rapidă și încântător de simplă. După zâmbetele radioase pe care le aruncau reverendul și Claude, se vedea bine că sunt încântați că oficiază la nunta lui Gideon.

Eu îmi pusesem cea mai drăguță rochie pe care o găsisem în dulap. Fără mâneci, cu falduri ce cădeau de la sâni spre coapse și cu petale de organza ce mergeau în jos până la picioare era un veșmânt dulce, dar sexy și romantic. Îmi ridicasem părul într-un coc elegant, dar puțin ciufulit, și-mi prinsesem un trandafir roșu în el. Iar hotelul îmi oferise un buchet de iasomie legat cu panglici albe.

Gideon își pusese niște pantaloni de un gri grafit și o cămașă albă, pe care o lăsase peste pantaloni. Și el era tot în picioarele goale. Am început să plâng când și-a repetat jurămintele, cu un glas puternic și sigur, deși în ochi îi strălucea un dor fierbinte.

Mă iubea incredibil de mult.

Toată ceremonia a fost intimă și cât se poate de personală. De-a dreptul perfectă.

Îmi părea rău că nu sunt mama, tata și Cary. Îmi părea rău că nu sunt acolo Ireland, Stanton

și Clancy. Însă, când Gideon a pecetluit căsătoria noastră cu un sărut, mi-a șoptit:

— O s-o facem din nou. De câte ori o să vrei.

Îl iubeam incredibil de mult!

Angus veni spre mine și mă sărută pe amândoi obrajii.

— Îmi face tare bine să vă văd pe amândoi atât de fericiți.

— Îți mulțumesc, Angus. De mult timp ai avut mare grijă de el.

El zâmbi, cu ochi strălucitori, apoi se întoarse spre Gideon și îi spuse ceva cu un accent scoțian atât de puternic, dovadă a originii sale, încât nici măcar nu eram sigură că era în engleză. Dar, orice ar fi fost, asta îi făcu și lui Gideon să-i strălucească ochii. Oare cât de mult îl înlocuise Angus pe tatăl lui Gideon, de-a lungul anilor? Aveam să-i fiu veșnic recunoscătoare că îl sprijinise pe Gideon, că-i oferise afecțiune când avusese o nevoie disperată de ea.

Am tăiat un tort mic și am toastat cu șampanie pe terasa apartamentului nostru. Am semnat în registrul pe care ni l-a întins reverendul și ni s-a dat și certificatul de căsătorie, ca să-l semnăm. Gideon îl mângâie cu venerație.

— De asta aveai nevoie? l-am tachinat eu. De bucata asta de hârtie?

— Am nevoie de tine, doamnă Cross, răspunse el, trăgându-mă mai aproape. Am nevoie de asta.

Angus luă ambele certificate cu el când dispăru. Ambele fuseseră ștampilate și parafate notarial de managerul hotelului și aveau să stea în locul unde Gideon păstra astfel de acte.

Cât despre noi, am rămas în cortul de pe plajă, goi și înlănțuiți. Am băut șampanie la gheață, ne-am atins unul pe altul în joacă și cu lăcomie, sărutându-ne în voie în timp ce ziua se târa spre sfârșit.

Și chiar și asta a fost perfect.

— Ei, și cum o să rezolvăm noi asta când ne întoarcem? l-am întrebat, în timp ce luam cina la lumina lumânărilor în sufrageria apartamentului nostru. Cum explicăm faza cu fuga și cu dispariția?

Gideon dădu din umeri, în timp ce-și lingea untul topit de pe deget.

— Cum vrei tu.

Eu scoteam carnea de pe un picior de crab, gândindu-mă la opțiunile pe care le aveam.

— Sigur vreau să-i spun lui Cary. Și cred că nici cu tata nu va fi nici o problemă. L-am luat mai pe departe când am vorbit cu el, mai devreme, și mi-a zis că i-ai cerut permisiunea, așa că e pregătit. Nu cred că lui Stanton o să-i pese prea mult, în oricare dintre cazuri, fără supărare.

— Evident.

— Dar sunt îngrijorată în privința mamei. Lucrurile s-au cam înrăutățit deja între noi. O să fie totalmente șocată că ne-am căsătorit – m-am oprit o clipă, încercând pentru a milioana oară să mă obișnuiesc cu gândul ăsta –, dar nu vreau să creadă că m-am ascuns pentru că sunt furioasă pe ea.

— Atunci hai să-i spunem ei și tuturor celorlalți că ne-am logodit.

Am înmuiat carnea de crab în untul topit, gândindu-mă că voiam să ajung *foarte* obișnuită cu vederea lui Gideon fără cămașă, sătul și relaxat.

— O să mă toace la cap dacă o să locuim împreună înainte de căsătorie.

— Ei bine, atunci va trebui să facă planuri repede, zise el sec. Ești soția mea, Eva. Nu-mi

pasă dacă ceilalți știu sau nu, eu știu. Și vreau să mă întorc acasă la tine, să beau cafeaua dimineața cu tine, să-ți trag fermoarul la rochii dimineața și să ți-l deschei seara.

Mă uitam la el cum trăgea de un picioruș de crab și l-am întrebat:

— Vrei să porți verighetă?

— Abia aștept.

Asta m-a făcut să zâmbesc. El se opri, holbându-se la mine.

— Ce? l-am întrebat, căci nu scotea un sunet. Mi s-a întins untul pe față?

El se lăsă pe spate, oftând din greu.

— Ești minunată. Îmi place tare mult să te privesc.

— Nici tu nu arăți rău, am replicat, simțind că-mi ia foc fața.

— Începe să dispară, murmură el.

Mie mi-a pierit zâmbetul de pe față.

— Ce? Ce dispare?

— Îngrijorarea. Te simți în siguranță, nu-i așa? întrebă el, sorbind din vin. Așezată. E un sentiment bun. Îmi place. Mult.

Eu nu avusesem la fel de mult timp ca el să mă obișnuiesc cu ideea că sunt măritată, dar, în timp ce mă lăsam pe speteaza scaunului, meditând la asta, a trebuit să fiu de acord cu el. Era al meu. Nimeni nu se mai putea îndoi acum de asta.

— Și mie îmi place.

El îmi duse încet mâna la buze. Inelul pe care tocmai mi-l dăduse atrăgea sclipirea lumânărilor și strălucea în mii și mii de luminițe. Era un diamant mare, tăiat cu gust în stil Asscher, într-un stil retro. Îmi plăcea sofisticarea lui atemporală, dar cel mai mult îmi plăcea faptul că era inelul pe care tatăl lui i-l dăduse mamei lui, când se căsătoriseră.

Deși Gideon era profund rănit de trădarea părinților săi, timpul pe care ei trei îl petrecuseră în familie reprezentase ultima perioadă de fericire de care își amintea, înainte să mă cunoască pe mine.

Și era în stare să jure că el nu e romantic.

Acum, observă că îmi admiram inelul.

— Îți place.

— O, da, am zis, uitându-mă la el. Este special. Mă gândeam că putem să facem ceva neobișnuit și cu casa noastră.

— Da? Îmi strânse mâna și se opri din mâncat.

— Înțeleg nevoia de a dormi separați, dar nu-mi place ideea că avem uși și ziduri între noi.

— Nici mie nu-mi place, dar siguranța ta vine pe primul loc.

— Ce-ai zice de un apartament mare, cu două dormitoare unite de o baie comună, fără uși. Numai arcade sau coridoare. Prin urmare, tehnic, am fi în același spațiu deschis.

El se gândi puțin, după care încuviință din cap.

— Fă tu niște scheme și o să chemăm un arhitect să pună totul în practică. O să mai locuim un timp în Upper West Side, până când terminăm de refinisat penthouse-ul. Cary poate să arunce o privire la apartamentul alăturat, cu un dormitor, și să facă în același timp toate schimbările pe care le dorește.

Mi-am frecat piciorul gol de glezna lui, în chip de mulțumire. Vântul serii aducea până la noi acorduri de muzică, amintindu-ne că nu suntem singuri pe o insulă pustie.

Oare Angus se distra și el pe undeva? Sau poate era nevoit să stea pe undeva, în fața ușii

apartamentului nostru?

— Unde e Angus? l-am întrebat.

— Pe aici.

— Și Raul e pe aici?

— Nu. E la New York, face cercetări să vadă în ce fel a ajuns brățara lui Nathan la tipul ăla.

— Oh!

Brusc, mi-am pierdut pofta de mâncare. Mi-am luat șervetul și m-am șters pe degete.

— Ar trebui să fiu îngrijorată?

Era o întrebare retorică, din moment ce nu încetasem deloc să fiu îngrijorată. Misterul celui care se ocupase să trimită poliția în altă direcție încă nu dispăruse și mi se cuibărise într-un colț al minții.

— Cineva mi-a oferit un permis de ieșire din închisoare, spuse el pe un ton neutru, lingându-și buza de jos. Cred că o să mă coste ceva, dar încă nu m-a contactat nimeni. Prin urmare, o să-i contactez eu.

— După ce-i găsești.

— Ei, îi găsesc eu, șopti el mohorât. Și atunci o să știm de ce.

Mi-am încolăcit, pe sub masă, picioarele în jurul lui și l-am ținut strâns.

Am dansat pe plajă, la lumina lunii. Noaptea, umezeala bogată era o încântare pentru simțuri și ne bucuram din plin de ea. Gideon a dormit cu mine în acea noapte, deși îmi dădeam prea bine seama cât îi era de greu să-și asume acest risc. Nu-mi puteam închipui însă că în noaptea nunții urma să dorm singură și aveam încrederea că medicamentele pe care le lua, combinate cu faptul că în noaptea trecută nu dormise mai deloc, aveau să-l ajute să doarmă tun. Și am avut dreptate.

Duminică, mi-a propus să aleg: fie să vedem o cascadă uluitoare, fie să ne plimbăm cu catamaranul hotelului, ori să navigăm pe un râu din junglă. Am zâmbit și i-am răspuns că poate data viitoare, după care mi-am făcut poftele cu el.

Am lenevit amândoi toată ziua, bălăcindu-ne goi în piscina privată și ațipind când ne venea cheful. Am plecat abia după miezul nopții, iar mie îmi părea rău că nu mai putem sta. Weekendul fusese mult prea scurt.

— Avem înainte o viață întreagă de weekenduri, îmi șopti el, în timp ce ne îndreptam spre aeroport, citindu-mi gândurile.

— Sunt egoistă cu tine. Să știi că te vreau numai pentru mine.

Când ne-am urcat în avionul privat, am văzut că ni se aduseseră și hainele pe care le folosiserăm în hotel. Asta m-a făcut să zâmbesc, gândindu-mă cât de puține purtaserăm în aceste două zile.

Am luat trusa cosmetică în dormitor, ca să mă pot spăla pe dinți înainte să mă culc, în timpul zborului spre casă. Și abia atunci am văzut eticheta de piele, cu chenar de alamă, care era legată de ea și pe care era gravat numele *Eva Cross*.

Gideon trecu pe lângă mine și, în drum spre baie, mă sărută ușor pe umăr.

— Hai să ne culcăm, îngeraș! Trebuie să dormim puțin, înainte să ne întoarcem la lucru.

Eu i-am arătat eticheta de pe trusă, întrebând:

— Era atât de evident pentru tine că aveam să spun da?

— Eram foarte pregătit să te țin ostatică până aveai s-o faci.

Nu mă îndoiam că era în stare.

— Sunt flatată.

— Ești măritată. Și acum, grăbește-te, te rog, doamnă Cross!

M-am grăbit cât am putut și m-am băgat în pat, iar el m-a cuprins imediat în brațe, protector.

— Vise plăcute, iubirea mea, am șoptit, cuprinzându-i brațele cu care îmi înconjura mijlocul.

După mișcarea gurii lui pe gâtul meu, am simțit că zâmbea.

— Visele mele s-au adeverit deja.

Capitolul 20

A fost ciudat luni de dimineață, când m-am întors la lucru, să văd că nimeni nu-și dădea seama cât de profund mi se schimbase viața. Cine putea să-și dea seama cât de mult se putea schimba percepția unei persoane despre sine prin câteva cuvinte și prin punerea unui inel de metal pe deget?

Nu mai eram doar Eva, care sosise de curând la New York și încerca să-și croiască drum în orașul cel mare, împreună cu prietenul ei cel mai bun. Eram soția unui mogul. Aveam un întreg set de noi responsabilități și așteptări. Numai gândul la asta, și era de ajuns ca să mă simt intimidată.

După ce mi-a deschis ușile de securitate de la Waters Field & Leaman, Megumi s-a ridicat să mă întâmpine. Era îmbrăcată neobișnuit de cuminte, într-o rochie neagră fără mâneci, cu tiv asimetric, și purta niște pantofi cu toc, într-un nuanță strălucitoare de fucsia.

— Uau! Ce frumos te-ai bronzat! Sunt așa de geloasă pe tine!

— Mersi. Cum ai petrecut în weekend?

— Numai lucrurile obișnuite. Michael nu m-a mai sunat, strâmbă ea din nas. Mi-e dor de hărțuiala aia. Mă făcea să mă simt dorită.

— Ești nebună, am clătinat eu din cap.

— Știu. Hai, zi-mi ce-ai făcut tu! Ai petrecut cu starul rock sau cu Cross?

— Buzele mele sunt pecetluite.

Cu toate că mă mânca limba să dau totul iveală. Singurul lucru care mă împiedica era că nu-i spusesem încă nimic lui Cary, iar el trebuia să fie pe primul loc.

— Nu se poate! Își îngustă privirea. Chiar n-ai de gând să-mi spui?

— Evident că o să-ți spun, i-am făcut cu ochiul. Doar că nu chiar acum.

— Să știi că știu unde lucrezi, strigă ea în urma mea, în timp ce mă îndreptam spre biroul meu.

Când am ajuns, m-am pregătit să-i trimit un mesaj lui Cary, iar atunci am văzut că el îmi trimisese câteva SMS-uri în weekend, dar nu intraseră decât acum. Cu siguranță nu erau în căsuța mea poștală duminică, atunci când îl sunasem pe tata, ca de obicei.

„Vrei să luăm prânzul împreună?” i-am scris.

N-am primit de îndată răspuns, așa că mi-am pus telefonul pe silențios și l-am lăsat în sertarul de sus.

— Unde ai fost în weekend? se interesă Mark, după ce sosi la birou. Te-ai bronzat excelent.

— Mersi! Am lenevit în Marea Caraibilor.

— Pe bune? Eu m-am tot uitat la insulele de acolo, după un loc care ar fi bun pentru o lună de miere. Mi-ai putea recomanda ceva de acolo, de unde ai stat?

Am început să râd, fericită cum nu mai fusesem de mult. Cum nu mai fusesem niciodată.

— Absolut.

— Dă-mi detaliile! O să pun și locul ăla pe lista posibilităților.

— Ai fost însărcinat cu căutarea locurilor pentru luna de miere? m-am interesat, în timp ce ne luam cafeaua, ca să ne pregătim să începem ziua.

— Da, zâmbi el într-un colț al gurii. O să las planificarea nunții pe seama lui Steven, din moment ce tot o rumegă de atâta timp. Dar luna de miere e a mea.

Părea atât de fericit, și știam prea bine cum se simte. Dispoziția lui m-a făcut să-mi încep ziua și mai bine.

Liniștea zilei încetă la puțin după ora zece, când mă sună Cary, pe telefonul de la birou.

— Biroul lui Mark Garrity, am răspuns, Eva Tramell...

— ... trebuie să fie bătută la fund, îmi termină prietenul meu fraza. Nu mai știu de cât timp n-am mai fost așa de furios pe tine.

Mirată, am încruntat din sprâncene, cuprinsă de îngrijorare.

— Cary, ce s-a întâmplat?

— Eva, n-o să vorbesc despre lucruri importante la telefon, ca unii pe care îi știu. Ne întâlnim la prânz. Și, doar ca să știi, am refuzat o vizionare în după-amiaza asta ca să-ți bag mințile în cap, pentru că așa fac prietenii, continuă el cu furie în glas. Își fac timp în agendă ca să vorbească despre lucrurile care contează. Nu lasă mesaje vocale drăgălașe, gândindu-se că e de ajuns!

Pe urmă, convorbirea se întrerupse. Am rămas nemișcată, în stare de șoc, un pic cam speriată.

Tot ce însemna viața mea se opri cu un scârțâit de frâne. Cary era ancora mea. Când lucrurile nu mergeau bine între noi, mă făceam bucăți foarte repede. Și știam că și cu el e la fel. Când nu puteam să fim în contact, el începea s-o dea în bară. Mi-am luat telefonul mobil și l-am sunat înapoi.

— Da, ce? se răsti el. Era însă un semn bun că răspunsese.

— Dacă am făcut vreo tâmpenie, am zis repede, îmi pare rău și o să repar totul. Bine?

El mormăi iritat.

— M-ai călcat rău pe nervi, Eva.

— Ei bine, sunt foarte bună la călcarea oamenilor pe nervi, în caz că n-ai observat, dar nu-mi place deloc când îți fac ție asta, am oftat eu. O să înnebunesc, Cary, dacă nu rezolvăm problema. Am nevoie ca amândoi să fim în stare perfectă, știi bine.

— În ultimul timp, nu prea te-ai purtat de parcă ți-ar și păsa, replică el, îmbufnat. Eu am ajuns pe locul șapte, iar asta doare al dracului.

— Mă gândesc mereu la tine. Dacă n-am și arătat-o, e greșeala mea.

El nu scoase nici un cuvânt.

— Te iubesc, Cary. Chiar și când o dau în bară.

El oftă audibil.

— Întoarce-te la muncă și nu-ți mai face probleme din cauza asta! O să discutăm la prânz.

— Îmi pare rău. Serios!

— Ne vedem la douășpe!

Am închis și am încercat să mă concentrez, dar mi-era greu. Una era să-l văd pe Cary supărat pe mine, dar cu totul altceva era să văd că-l rănisem. Eu eram unul dintre puținii oameni din viața lui în care avea încredere că n-o să-l abandoneze.

La unsprezece și jumătate, am primit câteva plicuri de corespondență între firme. Am fost tare încântată descoperind în unul dintre ele un bilet de la Gideon.

Soția mea minunată și sexy, mă gândesc neîncetat la tine. Al tău, X.

Picioarele îmi dansau de fericire pe sub birou. Iar ziua mea cam ciobită se mai lumină puțin.

I-am răspuns și eu:

Domnule Întunecat și Primejdios, te iubesc ca o nebună. A ta, înlănțuită cu o ghiulea, doamna X.

Am pus biletul într-un plic și l-am aruncat în tăvița de corespondență.

Tocmai schițam un răspuns pentru un artist care lucra la o campanie de carduri-cadou, când telefonul de pe birou începu să sune. Am răspuns cu salutul obișnuit și am auzit o replică rostită cu un accent francez care îmi era cunoscut.

— Eva, sunt Jean-François Giroux.

M-am lăsat pe spetează și am răspuns:

— *Bonjour, Monsieur Giroux!*

— La ce oră ar fi cel mai bine să te întâlnești cu mine azi?

Ce dracu' voia de la mine? M-am gândit că, dacă voiam să aflu, trebuia să mă întâlnesc cu el.

— La cinci? Eu un bar cu vinuri, în apropiere de Crossfire.

— E în regulă.

I-am spus cum să ajungă acolo, după care a închis, lăsându-mă nelămurită în legătură cu convorbirea. M-am cufundat în scaun, gânditoare. Eu și Gideon ne străduiam să ne ducem viețile mai departe, dar oamenii și problemele din trecut încă mai încercau să ne țină pe loc. Oare anunțul căsătoriei noastre, sau măcar al logodnei, avea să schimbe situația?

Doamne, îmi doream asta. Dar era oare ceva ușor?

Am aruncat o privire la ceas și m-am concentrat iar pe muncă, întorcându-mă la e-mailul pe care îl scriam.

La douăsprezece și cinci, eram deja în hol, dar Cary încă nu ajunsese. În timp ce-l așteptam, am simțit că încep să-mi cedeze nervii. Îmi repetasem în minte de sute de ori conversația pe care o avusesem cu Cary și îmi dădeam seama că are dreptate. Mă convinsesem singură că n-avea să fie nici o problemă ca Gideon să vină să locuiască împreună cu noi, pentru că eu nu-mi închipuiam alternativa: să trebuiască să aleg între prietenul meu cel mai bun și iubitul meu.

Iar acum, nici nu mai era vorba de vreo alegere. Eram căsătorită. Și în culmea fericiri pentru asta.

Cu toate astea, mi-am dat seama că mă bucur că-mi pusesem inelul de căsătorie în buzunarul cu fermoar al genții. Dacă prietenul meu simțea că se creează o distanță între noi, atunci nu ne-ar fi fost de nici un ajutor faptul că afla că mă căsătorisem în secret în weekend.

Stomacul începuse să-mi zvâcnească. Secretele care se adunaseră între noi se tot înmulțeau. Și nu puteam suporta asta.

— Eva!

Glasul lui Cary m-a smuls din gânduri și am tresărit. Se îndrepta spre mine, în niște pantaloni scurți, tip cargo, și un tricou cu guler în V. Nu-și scosese ochelarii și, cu mâinile înfundate în buzunare, părea distant și rece. Capetele oamenilor se întorceau după el în timp ce se apropia, dar el nu părea să observe, atent doar la mine.

Picioarele mi se puseseră grăbite în mișcare, aproape fără voia mea, după care i-am sărit în

brațe cu atât putere, că l-am lăsat fără respirație, făcându-l să icnească. L-am îmbrățișat tare, cu obrazul lipit de pieptul lui.

— Mi-a fost dor de tine, i-am zis, convinsă de asta din toată inima, deși el nu prea știa de ce.

El mormăi ceva și mă îmbrățișă.

— Uneori ești o pacoste, fetițo.

M-am dat înapoi ca să-l privesc în ochi.

— Îmi pare rău.

Ne-am luat apoi de mână și am ieșit împreună din Crossfire, îndreptându-ne spre restaurantul unde aveau niște tacos excelente și unde mâncaserăm și data trecută când luaserăm prânzul împreună. Aveau și niște cocktailuri margarita bestiale, care mergeau de minune într-o zi fierbinte de vară.

Am stat la coadă vreo zece minute și mi-am comandat numai două tacos, pentru că nu mai fusesem de mult la sală. Cary și-a luat șase. Ne-am repezit la o masă chiar în clipa în care cei care stătuseră acolo se ridicau, iar Cary a înfulecat un taco înainte ca eu să am măcar timp să-mi scot scobitoarea din învelișul de plastic.

— Scuză-mă pentru mesageria vocală, i-am zis.

— N-ai înțeles, zise el, ștergându-și cu șervetul buzele care le făceau pe femeile în toată firea să chicotească precum niște fetișcane când zâmbea. Toată situația asta e aiurea, Eva. Îmi lași un mesaj în care îmi spui să mă gândesc la mutarea împreună cu Cross, *după* ce îi spui mamei tale că e un lucru stabilit și *înainte* să dispari de pe fața pământului, în weekend. Bănuiesc că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie în ce fel m-am simțit eu în legătură cu toate astea.

— Nu-i adevărat!

— De ce-ai mai avea nevoie de un coleg de apartament, dacă oricum o să te muți cu iubitul tău? întrebă el, înfierbântându-se în mod vizibil. Și ce te face să crezi că eu aș vrea să fiu a cincea roată la căruță?

— Cary...

— N-am nevoie de ajutorul nimănui, Eva! replică el, cu ochii de smarald îngustați. Am locuri unde să pun capul pe pernă, am alți prieteni cu care pot să împart un apartament. Nu-mi face mie favoruri!

Mi se strânse inima. Încă nu eram pregătită să-l las pe Cary să plece. Cândva, în viitor, urma să o luăm pe drumuri diferite, poate să ne întâlnim doar la ocazii speciale. Dar timpul acela încă nu sosise. Nu era posibil. Numai la gândul ăsta mă lua durerea de cap.

— Cine-a zis că fac asta pentru tine? i-am răspuns. Poate că nu pot suporta gândul că nu ești lângă mine.

El pufni, după care mușcă dintr-un taco, mestecă furios, apoi îl dădu pe gât, lingând și scobitoarea.

— Da' eu ce sunt aici? Garanția ta pe trei ani, care demonstrează că ți-ai revenit? Cadoul de sărbătorire, la Eva Anonim?

— Scuză-mă! am spus, aplecându-mă spre el. Ești furios, am priceput. Am zis că-mi pare rău. Te iubesc și mă bucur enorm că ai intrat în viața mea, dar n-am de gând să stau aici și să fiu mușmuluită din cauză că am dat-o în bară.

Și, cu asta, mi-am împins scaunul și m-am ridicat de la masă.

— Vorbim mai târziu.

— O să te măriți cu Cross?

M-am oprit și l-am privit în ochi.

— M-a cerut și am acceptat.

Cary dădu din cap ca și când n-ar fi fost deloc surprins și mușcă din nou din taco, în timp ce eu îmi luam geanta de pe scaun.

— Ți-e teamă să trăiești singură cu el? mă întrebă el, în timp ce mesteca.

Normal că se gândise la asta.

— Nu. O să doarmă în dormitorul lui.

— În ultimele weekenduri, când te-ai tot întâlnit cu el, a dormit tot în altă cameră?

Am rămas cu ochii holbați la el. Oare chiar știa că Gideon era „iubitul" cu care îmi petrecusem timpul? Sau doar făcea o presupunere? Am hotărât că nu-mi pasă. Mă săturasem să-l mai mint.

— În majoritatea timpului, da.

El își puse jos bucata de taco.

— În sfârșit, ai spus și tu ceva adevărat. Începusem să mă gândesc că ai uitat să mai fii și sinceră.

— Du-te-n mă-ta!

El zâmbi larg, făcându-mi semn spre scaunul de pe care mă ridicasem.

— Pune-ți fundul jos, fetițo! Încă n-am terminat discuția.

— Ai fost un ticălos.

Brusc lui îi pieri zâmbetul de pe față și privirea i se înăspri.

— Faptul că m-ai mințit atâtea săptămâni mă face să mă port ciudat. Stai jos!

M-am așezat, uitându-mă urât la el.

— Așa? Ești fericit?

— Mănâncă! Am câteva chestii să-ți spun.

Am oftat, ca să scap de enervare, mi-am agățat din nou geanta de spătarul scaunului și m-am întors spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Dacă ai impresia, începu el, că dacă m-am lăsat de droguri și muncesc din greu mi s-a defectat detectorul de minciuni, află că nu-i chiar așa. Am știut că ți-o tragi din nou cu Cross încă din clipa când te-ai întors la el.

Am mușcat cu poftă dintr-un taco, privindu-l neîncrezătoare.

— Eva, drăguțo, nu crezi că, dacă în tot New Yorkul ar fi existat încă un bărbat care să și-o tragă toată noaptea, cum face Cross, nu l-aș fi găsit eu până acum?

M-a apucat tusea, cât pe ce să-mi sară mâncarea din gură.

— Nimeni n-are atâta noroc încât să găsească doi tipi ca el, unul după altul, rosti el sentențios. Nici măcar tu. Ar trebui să ai întâi o perioadă de secetă sau măcar să fi dat de unii slabi de tot la pat, mai întâi.

Am aruncat în el cu scobitoarea, iar el o prinse râzând. După care deveni iar serios.

— Credeai că o să te condamn pentru că te-ai întors la el, după ce ți-a dat papucii?

— E mai complicat decât atât, Cary. Lucrurile sunt... varză. A fost foarte multă presiune. Și încă sunt, cu reporterița aia care îl vânează pe Gideon...

— Îl vânează?

— Da, clar. Pur și simplu nu voiam... „Să fii expus. Vulnerabil. Susceptibil de acuzații, de complicitate după cele întâmplate." A trebuit s-o păcălim, am terminat fraza, abrupt.

El rămase un timp tăcut, cugetând, după care dădu din cap.

— Și acum o să te măriți cu el.

— Da, am răspuns, după care am luat o gură de băutură, căci trebuia să scap de nodul din gât. Dar tu ești unica persoană care știe asta, în afară de noi doi.

— În sfârșit, uite și un secret pe care mi-l dezvălui! Își mușcă buzele un timp, după care continuă: Și vrei în continuare să locuiesc cu tine.

M-am aplecat spre el, întinzându-i mâna.

— Știu că tu poți să faci altceva, să te duci și altundeva. Dar aș prefera să n-o faci. Încă nu sunt pregătită să trăiesc fără tine, indiferent dacă sunt măritată sau nu.

El îmi strânse mâna atât de tare, că-mi pârâiră oasele.

— Eva...

— Așteaptă, am zis repede, căci, dintr-odată, devenise mult prea serios, iar eu nu voiam să mă refuze înainte să pun totul pe tapet. Penthaouse-ul lui Gideon are un apartament adiacent, cu un dormitor, pe care el nu-l folosește.

— Un apartament cu un dormitor. Pe Fifth Avenue.

— Da. E tare, nu? Și al tău. Ai spațiul tău, intrarea proprie și vedere la Central Park. Dar tot ești în legătură cu mine. Ai tot ce-i mai bun dintre cele două lumi.

Mitraliam totul, sperând să găsesc ceva care să-l convingă să rămână.

— O să mai stăm un pic în Upper West Side, până face el modificările necesare în penthouse. Gideon zice că putem face în același timp și toate schimbările pe care le vrei tu la apartamentul tău.

— Apartamentul meu. Cary se holba la mine, ceea ce mă făcea și mai nervoasă. Un bărbat și o femeie încercau să se strecoare între masa noastră și un scaun ocupat, care era împins prea mult pe culoar, însă i-am ignorat.

— Nu vorbesc despre ajutor, l-am asigurat. M-am gândit să pun la treabă banii ăia pe care i-am strâns. Să creez o fundație sau ceva asemănător, pe care s-o folosesc pentru cauzele și faptele de caritate în care credem. Și am nevoie de ajutorul tău. O să te plătesc pentru asta. Nu doar pentru ceea ce faci, ci pentru chipul tău. Vreau să fii primul purtător de cuvânt al acestei fundații.

Cary își slăbi strânsoarea de pe mâna mea. Alarmată, mi-am întețit-o eu pe a mea.

— Cary?

— Tatiana este însărcinată, murmură el, cu umerii căzuți.

— Ce?

Am simțit că mi se scurge sângele din obraji. Micuțul restaurant dădea pe dinafară de oameni, iar comenzile care se strigau la tejghea și zăngănitul de tăvi și tacâmuri făceau să fie greu să ne înțelegem, dar am auzit cuvintele care ieșiseră din gura lui Cary ca și cum mi le-ar fi strigat.

— Îți bați joc de mine?

— Aș vrea eu, zise el, retrăgându-și mâna și dându-și la o parte șuvițele care îi intraseră în ochi. Nu că nu mi-aș dori un copil. Partea asta e tare de tot. Dar... la dracu'! Nu acum, pricepi? Și nu cu ea.

— Cum dracu' a rămas gravidă?

Cary se proteja cu atenție extremă, știind prea bine că ducea o viață plină de riscuri.

— Ei bine, mi-am băgat scula în ea și am împins-o de colo-colo...

— Mai taci, m-am răstit eu. Tu ai *grijă*.

— Ei bine, faptul că-ți pui o șosetuță nu înseamnă protecție garantată, zise el obosit, iar Tat nu ia pilule, pentru că zice că o face să-și piardă controlul și să mănânce prea mult.

— Doamne! am exclamat, gata să izbucnesc în plâns. Ești sigur că e al tău?

El pufni.

— Nu, dar asta nu înseamnă că nu e. E în șase săptămâni, deci e posibil.

Trebuia să pun următoarea întrebare:

— O să-l păstreze?

— Nu știu. Se gândește la asta.

— Cary... Nu mi-am putut reține o lacrimă care mi se scurse pe obraz. Mă durea sufletul de mila lui. Ce-ai de gând să faci?

— Ce pot să fac? se prăbuși el în scaun. Este hotărârea ei.

Probabil că faptul că n-avea nici o putere îl omora, de-a dreptul. După ce mama lui îl născuse, fără să-l fi dorit, folosise avortul ca să scape de sarcini. Știam că asta îl bântuia, căci îmi spusese.

— Și dacă se hotărăște să păstreze copilul? O să faci un test de paternitate, nu?

— Dumnezeule, Eva! Mă privi cu ochi înroșiți. Încă nu m-am gândit mai departe. Ce dracu' să-i spun lui Trey? Abia am început să ne înțelegem mai bine, iar acum o să-i dau în cap cu asta? O să-mi dea papucii, gata, s-a terminat.

Am oftat din greu și mi-am îndreptat spatele. Nu puteam să-i las pe Cary și pe Trey să se despartă. Acum, că eu și Gideon ajunseserăm să ne înțelegem foarte bine, venise vremea să rezolv și alte chestiuni din viața mea pe care le cam neglijasem.

— O să ne ocupăm de toate pe rând. O să rezolvăm lucrurile pe măsură ce se întâmplă. O să ne descurcăm cumva.

El înghiți în sec.

— Am nevoie de tine.

— Și eu am nevoie de tine. O să stăm împreună și o să vedem cum rezolvăm totul, am zîmbit eu. Nu plec nicăieri și nici tu. Numai la San Diego, în weekendul ăsta, am adăugat în grabă, amintindu-mi să vorbesc cu Gideon despre asta.

— Slavă Domnului! Se aplecă din nou spre mine. Aș da orice să dau la coș cu doctorul Travis acum.

— Da.

Eu nu jucam baschet, dar știam că mi-ar face bine o ședință doar cu doctorul Travis. Oare ce-avea să spună aflând cât de mult deraiasem în cele câteva luni de când eram la New York? Ne dezvăluiserăm câteva vise mari ultima dată când fuseserăm împreună toți trei. Cary se văzuse un star într-o reclamă la Super Bowl, iar eu mă vedeam ca una dintre persoanele care se ocupau de realizarea acelei reclame. Acum el avea în față perspectiva unui copil, iar eu eram măritată cu omul cel mai complicat pe care îl întâlnisem vreodată.

— Doctorul Trav o s-o ia razna, șopti Cary, citindu-mi gândurile.

Asta ne făcu pe amândoi să râdem până ne-au dat lacrimile.

Când m-am întors la birou, am găsit alte câteva plicuri de corespondență internă. Mușcându-mi buza de jos, am început să mă uit printre ele, până l-am găsit pe care pe care mi-l doream.

Mă pot gândi la multe întrebuințări pentru lanțul ăla, doamnă X. Și o să te bucuri enorm de toate. Al tău, X.

Câțiva dintre norii grei ce întunecaseră acea zi se mai risipiră astfel.

După dezvăluirea ametitoare a lui Cary, întâlnirea cu Giroux, după-amiază, abia dacă mai intra pe scala lucrurilor care puteau să meargă rău.

Când am ajuns, el era deja la barul cu vinuri. Purta pantaloni sport kaki și o cămașă albă, perfect călcată, cu mânecile suflecate și deschisă la gât și arăta bine. Neglijent. Dar asta nu-l făcea să pară mai relaxat. Era încordat ca un arc, vibrând de încordare și de tot ceea ce-l rodea.

— Eva! mă salută el și, cu acea prietenie exagerată care nu-mi plăcuse nici prima dată, mă sărută din nou pe obraz. *Enchanté!*

— Să înțeleg că azi nu sunt prea blondă pentru tine?

— Ah! Zâmbi, dar nu și cu ochii. Chiar că o meritam din plin.

Ne-am îndreptat spre masa lui de lângă fereastră și, imediat după aceea, am fost serviți.

Localul avea aerul unui loc cu vechime. Tavanul era placat cu plăci de metal, iar pardoseala din lemn masiv și barul tot din lemn sculptat sugerau că, la un moment dat în istoria acestui loc, aici fusese un pub. Fusese apoi modernizat, cu ornamente de crom și cu un raft de vinuri în spatele barului, care putea să fie considerat o sculptură abstractă.

Giroux mă studia fără să se ascundă, în timp ce chelnerul ne turna vinul. Habar n-aveam ce căuta, dar era clar ca bună ziua că se uită după ceva anume. În timp ce eu sorbeam dintr-un excelent vin de Shiraz, el se așeză confortabil pe scaun, rotindu-și băutura în pahar.

— Ai cunoscut-o pe soția mea.

— Da. E foarte frumoasă.

— Așa e, zise el, coborându-i privirea în pahar. Ce altceva ai mai crezut despre ea?

— Ce importanță are ce cred eu?

El mă privi din nou.

— O consideri o rivală? Sau o amenințare?

— Nici una, nici alta.

În timp ce sorbeam din nou din vin, am observat un SUV Bentley negru, oprindu-se într-un loc strâmt, lângă trotuar, chiar în fața geamului. Angus se afla la volan și, după cât se părea, nu dădea doi bani pe semnul cu „Parcarea interzisă” lângă care se oprise.

— Ești atât de sigură pe Gideon?

Mi-am îndreptat din nou atenția spre Giroux.

— Da. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să-ți faci pachet nevasta și s-o iei cu tine în Franța.

El zâmbi mohorât.

— Îl iubești pe Cross, nu-i așa?

— Da.

— De ce?

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Dacă ai impresia că poți să pricepi ce vede Corinne la el după ceea ce mă atrage pe mine, las-o baltă! Eu și el suntem... altfel unul cu altul decât suntem cu alți oameni.

— Am văzut. Cu el.

Și Giroux bău din vin, savurându-l înainte să înghită.

— Scuză-mă, dar nu știu de ce ne aflăm aici. Ce dorești de la mine?

— Mereu ești așa de directă?

— Da, am ridicat eu din umeri. Îmi pierd răbdarea dacă mă tot amețești.

— Atunci o să fiu direct.

Se întinse spre mine și mă prinse de mâna stângă.

— Ai o urmă albă pe bronz, lăsată de un inel. Pare a fi unul mare. Probabil un inel de logodnă?

M-am uitat și eu la mână, văzând că are dreptate. Pe degetul inelar aveam o urmă pătrățoasă, ceva mai albă decât restul pielii. Spre deosebire de mama, care avea tenul deschis, eu moștenisem pielea mai închisă a tatălui meu și mă bronzam ușor.

— Ești foarte perspicace. Dar aș aprecia dacă ți-ai ține speculațiile doar pentru tine.

El zâmbi din nou și, pentru prima dată, era un zâmbet sincer.

— Poate că, în cele din urmă, o să-mi recâștig soția.

— Cred că ai putea, dacă ai încerca, am zis și m-am ridicat, căci hotărâsem că era timpul să plec. Știi ce mi-a spus odată soția ta? Mi-a zis că ești indiferent. În loc să aștepți să se întoarcă la tine, ar trebui pur și simplu s-o iei. Cred că asta vrea, de fapt.

Se ridică și el în picioare odată cu mine, depășindu-mă cu mult ca înălțime.

— A tot alergat după Cross. Nu prea cred că o femeie care aleargă după un bărbat o să creadă că un alt bărbat care aleargă după ea e prea atrăgător.

— Nu știu ce să zic.

Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari și am lăsat-o pe masă, deși el se uită încruntat la mine văzând gestul.

— A spus da când i-ai cerut să se mărite cu tine, nu-i așa? Indiferent ce-ai făcut atunci, fă-o din nou! La revedere, Jean-François!

El deschise gura să spună ceva, dar eu ieșisem deja pe ușă.

Când am ieșit din bar, Angus mă aștepta lângă Bentley.

— Doriți să mergeți acasă, doamnă Cross? mă întrebă el, iar eu am intrat în mașină.

Salutul lui mă făcuse să zâmbesc larg. Faptul acesta, combinat cu conversația recentă pe care o avusesem cu Giroux, mi-a dat o idee.

— De fapt, aș vrea să mă opresc undeva, dacă nu te deranjează.

— Absolut deloc!

I-am dat adresa, după care m-am sprijinit de spătarul banchetei, lăsându-mă în voia așteptării nerăbdătoare.

Se făcuse șase și jumătate când terminasem tot ce avusesem de făcut, dar când l-am întrebat pe Angus unde este Gideon, am aflat că încă nu plecase de la birou.

— Mă poți duce la el? l-am întrebat.

— Bineînțeles.

Era ciudat să mă întorc la Crossfire după orele de serviciu. Deși mai erau oameni care treceau prin hol, locul arăta altfel decât în timpul zilei. Când am ajuns, am găsit deschise ușile de securitate de la Cross Industries, în timp ce o echipă de curățenie își făcea treaba, golind coșurile de gunoi, ștergând geamurile și dând cu aspiratorul.

M-am dus țintă spre Gideon, observând în trecere câte birouri erau goale, inclusiv al lui Scott, asistentul său. Gideon era la birou, cu căștile la urechi, iar sacoul îi era atârnat în cuierul din colț. Avea mâinile în șolduri și vorbea; buzele i se mișcau rapid, iar chipul îi era imaginea însăși a

concentrării.

Peretele de lângă el era acoperit cu ecrane plate, pe care erau prezentate știri din toate colțurile lumii. În partea dreaptă era un bar plin cu carafe ce scânteiau ca niște nestemate, așezate pe rafturi luminate, de sticlă – singura pată de culoare în paleta rece de negru, alb și gri a biroului. Trei zone de conversație distincte ofereau un spațiu confortabil pentru niște întâlniri ceva mai puțin formale, în timp ce biroul negru al lui Gideon era o minune a tehnologiei moderne, servind drept pupitru de comandă pentru toate echipamentele electronice din birou.

Înconjurat de atâtea jucării costisitoare, soțul meu părea de-a dreptul delicios. Liniile frumos croite ale vestei și pantalonilor îi puneau în evidență trupul perfect, iar imaginea lui la centrul său de comandă, emanând puterea cu care își construise imperiul, îmi făcea inima să bată nebunește. Ferestrele din podea până în tavan care îl înconjurau din două părți permiteau ca vederea orașului să constituie un fundal impozant, însă priveliștea aceasta nu-l punea absolut deloc în umbră.

Gideon punea stăpânire pe tot ceea ce era sub mâna lui și o făcea foarte bine.

Am băgat mâna în geantă, am desfăcut fermoarul de la buzunarul interior și am scos inelul dinăuntru, punându-mi-l pe deget. Pe urmă m-am apropiat de peretele de sticlă și de ușile duble care îl despărțeau de restul lumii.

El își îndreptă capul spre mine și privirea i se înflăcără, văzându-mă. Apăsă un buton de pe birou și ușile de sticlă se deschiseră automat. Peste o clipă, peretele de sticlă deveni opac, astfel încât nimeni dintre cei care se mai aflau încă la birou nu putea să ne vadă.

Am intrat.

— Sunt de acord, îi spunea el persoanei cu care vorbea. Fă-o și pe urmă dă-mi raportul.

În timp ce-și scotea căștile, punându-le pe birou, nu-și luă ochii de la mine.

— Îngeraș, mi-ai făcut o surpriză plăcută. Spune-mi cum a fost întâlnirea cu Giroux!

Am ridicat din umeri.

— De unde știai?

El zâmbi într-un colț al gurii și-mi aruncă o privire de parcă ar fi spus: „Pe bune? Chiar mă întrebi așa ceva?”

— Mai stai mult aici? l-am întrebat.

— Am o teleconferință cu divizia din Japonia peste o jumătate de oră, după care gata. Ieșim să luăm cina.

— Mai bine hai să luăm ceva acasă și să mâncăm împreună cu Cary. O să aibă un copil.

Gideon se încruntă, nelămurit.

— Cum ai spus?

— Bine, s-ar putea să aibă un copil, am oftat eu. E întors pe dos rău de tot din cauza asta și vreau să-i ofer sprijin. În plus, ar trebui să se obișnuiască să te vadă din nou pe acolo.

El mă scrută, cântărindu-mă din priviri.

— Și tu ești cam întoarsă pe dos din cauza asta. Vino-ncoace! îmi spuse, în timp ce se îndrepta spre mine, cu brațele deschise. Vino la mine în brațe!

Mi-am lăsat geanta pe podea, mi-am scos pantofii cu toc și m-am repezit la el. Mă cuprinse cu brațele, apăsându-și buzele ferme și calde pe fruntea mea.

— O să vedem noi cum va fi, îmi șopti. Nu-ți mai face griji!

— Te iubesc, Gideon.

Drept răspuns, el mă îmbrățișă și mai strâns.

Apoi m-am dat un pic în spate, privindu-i chipul uluitor. Avea ochii atât de albaștri, iar acum

culoarea lor părea că se făcuse și mai intensă, datorită bronzului pe care îl prinsese în timpul weekendului.

— Am ceva pentru tine.

— Da?

M-am dat înapoi, prinzându-l de mâna stângă, înainte să o ia de pe mine. L-am ținut de ea și i-am strecurat pe deget inelul pe care tocmai îl cumpărasem pentru el, răsucindu-l ușor, ca să treacă și de ultima falangă. El rămase nemișcat în tot acest timp. Iar când i-am eliberat mâna, ca să se poată uita mai bine, nu se clinti din locul în care se afla, de parcă ar fi prins rădăcini acolo.

Aplecându-mi capul într-o parte, am admirat inelul pe mâna lui, gândindu-mă că avea exact efectul pe care îl dorisem. Dar, cum trecuseră câteva clipe, iar el tot nu scotea nici un cuvânt, m-am uitat la el și am observat că rămăsese cu privirea ațintită asupra mâinii, de parcă nu și-o mai văzuse niciodată.

Am simțit un ghimpe de durere.

— Nu-ți place.

El își umflă nările, respirând profund, și își întoarse mâna ca să se uite și în partea din spate, care era la fel. Alesesem un model care mergea pe tot inelul.

Verigheta de platină semăna foarte mult cu inelul pe care îl purta pe mâna dreaptă. Ambele aveau aceleași șanțuri cu margini rotunjite tăiate în metalul prețios, ceea ce îi dădea un aer masculin. Dar verigheta era împodobită cu rubine, făcând să fie imposibil să n-o observi. Pietrele de un roșu sângeriu contrastau cu pielea lui bronzată și cu costumul negru, ca un semn discret al faptului că el era în posesia mea.

— E prea mult, am zis încet.

— Mereu e prea mult, răspunse el cu glas răgușit. Apoi mă prinse cu putere, luându-mi capul între palme, și își lipi buzele de ale mele, sărutându-mă cu ferocitate.

L-am prins de încheieturi, dar se mișca prea repede pentru mine; mă ridică de talie, astfel încât picioarele nu-mi mai atingeau pământul, și mă duse astfel spre aceeași canapea unde mă întinsese pentru prima dată, cu atâtea săptămâni în urmă.

— Nu ai timp pentru asta, am icnit.

El mă așeză cu fundul pe marginea sofalei.

— N-o să dureze prea mult.

Și nu glumea. Își băgă mâinile sub fusta mea, îmi lăsă în jos chiloțeii, apoi îmi desfăcu picioarele și își lăsă capul în jos.

Și acolo, în biroul lui, unde tocmai îi admirasem puterea și prezența autoritară, Gideon Cross îngenunche între coapsele mele, devorându-mă cu o îndemânare nemiloasă. Limba lui îmi flutură ușor peste clitoris, până când am ajuns să mă zvârcolesc din nevoia de a-mi da drumul, dar vederea lui – în costum, în biroul lui, satisfăcându-mă atât de atent – a fost ceea ce m-a adus la orgasm, strigându-i numele.

Tremuram de plăcere în timp ce el mă lingea, iar lăuntrurile-mi sensibile tremurau sub penetrarea ușoară a limbii lui care mă cunoștea incredibil de bine. Iar când își deschise fermoarul, eliberându-și mădularul în erecție, am simțit că sunt disperată după el, iar trupul mi s-a arcuit înspre el într-o implorare tăcută, lipsită de orice urmă de rușine.

Gideon își luă în mână penisul lung și greu, frecându-i capul gros de crăpătura mea, umplându-se de lichidul orgasmului meu. Faptul că amândoi eram îmbrăcați, cu excepția lenjeriei care ne încurca, făcea ca totul să pară și mai senzual.

— Vreau să mi te supui, îmi comandă pe un ton dur. Întoarce-te și desfă-ți larg picioarele. Vreau să ți-o trag adânc de tot.

Am scâncit de dorință la gândul ăsta și m-am răsucit, ca să-i dau ascultare. Știind că e foarte înalt, m-am dus către brațul canapelei și m-am lăsat peste el, ducându-mi mâna la spate să-mi ridic fusta.

El nu șovăi nici o clipă. Cu o mișcare puternică a șoldurilor, mă penetră, lărgindu-mă.

— Eva!

Am icnit, înfigându-mi unghiile în pernele de pe sofa. Era gros și tare ca piatra și atât de adânc în mine... Presată pe brațului canapelei, aș fi putut jura că-i simt penisul cum mi împinge în burtă.

Aplecându-se peste mine, mă cuprinse cu brațele și își înfipse dinții în ceafa mea. Posesia asta, atât de primitivă, îmi făcea sexul să se strângă în jurul lui, mângâietor.

El gemu, sărutându-mă peste tot și zgâriindu-mă ușor cu barba care îi crescuse peste zi.

— Te simt atât de bine, îmi zise cu glas răgușit. Îmi place la nebunie să ți-o trag.

— Gideon!

— Dă-mi mâinile!

Fără să-mi dau seama ce dorea, mi-am lăsat mâinile pe lângă corp, iar el îmi prinse încheieturile, ducându-mi cu blândețe mâinile la spate.

Și abia apoi începu cu adevărat să facă sex cu mine. Își înfigea scula în mine cu mișcări neîncetate, folosindu-se de brațele mele care să mă tragă spre el, ca să întâmpin izbiturile șoldurilor sale. Testiculele grele i se loveau de clitorisul meu, iar mișcările ritmice mă duceau rapid spre încă un orgasm. La fiecare izbitură, îi scăpa un geamăt, care răspundea țipetelor mele.

Goana lui spre orgasm era sălbatic de excitantă, ca și controlul total pe care îl deținea asupra trupului meu. Nu puteam decât să stau și să primesc totul, să mă umplu de pasiunea și de foamea lui, să-i fac pe plac exact așa cum îmi făcuse el mie. Frecarea produsă de mișcările lui ample era o delicioasă înlănțuire de împingeri și retrageri care mă înnebunea de dorință.

Aș fi vrut să-l pot vedea, să-i văd ochii atunci când își pierdeau concentrarea și se lăsa în voia plăcerii, când chipul îi devenea o grimasă de extaz agonic. Îmi plăcea enorm că aveam asupra lui un efect atât de sălbatic, că trupul meu îi producea atâta plăcere, că atunci când făcea amor cu mine toate stavilele îi erau aruncate în aer.

Deodată, începu să tremure, gemând. Mădularul i se lungise și i se făcuse și mai gros, iar testiculele se strânseseră, retrăgându-se.

— Eva... Dumnezeule! Te iubesc.

Și am simțit jetul de spermă în mine, fierbinte și gros. Mi-am mușcat buzele, ca să-mi zăgăzuiesc țipătul. Eram înnebunită de excitare pentru el, atât de aproape de orgasm!

El îmi eliberă încheieturile și mă înlănțui, strecurându-și degetele de la o mână spre vulva mea, ca să-mi frece clitorisul ud tot. Și mi-am dat drumul când încă țâșnea sămânța din el, iar păsărica mea îi mulgea mădularul ce mă inunda, umplându-mă toată. Își lipise buzele de obrazul meu, pârjolindu-mă cu răsuflarea lui fierbinte și umedă; din piept îi scăpau gemete adânci, în timp ce rămăsese pradă orgasmului puternic și îndelungat.

Gâfâiam amândoi, cu respirația întretăiată, unul în brațele celuilalt. Am înghițit cu greu și am spus, abia mai respirând:

— Bănuiesc că-ți place inelul.

Râsul lui mă umplu de bucurie.

Peste cinci minute, zăceam pe canapea, stoarsă, plină de încântare, fără să fiu în stare să mă mișc. Gideon se așezase la biroul lui, arătând proaspăt, perfect, emanând de sănătatea și vitalitatea unui mascul care abia avusese parte de o partidă excelentă de sex.

A ținut teleconferința fără să pară câtuși de puțin amețit; majoritatea timpului a vorbit în engleză, însă la început și la sfârșit li s-a adresat celorlalți în japoneză, pentru o scurtă conversație, cu vocea lui profundă și blândă. Din când în când, privirea îi aluneca spre mine, iar buzele i se curbau într-un zâmbet abia schițat, în care se citea și incontestabilul triumf masculin.

Presupun că avea tot dreptul să se simtă astfel, dacă mă gândeam că prin trupul meu pluteau atâtea endorfine postorgasmice, încât aveam impresia că sunt beată.

În cele din urmă, Gideon termină teleconferința și se ridică, scoțându-și iar sacoul. Iar strălucirea din ochii lui îmi arăta clar și motivul. Strângându-mi toată energia ca să ridic din sprâncene, am întrebat:

— Nu plecăm?

— Evident că plecăm. Dar nu încă.

— Poate că ar fi cazul s-o lași mai ușor cu vitaminele alea, campionule.

El zâmbi ușor, în timp ce-și descheia nasturii vestei.

— Am pierdut prea multe zile în fantezii despre cum o să ți-o trag pe canapeaua asta. Încă n-am îndeplinit nici jumătate dintre ele.

M-am întins, excitându-l în mod deliberat.

— Mai putem să nu fim cuminți acum, când ne-am căsătorit?

Din luminița care îi sclipea în ochi, am bănuit care sunt părerile lui în această privință.

Pe la nouă seara, când am plecat de la Crossfire, Gideon îmi răspunsese cu lux de amănunte la această întrebare.

Capitolul 21

Stăteam cu Gideon așezați pe podea, în livingul meu, și mâncam pizza, îmbrăcați în trening, când ajunse acasă și Cary, puțin după ora zece. Era însoțit de Tatiana. Eu m-am întins peste Gideon, să iau un pachet de parmezan, și i-am șoptit:

— Mama copilului.

El se strâmbă.

— O pacoste. Bietul băiat!

Exact asta mi-a trecut și mie prin cap când blonda înaltă a intrat și a strâmbat cu mojicie din nas văzând pizza noastră. După aceea, l-a observat pe Gideon și i-a dăruit un zâmbet extrem de provocator.

Eu am respirat adânc, impunându-mi să nu fac caz din asta.

— Bună, Cary, îl salută Gideon pe prietenul meu, după care mă luă cu brațul pe după umăr și-și ascunse fața în părul meu.

— Salut, răspunse Cary. La ce vă uitați?

— *Ultima razie*, am răspuns eu. E foarte bun. Vreți să stați cu noi?

— Cum să nu! Și Cary o luă de mână pe Tatiana, conducând-o spre canapea.

Ea nu avu nici măcar eleganța să ascundă faptul că ideea nu-i plăcea deloc. Amândoi se așezară pe canapea, înlănțuiți confortabil, într-un mod care în mod evident le era foarte familiar. Gideon împinse cutia de pizza spre ei.

— Serviți-vă, dacă vă e foame!

Cary își luă o felie, în timp ce Tatiana se plânse că o împinsese. Eu eram uluită că nu poate să se simtă în largul ei petrecând o seară liniștită. Dacă urma să aibă copilul lui Cary, avea să intre și în viața mea, și mă enerva la culme gândul unei relații care să fie foarte distante.

Până la urmă, n-au rămas prea mult timp cu noi. Ea o ținea una și bună că scenele filmate cu camera ținută în mână o făceau să-i vină greață, iar Cary o duse în camera lui. După un timp scurt, mi s-a părut că o aud râzând, ceea ce m-a făcut să cred că marea ei problemă era să-l aibă pe Cary numai pentru ea. Înțelegeam prea bine această nesiguranță. Eu însămi o cunoșteam mult prea bine.

— Relaxează-te, îmi șopti Gideon, făcându-mă să mă las pe pieptul lui. O să rezolvăm împreună cu ei și problema asta. Mai așteaptă puțin!

L-am prins de mâna stângă, pe care o sprijinea pe umărul meu, și am început să mă joc cu inelul lui.

El mă sărută pe tâmplă, apoi am continuat să ne uităm la televizor.

Cu toate că Gideon dormise în apartamentul vecin, în dimineața următoare se întoarse destul de devreme ca să-mi încheie fermoarul la o rochie mulată și să-mi pregătească o cafea. Abia îmi pusesem niște cercei cu perle și eram pe hol, când Tatiana apăru, venind dinspre bucătărie, cu două pahare de apă în mână.

Era goală pușcă.

Era cât pe ce să explodez de nervi, dar mi-am păstrat tonul calm. Cu siguranță, nu se vedea deloc că era însărcinată, dar simplul fapt că știam asta era un motiv destul de puternic ca să nu țip la ea.

— Scuză-mă! Dacă vrei să te plimbi prin apartamentul meu, trebuie să ai hainele pe tine.

— Nu e doar apartamentul tău, replică ea, aruncându-și coama de un blond întunecat peste umeri, în timp ce încerca să treacă de mine.

Mi-am întins brațele de-a latul coridorului, blocându-i calea.

— Tatiana, nu e cazul să te joci cu mine!

— Și dacă o fac...?

— O să pierzi.

Ea îmi susținu privirea un timp îndelungat.

— El o să mă aleagă pe mine.

— Dacă se va ajunge la așa ceva, o să-ți poarte pică și tu tot o să pierzi, am răspuns, lăsând brațul în jos. Gândește-te la asta!

În spatele meu, ușa de la camera lui Cary se deschise încet.

— Ce dracu' faci, Tat?

Am întors capul și mi-am văzut prietenul în cadrul ușii, doar în boxeri.

— Îți dă un bun pretext să-i cumperi un halat frumos, Cary.

El strânse din dinți și-mi făcu un semn cu mâna, deschizând ușa mai larg, într-o poruncă tăcută spre Tatiana, să-și miște fundul gol înăuntru.

Mi-am continuat drumul, scrâșnind din dinți. Și m-am enervat și mai tare când l-am găsit pe Gideon în bucătărie, sprijinit de blat și bându-și liniștit cafeaua. Purta un costum negru și o cravată gri-deschis, arătând insuportabil de frumos.

— Îți place spectacolul? l-am întrebat sec. Uram până și gândul că văzuse o altă femeie goală. Și nu orice femeie, ci un manechin cu genul de trup zvelt, de salcie, pe care se știa că îl preferase până atunci.

El ridică un umeri, nepăsător.

— Nu în mod special.

— Îți plac tipele înalte și slabe, am zis, luând cana de cafea care mă așteptа pe blat, lângă el.

Drept răspuns, Gideon își puse mâna stângă peste a mea. Rubinele de pe verigheta lui scânteiau în lumina puternică din bucătărie.

— Ultima dată când am verificat, soția căreia nu-i pot rezista era mignonă și voluptuoasă. Spectaculos de voluptuoasă.

Eu am închis ochii, încercând să înlătur ghimpele geloziei.

— Știi de ce am ales inelul ăsta?

— Roșu e culoarea noastră, zise el încet. Rochii roșii în limuzine. Pantofi cu tocuri roșii, care urlă a sex, la petrecerile în grădină. Un trandafir roșu în părul tău la căsătoria noastră.

Faptul că înțelesese mă făcu să mă simt ușurată. M-am îndreptat spre el, lipindu-mi trupul de al său.

— Mmmm, mormăi el, trăgându-mă mai aproape. Îngeraș, ești o mână de om, moale și delicioasă.

Eu am scuturat din cap, în timp ce furia mi se transforma în exasperare, iar el își frecă nasul de obrazul meu.

— Te iubesc.

— Gideon! Mi-am dat capul pe spate, oferindu-i gura, lăsându-l să-mi alunge proasta dispoziție cu săruturile lui.

Să-i simt buzele pe ale mele mă făcea întotdeauna să mă umplu de dorință. Eram ușor amețită când s-a oprit, murmurând:

— În seara asta am o ședință cu doctorul Petersen. Te sun când termin și vedem atunci ce facem cu cina.

— Bine.

El zâmbi, la replica mea absolut nonșalantă și fericită.

— Pot să stabilesc o întâlnire pentru amândoi, joi.

— Joia viitoare, te rog, am răspuns, în timp ce zâmbetul îmi pierea de pe față. Nu-mi place deloc că mai pierd o ședință, dar mama vrea ca eu și Cary să venim joia asta la o gală de caritate. Mi-a cumpărat o rochie și tot ce mai trebuie. Mă tem că dacă nu merg, o să interpreteze în mod greșit.

— O să mergem împreună.

— Serios?

Gideon în smoching era un adevărat afrodiziac pentru mine. Evident, Gideon îmbrăcat în orice sau fără nimic pe el era de ajuns ca să mă excite. Dar în smoching... Doamne Dumnezeule, îmi tăia răsuflarea.

— Da. E timpul să fim văzuți din nou împreună. Și să ne anunțăm logodna.

— Pot să profit de tine în limuzină? mi-am lins eu buzele.

Ochii lui îmi zâmbeau.

— Fără îndoială, îngerașul meu.

Când am ajuns la lucru, Megumi nu era la biroul ei, așa că n-am putut să văd cum o mai ducea. Totuși, asta mi-a oferit oarecum un pretext să-l sun pe Martin și să mă interesez dacă ajunsese undeva cu Lacey după noaptea noastră de pomină de la Primal.

Când mi-am scos telefonul ca să-mi pun un reminder, am observat că mama îmi lăsase un mesaj vocal în seara de dinainte. L-am ascultat în timp ce mă duceam spre biroul meu. Voia să știe dacă vreau să-mi aranjez părul și să mă machiez înainte de dineul de joi, sugerându-mi să aducă ea o echipă de cosmeticiene și să ne gătim împreună.

Când am ajuns la birou, i-am trimis un SMS, în care îi spuneam că ideea mi se părea excelentă, dar n-avea să fie suficient timp, deoarece nu plecam de la serviciu decât la ora cinci.

Tocmai mă apucam de lucru, când apăru și Will.

— Ai vreun plan pentru prânz? se interesă el. Arăta foarte drăguț într-o cămașă cu carouri, care numai lui putea să-i vină așa de bine, și o cravată uni, albastru-închis.

— Nu mai vreau încă un desfrâu cu carbohidrați, te rog! Fundul meu nu mai poate să îndure.

— Nu, zâmbi el larg. Natalie a trecut de faza brutală a regimului ei, așa că lucrurile stau ceva mai bine. Mă gândeam la un restaurant unde se mănâncă supe și salate.

— Sunt pentru, am surâs și eu. Să văd dacă vrea și Megumi să vină?

— Nu vine azi.

— Da? Nu se simte bine?

— Habar n-am. Am aflat asta, pentru că eu am fost cel care a sunat la agenția care ne trimite lucrători temporari, ca să vină cineva în locul ei.

M-am lăsat pe spate, încruntându-mă.

— O s-o sun în pauză, să văd cum se simte.

— Transmite-i salutări din partea mea! zise el și, bătând ușor darabana pe tăblia biroului meu, plecă.

Restul zilei a trecut ca într-o ceață. I-am lăsat un mesaj lui Megumi în pauză, pe urmă am sunat-o din nou după serviciu, în timp ce Clancy mă ducea în Brooklyn, pentru ora de Krav Maga.

— Spune-i lui Lacey să mă sune dacă ți-e prea rău, spuneam în mesajul vocal. Vreau doar să știu dacă ești în regulă.

Am închis, după care m-am rezemat de banchetă, admirând grandoarea podului Brooklyn. Întotdeauna, când treceam de masivele arce de piatră care se înălțau peste East River, aveam impresia că pătrund în altă lume. Sub noi, pe căile de navigație se vedeau ici-colo feriboturi și câte o barcă singuratică, ce se îndreptau spre portul aglomerat al New Yorkului.

Am ajuns la rampa de coborâre în mai puțin de un minut, și mi-am îndreptat iar atenția spre telefon. L-am sunat pe Martin.

— Eva, răspunse el vesel, căci în mod sigur avea numărul meu în agenda din telefon. Mă bucur că te aud!

— Ce mai faci?

— Bine, tu?

— Și eu la fel, mă descurc. Ar fi cazul să ne mai vedem și noi uneori.

Am zâmbit spre o polițistă care dirija cu îndemânare circulația în intersecția înfiorător de complicată din capătul din Brooklyn al podului. Ținea totul în mișcare cu un fluier în gură, făcând cu mâna gesturi fluide, dar foarte hotărâte.

— Am putea să bem ceva într-o zi, după lucru, ori să luăm cina în patru.

— Mi-ar plăcea. Te vezi cu cineva anume?

— M-am împăcat cu Gideon.

— Gideon Cross? Ei bine, dacă putea cineva să-l prindă în plasă, numai tu ești aceea.

Am început să râd, dorindu-mi să fi avut inelul pe deget. Nu-l purtam în timpul zilei, așa cum făcea Gideon cu al lui. Lui nu-i păsa cine știa că e prins sau de către cine, dar eu încă nu le spusesem nimic oamenilor din viața mea.

— Mersi pentru votul de încredere. Tu cum stai? Te vezi cu cineva?

— Sunt oarecum cu Lacey. Îmi place de ea. E foarte amuzantă.

— Excelent. Mă bucur să aud. Uite, dacă vorbești azi cu ea, poți s-o rogi să mă anunțe cum se simte Megumi? N-a fost azi la serviciu, pentru că nu se simțea bine, și vreau doar să mă asigur că nu e nici o problemă și că n-are nevoie de ceva.

— Sigur!

În receptor se auzi deodată un val de zgomot, sunetul de neconfundat produs de faptul că ieșea afară.

— Lacey nu este în oraș, dar ar trebui să mă sune diseară.

— Mulțumesc. Îți sunt recunoscătoare. Văd că pleci undeva, așa că închid. Hai să vedem, poate ieșim împreună în weekendul următor, și o să punem la punct detaliile peste câteva zile.

— Sună bine. Mă bucur că m-ai sunat.

— Și eu, am zâmbit.

Apoi am închis și, pentru că se părea că mai am puțin și ajungeam, i-am trimis un mesaj Shawnei și altul lui Brett. Numai câte un „Bună!” însoțit de o față zâmbitoare.

Când mi-am ridicat ochii, am surprins privirea lui Clancy, care mă privea în oglinda retrovizoare.

— Ce face mama? l-am întrebat.

— O să fie bine, răspunse el, în felul lui laconic obișnuit.

Am încuviințat și am continuat să privesc pe fereastră, întrezărind un refugiu de autobuz din metal strălucitor, pe care se lăfăia un panou cu Cary.

— E tare greu uneori cu familia.

— Știu.

— Clancy, ai vreun frate sau vreo soră?

— Un frate și o soră.

Oare cum erau? La fel de duri și de periculoși ca și Clancy? Sau el era oaia neagră?

— Ești apropiat de ei, dacă nu te deranjează că te întreb?

— Suntem foarte legați. Sora mea nu trăiește în State, așa că n-o văd prea des, dar vorbim la telefon cel puțin o dată pe săptămână. Fratele meu stă în New York, așa că ne vedem mai des.

— Ce bine!

Am încercat să mi-l închipui pe Clancy relaxat, stând la o bere cu un bărbat care semăna cu el, dar n-am reușit.

— Și el lucrează tot în serviciile de securitate?

— Nu încă, răspunse el cu acea mișcare subtilă a buzei de jos care părea un zâmbet. Deocamdată lucrează în FBI.

— Și sora ta lucrează tot în domeniul legii?

— E la pușcașii marini.

— Uau! Tare.

— Da, e tare.

M-am uitat la el, la părul tuns milităreste.

— Și tu ai fost militar, nu-i așa?

— Am fost.

Și nu mai spuse nimic altceva.

Până să deschid eu gura să-l mai întreb ceva, mi-am dat seama că ajunsesem la fostul depozit unde era studioul lui Parker. Mi-am luat sacul de sport și am ieșit înainte să apuce Clancy să-mi deschidă portiera.

— Ne vedem peste o oră!

— Pune-i la pământ, Eva! îmi ură el, uitându-se după mine în timp ce intram.

Abia se închisese ușa după mine, când am zărit o brunetă pe care o cunoșteam și pe care n-aș prea fi vrut s-o mai văd. Niciodată. Stătea în picioare lângă saltelele de antrenament, cu brațele încrucișate. Era îmbrăcată în niște pantaloni negri de trening, cu o vipușcă albastră, care se potrivea cu tricoul cu mânecă lungă. Părul castaniu ondulat era prins la spate, într-o coadă foarte strânsă. Se întoarse spre mine, iar ochii albaștri și reci mă măsurară din cap până în picioare.

În fața inevitabilului, am tras aer în piept și m-am apropiat de ea.

— Detectiv Graves!

— Eva! Dădu scurt din cap. Ești foarte frumos bronzată.

— Mersi.

— Cross te-a dus pe undeva în weekend?

Nu prea era o întrebare de dragul conversației. Am simțit cum îmi înțepenește șira spinării.

— Am avut un pic de timp liber.

Ea zâmbi într-un colț al gurii.

— Încă ești foarte precaută. Bine. Ce părere are tatăl tău despre Cross?

— Cred că tata are încredere în judecata mea.

Graves dădu din cap.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș mai gândi la brățara lui Nathan Barker. Dar, mă rog, pe mine crimele nerezolvate mă cam îngrijorează.

Un fior de neliniște îmi trecu pe spinare. Toată treaba asta mă îngrijora și pe mine, dar cu cine aș fi putut vorbi despre asta? Nu cu cineva ca Gideon, și îl cunoșteam prea bine ca să mă îndoiesc că făcea tot ce-i stătea în putere ca să rezolve acest mister.

— Îmi trebuie un partener de antrenament, zise brusc Graves. Și tu ești potrivită.

— Ăăă, poftim? Am clipit, neînțelegând. Asta înseamnă...? Putem...?

— Cazul a fost clasat, Eva, zise ea, ducându-se pe saltea și începând exercițiile de stretching. Grăbește-te! N-am toată seara la dispoziție.

Graves m-a bătut zdravăn. Avea ceva forță, pentru o femeie atât de slabă, ca o scândură. Era concentrată, precisă și nemiloasă. De fapt, am învățat foarte mult de la ea în acea oră și jumătate pe care am petrecut-o împreună, și în special să nu-mi las niciodată garda jos. Era iute ca fulgerul și se mișca rapid, exploatând cel mai mic avantaj.

La opt și ceva, când am ajuns în sfârșit acasă, m-am băgat direct în cadă. M-am scufundat în apa cu aromă de vanilie, înconjurată de lumânări, sperând ca Gideon să-și facă apariția înainte să mă încrețesc toată.

El se întoarse, în sfârșit, chiar când mă înfășuram într-un prosop, iar după părul ud și blugii jilavi mi-am dat seama că făcuse un duș după o ședință cu antrenorul lui.

— Bună, campionule!

— Bună, nevastă!

Se îndreptă spre mine, îmi dădu la o parte prosopul și își îngropă capul între sânii mei. Mi s-a tăiat respirația când începu să-mi sugă un sfârc, trăgând ritmic, până când se întări. Apoi se îndreptă de spate, ca să-și admire opera.

— Doamne, cât ești de sexy!

M-am înălțat pe vârfuri și l-am sărutat pe bărbie.

— Cum a fost în seara asta?

El mă privi cu un zâmbet ușor.

— Doctorul Petersen ne-a felicitat, după care a început să-mi spună cât e de importantă terapia de cuplu.

— Crede că ne-am căsătorit prea repede.

Gideon începu să râdă.

— Eva, el nu voia nici măcar să facem sex.

Am strâmbat din nas, mi-am pus iar prosopul și am luat un pieptene, ca să-mi descurc părul ud.

— Lasă-mă pe mine, îmi ceru el, luându-mi pieptenele din mână și ducându-mă spre marginea căzii, unde mă puse să mă așez.

În timp ce mă pieptăna, i-am povestit despre faptul că mă întâlnisem cu detectivul Graves la ora de antrenament Krav Maga.

— Avocații mei m-au informat că acest caz a ajuns într-un punct mort, spuse Gideon.

— Tu ce simți în legătură cu asta?

— Ești în siguranță. Asta e tot ce contează.

Glasul lui nu avea nici o inflexiune, ceea ce mă făcu să-mi dau seama că îi păsa mai mult decât îmi spusese. Știam că undeva, în adâncul sufletului, uciderea lui Nathan îl bântuia. Pentru că *eu* eram bântuită de ceea ce făcuse Gideon pentru mine, și noi eram cele două jumătăți ale aceluiași suflet.

De asta dorise Gideon atât de mult să ne căsătorim. Eram oaza lui de siguranță. Eram unica persoană care cunoștea toate secretele întunecate și chinuite pe care le avea, și îl iubeam cu disperare, cu ele cu tot. Iar el avea mai multă nevoie de dragoste decât orice alt om pe care îl cunoscusem.

Am simțit o vibrație în umăr și l-am tachinat:

— Ai vreo nouă jucărie în buzunar, campionule?

— Ar fi trebuit să închid drăcia aia, mormăi el, scoțându-și telefonul. Se uită la ecran, după care răspunse cu un scurt: Cross.

Am auzit în receptor un glas agitat de femeie, dar nu puteam înțelege ce spune.

— Când? Și, după ce auzi răspunsul, întrebă iar: Unde? Da. Vin imediat.

Apoi închise și își trecu o mână prin păr. M-am ridicat.

— Ce s-a întâmplat?

— Corinne e în spital. Mama zice că-i de rău.

— Mă îmbrac imediat. Ce s-a întâmplat?

Gideon se uită la mine. Simțeam că mi se face pielea de găină. Nu-l văzusem niciodată atât de... zguduit.

— Pastile, zise răgușit. A înghițit un flacon întreg de pastile.

Am luat Aston Martinul. În timp ce așteptam ca omul de la parcare să ne aducă mașina, Gideon îl sună pe Raúl, cerându-i să vină la spital ca să preia mașina când ajungeam și noi.

Gideon se strecură la volan; apoi conduse foarte concentrat; fiecare întoarcere a volanului și apăsare pe accelerație era făcută cu îndemânare și cu precizie. Deși împărțeam același spațiu cu el, știam că se închisese în sine. Din punct de vedere emoțional, era imposibil să ajung la el. Mi-am pus mâna pe genunchiul lui, ca să-i ofer alinare și sprijin, dar nici măcar n-a tresărit. Nu eram nici măcar sigură că simțise ceva.

Raúl ne aștepta când ne-am oprit în fața intrării de la Urgențe. Îmi deschise portiera, după care ocoli mașina prin spate și, după ce Gideon coborî, îi luă locul la volan. Minunatul vehicul fusese deja mutat de pe aleea principală, înainte să trecem de ușile automate.

L-am luat de mână pe Gideon, dar nu eram sigură că simțisem asta. Atenția îi era îndreptată spre mama lui, care se ridică în clipa când am intrat în zona privată spre care fuseserăm îndreptați. Elizabeth Vidal aproape că nu-mi aruncă nici o privire, ducându-se drept la fiul său, ca să-l îmbrățișeze.

El însă nu-i răspunse la fel – dar nici nu se feri. Doar își înteți un pic strânsoarea pe mâna mea.

Doamna Vidal nici măcar nu mă salută. Îmi întoarse spatele și arătă spre cuplul care stătea lângă ea. Fără îndoială, erau părinții lui Corinne. Când eu și Gideon am intrat, ei vorbeau cu Elizabeth, ceea ce mi s-a părut ciudat, din moment ce Jean-François stătea singur lângă o fereastră, părând la fel de tare un intrus pe cât mă făcuse pe mine Elizabeth să mă simt.

Gideon își slăbi strânsoarea de pe mâna mea, în timp ce mama lui îl trăgea spre familia lui

Corinne. Mă simțeam aiurea rămasă așa, singură, în mijlocul culoarului, așa că m-am dus la Jean-François.

L-am salutat cu glas blând.

— Îmi pare foarte rău.

El mă privi cu ochi morți, părând că îmbătrânise cu zece ani din seara trecută, de când mă întâlnisem cu el la barul de vinuri.

— Ce cauți aici?

— Doamna Vidal l-a sunat pe Gideon.

— Normal, zise el, aruncând o privire spre locul unde se aflau ceilalți. S-ar putea crede că el este soțul ei, nu eu.

I-am urmat și eu privirea. Gideon stătea pe vine în fața părinților lui Corinne, ținând-o de mână pe mama ei. O senzație de spaimă bolnăvicioasă mă cuprinse, făcându-mă să-mi fie frig.

— Preferă să moară decât să trăiască fără el, remarcă el fără intonație.

Mi-am întors iarăși privirea către el. Și, brusc, am înțeles.

— I-ai spus, nu-i așa? Despre faptul că ne-am logodit.

— Și uite ce bine a primit vestea!

Doamne, Dumnezeule! Am făcut un pas spre perete, clătinându-mă, căci simțeam nevoia să mă sprijin de ceva. Cum ar fi putut Corinne să nu-și dea seama ce avea să-i facă lui Gideon o tentativă de sinucidere? Nu putea fi așa de oarbă. Sau poate că scopul ei, în tot acest timp, fusese reacția lui, sentimentul lui de vinovăție? Mi se făcea rău când mă gândeam că putuse să fie atât de manipulatoare, dar rezultatul nu putea fi negat. Gideon se întorsese la ea. Cel puțin deocamdată.

O doctoriță intră în sală; era o femeie cu chip blând, cu un păr blond-argintiu, strâns în coc, și cu ochi de un albastru-deschis.

— Domnul Giroux?

— *Oui*. Jean-François făcu un pas în față.

— Sunt doctor Steinberg. Eu mă ocup de soția dumneavoastră. Putem să vorbim o clipă între patru ochi?

Tatăl lui Corinne se ridică în picioare.

— Noi suntem familia ei.

Doctorița Steinberg le zâmbi blând.

— Înțeleg. Totuși, eu trebuie să vorbesc cu soțul lui Corinne. Pot să vă asigur că se va face bine, după câteva zile de odihnă.

Apoi, ea și Giroux ieșiră din sală, fapt care făcea imposibil de auzit ce discutau, deși puteau fi văzuți prin peretele de sticlă. Giroux era mult mai înalt decât doctorița scundă, dar ceea ce îi spunea ea îl dărâma vizibil. Tensiunea din sala de așteptare ajunsese la un nivel insuportabil. Gideon stătea în picioare lângă mama lui, foarte atent la scena sfâșietoare care se desfășura în fața ochilor noștri.

În timp ce vorbea, doctorița Steinberg întinse o mână și o puse pe brațul lui Jean-François. Și, după câteva clipe se opri, uitându-se la el. El rămăsese nemișcat, cu ochii pironiți în podea, cu umerii căzuți, ca și cum ar fi purtat o povară imensă în spate.

Mă pregăteam să mă îndrept spre el, dar Gideon a fost mai rapid. În clipa în care ieși din sala de așteptare, Giroux se repezi la el.

Bufnitura cu care cei doi bărbați se ciocniră era de o violență incredibilă. Sala se zgudui

când Gideon se izbi de peretele de sticlă.

Cineva scoase un strigăt de surprindere, pe urmă începu să țipe, chemând paznicii.

Gideon îl aruncă pe Giroux cât colo, parând un pumn. După aceea se ghemui, evitând un alt pumn în față. Jean-François urlă ceva, cu chipul contorsionat de furie și de durere.

Tatăl lui Corinne se repezi spre ei chiar în clipa în care paznicii soseau, cu armele paralizante pregătite, țintind spre ei. Gideon îl împinse iar pe Jean-François, apărându-se, fără să-i dea nici măcar un pumn. Avea chipul ca de piatră, ochii reci și aproape la fel de lipsiți de viață ca ai lui Giroux.

Acesta zbiera la Gideon. Tatăl lui Corinne lăsase ușa deschisă, așa că am prins câte ceva din ceea ce-și spuneau. Cuvântul *enfant* nu avea nevoie de nici o traducere. În sufletul meu se făcu o tăcere de moarte; un zumzet îmi țiuia în urechi, făcând imposibil să mai aud și altceva.

Toată lumea se grăbi să iasă din sală, în timp ce lui Gideon și Giroux li se puseseră cătușe, cu mâinile la spate, și paznicii îi împingeau spre un lift de serviciu. Am clipit când l-am văzut pe Angus apărând în cadrul ușii; puteam să jur că e o imagine plăsmuită de imaginația mea.

— Doamnă Cross, mi se adresă el încet, apropiindu-se grijuliu de mine, cu șapca în mână.

Nici măcar nu-mi dădeam seama cum arătam. Rămăsesem blocată la cuvântul *enfant* și la toate posibilele lui semnificații. La urma urmelor, Corinne se afla la New York încă de când îl cunoscusem eu pe Gideon... dar nu și soțul ei.

— Am venit să vă duc acasă.

Eu m-am încruntat.

— Unde e Gideon?

— Mi-a trimis un mesaj și mi-a cerut să vin să vă iau.

Confuzia în care mă aflam se transformase într-o durere ascuțită.

— Dar are nevoie de mine.

Angus respiră adânc, cu ochii plini de ceva ce semăna cu mila.

— Vino cu mine, Eva! E târziu.

— Nu vrea să fiu aici, am zis pe un ton neutru, agățându-mă de unicul lucru pe care începeam să-l pricep.

— Vrea să fii acasă și să te simți bine.

Picioarele mele parcă prinseseră rădăcini.

— Asta spunea în mesaj?

— Asta e în mintea lui.

— Ai fost drăguț.

Și am început să merg, ca și cum aș fi fost pe pilot automat.

Am trecut pe lângă un om din personalul spitalului care făcea ordine în harababura creată când Giroux fusese aruncat într-un cărucior cu instrumente. Felul în care omul evita să se uite la mine părea să confirme realitatea crudă.

Fusesem lăsată deoparte.

Capitolul 22

Gideon nu veni acasă în noaptea aceea. Înainte să plec la serviciu, m-am dus în apartamentul lui și am găsit patul nedesfăcut.

Oriunde își petrecuse noaptea, cu siguranță nu fusese lângă mine. După ce aflasem de sarcina lui Corinne, eram uluită că fusesem lăsată singură, fără să-mi dea nici măcar o explicație. Mă simțeam de parcă îmi explodase o bombă imensă în față și fusesem abandonată în mijlocul dezastrului, singură și ametită.

Angus și Bentley-ul mă așteptau jos când am ieșit. M-a apucat enervarea. De fiecare dată când Gideon se îndepărta de mine, îl trimitea pe Angus, pe post de surogat.

— Ar fi trebuit să mă mărit cu tine, Angus, am bodogănit, în timp ce mă strecuram în mașină. Tu ești mereu aici pentru mine.

— Gideon are grijă de asta, răspunse el, înainte să-mi închidă portiera.

„Mereu credincios", mi-am spus în sinea mea, plină de amărăciune.

Când am ajuns la serviciu, am aflat că Megumi tot nu se simțea bine și nu venise la serviciu. Asta m-a făcut să fiu atât îngrijorată pentru ea, cât și ușurată pentru mine. Nu era genul ei să lipsească de la serviciu – ba chiar ajungea mereu mai devreme –, așa că absențele repetate îmi spuneau că avea cu adevărat probleme. Numai că, din moment ce nu era aici, nici nu putea să-și dea seama în ce stare sunt și să-mi pună întrebări la care nu voiam să răspund. Sau, mai precis, nu puteam să răspund. Habar n-aveam pe unde se afla soțul meu, ce făcea sau ce simțea.

Și eram furioasă și rănită din cauza asta. Singurul sentiment pe care nu-l încercam era *teama*. Gideon avusese dreptate când spusese că mariajul urma să ne dea un sentiment liniștitor de siguranță. Era al meu într-un fel pe care ar fi trebuit să se străduiască din greu să-l distrugă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, trebuia să stea de vorbă cu mine la un moment dat. Singura întrebare era: când?

M-am concentrat pe treburile mele, rugându-mă să treacă orele mai repede. La cinci, când am plecat acasă, încă nu aveam nici o veste de la Gideon și nici nu putusem să-l contactez. Și, în ceea ce mă privea, el era cel care trebuia să construiască un pod peste prăpastia pe care o crease între noi.

După serviciu, m-am dus la cursul de Krav Maga, iar Parker m-a antrenat doar pe mine timp de o oră.

— În seara asta, mai ai un pic și explodezi, spuse el, după ce l-am pus la podea pentru a cincea sau a șasea oară.

Nu i-am mărturisit că mi-l închipuiam pe Gideon în locul lui.

La întoarcerea acasă, am dat peste Cary și Trey, care stăteau în living; mâncau niște sandviciuri enorme și se uitau la un show de comedie.

— Avem o mulțime, zise Trey, întinzându-mi o jumătate din sandviciul lui. E și bere în frigider.

Era un băiat tare bun, cu o fire minunată. Și îl iubea pe prietenul meu cel mai bun. M-am uitat la Cary și, pentru o clipă, el și-a dat la iveală confuzia și chinul. După care s-a ascuns în spatele zâmbetului său strălucitor și minunat și a bătut cu palma o pernă de lângă el.

— Vino să stai aici, fetițo!

— Sigur, am acceptat eu, în parte pentru că nu suportam gândul să stau singură în camera mea, înnebunită de gânduri. Stai numai să fac un duș!

După ce m-am săpunit bine și m-am schimbat în niște haine confortabile, m-am așezat pe canapea, lângă cei doi. M-am încruntat când am primit un mesaj de eroare cu „nu poate fi găsit", după ce am încercat să urmăresc telefonul lui Gideon, folosind instrucțiunile date de el.

În cele din urmă, am adormit în living, preferând canapeaua unui pat ce putea să păstreze parfumul soțului meu dispărut.

În orice caz, tot în parfumul lui m-am trezit, când i-am simțit brațele în jurul meu, în timp ce mă ridica. Pe jumătate adormită, m-am lăsat cu capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile puternice și sigure ale inimii. Mă duse în brațe în dormitor.

— Unde ai fost? am murmurat.

— În California.

— Ce? am tresărit eu.

El scutură din cap:

— Vorbim mâine-dimineață.

— Gideon...

— Mâine-dimineață, Eva, repetă el pe un ton ferm, în timp ce mă așeza în pat, sărutându-mă pe frunte.

Eu l-am prins de încheietură, în timp ce se ridica.

— Să nu cumva să îndrăznești să pleci!

— N-am dormit de două zile! zise el, pe un ton iritat, care mă alarmă.

M-am ridicat în coate, încercând să-i zăresc chipul în semiîntuneric, dar mi-era prea greu, mai ales că încă nu mă trezisem cu totul. Mi-am dat seama doar că purta blugi și un tricou cu mânecă lungă, dar asta era tot.

— Ei, și? Ai un pat chiar aici.

El oftă lung, exasperat.

— Culcă-te! Mă duc să-mi iau medicamentul.

Abia când am observat că lipsește prea mult mi-am adus aminte că avea o cutie cu pastile în baia mea. Plecase numai ca să plece. Am aruncat pătura de pe mine și am ieșit în grabă din cameră, ducându-mă în livingul întunecat ca să-mi iau cheile. M-am dus la apartamentul lui Gideon și am intrat, cât pe ce să mă împiedic de o valiză lăsată neglijent în hol.

Probabil că nu intrase decât ca s-o lase, după care venise la mine. Și, cu toate astea, nu avusese intenția să-și petreacă noaptea în patul meu. Atunci, de ce venise? Doar ca să mă vadă cum dorm? Să vadă ce fac?

Fir-ar să fie! Oare aveam să-l înțeleg vreodată?

L-am căutat și l-am găsit adormit în dormitorul cel mare, cu fața în jos, cu capul pe perna mea, îmbrăcat. Ghetele îi zăceau aruncate care încotro la celălalt capăt al patului, ca și cum și le-ar fi scos în grabă, iar telefonul și portofelul și le aruncase pe noptieră.

Telefonul reprezenta o ispită irezistibilă.

L-am înhățat, am scris „îngeraș" la parolă și am început să scotocesc prin el fără pic de rușine. Puțin îmi păsa dacă mă prindea făcând asta. Dacă n-avea de gând să-mi răspundă la întrebări, aveam tot dreptul să caut singură răspunsurile.

Ultimul lucru pe care mă așteptam să-l găsesc era o mulțime de fotografii ale mele în

albumul lui. Erau zeci de poze: unele cu noi doi împreună, făcute de paparazzi, altele pe care mi le făcuse el cu telefonul fără ca eu să știu. Erau instantanee care îmi dădeau ocazia să mă privesc cu ochii lui.

În clipa aceea, orice grijă a dispărut. Mă iubea. Mă adora. Nici un bărbat n-ar fi putut să-mi facă pozele pe care mi le făcuse el, cu părul în dezordine, nemachiată, nefăcând nimic mai interesant decât să citesc ori să stau în fața unui frigider deschis, analizând ce voiam să iau. Poze cu mine dormind, mâncând sau încruntându-mă concentrată... Lucruri plictisitoare, absolut obișnuite.

În jurnalul apelurilor avea în majoritate convorbiri cu Angus, Raúl sau Scott. Erau mesaje vocale de la Corinne cu care am refuzat să mă torturez singură ascultându-le; am observat însă că nu-i răspunsese și că nici n-o sunase de ceva vreme. Erau convorbiri între el și partenerii de afaceri – vreo două telefoane la Arnoldo și ceva mai multe la avocații lui.

Și trei apeluri făcute și primite între el și Deanna Johnson.

M-am încruntat. Apelurile duraseră între câteva minute și un sfert de oră.

M-am uitat apoi în mesagerie și l-am găsit pe cel pe care i-l trimisese lui Angus când eram la spital: „Am nevoie să o iei de aici”.

M-am prăbușit într-un fotoliu, în celălalt colț al camerei, holbându-mă la mesaj. „Am nevoie”, nu „vreau”. Dintr-un motiv nelămurit, cuvântul acesta mi-a schimbat percepția despre cele întâmplate. Încă nu pricepeam totul, dar nu mă mai simțeam atât de... dată la o parte.

Erau și mesaje schimbate cu Ireland, ceea ce m-a bucurat foarte mult. Nu le-am citit, dar am observat că ultimul era de luni.

Am pus telefonul în locul unde-l găsisem și l-am privit pe bărbatul pe care îl iubeam, cufundat într-un somn adânc, epuizat. Așa cum stătea, îmbrăcat în felul acesta, își arăta cu adevărat vârsta. Avea atâtea responsabilități și făcea ca totul să pară ușor de realizat, fără nici un efort... atât de natural, fără nici un artificiu, încât era ușor să uiți că era la fel de vulnerabil ca oricine altcineva pentru că muncea prea mult și într-un ritm prea stresant.

Era îndatorirea mea de soție să-l ajut să treacă peste toate. Dar îmi era imposibil s-o fac dacă mă îndepărta. Ca să mă cruțe pe mine de griji, își lua prea multe asupra lui.

Trebuia să stăm de vorbă despre asta imediat ce se trezea.

M-am trezit cu gâtul strâmb și cu sentimentul persistent că ceva nu era în regulă. Cu mișcări încete, ca să nu dau jos ceva, m-am desfășurat din poziția chircită în care adormisem în fotoliu, văzând că se luminase bine de ziuă. Prin ferestre se revărsa o lumină rozalie-portocalie, iar o privire rapidă la ceasul de lângă pat m-a anunțat că se făcuse dimineață.

Gideon mârâi, făcându-mă să înțepenesc, înspăimântată de acest sunet. Era un zgomot înfricoșător, sunetul unei creaturi rănite atât la trup, cât și la suflet. M-au trecut fiorii când l-am auzit gemând din nou, căci toată ființa mea reacționa cu putere la chinul lui.

M-am dus în grabă la pat, am sărit în el și am îngenuncheat, scuturându-l de umăr.

— Gideon! Trezește-te!

El tresări și se îndepărtă de mine, chircindu-se în jurul pernei mele, strângând-o cu putere. Trupul i se scutură puternic, sub povara unui suspin.

M-am culcat în spatele lui, prinzându-l protector cu un braț pe după mijloc.

— Șșș, iubirea mea, i-am șoptit. Ești cu mine. Sunt aici, lângă tine.

Și am început să-l legăn în timp ce plângea în somn, iar lacrimile mele îi udau cămașa.

— Trezește-te, îngerașul meu, șopti Gideon, sărutându-mi ușor bărbia. Te vreau.

M-am întins, cu mușchii dureroși de la ultimele seri de antrenamente dure și de la cele câteva ore în care dormisem pe fotoliu, înainte să trec în pat, lângă el.

Tricoul îmi era ridicat, lăsându-mi sânii pradă gurii lui lacome. O mână se strecurase în pantalonii de trening și apoi în chiloți, găsindu-mi vulva și mângâind-o cu îndemânare, până începusem să mă ud.

— Gideon... Puteam să-i simt dorința în felul cum mă atingea, o patima care trecea dincolo de atingerea pielii noastre.

El puse stăpânire pe gura mea, făcându-mă să tac cu un sărut. Șoldurile mi se arcuiau în timp ce degetele lui se împingeau în mine, penetrându-mă cu blândețe. Doritoare să răspund cererii lui tăcute de a primi mai mult, am început să trag de pantaloni, dând din picioare neîncetat, până când am reușit să mă descotorosesc de ei. Am început apoi să trag de nasturele de la blugii lui, deschizându-l și dându-i la o parte pantalonii și boxerii.

— Du-mă în tine, îmi șopti el pe buze.

I-am prins mădularul întărit și gros în mână, poziționându-l și ridicându-mă ca să primesc în mine primul centimetru al lui.

El își cufundă fața în părul meu în timp ce se împlânta în mine, afundându-se, gemând de plăcere, căci îl țineam strâns de tot.

— O, Doamne, Eva! Am atâta nevoie de tine!

Îl înlănțuiam cu brațele și cu picioarele, ținându-l cât puteam de strâns.

Timpul, lumea toată nu mai aveau nici o importanță pentru mine. Gideon își reînnoia toate promisiunile pe care mi le făcuse pe nisipul plajei caraibiene, iar eu încercam să-l vindec, sperând să-i dau puterea de care avea nevoie ca să reziste încă o zi.

Tocmai mă machiam, când Gideon veni după mine în baie, ca să pună pe blatul de marmură de lângă mine o cană aburindă de cafea cu frișcă. Era doar în pantalonii de pijama, așa că am bănuit că nu se ducea la birou sau, cel puțin, nu pleca imediat.

L-am studiat în oglindă, în căutarea unor semne că-și amintea visele. Nu-l văzusem niciodată atât de profund tulburat, de parcă i s-ar fi frânt inima.

— Eva, zise el încet, trebuie să vorbim.

— Asta și așteptam.

El se rezemă de blat, ținându-și cana cu ambele mâini. Rămase cu privirea ațintită la cafea un timp destul de lung, după care mă întrebă:

— Te-ai filmat vreodată făcând sex cu Brett Kline?

— Ce? M-am întors cu fața spre el, strângând cu putere peria de machiaj. Nu. La dracu', nu! De ce mă întrebi una ca asta?

El îmi susținu privirea.

— Alaltăieri noapte, când m-am întors de la spital, Deanna m-a abordat în hol. După situația creată cu Corinne, știam că nu este cea mai bună abordare să o resping.

— Ți-am spus asta.

— Știu. Ai avut dreptate. Așa că am dus-o la un bar de pe stradă, i-am oferit un pahar de vin și mi-am cerut scuze.

— Ai luat-o în oraș și i-ai oferit vin, am repetat eu.

— Nu, am dus-o ca să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat cu ea. I-am oferit un

pahar de vin ca să avem un motiv să ne așezăm în afurisitul ăla de bar, zise el, enervat. Mi-am închipuit că tu ai prefera un loc public, nu s-o duc în apartament, deși acest lucru ar fi fost mai convenabil și mai privat.

Avea dreptate, și îi eram recunoscătoare că se gândise la felul cum aveam eu să reacționez și că făcuse ceea ce era necesar pentru asta. Dar tot nu-mi convenea că Deanna se alesese cu o pseudoîntâlnire cu el.

Probabil că Gideon își dăduse seama ce simțeam, pentru că un colț al gurii i se ridică.

— Ești atât de posesivă, îngerașș! Ai noroc că asta îmi place tare mult.

— Mai taci! Și ce legătură este între Deanna și o casetă cu o partidă de sex? Ți-a spus ea că ar exista așa ceva? E o minciună. Minte.

— Nu minte. Faptul că mi-am cerut scuze a calmat lucrurile între noi destul de mult încât să-mi arunce un os. Mi-a vorbit despre casetă și despre faptul că urmează să fie vândută la licitație foarte curând.

— Crede-mă, tipa asta trântește numai tâmpenii.

— Cunoști un tip numit Sam Yimara?

Am încremenit. Simțeam că în stomac mi se căscase un hău de spaimă.

— Da, era tipul care se ocupa cândva cu filmările pentru trupă.

— Așa e, răspunse Gideon, luând o gură de cafea, privindu-mă întunecat peste marginea căniii. Se pare că punea camere peste tot la unele dintre spectacolele trupei, ca să strângă material din culise. Susține că a recreat videoclipul pentru *Fata de aur* pornind de la niște filmări reale și explicite.

— O, Doamne! Mi-am dus mâna la gură, simțind că mi se face rău.

Era deja destul de neplăcut să mă gândesc că niște străini se uitaseră la cum mi-o trăgeam cu Brett, dar era de un milion de ori mai rău să mi-l închipui pe Gideon uitându-se la asta. Încă îmi aminteam expresia de pe fața lui când văzuse videoclipul, iar asta fusese îngrozitor. Dacă urma să vadă ce se petrecuse cu adevărat, noi doi n-aveam să mai fim niciodată la fel. Știam că eu n-aș fi putut niciodată să-mi șterg din minte imaginile cu el și cu o altă femeie. Și, cu timpul, aveau să mă roadă pe dinăuntru, ca un acid.

— De asta te-ai dus în California? am întrebat, îngrozită.

— Deanna mi-a dat informația pe care o avea, iar eu am avut grijă să fac rost de o restricție temporară, care îi interzice lui Yimara să aibă licență ori să vândă acest film.

Din limbajul trupului său, nu-mi puteam da absolut deloc seama ce gândea ori ce simțea. Era închis în sine, reținut, controlându-se cu atenție. Eu însă aveam impresia că mă destram cu totul.

— Nu poți să oprești darea în vileag, am șoptit.

— Avem o restricție temporară pentru proceduri judiciare.

— Filmul ăla o să ajungă pe un site de tip file-sharing și o să se răspândească precum ciuma.

El clătină din cap, iar vârfurile șuvițelor negre precum cerneala îi mângâiară umerii.

— Am pus o echipă de IT-iști să caute zi și noapte, șapte zile pe săptămână, fișierul ăla pe internet, dar Yimara n-o să facă nici un ban dacă pune filmarea pe net la liber. Are valoare numai ca exclusivitate. Și n-o să dea absolut nimic la liber până când nu epuizează toate celelalte opțiuni – inclusiv aceea de a mi-l vinde mie.

— Deanna o să vorbească. Slujba ei e să scoată secretele la iveală, nu să le păstreze.

— I-am oferit patruzeci și opt de ore de exclusivitate pentru fotografiile de la nunta noastră, dacă stă cu ochii pe problema asta.

— Și a acceptat? am întrebat eu, sceptică. Femeia asta este moartă după tine. Și nu cred că s-a bucurat foarte tare să afle că nu mai ești pe piață, și încă definitiv.

— Există un punct de la care devine clar că nu mai e nici o speranță, replică el sec. Cred că am reușit să fac clar acel punct. Crede-mă, s-a bucurat foarte mult de banii pe care o să-i facă din exclusivitatea nunții.

Eu m-am dus spre vasul de toaletă, am lăsat capacul și m-am așezat. Realitatea a ceea ce-mi spusese devenea tot mai pregnantă.

— Gideon, îmi vine să vomit.

El își puse cafeaua lângă a mea, lăsându-se pe vine în fața mea.

— Uită-te la mine!

I-am dat ascultare, deși mi-era tare greu.

— N-o să permit *niciodată* nimănui să te rănească, îmi spuse. Înțelegi? O să am grijă de asta.

— Îmi pare rău, am șoptit. Îmi pare îngrozitor de rău că trebuie să te confrunți cu așa ceva. Și, cu tot ce mai ai pe cap...

Gideon îmi luă mâinile într-ale lui.

— Eva, cineva ți-a violat intimitatea. Nu ai de ce să-ți ceri scuze pentru asta. Iar cât despre rezolvarea problemei... acesta e dreptul meu. E onoarea mea. Tu o să fii mereu pe primul loc.

— Nu s-ar fi zis că sunt pe primul loc când eram la spital, l-am contrazis eu, căci simțeam nevoia să scap de acest resentiment, înainte să ajungă să sape prea mult în mine, și pentru că aveam nevoie să-mi explice de ce mă îndepărta mereu când încerca să mă protejeze. Totul s-a dus dracului, și tu m-ai aruncat lui Angus, deși voiam să fiu acolo pentru tine. Apoi ai zburat în alt stat și nu m-ai sunat... nu mi-ai spus nimic.

El își încleștă maxilarul.

— Și nici n-am dormit. Am folosit fiecare minut pe care l-am avut la dispoziție și a trebuit să fac multe favoruri ca să reușesc ca acea restricție să fie dată în acel timp scurt. Trebuie să ai încredere în mine, Eva. Chiar dacă nu înțelegi ce fac, crede-mă că mă gândesc mereu la tine și fac ceea ce e mai bine pentru tine. Pentru noi.

Eu mi-am întors privirea, urând răspunsul pe care mi-l dădea.

— Corinne e gravidă.

El oftă puternic.

— Da, a fost. Era în patru luni.

Un cuvânt mă făcu să înghețț:

— A fost?

— A pierdut copilul în timp ce medicii o tratau pentru supradoza luată. Eu prefer să cred că nu știa de copil.

Eu îi scrutam chipul, încercând să ascund jalnica ușurare pe care o simțeam la rândul meu.

— În patru luni? Înseamnă că era copilul lui Giroux.

— Așa aș fi sperat, răspunse el scurt. El pare să creadă că era al lui și că eu sunt de vină că l-a pierdut.

— Dumnezeule!

Gideon își lăsă capul în poala mea, cu obrazul lipit de coapsele mele.

— Probabil că nu și-a dat seama. Corinne nu putea să riște viața unui bebeluș din cauza unui lucru atât de stupid.

— N-o s-o las să dea vina pe tine pentru asta, Gideon, am rostit ferm.

El îmi înlănțui mijlocul cu brațele.

— Doamne, Dumnezeule, sunt blestemat oare?

În momentul acela, o uram atât de tare pe Corinne, că mă simțeam plină de violență. Știa că tatăl lui Gideon se sinucisese. Și, dacă îl cunoștea câtuși de puțin pe Gideon, ar fi trebuit să-și dea seama cât de devastat avea să fie de tentativa ei.

— Tu nu ești de vină pentru asta, am repetat, trecându-mi degetele prin părul lui, ca să-l alin. Mă auzi? Singura vinovată pentru tot ce s-a întâmplat este Corinne. Ea va trebui să trăiască purtând povara a ceea ce a făcut, nu tu și cu mine.

— Eva! mă îmbrățișă el, încălzindu-mi trupul cu răsuflarea lui, prin halatul de mătase.

După un sfert de oră de când Gideon mă lăsase în baie ca să răspundă la un telefon de la Raúl, încă mai stăteam în fața oglinzii, cu ochii pironiți în chiuvetă.

— O să întârzii la lucru, îmi zise el blând, venind lângă mine și îmbrățișându-mă pe la spate.

— Tocmai mă gândeam dacă n-ar fi bine să mă învoiesc.

Nu făcusem niciodată așa ceva, dar eram obosită, mă simțeam de-a dreptul epuizată. Nu-mi închipuiam cum aveam să-mi adun gândurile ca să mă pot concentra așa cum era cazul la lucru.

— Ai putea, dar n-o să dea prea bine când o să fii fotografiată la gala din seara asta.

Eu l-am privit în oglindă.

— Nu mergem!

— Ba da.

— Gideon, dacă filmarea aceea cu mine și cu Brett iese la iveală, n-o să vrei ca numele tău să apară lângă al meu.

El se încordă brusc, după care mă întoarse cu fața spre el.

— Mai zi o dată!

— M-ai auzit. Numele de Cross a fost destul terfelit, nu crezi?

— Îngeraș, niciodată n-am fost atât de aproape să te bat la fund. Din fericire pentru tine, nu devin violent când sunt furios.

Tachinarea lui brutală nu putea să-mi distragă atenția de la faptul că era hotărât să o apere pe fata care fusesem, fata de care mi-era rușine. Era hotărât să stea între mine și un scandal, protejându-mă cât de bine putea și, dacă se ajungea până acolo, să primească loviturile împreună cu mine.

Nu-mi venea să cred că l-aș putea iubi și mai mult decât îl iubeam, dar el îmi tot dovedea contrariul.

Gideon îmi luă fața în mâini.

— Prin orice am trece, o s-o facem împreună. Și tu o să faci asta purtându-mi numele.

— Gideon...

— Nici nu pot să-ți spun ce mândru sunt că mi-l porți, continuă el, sărutându-mă ușor pe frunte. Cât de mult înseamnă pentru mine că l-ai luat și l-ai făcut al tău.

— O, Gideon! M-am ridicat pe vârfuri și m-am lipit de el. Te iubesc atât de mult!

Am ajuns la serviciu cu o jumătate de oră întârziere. La biroul lui Megumi era o angajată temporară. I-am zâmbit și am salutat-o, dar eram foarte îngrijorată. Mi-am băgat capul în biroul lui Mark și mi-am cerut scuze pentru întârziere. După care, odată ajunsă la biroul meu, am sunat-o pe Megumi pe mobilul ei, fără însă ca ea să răspundă. Așa că m-am dus la Will.

— Am o întrebare pentru tine, am zis imediat ce am dat de el.

— Să sperăm că știu și să-ți răspund, replică el, răsucindu-se în scaun ca să-mi arunce o privire prin ochelarii eleganți.

— La cine sună Megumi ca să anunțe când nu se simte bine?

— O informează pe Daphne în legătură cu orice. De ce?

— Pur și simplu sunt îngrijorată. Nu m-a sunat deloc. Mă întreb dacă nu cumva am supărat-o cu ceva, am zis, legănându-mă pe călcâie. Nu-mi place deloc să nu știu ori să nu fiu în stare să ajut.

— Păi, din ce știu eu, Daphne zice că părea cam terminată.

— Asta nu-i bine deloc. Dar mersi!

Și m-am întors la mine, dar Mark mi-a făcut semn să vin la el atunci când am trecut pe lângă biroul lui.

— Azi o să pună bannerul ăla de șase etaje pentru eșarfele Tungsten.

— Da?

El zâmbi încântat.

— Vrei să mergi să vedem?

— Pe bune? Ar fi super!

Oricât de distrusă m-aș fi simțit, să ies în căldura ca de saună a lunii august era preferabil decât să stau la biroul meu răcoros.

El își luă sacoul de pe spătarul scaunului.

— Hai să mergem!

*

Când am ajuns acasă, la cinci și ceva, mi-am găsit livingul invadat de o echipă de cosmeticiene în halate albe. Cary și Trey stăteau întinși pe canapea, cu niște măzgă verde pe față și cu prosoape sub cap, ca să protejeze tapițeria albă. Mama ciripea de zor, în timp ce părul îi era coafat într-o cascadă sexy de valuri și bucle.

Am făcut un duș scurt, după care m-am dus și eu la ei. Într-o oră, au reușit să mă transforme dintr-o femeie obosită într-o tipă super, dându-mi astfel răgazul necesar să mă gândesc la tot ceea ce izgonisem fără milă din minte toată ziua: filmul acela, Corinne, Giroux, Deanna și Brett.

Cineva trebuia să-l anunțe pe Brett. Iar acel cineva eram eu.

Cosmeticiana se apropie de mine cu o pensulă de buze, iar eu am ridicat mâna:

— Roșu, te rog!

Ea se opri câteva clipe, examinându-mă cu capul lăsat într-o parte.

— Da, ai dreptate, zise în cele din urmă.

Îmi țineam respirația, în timp ce mi se dădea pentru ultima oară cu fixativ pe păr, când telefonul meu începu să vibreze în buzunarul halatului. Am văzut numele lui Gideon pe ecran și am răspuns:

— Bună, campionule!

— În ce culoare te-ai îmbrăcat? mă întrebă el, în chip de salut.

— Argintiu.

— Serios? Vocea lui luase un ton ademenitor, care mă înfiora toată. Abia aștept să te văd în ea. Și fără ea.

— N-o să ai mult de așteptat, l-am mustrat eu. Ai face bine să-ți miști fundul frumușel și să fii aici în zece minute.

— Da, doamnă.

Eu mi-am îngustat ochii.

— Grăbește-te, altfel n-o să avem timp deloc pentru limuzină.

— Mmmm... Ajung în cinci minute.

Apoi închise, iar eu am rămas câteva minute cu telefonul în mână, zâmbind.

— Cine era? se interesă mama, care tocmai venise lângă mine.

— Gideon.

Ei i se lumină privirea.

— El te însoțește în seara asta?

— Da.

— O, Eva, mă îmbrățișă ea, mă bucur așa de mult!

Acum, că mă ținea în brațe, m-am gândit că era un moment destul de potrivit să încep să răspândesc vestea logodnei. Știam că Gideon n-avea să mai aștepte mult până să înceapă să insiste să facem cunoscută lumii căsătoria noastră.

Așa că i-am zis încet:

— I-a cerut lui tata permisiunea să ne căsătorim.

— Serios? zise ea, zâmbind în timp ce se trăgea înapoi. A vorbit și cu Richard, ceea ce mi se pare un lucru drăguț, nu crezi? Eu am început deja să fac planuri. Mă gândeam la iunie, la restaurantul lui Pierre, evident. O să...

— Eu îți sugerez decembrie, cel mai târziu.

Mama icni, cu ochii cât cepele.

— Nu fi ridicolă! Nu se poate să planifici o nuntă într-un timp atât de scurt. E imposibil.

Eu am ridicat din umeri.

— Spune-i tu lui Gideon că te gândești la anul, în iunie. Și pe urmă vezi ce spune.

— Ei bine, ar trebui să aștept până te cere, de fapt!

— Ai dreptate, am sărutat-o eu pe obraz. Mă duc să mă îmbrac.

Capitolul 23

Eram în camera mea, trăgându-mi rochia fără bretele de-a lungul bustierei asortate, când a intrat Gideon. Mi s-a oprit pur și simplu răsuflarea, sorbindu-i din priviri imaginea reflectată în oglinda mare. Stătea în picioare în spatele meu, într-un un smoching făcut la comandă, cu o minunată cravată gri care se potrivea atât de bine cu rochia mea; era orbitor. Nu-l mai văzusem niciodată arătând atât de superb.

— Uau, am exclamat, vrăjită. Ești atât de bun de pat în seara asta.

El zâmbi într-un colț al gurii.

— Asta înseamnă că putem sări peste tragerea fermoarului la rochia ta?

— Asta înseamnă că putem sări peste evenimentul ăsta?

— Nici o șansă, îngeraș. Azi îmi scot soția în lume.

— Nimeni nu știe că sunt soția ta.

— Eu știu, replică el, venind în spatele meu și ridicându-mi fermoarul. Și curând, foarte curând, va ști toată lumea.

M-am lăsat spre el, admirându-ne reflexia comună. Ne stătea excelent împreună.

Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la alte imagini...

— Promite-mi, am spus, că n-o să te uiți la înregistrarea aia.

El nu-mi răspunse, așa că m-am întors să mă uit direct la el. Când i-am văzut expresia întunecată, am început să mă sperii.

— Gideon! Te-ai uitat deja?

El strângea din dinți.

— Un minut sau două. Nimic explicit. Doar cât să dovedească validitatea.

— O, Doamne! Promite-mi că n-o să te mai uiți! am zis cu voce mai ascuțită și mai isterică, pe măsură ce panica se răspândea în mine. Promite-mi!

El m-a prins cu putere de încheieturi, scuturându-mă tare, ca să mă facă să-mi vin în fire. L-am privit cu ochi mari, nepricepându-i agresiunea bruscă.

— Liniștește-te, a spus el calm.

Valuri ciudate de căldură se răspândeau dinspre locul unde mă atingea. Inima îmi bătea mai repede, dar și mai stabil. M-am uitat la mâinile noastre, cu atenția atrasă de inelul lui cu rubin. Roșu. Ca și cătușele pe care mi le cumpărase. Mă simțeam și acum la fel de prinsă și de legată. Iar el mă putea calma într-un mod pe care nu-l pricepeam.

Dar Gideon, în mod evident, îl înțelegea.

De aceea îmi fusese atât de teamă să mă căsătoresc atât de repede cu el, mi-am dat eu seama. Mă luase într-o călătorie a cărei destinație mi-era necunoscută, și eu fusesem de acord să-l urmeze orbește. Nu era vorba despre unde vom ajunge ca un cuplu, pentru că asta nu fusese niciodată sub semnul întrebării. Eram obsedați, dependenți unul de celălalt în mod inexorabil, ca niște drogați. Unde aveam să ajung, cine aveam să fiu la final, asta era ceea ce nu știam.

Transformarea lui Gideon fusese aproape violentă și se petrecuse într-un moment de deplină limpezime, când înțelesese că nu voia – nu putea – să trăiască fără mine. Schimbarea mea se petrecuse mai treptat, într-un ritm atât de măsurat, încât avusesem impresia că nu ar trebui să mă schimb deloc.

Mă înșelasem.

Am înghițit cu greu nodul din gât și am început să vorbesc pe un ton mai liniștit.

— Gideon, ascultă! Orice ar fi pe acel film, nu e nimic în comparație cu ceea ce avem noi doi împreună. Singurele amintiri pe care vreau să le ai în minte sunt cele pe care ni le vom face noi doi. Ceea ce avem împreună... ăsta este singurul lucru real. Singurul lucru care contează. Deci, te rog... Promite-mi!

El închise ușor ochii, apoi încuviință din cap.

— În regulă. Promit.

— Mulțumesc, am răsuflat eu ușurată.

El îmi duse mâinile la buze și le sărută.

— Ești a mea, Eva.

Într-un acord tăcut, ne-am abținut de la vreun contact fierbinte în limuzină, înainte să ne facem prima apariție publică, în calitate de cuplu căsătorit. Eu eram agitată și, deși un orgasm sau două ar fi putut să mă ajute să mai scap de nervozitate, dacă aș fi arătat mai puțin perfect ar fi înrăutățit și mai rău lucrurile. Iar oamenii ar fi observat. Nu numai rochia mea argintie atrăgea privirile, cu strălucirea ei și cu trena scurtă, dar soțul meu atât de arătos era un accesoriu care era imposibil să treacă neobservat.

Atenția tuturor avea să se îndrepte spre noi, iar Gideon părea hotărât să o păstreze. Când am ajuns pe Fifth Avenue și Central Park South, m-a ajutat să ies din limuzină oprindu-se o clipă să mă sărute ușor pe tâmplă.

— Rochia asta o să arate uimitor pe podeaua dormitorului meu.

Am început să râd, auzindu-i replica lingușitoare și ieftină, pe care știam o spusese intenționat astfel, iar blițurile s-au dezlănțuit într-o furtună de lumini orbitoare. După ce-și întorsese fața de la mine, toată blândețea dispăru de pe chipul lui, trăsăturile frumoase închizându-se într-o expresie hotărâtă, care nu lăsa să se vadă nimic în exterior. Își puse mâna pe spatele meu și mă conduse pe covorul roșu în restaurantul Cipriani.

Odată ajunși, găsi un loc care să-i convină și am rămas acolo timp de o oră, în timp ce parteneri de afaceri și cunoștințe roiau în jurul nostru. Voia să fiu alături de el, după cum și el voia să fie alături de mine, așa cum o și dovedi puțin mai târziu, când ne-am îndreptat spre ringul de dans.

— Prezintă-mă, îmi ceru el simplu, iar eu i-am urmărit privirea spre locul unde se aflau Christine Field și Walter Leaman, de la Water Field & Leaman, râzând cu un grup de oameni care se afla împreună cu ei. Christine arăta reținută și elegantă, într-o rochie neagră cu mărgele, care o acoperea de la gât până la glezne, cu excepția spatelui, care îi era gol. Walter, un tip solid, părea un om de succes și încrezător în sine, într-un smoching frumos și cu papion.

— Dar ei știu cine ești, am subliniat.

— Știu și cine sunt eu pentru tine?

Am strâmbat un pic din nas, știind că lumea mea urma să se schimbe drastic odată ce identitatea mea de femeie singură avea să fie înlocuită de identitatea mea ca Eva Cross.

— Vino, campionule!

Și ne-am dus spre ei, croindu-ne drum printre mesele rotunde, acoperite cu fețe albe și decorate cu candelabre ornate cu ghirlande de flori care răspândeau un parfum minunat în întreaga încăpere. Șefii mei l-au observat prima dată pe Gideon, desigur. Nu cred că pe mine m-au

recunoscut, până când Gideon, cu un gest destul de evident, nu s-a retras un pic, lăsându-mă să vorbesc prima.

— Bună seara, am spus, strângându-le mâinile lui Christine și lui Walter. Știu că amândoi îl cunoașteți bine pe Gideon Cross...

M-am oprit brusc, creierul meu neștiind cum să continue.

— Logodnicul ei, termină Gideon fraza, strângându-le mâinile.

Au fost schimbate felicitări, iar zâmbetele au devenit și mai largi și ochii mai strălucitori.

— Asta nu înseamnă că te vom pierde, nu-i așa? întrebă Christine, cerceii cu diamante sclipindu-i în lumina blândă a candelabrelor.

— Nu. Nu plec nicăieri.

Asta m-a costat o ciupitură zdravănă pe fund de la Gideon.

La un moment dat, trebuia să discutăm serios despre problema locului meu de muncă, dar mă gândeam că pot s-o amân cel puțin până la următoarea noastră nuntă.

Am vorbit un pic despre campania la votca Kingsman, care era mai ales un mod de a sublinia ce treabă bună făcuse agenția Waters Field & Leaman, astfel încât să continue să facă afaceri cu Cross Industries. Gideon cunoștea jocul, desigur, și-l juca bine. Era politicos, fermecător și, în mod clar, nu era un om care putea fi ușor influențat.

În cele din urmă, am rămas fără subiecte, și Gideon s-a scuzat.

— Hai să dansăm, murmură el în urechea mea. Vreau să te țin în brațe.

Ne-am dus pe ringul de dans, unde Cary atrăgea atenția tuturor dansând cu o roșcată uimitoare. Prin crăpătura îndrăzneață a rochiei ei de un verde-smarald se întrevedea un picior bine proporționat. El o roti, după care o lăsă pe spate, într-un mod foarte grațios.

Trey nu putuse să vină pentru că avea un curs seara, și îmi părea rău pentru asta. Îmi părea rău, de asemenea, că mă bucuram deoarece Cary nu o luase pe Tatiana. Faptul că gândeam astfel mă făcea să mă simt răutăcioasă, căci chiar nu-mi plăceau deloc tipele rele.

— Uită-te la mine.

Am ridicat capul la comanda lui Gideon, văzând că mă țintuia cu privirea.

— Bună, asule!

Cu mâna pe spatele meu și mâna mea într-a lui, am început să alunecăm nepăsători pe ringul de dans.

— Crossfire, șopti el, cu privirea fierbinte ațintită în ochii mei.

I-am atins obrazul cu degetele.

— Învățăm din greșeli.

— Mi-ai citit gândurile.

— Și e bine.

El zâmbi, cu ochii atât de albaștri și părul atât de al naibii de sexy, că-mi venea să-mi înfig degetele în el chiar atunci și acolo. Apoi mă trase mai aproape.

— Nu la fel de bine pe cât te simt eu pe tine.

Am dansat două dansuri. După care, muzica se opri, iar șeful trupei făcu un anunț la microfon: cina era servită. La masa noastră se aflau mama și Richard, Cary, un chirurg plastic și soția sa, și un tip care spunea că tocmai încheiase filmările la episodul-pilot dintr-un nou spectacol de televiziune despre care spera că avea să țină un întreg sezon.

Mâncarea era un fel de fuziune asiatică, și am mâncat tot, pentru că era foarte bun, iar porțiile nu erau prea mari. Gideon își puse mâna pe coapsa mea pe sub masă, degetul mare

frecându-mă ușor în mici cercuri care mă făceau să mă foiesc. El se aplecă spre mine.

— Stai liniștită!

— Oprește-te, i-am șoptit drept răspuns.

— Dacă te mai foiești, îmi bag degetele în tine.

— N-ai îndrăzni.

El râânji.

— Pune-mă tu la încercare și o să vezi.

Pentru că n-aveam cum să plec de lângă el, am rămas nemișcată, deși simțeam că efortul mă ucide.

— Scuzați-mă, spuse Cary brusc, ridicându-se imediat de la masă.

L-am urmărit și am observat că nu-și dezlipea privirea de la o masă din apropiere. Câteva momente mai târziu, când roșcata în verde îl urmă afară din încăpere, nu am fost prea surprinsă, dar eram foarte dezamăgită. Știam că situația cu Tatiana îl stresa foarte tare, știam și că sexul fără nici o obligație era leacul-minune pentru Cary, dar știam și că îl făcea să-și piardă respectul de sine și ducea la mai multe probleme decât rezolva.

Era bine că mai aveam doar câteva zile până să ne întâlnim cu doctorul Travis. M-am sprijinit pe Gideon și i-am șoptit:

— Eu și Cary mergem în San Diego în acest weekend.

Capul lui se răsuci brusc spre mine.

— Și îmi spui asta *acum?*

— Ei bine, între fostele tale și fostul meu, cu părinții mei, Cary și tot restul, mi-a zburat din minte! M-am gândit să-ți spun înainte să uit din nou.

— Angel... El clătină din cap.

— Așteaptă puțin! m-am ridicat în picioare. Trebuia să-i reamintesc că Brett avea o oprire în turneu în San Diego, în același timp cu mine, dar mai întâi trebuia să-l prind pe Cary.

El se uită la mine întrebător în timp ce se ridica.

— Revin imediat, i-am spus, adăugând foarte încet: Trebuie să împiedic o partidă de sex!

— Eva...

Am auzit de avertizare din tonul său și l-am ignorat, ridicându-mi ușor fusta și grăbindu-mă după Cary. Tocmai trecusem de intrarea în sala de bal, când am zărit un chip familiar.

— Magdalene, am spus surprinsă. Nu știam că ești și tu aici.

— Gage a avut de terminat un proiect, așa că am ajuns un pic mai târziu. Am pierdut cina, dar cel puțin am apucat una dintre chestiile cu mousse de ciocolată care au fost servite la desert.

— Mortale, am încuviințat eu.

— Total, zâmbi Magdalene.

M-am gândit că arăta foarte bine. Mai blândă, mai drăguță. Încă uimitoare, de-ți lua respirația, într-o rochie de dantelă roșie pe un umăr, cu părul negru încadrându-i chipul delicat și buzele roșii. Faptul că se îndepărtase de Christopher Vidal îi făcuse tare bine. Și cu siguranță o ajuta faptul că în viața ei exista un nou bărbat. Mi-am amintit că menționase un tip pe nume Gage câteva săptămâni înainte, când mă vizitase la locul de muncă.

— Te-am văzut cu Gideon, spuse ea. Și am observat inelul.

— Ar fi trebuit să vii să ne saluți.

— Tocmai mă îndopam cu desertul.

— O fată trebuie să aibă priorități, am râs eu.

Magdalene mă atinse scurt pe braț.

— Mă bucur tare mult pentru tine, Eva. Mă bucur foarte mult pentru Gideon.

— Mersi. Ar trebui să treci pe la masa noastră și să-i spui și lui.

— Așa voi face. Ne vedem mai târziu.

Ea a plecat și m-am uitat după ea câteva clipe, în continuare îngrijorată, dar gândindu-mă că, la urma urmelor, poate că nu era așa de rea.

Partea proastă în faptul că mă întâlnisem cu Magdalene era că-l pierdusem pe Cary. Până să plec eu iar după el, cu siguranță se ascunsese cine știe pe unde.

M-am dus înapoi la Gideon, pregătindu-mi în minte perdaful pe care aveam să i-l dau lui Cary. Elizabeth Vidal mi-a sărit însă în cale.

— Scuză-mă, am spus, căci era cât pe ce să mă ciocnesc de ea.

Ea mă apucă de cot și mă trase într-un colț întunecat. Pe urmă m-a prins de mână, uitându-se la superbul meu diamant Asscher.

— Ăsta e inelul meu.

Eu mi-am tras mâna, eliberându-mă.

— *A fost* inelul. Acum e al meu. Fiul tău mi l-a dat în momentul în care mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Ea se uită la mine cu acei ochi albaștri identici cu ai fiului ei. Cu ai lui Ireland. Era o femeie frumoasă, plină de farmec și elegantă. La fel de atrăgătoare ca mama mea, într-adevăr, dar la fel de rece ca Gideon.

— Nu te voi lăsa să mi-l iei, spuse ea mușcător, printre dinții strălucitor de albi.

— Ai înțeles greșit, mi-am încrucișat eu brațele. Vreau ca voi doi să fiți împreună, ca să putem pune totul la vedere.

— I-ai umplut capul cu minciuni.

— Oh, Doamne! Pe bune? Data viitoare când o să-ți spună ce s-a întâmplat – și eu o să am grijă să-ți spună – o să-l și crezi. Și o să-ți ceri scuze, încercând să-i faci mai ușor de suportat totul. Pentru că eu îl vreau vindecat și sănătos pe de-a-ntregul.

Elizabeth se uita la mine, clar neînțelegând nimic. Evident nu pricepea nimic din acest plan.

— Am terminat? am întrebat-o, dezgustată de orbirea ei deliberată.

— Nici măcar pe aproape, șuieră ea, venind spre mine. Știu despre tine și solistul ăla. Sunt cu ochii pe tine.

Am clătinat din cap. Oare Christopher vorbise cu ea? Ce-i spusese? Știind ce-i făcuse lui Magdalena, îl credeam în stare de aproape orice.

— Incredibil! Crezi minciunile și ignori adevărul.

Începusem să mă îndepărtez, dar m-am oprit brusc.

— Ceea ce cred că e foarte interesant este că, după ce te-am înfruntat ultima dată, nu i-ai suflat o vorbă lui Gideon despre cele întâmplate. „Hei, fiule, prietena ta nebună mi-a spus o poveste nebunească." Nu mă prind de ce nu l-ai întrebat. Să presupun oare că nu vrei să explici?

— Du-te dracului!

— Da, cred și eu că ai vrea.

Și am plecat, înainte să mai deschidă gura din nou și să-mi strice seara.

Din păcate, când m-am îndreptat din nou spre masa mea, am văzut-o pe Deanna Johnson

așezată pe scaunul meu, vorbind cu Gideon.

— Îți bați joc de mine? am murmurat, îngustându-mi privirea când am văzut că ziarista își pune mâna pe antebrațul lui. Cary plecase, făcând ceea ce el nu trebuia să facă, mama și Stanton erau pe ringul de dans. Și Deanna se strecurase ca un șarpe.

Orice ar fi crezut Gideon, era evident pentru mine că interesul ei pentru el era la fel de fierbinte. Și deși el n-o încuraja deloc, nefăcând decât să asculte ceea ce-i spunea, doar faptul că o asculta, și o făcea să se ude și mai tare.

— Cred că e tare în pat. Tipul i-o trage foarte mult.

M-am încordat și m-am întors s-o văd pe cea care mi se adresase. Era roșcata lui Cary, care era roșie la față și avea ochii strălucitori ai femeii care tocmai avusese un orgasm foarte frumos. Totuși, era mai în vârstă decât mi se păruse de la distanță.

— Ar trebui să ai grijă cu el, spuse ea, uitându-se la Gideon. Se folosește de femei. Am văzut asta. Mai mult decât ar fi cazul.

— Mă descurc și singură.

— Toate spun așa.

Zâmbetul ei de simpatie mă enerva de-a dreptul.

— Știu de la două femei care au trecut printr-o depresie severă după el. Desigur, nu sunt și ultimele.

— N-ar trebui să apleci urechea la bârfe, i-am tăiat-o eu brusc.

Ea plecă, zâmbind enervant de senină, trecându-și mâna prin păr, în timp ce se îndrepta spre masa ei.

Abia când a ajuns în cealaltă parte a încăperii, mi-am dat seama de unde îi știam chipul.

— Fir-ar!

M-am grăbit să mă întorc la Gideon. El se ridică atunci când l-am atins.

— Am nevoie de tine foarte repede, am spus în grabă, înainte să-i arunc o privire brunetei așezate pe scaunul meu.

— Deanna, întotdeauna o plăcere.

Ea ignoră ironia.

— Bună, Eva! Eu tocmai plecam...

Eu, însă, îi întorsesem deja spatele, prinzându-l pe Gideon de mână și trăgându-l după mine.

— Hai!

— Bine, așteaptă puțin!

Îi spuse ceva Deannei, dar n-am priceput ce, pentru că trăgeam de el.

— Doamne, Eva! Ce-i cu graba asta?

M-am oprit lângă perete și am aruncat o privire prin încăpere, căutând ceva verde și roșu. Mi se părea că ar fi trebuit s-o observ pe fosta amantă, dacă nu cumva ea îl evita în mod deliberat. Desigur, ea arăta foarte diferit, fără tunsoarea ca de spiriduș, și nu-l zărisem nici pe soțul ei cu păr alb, căci asta m-ar fi făcut s-o identific mai ușor ceva mai devreme.

— Știți dacă Anne Lucas e aici?

El își intensifică strânsoarea mâinii pe a mea.

— Nu am văzut-o. De ce?

— Rochie verde de smarald, păr lung, roșcat. Ai văzut-o pe femeia aceea?

— Nu.

— Dansa cu Cary mai devreme.

— N-am fost atent.

M-am uitat la el, devenind tot mai plină de nervi.

— Fir-ar să fie, Gideon! Era greu să n-o vezi.

— Iartă-mă că n-am ochi decât pentru soția mea, răspunse el sec.

Eu i-am strâns mâna.

— Îmi pare rău. Vreau doar să știu dacă a fost ea.

— Explică-mi de ce! A venit la tine?

— Da, a făcut-o. Mi-a aruncat niște tâmpenii în față, după care s-a cărat. Cred că și Cary s-a furișat de la masă cu ea. Știi tu, pentru una mică.

Chipul lui Gideon se înăsprise. Își îndreptă atenția spre sala în care ne aflam, trecând de la o față la alta, cercetându-i încet pe toți.

— N-o văd. Nici pe ea, nici pe cineva care să semene cu descrierea ta.

— Nu este Anne terapeut?

— Psihiatru.

O presimțire ciudată mă făcea agitată.

— Putem pleca acum?

El mă studie atent.

— Spune-mi ce ți-a zis!

— Nimic din ce nu știam deja.

— Foarte reconfortant, murmură el. Da, să mergem!

Ne-am întors la masa noastră ca să-mi iau poșeta și să-mi iau la revedere de la toată lumea.

— Pot să vin și eu cu voi? întrebă Cary, după ce am îmbrățișat-o pe mama mea de plecare.

Gideon dădu din cap.

— Hai!

Angus închise portiera limuzinei. Eu, Cary și Gideon ne așezaserăm în spate, peste câteva minute, lăsam în urmă restaurantul Cipriani și intram în trafic.

Prietenul meu cel mai bun îmi aruncă o privire.

— Nu începe!

Nu putea să suporte când îl certam în legătură cu felul cum se purta, iar eu nu-l condamnam. Nu eram mama lui. Dar eram un om care îl iubea și îi voia binele. Știam cât de autodistructivă putea fi atunci când nu era ținut sub control.

Dar nu asta era cea mai mare îngrijorare mea în acel moment.

— Cum o chema? am întrebat, rugându-mă să știe, ca s-o pot identifica pe roșcată o dată pentru totdeauna.

— Cui îi pasă?

— O, Doamne! am exclamat, strângându-mi spasmodic poșeta. Știi sau nu?

— N-am întrebat-o, replică el. Las-o baltă!

— Ai grijă pe ce ton vorbești, Cary, îl admonestă Gideon pe un ton calm. Ai o problemă, asta este. Dar nu-ți vărsa nervii pe Eva pentru că-i pasă de tine.

Cary strânse din dinți, îndreptându-și privirea pe fereastră.

M-am lăsat pe spătarul banchetei, iar Gideon m-a atras pe umărul lui, trecându-și mâna în sus și-n jos pe brațul meu gol.

Nimeni n-a mai spus nici un cuvânt pe drumul spre casă.

Când am ajuns la apartamentul meu, Gideon se duse în bucătărie ca să ia o sticlă de apă și apoi își luă telefonul, uitându-se la mine de la câțiva metri, așezat cum era lângă blatul pentru micul dejun.

Cary se îndreptă spre dormitorul lui, dar, când era deja pe hol, se răsuci brusc și se întoarse să mă îmbrățișeze. Tare.

— Îmi pare rău, fetițo, șopti el, cu fața în părul meu.

L-am îmbrățișat și eu.

— Meriți ceva mai bun decât felul în care te porți cu tine.

— N-am făcut-o, spuse el încet, dându-se înapoi ca să se uite la mine. Voiam s-o fac. Credeam că asta vreau. Dar când venit momentul, mi-am dat seama că o să am un copil. Un *copil*, Eva. Și nu vreau ca el sau ea să crească având despre mine impresia pe care am avut-o eu despre mama mea. Trebuie să mă îndrept

Eu l-am îmbrățișat din nou.

— Sunt mândră de tine.

— Da, bine, se trase el înapoi, cu o privire timidă.

— I-am frecat-o un pic, că tot ajunsesem atât de departe, dar n-am scos nimic din pantaloni.

— Prea multă informație, Cary, am replicat. Mult prea multă.

— Mai plecăm mâine la San Diego? Privirea lui plină de speranță îmi ajungea până în suflet.

— Da, clar! Abia aștept.

El zâmbi larg, cu o expresie de ușurare pe chip.

— Bine! Am luat bilete pentru opt și jumătate.

În clipa aceea, Gideon se întoarse la noi, iar privirea pe care mi-o aruncă îmi spunea clar că discuția despre plecarea mea în weekend nu luase sfârșit. Dar, când Cary s-a dus în camera lui, l-am luat în brațe pe Gideon, sărutându-l pătimaș și lăsând astfel conversația pe mai târziu. Așa cum speram, el mă trase de îndată spre el și preluă comanda, gura lui devorând-o pe a mea, penetrând-o lasciv și profund.

Gemând, l-am lăsat să mă ducă spre plăcere. Lumea putea s-o ia razna și singură în noaptea aceea. Puteam să lăsăm pe mâine totul, toate problemele cărora trebuia să le facem față.

L-am prins de cravată.

În noaptea asta, ești al meu.

— Sunt al tău în fiecare noapte, răspunse el cu glasul acela cald și răgușit care stârnea în mine cele mai fierbinți fantezii.

— Începe acum! am zis, dându-mă înapoi și trăgându-l spre camera mea. Și nu te opri.

Și, până la ivirea zorilor, el n-a făcut-o.

Nota autorului

Da, dragă cititorule, ai dreptate. Acesta n-are cum să fie sfârșitul.

Călătoria lui Gideon și a Evei nu s-a terminat încă. Aștept și eu să văd unde ne vor duce în continuare.

Toate cele bune,

Sylvia

Mulțumiri

Recunoștința mea redactorului Hilary Sares pentru munca depusă la romanul *Împlinirea,* precum și la celelalte două cărți din seria Crossfire. Fără ea, ar fi rămas multe divagații, cuvinte latinizate, mici scăpări în jargonul istoric și alte greșeli care ar fi distras atenția cititorilor de la frumusețea poveștii de dragoste dintre Gideon și Eva. Mulțumesc mult, Hilary!

Nenumărate mulțumiri agentei mele, Kimberly Whalen și redactorului Cindy Hwang pentru că m-au ajutat să regăsesc magia dintre Gideon și Eva când am scris această poveste. Când am avut nevoie de ajutor, au fost alături de mine. Vă mulțumesc, Kim și Cindy!

Îi mulțumesc editorului meu, Gregg Sullivan, că m-a obligat să fiu organizată și că mi-a fost de mare ajutor în gestionarea programului.

Îi mulțumesc agentului meu, Jon Cassir de la CAA, pentru toată munca serioasă și răbdarea cu care mi-a răspuns la întrebări.

Sunt recunoscătoare tuturor editorilor mei din întreaga lume, care m-au susținut atât de mult și au fost atât de entuziaști în legătură cu seria Crossfire.

Și tuturor cititorilor mei – nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru răbdare și susținere. Sunt recunoscătoare că am putut împărtăși cu voi drumul lui Gideon și al Evei, care încă nu a luat sfârșit!